

Giới thiệu Cuồng Hoan Đi! Loài Người

Editor: mèomỡ

Số chương: chưa rõ

Thể loại: Tận thế, trò chơi, kinh dị, HE.

Một câu chuyện được viết về những tình tiết mà nhân vật sẽ xảy ra khi thế giới rơi vào mặt thế.

Mọi chuyện được diễn ra vào năm 2028, khi mọi chuyện đang diễn ra bình thường thì đại nạn đột nhiên ập đến. Một màn đêm bao trùm cả thế giới.

“Muốn sống sao? Vậy thì, rút thăm đi nào!”

Một giọng nói không biết từ nơi nào phát ra bỗng ra lệnh cho loài người trên toàn thế giới.

Tổng Tân vừa cầm lấy tờ giấy đột nhiên xuất hiện trước mặt liền nghe thấy giọng nói kia: “Đáng thương cho kẻ xui xẻo. Chúc mừng bạn đã rút trúng vé tham gia trò chơi trực tiếp ‘Thế giới chết chóc’. Số thứ tự của bạn là... 3003.”

Trước khi trò chơi bắt đầu, trong khi các người chơi khác bốc thăm đạo cụ toàn bốc được đồ ngon thì Tổng Tân chỉ bốc được một cục đá bình thường vô dụng.

Sau đó, cục đá vỡ, một người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mắt Tổng Tân.

“Người máy trí năng 001. Cài đặt duy nhất: Dù chỉ còn một hơi thở cuối cùng cũng phải bảo vệ chủ nhân.”

Tổng Tân hỏi: “Tỷ lệ thành thật của anh là bao nhiêu.”

“99%.”

Anh trả lời.

“1% còn lại thì sao?”

Người máy trí năng mặt không cảm xúc cả người lại nóng lên, “Người máy trí năng không có tình cảm – Đó là lời nói dối duy nhất tôi từng nói với em”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cuồng hoan đi, loài người

Editor: mèomỡ

7 giờ 30 phút sáng. Tổng Tân đứng giờ thay quần áo thể thao, đeo tai nghe, ra ngoài chạy bộ theo thói quen.

Lúc này, trên đường đã có khá đông người, đa phần là nhân viên văn phòng và học sinh.

Cô chạy dọc theo lối đi bộ ngoài chung cư, cũng thỉnh thoảng quan sát những người đến đi ngang qua, tự xây dựng thân phận cho họ, trong lòng lặng lẽ vẽ ra rất nhiều kịch bản.

Cô là tác giả truyện tranh, tính cách khá hướng nội, bình thường chỉ ở nhà làm việc. trừ đi tập gym vào hai ngày cuối tuần thì chạy bộ mỗi ngày chính là cách rèn luyện thân thể duy nhất của cô.

Căn cứ vào quần áo cách ăn mặc cùng thần thái của mọi người để vẽ ra câu chuyện cuộc đời họ khiến quá trình chạy bộ mỗi sáng của cô trở nên thú vị, cũng giúp cô tìm được không ít linh cảm sáng tác.

Cứ thế, hơn nửa giờ chạy bộ đã xong.

Cô cầm khăn lau mồ hôi trên trán, đến cửa hàng bánh bao đối diện chung cư, tháo tai nghe, cười nói với ông chủ quán quen: “Ông chủ. Một lồng bánh bao, thêm một cốc sữa đậu nành nóng, mang đi.”

“Được rồi.” Ông chủ cười đáp, vừa cúi đầu đóng gói vừa hỏi: “Chạy thể dục xong rồi đó hả?”

Tổng Tân gạt đầu, bỏ vừa đúng số tiền vào hộp giấy nhỏ của ông chủ, sau đó đưa tay đón bánh bao cùng sữa đậu nành ông chủ quán đưa.

Ngay khi cô cầm đồ chuẩn bị về, tiếng nhạc từ tai nghe bên trái đột nhiên ngừng.

Cùng lúc đó, trước mắt cô đột nhiên đen như mực.

“Má, chuyện gì thế?!”

Trong bóng tối đưa tay không thấy được năm ngón, Tổng Tân nghe thấy ông chủ hoảng sợ hét to.

Người đi đường xung quanh cũng hét hoảng nhón nháo, ai cũng vội vàng lùi đi động ra để chiếu sáng. Trên đường cái cách đó không xa vang lên tiếng bùm bùm liên hoàn như đốt pháo. May là phía trước có vạch qua đường nên xe ô tô đi không nhanh, dường như không có thương vong.

Sau đó, tất cả ô tô thoát nạn đều bật đèn xe, cửa hàng và các hộ gia đình trên lầu cũng lần lượt sáng đèn, một lần nữa thấp sáng thế giới.

Ông chủ Cửa hàng bánh bao cũng bật đèn. Tổng Tân nheo mắt, xoay người nhìn về phía đầu đường.

Đèn đủ mọi màu sắc chiếu sáng xung quanh, nếu như bỏ qua tiếng gào thét hét hoảng của mọi người thì không khác gì những buổi tối bình thường.

Nhưng...

Mí mắt Tổng Tân giật giật hai cái, cô tháo tai nghe đã không còn tiếng, lấy điện thoại ra cúi đầu nhìn thời gian, 8 giờ 21 phút.

Bầu trời đen kịt không chút ánh sáng, giống như bị một lớp màn sân khấu đen nhánh bao phủ.

Nhưng bây giờ mới hơn tám giờ sáng, bầu trời sao có thể đen như vậy. Càng không thể nào mà chỉ trong chớp mắt đã đột nhiên trở nên đen như vậy.

Tổng Tân nghe thấy có người hét hoảng gào thét: “Tận thế, là ngày tận thế đến đây! Chạy mau! Chạy mau!”

Một số người bị dọa đến gào khóc, mọi người hoảng sợ nhìn bầu trời đen hơn mực, la khóc không ngừng.

Như con kiến nhỏ bé bị kẻ thù tấn công, bọn họ bắt đầu bối rối chạy loạn.

Mấy giây sau, tiếng nhạc vui vẻ vang tận mây xanh đột nhiên vang lên.

Cùng lúc đó là tiếng nói cũng từ không trung truyền đến...

“Ten ten ten tên... Chúc mừng trái đất xinh đẹp màu mỡ trở thành Thế giới may mắn thứ 39 tham gia vào Trò chơi chết chóc trực tiếp! Trong thời gian tới, chúng ta sẽ cùng nhau trải qua một khoảng thời gian rất vui vẻ và hạnh phúc đó nha! Mau cuồng hoan đi, loài người!”

Đây là một giọng nói rất quái dị. Không, phải nói... Đây là vài giọng nói ghép lại với nhau.

Tổng Tân có thể nghe được trong đó ít nhất bao gồm trẻ con, phụ nữ trẻ, đàn ông trung niên và người già.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời đen như mực... Chúng nó, là từ phía trên kia truyền đến sao?

Mí mắt lại nhảy lên một cái, Tổng Tân đưa tay dụi, trong lòng sinh ra dự cảm cực kỳ không lành.

Chung quanh tiếng la khóc càng ngày càng to. Mọi người đều sợ hãi, không ít người bắt đầu điên cuồng chạy về phía nhà, dường như chỉ cần vào nhà trốn là có thể an toàn.

Có người ngã xuống, lại bị người phía sau dẫm lên, người đó kêu thảm thiết, muốn đứng dậy, lại bị giẫm đạp hết lần này đến lần khác.

Tổng Tân dịch lại gần tường, nhìn đám người đã sợ đến phát cuồng kia.

Đột nhiên bên phải Tổng Tân vang lên tiếng nổ “Bùm”. Cô quay lại nhìn, đúng lúc trông thấy một thân thể không đầu ngã xuống.

Thân thể này dường như là một phụ nữ trung niên, phần từ vai đổ lên be bết máu thịt.

“Nổ... Đầu bà ấy nổ!” Một thanh niên hét toáng lên, ngã đặt mông xuống đất.

Tiếng hét hoảng sợ xung quanh to đến điếc tai, những âm thanh này cũng che mất vài âm thanh khác. Cô chỉ có thể nhìn thấy mấy người vừa rồi còn đang la hét chạy trốn đầu đột nhiên nổ như dưa hấu, chớp mắt liền biến thành cái xác không đầu!

Chút thịt nát bắn ra, thậm chí có một con mắt rơi xuống trước chân Tổng Tân, còn lăn hai vòng.

Cô cúi đầu đối diện với con mắt ấy, khó khăn nuốt nước miếng một cái.

Mọi người bị cảnh tượng đáng sợ này dọa tới mức quên cả sợ hãi, tất cả đều ngây ra như phỗng mà đứng tại nguyên chỗ.

Ngay sau đó, trên bầu trời lại truyền đến tiếng cười của nó...

Giọng nam nói: “Haiz, đừng sợ hãi như vậy, chúng ta chỉ làm mẫu cho các người thấy hậu quả của việc không nghe lời mà thôi. Được rồi, không nói nhiều nữa.”

Giọng trẻ con trong treo non nót cười hì hì nói: “Muốn sống sót sao?”

Giọng nữ thoải mái cười ha ha kèm theo đó là giọng người già tang thương khàn khàn: “Vậy thì, rút thăm đi.”

Vừa dứt lời, trước mặt Tống Tân... Phải nói là trước mặt tất cả mọi người đều đột nhiên xuất hiện một trang giấy màu trắng lơ lửng trên không.

Giọng trẻ con có chút nghịch ngợm lại vang lên: “Trong vòng mười giây mà không bốc sẽ tèo đó nha! “

Bốn giọng nói đồng thời bắt đầu đếm ngược: “Đếm ngược bắt đầu, mười, chín...”

Tống Tân mím môi, từ từ vươn tay, nắm lấy phần dưới trang giấy.

Trang giấy vừa bị cô đụng vào lập tức mất đi khả năng bay lơ lửng, vốn là trang giấy trắng lại tỏa ra ánh sáng trắng, khi ánh sáng biến mất thì đếm ngược giờ vừa lúc đếm tới một.

Lúc này, không có ai chết.

Tống Tân nhìn chung quanh một vòng sau đó lại nhìn về phía trang giấy, chẳng biết từ lúc nào trên trang giấy đã xuất hiện một biểu tượng màu bạc.

Biểu tượng này nhìn giống như chữ D viết hoa, phía trên thêm một dấu gạch ngang.

Một giọng nói nghe có chút hã hê vang lên trong đầu cô.

“Kẻ xui xẻo đáng thương. Chúc mừng bạn đã rút trúng vé tham gia trò chơi trực tiếp ‘Thế giới chết chóc’. Số thứ tự của bạn là... 3003.”

Tống Tân chỉ kịp nhú mày, mắt liền hoa, ngay sau đó chỉ còn lại một vùng trắng xóa.

Bốn phía chỉ toàn màu trắng đến chói mắt, ánh sáng cực mạnh khiến người không mở nổi mắt.

“Người chơi Tống Tân, giới tính nữ, tuổi 22, chiều cao 163cm, nhóm máu... Lưu thông tin cá nhân ghi thành công.”

“Quy tắc trò chơi sẽ được đưa trực tiếp vào não người chơi trước khi trò chơi bắt đầu lần đầu. Sau đây, xin mời các người chơi bốc thăm đạo cụ. Đạo cụ có rất nhiều chủng loại nhé, đây chính là thời khắc chứng kiến vận đồ đen của mọi người! P/S: Đưa đầu qua đây người ta buff cho một cái nào~ “

Giọng nói vừa dứt, một lỗ đen đường kính khoảng mười phân đột nhiên xuất hiện trước mặt Tống Tân... Nhìn rất giống lỗ đen vũ trụ.

“Mời người chơi đưa tay vào trong, bốc thăm đạo cụ. Thời hạn mười phút, trong vòng mười phút ai không bốc thăm đạo cụ, lập tức loại!”

Hai chữ ‘loại bỏ’, khiến Tống Tân lập tức nhớ tới những người qua đường nỏ đầu mà chết vừa rồi.

Cô nhìn chằm chằm lỗ đen, càng nhìn càng cảm thấy, đây giống như một cái miệng rộng ăn thịt người. Nhưng cô không có quyền lựa chọn, chỉ có thể chằm chằm đưa tay, thò vào bên trong đó.

Cùng lúc đó, trong thế giới thật, trước mắt những người không rút trúng vé đều xuất hiện một màn hình chia làm chín màn hình nhỏ.

Chín hình là chín người chơi đứng trong không gian màu trắng... Bọn họ có người nhìn chằm chằm vào lỗ đen do dự, có dần đưa tay vào.

Ba tấm thẻ bạc lơ lửng phía dưới chín màn hình. Đang lúc mọi người sững sờ không hiểu thì âm thanh điếc tai nhức óc từ bầu trời vang lên.

“Tôi giờ tuyên bố quy tắc trò chơi rồi, mọi người nhưng phải nghe cho kỹ nha~”

“Quy tắc một, trước mặt mọi người là màn hình chín ô, chiếu chín người chơi gần các người nhất. Các người có ba cơ hội đặt cược, cược cho người chơi các người cảm thấy có khả năng thắng nhất.

Nếu cược trúng người thắng thì được gấp đôi số phiếu, thua trừ số phiếu đã đặt. Mỗi lần chơi ít nhất cược một phiếu, không có mức cao nhất, bắt buộc phải cược. Thua hết ba phiếu hoặc không tham gia đặt cược thì trước khi vòng chơi tiếp theo bắt đầu sẽ bị cưỡng chế loại bỏ. Cho nên, mọi người nhất định phải lựa chọn cẩn thận đó nha! Nhắc nhở thân thiện nè: Cái phiếu này có thể cướp đoạt hoặc tặng người khác nhé.”

“Quy tắc hai, tất cả mọi người cấm đàm luận bất cứ chuyện gì liên quan đến người chơi, bao gồm cả đạo cụ, năng lực, nội dung trò chơi v...v... của người chơi. Một khi phát hiện, lập tức loại!”

“Quy tắc ba, nếu người thường muốn trở thành người chơi, có thể tự xin, cách xin là... Ở trong hiện thực giết chết một người chơi, hoặc mười người thường.”

“Ngoài ra, trong quá trình tiến hành trò chơi toàn thế giới sẽ biến thành đêm tối. Từ lúc trò chơi chấm dứt đến trước khi bắt đầu trận tiếp theo sẽ lại là ngày đêm luân phiên bình thường.”

“Trên đây là tất cả quy tắc, môa môa. Chúng ta bên này xin chân thành đóng góp ý kiến: Chuyện liên quan đến sống chết, nhất định phải nhớ kỹ trong lòng đấy nha~”

“Như vậy... Bắt đầu đếm ngược bầu phiếu.”

Bầu trời đen nhánh bỗng nhiên sáng lên một chút, tất cả mọi người cùng ngẩng đầu, trông thấy này trên không trung tối như mực bỗng có thêm những con số đếm ngược mười phút.

Ông chủ cửa hàng bánh bao sững sờ nhìn chín màn hình trước mặt, ánh mắt chăm chăm dõi theo một khuôn mặt quen thuộc...

Cô gái kia tóc ngắn thả xõa, tóc mái che mắt một chút, gương mặt trái xoan lớn cỡ bàn tay, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, mặc dù mặc một bộ đồ thể thao thùng thình bình thường cũng không cách gì các nghệ sĩ xinh đẹp nổi tiếng.

Mới vừa rồi cô còn mua bánh bao hấp, lúc này còn đang cầm trên tay trái.

Trong đôi mắt màu nâu sáng ngời có một chút bất an, nhưng so với những người hốt hoảng trong tám màn hình còn lại, nhìn cô có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều.

Nếu không thì... Chọn cô ấy xem sao?

Mọi người kinh hoàng, đồng thời cũng cố gắng để bản thân chấp nhận tất cả những chuyện vừa xảy ra trong thời gian ngắn nhất... Sự sống ngoài vũ trụ này có thể tùy ý không chế sáng tối cả bầu trời của Trái đất, những người bình thường như bọn họ ngoại trừ mau chóng chấp nhận sự thật thì còn có thể làm gì đây?

Sau một lát, các người chơi lần lượt rút ra đạo cụ của mình.

Có người rút ra dao, có người rút ra trường đao, có người rút ra cung nỏ, có người rút ra tấm thẻ, còn có người... May mắn rút ra dị năng.

Ngón tay Tống Tân sờ đến một thứ giống như tấm thẻ. Cô hít một hơi sau đó dần rút tay về.

Giây phút rời khỏi lỗ đen, cô cảm nhận được rõ ràng tấm thẻ đột nhiên thay đổi... Dày hơn, cũng nặng rất nhiều, xúc cảm lạnh buốt làm cô lập tức nghĩ tới cục đá.

Khi cô hoàn toàn rút tay ra, không ngoài dự đoán, trong tay là một hòn đá màu đen.

Nó hình trứng, to tầm lòng bài tay, đen đến phản quang, dày chừng hai milimet, cầm trong tay thấy lạnh buốt.

Nhìn qua, đây là một cục đá bình thường.

Nhìn kỹ lại, thực ra là một cục đá bình thường.

Thấy vậy, mọi người đều nhú mày, yên lặng đá kê xui xẻo này khỏi danh sách những người nên đặt cược.

“Cô em này xui xẻo quá nhỉ?” Một thanh niên đứng cách cửa hàng bánh bao không xa thương hại: “Người ta tệ nhất cũng rút được con dao gọt trái cây, cô ta chỉ rút ra được một cục đá.”

Ông chủ cửa hàng bánh bao nghe tiếng ngẩng đầu, nhìn thanh niên kia. Ngay sau đó, đầu người thanh niên liền nổ tung, máu thịt đỏ chói văng tung tóe như một bông pháo hoa màu máu rực rỡ...

Quy tắc hai, cấm tất cả mọi người đàm luận bất cứ chuyện gì liên quan đến người chơi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Người chơi đối kháng

Editor: mèomỡ

Tổng Tân nhìn chăm chăm cục đá trong tay thật lâu cũng không nhìn ra cái gì đặc biệt, đành tạm cất nó đi trước. Áo thể thao của cô có túi áo, đặt một cục đá nhỏ cũng không thành vấn đề.

trong túi áo Bên trái còn có di động, cô lấy ra nhìn một cái, lại phát hiện ngay cả màn hình cũng không bật lên được.

Đếm ngược mới bắt đầu không lâu, Tổng Tân một mình đứng trong không gian màu trắng này cũng không biết làm gì.

Cô nghĩ một lát liền ngồi xuống, mở túi ra ăn bánh bao hấp.

Mọi người đang xem trực tiếp: "..."

Tuyệt đối không thể đặt cược vào cô ta, nhất định sẽ thua!

Tổng Tân cũng không biết những người khác nghĩ gì, cô chậm rãi ăn bánh bao uống sữa đậu nành, trong lòng yên lặng nhớ lại những chuyện vừa xảy ra.

Thật sự là quá đột ngột.

Một giây trước còn gió êm sóng lặng, trong tích tắc cả thế giới liền biến đổi, không có bất cứ dấu hiệu báo trước, cũng không để người ta chuẩn bị tâm lý.

Chúng nó rốt cuộc là cái gì?.

Câu "Chúc mừng trái đất xinh đẹp màu mỡ trở thành Thế giới may mắn thứ 39 tham gia vào Trò chơi chết chóc trực tiếp" nghe giống như... Chúng nó mạnh đến mức có thể ở trong vũ trụ chọn hành tinh bất kỳ để giải trí!

Đây là lần thứ 39, vậy trước Trái đất, đã có 38 hành tinh trải qua những chuyện đáng sợ này?!

Còn có... Cái gọi là trò chơi kia là gì?

Lúc này đây, người chơi trong không gian màu trắng thậm chí còn không hiểu quy tắc trò chơi bằng những người thường bên ngoài.

Với lượng tin tức ít ỏi này Tổng Tân thật sự không thể hiểu hết tình huống trước mắt, lúc này, cô chỉ có thể đợi mà thôi.

Mười phút đếm ngược chậm rãi trôi qua trong sự lo âu của người chơi và rối rắm của người thường.

Vài chục giây cuối cùng, mọi người bắt buộc phải đưa ra lựa chọn của mình.

Khi đếm ngược hoàn tất, chín khung hình biến đổi, tám khung hình biến mất, chỉ để lại duy nhất một người chơi được đặt cược.

Cùng lúc đó, trong không gian màu trắng, Tổng Tân đột nhiên cảm thấy cổ tay trái nóng lên.

Cô vén ống tay áo lên xem liền thấy trên cổ tay có thêm một chiếc vòng tay mềm màu đen.

Vòng tay hoàn toàn là màu đen, chỉ có chính giữa khảm một viên đá quý nhỏ màu đỏ.

"Người chơi có thể ẩn này cái nút bất cứ lúc nào để xem số người đang theo dõi trực tiếp. Sẽ có nhiều chức năng khác được mở khóa dần, rất đáng được chờ mong đó nhé. Trong quá trình trực tiếp, khi người chơi thay quần áo, tắm rửa hoặc ngủ thì hình ảnh sẽ được đóng tạm thời, người chơi hãy yên tâm"

Tổng Tân sững sốt, dùng ngón tay sờ lên viên đá quý màu đỏ.

Ngay sau đó, một dải hình ảnh hơi mờ xuất hiện ở phía trên, màn hình biểu thị... Số người đang quan sát trực tiếp: 3

"Sau đây, mời người chơi chuẩn bị sẵn sàng, trò chơi sắp bắt đầu!"

Quy tắc trò chơi: Trò chơi lần này là đấu đối kháng, người chơi được chia auto thành hai đội xanh và đỏ, được đưa vào cùng một bản đồ. Trong vòng ba ngày người chơi cần phải tìm được manh mối và hoàn thành trò chơi. Ba ngày sau, nếu hai đội đều không thể hoàn thành trò chơi, loại toàn bộ!

Trò chơi lần này chỉ có thể có một đội giành chiến thắng. Một người hoàn thành trò chơi, tất cả thành viên trong đội cũng được coi là thắng. Đội đối thủ thất bại, loại tất cả đội viên!

Chú ý, ở trong trò chơi bất luận vì sao mà chết thì đều sẽ chết trong hiện thực. Bị thương trong trò chơi chỉ cần không trí mạng thì sau khi hoàn thành trò chơi sẽ phục hồi như cũ.

Trên đây là tất cả quy tắc, còn gì không rõ mọi người có thể hỏi."

Tổng Tân nghĩ nghĩ, hỏi: “Trong trò chơi có thể giết người sao? Đạo cụ người chơi bốc được có thể tặng hoặc bị người khác cướp không? Nếu từ chối vào trò chơi thì sẽ thế nào? Còn có... Các người rút cuộc là gì?”

Giọng nói lập tức vang lên: “Trừ phi trong quy tắc trò chơi có yêu cầu đặc thù, còn không trong trò chơi đều có thể tùy ý giết người, không bị bất cứ cái gì hạn chế. Đạo cụ có thể chuyển hoặc cướp đoạt. Từ chối tiến vào trò chơi không chỉ bản thân chết, mà còn liên lụy 20 người xem gần nhất cùng chết nhòa~ Về phần vấn đề cuối cùng, chúng ta là... Thần. Khả khả, đừng sợ, chỉ đùa một chút mà thôi. Vấn đề này, chúng ta từ chối trả lời.”

Tổng Tân hơi nhíu mày, im lặng một lát lại hỏi: “Những trò chơi này là vĩnh viễn không ngừng, hay có số lần nhất định? Nếu xác nhận số lần, thì sau khi tất cả trò chơi kết thúc, Trái đất của chúng tôi có thể quay về như xưa không?”

“Đây đúng là một câu hỏi hay!” Giọng nói kia cao hứng cười rộ lên, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

“Xin loài người chú ý, trò chơi có số lần nhất định, khi tất cả trò chơi chấm dứt, chúng ta sẽ rút khỏi Trái đất, cũng hứa hẹn trong hai triệu năm không tới chơi nữa!”

Những lời này, tất cả mọi người đều nghe thấy.

Giống như trong đường hầm nhìn thấy rất xa xuất hiện một tia sáng, mặc dù biết con đường phía trước còn dài nhưng dù sao cũng có hi vọng.

Tổng Tân chau mày, trong lòng thầm nghĩ, có giới hạn là chuyện tốt, nhưng đầu tiên... Cô phải sống sót qua tất cả trò chơi cái đã.

“Trò chơi đầu tiên sắp bắt đầu, mọi người chơi chuẩn bị sẵn sàng, khán giả cũng nhớ rõ tìm chỗ thoải mái nhất để ngồi theo dõi nhé~”

“Trò chơi bắt đầu đếm ngược 10, 9, 8...”

Tổng Tân uống nốt ngụm sữa đậu nành cuối cùng trong chén giấy, lấy mu bàn tay chùi khóe môi, chậm rãi đứng dậy.

Ngay sau đó, chính là đầu vầng mắt hoa.

Cái lạnh thấu xương bỗng lan khắp toàn thân, thẳng vào tận đầu khớp xương.

Toàn bộ cảnh vật trước mắt bị bao phủ bởi màu trắng của tuyết, ngay cả một dãy nhà ở thấp bé cách đó không xa cũng khoác lên một tầng màu trắng. Hai bên trái phải còn có đồng ruộng bị tuyết bao phủ... Nơi này là một khu thôn trang.

Tuyết rơi như lông ngỗng, chỉ một lát đã chồng thành một tầng mỏng trên đỉnh đầu Tổng Tân.

Cô đưa tay phải xong mới nhìn những người đứng bên cạnh.

Tính cả cô thì tổng cộng có mười người. Trong đó năm người trên má phải có một ký hiệu nhỏ màu xanh, bốn người màu đỏ. Như vậy, ký hiệu màu đỏ còn lại nhất định là đang ở trên mặt cô rồi.

Tổng Tân đã từng thấy ký hiệu này, chính là chữ D có gạch ngang cô nhìn thấy lúc rút thăm.

Thân phận hai đội xanh – đỏ đã cực kỳ rõ ràng rồi.

Lúc này, một cô gái buộc tóc đuôi ngựa đột nhiên òa khóc. Cô ngồi xổm xuống ngay tại chỗ, đầu vùi vào cánh tay, khóc như bệnh tâm thần.

Những người khác lặng lẽ nhìn cô ta, sau một lát, một cô gái khác bị lây tâm trạng của cô ta cũng khóc nức nở theo.

Sắc mặt đám đàn ông cũng rất xấu, một người nhìn khá nho nhã yếu ớt thậm chí còn đang run rẩy.

Tổng Tân trầm thờ dài, loại tình huống trước mắt này, không cảm thấy khủng hoảng mới là lạ.

Cô phải tuyết rơi trên vai, cất bước đi về phía dãy nhà cách đó không xa.

Tuyết đã dày đến bắp chân, đi một bước liền lún xuống, dưới chân còn không ngừng phát ra tiếng kêu kệt kệt kệt.

“Cô đi đâu vậy?”

Tổng Tân vừa đi vài bước, sau lưng liền có một người đàn ông hỏi.

Cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ánh mắt mọi người đều đang nhìn cô, ngay cả cô gái vừa rồi vùi đầu khóc lớn cũng không khóc nữa rồi.

“Lạnh quá, tìm chỗ trú tuyết.” Tổng Tân dừng một chút, lại thêm một câu: “Khóc có thể thắng thì các người ở lại đây thì xem ai khóc lâu hơn đi.”

Cô nói xong liền quay đầu bước tiếp.

Sau lưng vang lên tiếng chạy, Tổng Tân trông thấy người đàn ông vừa hỏi đuổi theo

Trên mặt anh ta có ký hiệu màu đỏ.... Là một trong số đồng đội của cô.

“Tôi đi cùng cô.” Anh ta cười, nói: “Tôi tên Uông Minh.”

“Tổng Tân.”

Uông Minh gật đầu, nói: “Cô nhìn có vẻ rất bình tĩnh, nói thật, trong lòng tôi đã sợ sắp chết rồi.”

Tổng Tân nghiêm túc nói: “Sợ hãi không thể giúp cho ta sống sót, nhưng bình tĩnh có thể.”

Đang lúc họ nói chuyện, đằng sau lục tục vang lên tiếng bước chân, không cần quay đầu lại hai người cũng biết là những người chơi khác cũng đi theo.

Phía trước là một tòa tứ hợp viện xây bằng đất, trên cửa chính bằng gỗ dán hai bức tranh Môn Thần trợn mắt trừng trừng, câu đối màu đỏ hai bên cửa đã lâu không đổi, cũ đến mức không nhìn ra chữ nữa rồi.

Tổng Tân đứng trước cửa, đưa tay lên gõ.

Bên nhà lập tức có người hỏi: “Ai đấy?”

Tổng Tân và Uông Minh nhìn nhau, hai người đều không biết lúc này nên trả lời thế nào, cuối cùng vẫn là Tổng Tân đáp: “Xin chào, chúng tôi từ nơi khác tới, muốn tìm người hỏi tình huống nơi này.”

Trong nhà yên tĩnh một lát, ngay sau đó lại hỏi: “Chẳng lẽ là các đại sư đến? Xin chờ một chút!”

Khi tám người chơi còn lại đến hết, cửa phòng cũng lập tức mở ra.

Mở cửa là một người đàn ông trung niên chống gậy, chân trái hơi khuynh về phía sau, mặt quần băng kín mít, hẳn là bị thương.

Kỳ quái nhất chính là... Ông ta mặc một chiếc áo dài màu xanh thẫm, vạt áo phải chồng trên, khuy áo tàu, nhìn có vẻ cực kỳ giống trang phục thời dân quốc.

Ông ta chống gậy nhìn mọi người một vòng, ngay sau đó mừng rỡ kích động vỗ tay kêu lên: “Ai nha, các vị đại sư đến rồi! Tuyệt roi dày như vậy, tôi còn tưởng các vị sẽ không đến!”

Ông vừa nói vừa nghiêng người tránh đường, nâng một tay ra hiệu mời vào, cười đến tít cả mắt: “Các vị đại sư mau mời vào! Mời vào!”

Tổng Tân đứng trước cũng là người đầu tiên đi vào.

Ngay sau đó, người đàn ông kia lại gọi vọng vào nhà: “Mẹ Hi tử à, các đại sư đến, mau, nấu nước pha trà!”

Khi những người chơi khác vào nhà hết, một người phụ nữ mặc áo ngắn màu tím sậm cũng từ trong nhà đi ra.

Quần áo của bà cũng là kiểu dân quốc, khác xa trang phục hiện đại.

Trong nhà cũng không có bất cứ một đồ dùng hiện đại nào khiến người chơi mặc đồ hiện đại đứng đây lại giống một đám kỳ quái.

Uông Minh ghé sát vào Tổng Tân nhỏ giọng nói: “Đây là nông thôn thời kỳ dân quốc sao?”

Tổng Tân lắc đầu, tỏ vẻ không rõ.

Người phụ nữ từ trong nhà đi ra nhiệt tình đón bọn họ vào, cũng đặt một chậu than cho bọn họ sưởi ấm.

Tổng Tân vì chạy bộ nên mặc mỏng, vừa rồi đã lạnh đến mức chân run lẩy bẩy, ngồi cạnh chậu than một lúc lâu mới ấm lên.

Nam chủ nhân cũng ngồi xuống, cười đến tít cả mắt: “Các đại sư đến là tốt rồi, trong thôn chúng tôi gần đây xảy ra rất nhiều chuyện lạ, xin các vị đại sư giúp cho. Chỉ cần có thể giúp chúng tôi giải quyết chuyện này, thôn Dương Liễu chúng tôi nhất định tuân thủ hứa hẹn, đập nồi bán sắt cũng sẽ không thiếu các đại sư một đồng tiền!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chuyện kinh dị thần bí

Editor: mèomỡ

Mười phút sau, nhờ nam chủ nhà người chơi biết được tình huống cơ bản trước mắt.

Thôn trang tên Dương Liễu. Giống như các người chơi đã thấy, nơi đây thật sự là thời kỳ dân quốc, nhưng điều này không quan trọng, “Việc lạ” chủ nhà nói mới là trọng điểm.

Một tháng trước, lão trai ế Lý Đại Trụ ở đầu thôn nửa đêm bị tiếng trẻ con khóc đánh thức. Nghe tiếng khóc, thứ đầu tiên ông ta nghĩ đến là có người vứt con ở bên ngoài.

Đêm mùa đông phương Bắc hắt nước có thể lập tức đóng thành băng, Lý Đại Trụ lo đứa bé kia bị chôn sống đông chết ở bên ngoài, vội đến nỗi không kịp mặc thêm quần áo đã mở cửa đi ra ngoài xem. Ai biết ông vừa kéo cửa ra, tiếng khóc lại đột nhiên biến mất rồi.

Gió lạnh từ ngoài cửa thổi tới, Lý Đại Trụ lập tức nổi da gà cả người. Ông cố đi ra ngoài một đoạn, ở ngoài cửa nhìn xung quanh.

Đừng nói trẻ con, trên mặt tuyết trắng xóa ngay cả dấu chân cũng không có... Lúc này tuyết đã không còn rơi nữa, nếu thật sự có người vứt con ở đây, ít nhất phải có dấu chân lưu lại chứ?

Lý Đại Trụ bỗng cảm thấy sợ, vội chạy vào trong nhà, khóa cửa lại.

Một lát sau, ở trong phòng ấm áp ông ta mới dần bình tĩnh lại, lúc ấy còn nghĩ có thể là mình nghe nhầm tiếng gió thành tiếng khóc.

Nhưng ông ta vừa mới cởi quần áo lên giường nằm thì tiếng khóc lại vang lên.

Lần này ông ta không dám đi xem nữa, đương nhiên cũng không dám ngủ tiếp, cả đêm quần chân kín mít núp ở góc giường run lấy bầy đến tận hừng đông.

Sáng hôm sau ông ta liền bị bệnh, bệnh còn rất nặng. Việc này ông ta cũng nói cho những người khác trong thôn, nhưng lúc ấy người khác đều cho là ban đêm ông ta phát sốt nên mơ mơ tỉnh tỉnh, không ai cho rằng đó là sự thật.

Đến vài ngày sau, lại có mấy người nửa đêm nghe thấy tiếng khóc trẻ con khóc.

Lần này, người trong thôn muốn không tin cũng không được.

Nhưng chỉ nghe được tiếng khóc mà thôi, trong thôn cũng không xảy ra chuyện gì, cho nên mọi người cũng chỉ hoảng sợ bàn tán mấy ngày chứ không làm gì cả.

Lại sau đó, đến ngày giỗ bố ông Vương, ông và người nhà ra mộ thắp hương mới phát hiện...

“Có mấy nắm mồ đều bị đào lên rồi!” Nam chủ nhà hoảng sợ nói: “Những nắm mồ kia bị đào một lỗ lớn, xác trong mộ không biết bị thứ gì cắn nát hết! Nhìn cực kỳ đáng sợ! Còn có chút thịt và xương bị đào ra ngoài, vương vãi khắp nền tuyết, lại bị lớp tuyết mới hơn vùi mất. Chờ khi mọi người lên xem, có người bắt cần đâm lên một khúc xương mới phát hiện...”

Cô gái ngồi bên cạnh Tống Tân run bắn lên, hai tay ôm chặt lấy mình, rõ ràng là ngồi cạnh chậu than mà thân thể lại run bần bật, vẻ mặt hoảng sợ, còn có vệt nước mắt trên má, ở ngay phía trên cái ký hiệu màu đỏ...

Lúc này, mười người chơi ngồi xung quanh chậu than đã chia làm hai phe xanh – đỏ.

Đội đỏ ngoại trừ Tống Tân và Uông Minh, còn có cô gái lúc trước khóc như điên, và hai người đàn ông khác.

Đội xanh chỉ có một cô gái, bốn người còn lại đều là đàn ông.

Cô gái buộc đuôi ngựa lau nước mắt, mím chặt môi, nhìn có vẻ cực kỳ hoảng sợ.

Tống Tân không nhìn nữa, quay lại hỏi chủ nhà: “Còn chuyện lạ nào khác không?”

Sắc mặt chủ nhà càng khó coi hơn, gật đầu: “Có, ba ngày trước, trong thôn có trẻ con mất tích.”

Nghe nói, đêm ba ngày trước lại có tiếng trẻ con khóc xuất hiện ngoài phòng một nhà họ Lưu. Nhà họ Lưu có một đứa bé chưa được sáu tháng, nghe tiếng khóc, cả nhà ba người nằm trên giường không dám ngủ.

Nhưng hơn một giờ đêm, tiếng khóc đột nhiên biến mất, bọn họ dần dần thả lỏng cảnh giác ngủ thiếp đi. Ai biết khi tỉnh lại thì đứa bé vốn ngủ ở giữa hai vợ chồng đã không thấy rồi!

Trong phòng không có bất cứ dấu vết nào để lại, đứa bé nhà họ Lưu giống như đột nhiên biến mất vậy!

“Có... Có phải là có quỷ không?” Người đàn ông đáng người gầy yếu bên đội xanh căng thẳng hỏi.

Những người khác trong lòng cũng lo sợ... Trước khi trò chơi bắt đầu, giọng nói kia từng nói quy tắc của trò chơi lần này là muốn bọn họ tìm ra manh mối và hoàn thành trò chơi.

Mà dựa theo tình huống trước mắt đến, manh mối bọn họ muốn tìm ra... Nhất định có liên quan đến những ‘chuyện lạ’ mà người đàn ông này nói! Nhưng những chuyện này, nghe thế nào cũng thấy kinh dị.

Vậy bọn họ nhất định phải đi tìm manh mối có liên quan đến quỷ quái sao?! Lỡ như bị quỷ giết thì sao?

“Mấy người, trước kia có ai mê tín không?” Ông Minh hỏi

Không có ai trả lời, mà ngay cả tác giả về truyện tranh kinh dị như Tống Tân cũng không biết phải trả lời thế nào.

“Máu chó đen, gạo nếp, chu sa, còn có cái gì nữa?” Ông Minh chờ mấy giây thấy không có người đáp liền nói tiếp, “Hình như mào gà đỏ cũng được, những thứ này đều có thể trừ tà, chúng ta có cần...”

“Vô dụng.”

Ông Minh lời còn chưa nói hết, chủ nhà liền ngắt lời anh ta, “Những thứ này từ sau khi mọi người nghe được tiếng trẻ con khóc liên tục rồi. Ngoài cửa nhà nào cũng rắc gạo nếp, cửa ra vào cũng bôi một chút máu chó, ngay cả Môn Thần đều dán mới, nhưng vẫn... Haiz! Nhà họ Lưu cái gì cũng làm nhưng chẳng phải vẫn mất tích đứa nhỏ đấy thôi!”

Nữ chủ nhà bung nước trà đến, rót cho mỗi người một chén.

Trà cũng không ngon, chẳng bằng uống nước lọc.

Chủ nhà nhìn vợ, nói: “Nhà chúng tôi có đứa con gái, tên Hi tử, năm nay ba tuổi. Bởi vì trong thôn có trẻ con mất tích nên chúng tôi đưa Hi tử tới nhà bà ngoại rồi.”

“Còn chuyện lạ nào khác không?” Tống Tân hỏi: “Hoặc là, người trong thôn có ý kiến gì với chuyện này không?”

Chủ nhà há miệng nhưng không nói, nhìn có vẻ như có chút chần chờ

Nữ nhân nhẹ nhàng dậm chân, cau mày nói: “Chồng à, chuyện này cũng không thể giấu các đại sư được!”

Không đợi chồng trả lời, bà ta đã tự mình nói ra: “Các đại sư cũng biết, nhà ai cũng muốn có đứa con trai nối dõi tông đường, mấy năm nay trong thôn có ai sinh con gái mà không muốn liền vứt vào sông cho chết đuối hoặc đưa cho người khác... Lần này, tất cả mọi người đều cảm thấy có thể là... là những đứa bé kia quay lại báo thù!”

Cô gái bên cạnh Tống Tân tay run lên, chén trà nâng trong tay rơi xuống đất, vỡ thành mấy mảnh.

Cuối cùng cô ta vẫn không nhận được, khóc òa lên.

Trong mắt nam nữ chủ nhân, mười người chơi hiện giờ đều là “Đại sư” đuổi quỷ, nhưng cô gái tóc đuôi ngựa bị dọa đến khóc thành tiếng rồi, mà hai người bọn họ lại như không thấy vậy. Giống như không cảm thấy đường đường là đại sư bị sợ khóc là chuyện gì đó kỳ quái.

Người đàn ông nhỏ gầy đội xanh đột nhiên đứng dậy, đi vội ra cửa, ngửa đầu nhìn về phía bầu trời tuyết, khàn giọng hô lớn: “Con mẹ nó tao không chơi! Các người rốt cuộc là thứ quái quỷ gì? Dựa vào cái gì mà lại đẩy bọn tao đến đây chịu chết?! Ông đây ở đây chơi, cho tao về! Cho tao về!”

Anh ta vừa dứt lời, bông tuyết từ trên trời bay xuống đột nhiên như bị nhấn nút tạm dừng, thành những bông trắng lơ lửng trên không. Nam nữ chủ nhân cũng bất động, ngay cả đôi mắt cũng không chớp lấy một cái.

Ngay sau đó, giọng nói hòa trộn nhiều thứ tiếng kia lại vang lên.

“Thật đáng tiếc, người chơi Lục Nhậm quyết định rút lui khỏi trò chơi giữa chừng. Người chơi Lục Nhậm thất bại, dựa theo quy tắc của trò chơi, lập tức loại.”

Vừa dứt lời, các người chơi chỉ nghe “Bùm” một tiếng, liền trông thấy đầu Lục Nhậm đứng ở ngoài cửa sổ nổ tung, máu thịt văng khắp nơi!

Đầu anh ta trong chớp mắt đã nổ thành vô số thịt vụn, sau đó phần thân ngã về phía trước, nằm ở mặt sân bằng đá lộ thiên dưới bậc tam cấp.

Tuyết trong sân bị thi thể nện lên thành một hố sâu, các người chơi không hèn mà cùng đứng dậy, đi đến cửa ra vào, nhìn về phía cái xác không đầu nằm trong tuyết.

Tuyết trắng bị máu tươi nhuộm đỏ, nhìn qua giống như đoá mai đỏ được vẽ trên giấy trắng, mang tới vẻ đẹp quỷ dị.

Các người chơi im lặng mà nhìn thi thể kia, mười mấy giây sau, cô gái tóc đuôi ngựa dựa vào bên cạnh cửa không ngừng nôn thốc nôn tháo. Cô ta vừa nôn khan vừa khóc, bộ dáng thờ không ra hơi này giống như sắp sửa tắt thở vậy.

Bổng tuyết bị tạm ngừng lại bắt đầu rơi xuống, nam chủ nhân chớp mắt, nói: “Trước khi mời các vị đại sư đến, trong thôn cũng đã sắp xếp sẵn chỗ ở cho các vị. Không bằng để mẹ Hi từ đưa các đại sư qua? Chờ tuyết ngừng rồi, các vị bắt đầu làm phép cũng không muộn.”

Người phụ nữ liền vỗ vỗ vạt áo đứng lên, cười đi về phía các người chơi đứng ở cửa, nói: “Nhà trong thôn không lớn, đành phiền các vị đại sư chia làm hai ở hai nhà vậy.”

Nghe thế, Tổng Tân lập tức hiểu được, đây là muốn chia hai đội xanh – đỏ ra ở rồi.

Người phụ nữ đi ra cửa, đưa tay ra hiệu mời, tự mình đi ra cửa lớn trước.

Thi thể vẫn còn ở đó, không biến mất. Nhưng người phụ nữ này giống như bị mù vậy, ngay cả liếc cũng không thèm liếc lấy một cái.

Các người chơi nhìn xem, gian nan cất bước đi theo.

Mỗi người đi ra nhìn thi thể một cái. Về mặt có đồng tình, có tiếc hận, cũng có sợ hãi.

Không phải bọn họ sợ thi thể này, mà là... Sợ mình chẳng mấy nữa chúng biến thành như vậy.

Tổng Tân đi trước Uông Minh, quay đầu nhìn thi thể một cái, đột nhiên ngừng chân, nghiêng người nói: “Anh đi trước đi.”

Uông Minh khó hiểu nhìn cô, cất bước đi về phía.

Tổng Tân lại quay ngược trở về, xuống dưới sân, đi đến cạnh thi thể không đầu, ngồi xổm xuống. ... Lục lợi khắp người cái xác.

Những người khác nghe được tiếng giẫm tuyết đều dừng bước. Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, ánh mắt nhìn Tổng Tân đã trở nên kinh ngạc và kiêng kị.

Chẳng bao lâu sau, Tổng Tân sờ thấy tám thẻ cứng trong túi áo thi thể. Cô lấy ra cũng không nhìn liền nhét luôn vào trong túi áo, đứng dậy nhìn về phía mọi người, bình tĩnh nói: “Nhìn tôi làm gì? Đi thôi.”

Những người khác: “...”

Tổ chất tâm lý của cô ta sao có thể tốt như vậy?

Uông Minh ho một tiếng, quay lại vài bước, cười nói với Tổng Tân: “Tôi chờ cô cùng đi. Chúng ta không phải là đồng đội à.”

Cái đuôi vàng này anh chấm rồi, đừng ai mong đoạt với anh.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Bà già

Editor: mèomỡ

Chín người giẫm lên lớp tuyết dày đặc đi theo sau nữ chủ nhà. Đi được vài phút mới dừng lại trước cửa một hộ gia đình.

Người phụ nữ nói đây là nhà thôn trưởng, có thể ở một nửa số người, những người còn lại phải đến một nhà khác.

Thôn trưởng trong thôn trang nho nhỏ như thế này có thể nói là người cầm quyền cao nhất. Hơn nữa làm thôn trưởng, hẳn là sẽ biết nhiều chuyện về thôn dân và những chuyện xảy ra trong thôn hơn, nếu có thể ở đây có lẽ sẽ tìm được nhiều manh mối.

Trong lòng người chơi mặc dù vẫn thấp thòm lo âu, nhưng đều đã nghĩ đến điểm này. Vì thế cả hai đội đều tranh nhau muốn ở nhà thôn trưởng.

Hai bên thương lượng mỗi đội cử ra một người, chơi oẳn tù tì. Đội đỏ là Uông Minh, đội xanh là cô gái kia, cuối cùng đội xanh thắng.

Đội Tổng Tân đành phải đến một nhà khác ở.

Nhà này ở gần cuối thôn, là một tòa tứ hợp viện, gian phòng không ít, nhưng lại chỉ có một đôi vợ chồng trẻ ở.

Người phụ nữ đưa bọn họ tới nơi xong cũng không nói thêm gì liền quay về nhà.

Chủ nhà này tên Mã Quý, vợ anh ta tên Lý Thúy, hai người nhìn có vẻ đều rất dễ gần, lúc nói chuyện luôn cười tủm tỉm, vô cùng nhiệt tình.

Lúc chia phòng, Tổng Tân biết được có một căn phòng trang trí đơn giản là phòng của mẹ già Mã Quý... Mã Quý còn có một anh trai ở thôn bên, mà bà cụ đang tạm thời ở bên nhà người anh trai.

Cho nên các người chơi tạm thời có thể ở căn phòng này.

Ngoại trừ phòng của hai vợ chồng, tổng cộng còn có ba gian phòng có thể ở. Uông Minh một mình ở gian phòng nhỏ nhất, Tổng Tân và cô gái buộc tóc đuôi ngựa cùng ở nhau, hai người đàn ông còn lại ở cùng một phòng.

Chia phòng xong, Lý Thúy lại giúp bọn họ nhóm lửa sưởi giường, còn tìm tới quần áo sạch cho bọn họ thay.

Người chơi vẫn còn ở giai đoạn khó chấp nhận sự thật, cho nên tạm thời không ai nhắc tới chuyện đi tìm manh mối, đều ở lại phòng điều chỉnh tâm trạng.

Tổng Tân ngồi ở mép giường, cời đôi giày thể thao ướt sũng cời ra, vò vò cuộn ống quần bị nước tuyết làm ướt vừa nghe cô gái buộc tóc đuôi ngựa bên cạnh khóc.

Trong phòng chỉ có tiếng khóc của cô ta, có thể là khóc mệt rồi nên giọng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến thành tiếng nức nở nghẹn ngào.

Tổng Tân cuộn xong ống quần, hà hơi vào hai tay, chà xát vài cái, mới cảm thấy đầu ngón tay bị lạnh đến đau nhức dễ chịu đi một chút.

Lúc này cô mới lấy tấm thẻ tìm được từ trên thi thể lúc trước ra nhìn kỹ.

Kích thước và chất liệu không khác chi phiếu là mấy, màu đen bóng, chỉ ở chính giữa là có ký hiệu màu bạc.

Tổng Tân dùng ngón trỏ vuốt ký hiệu vài cái, lật mặt sau lại thấy hình vẽ... Jocker đang cười.

Cùng lúc đó, một đoạn văn tự hơi mờ như được máy chiếu chiếu ra, hiện lên trên hình vẽ.

[Mặt nạ Jocker: Đeo nó lên, bạn chính là kẻ sát nhân đẹp nhất. Đạo cụ có thể sử dụng bất cứ lúc nào, số lần có thể dùng còn lại: 3 lần, thời gian duy trì: 3 phút, thời gian cold-down: 24 tiếng.]

Tuy miêu tả ngắn gọn đơn giản, nhưng đã đủ khiến người đọc hiểu... Đây là một đạo cụ có thể dùng để giết người.

Nó là một chiếc mặt nạ Jocker, hơn nữa cần “Đeo nó lên” để tạo ra hiệu quả.

Tổng Tân nhếch môi, cô hết sức hài lòng với đạo cụ này. Mặc dù bình thường cô có tập thể dục, nhưng cô biết mình không đủ mạnh để có thể đánh lại đàn ông, mà đạo cụ, có lẽ có thể giúp cô vào thời điểm mấu chốt.

Cô lấy cục đá từ trong túi ra. Có thứ để so sánh khiến cô càng kỳ thị cục đá vô dụng này hơn đá.

Tấm thẻ đạo cụ này sẽ tự động hiện ra cách sử dụng, nhưng cục đá lại không có bất kỳ miêu tả nào. Nó chắc hẳn là một cục đá bình thường. Là cô quá xui nên mới bốc phải.

Mang theo thì vướng, dùng để ném người cũng không đau. Hay là vứt quách đi nhỉ?

“Cô không sợ sao?” Cô gái buộc tóc đuôi ngựa đột nhiên nức nở khẽ hỏi Tổng Tân.

Tổng Tân quay đầu nhìn cô ta, chỉ thấy hai mắt cô ta vừa đỏ vừa sưng, vẻ mặt lo lắng và bất lực, nhìn giống một con thỏ con đáng thương.

Tổng Tân nghiêng đầu, nói: “Có chút.”

“Cô thực dũng cảm, tôi rất hâm mộ cô.”

Cô gái khịt mũi một cái, hai chân đặt trên mép giường đất, hai tay ôm lấy đầu gối, nước mắt vừa ngừng lại bắt đầu chảy ra: “Tôi sợ lắm, tôi thật sự rất sợ... Tại sao, tại sao đang yên ổn lại đột nhiên xảy ra những chuyện này? Tôi hôm nay vốn sẽ đi hẹn hò với bạn trai, hôm qua anh ấy vừa mới đồng ý làm bạn trai tôi, hôm nay là buổi hẹn đầu tiên của chúng tôi... Nhưng mà, nhưng mà...”

Cô ta khóc một hồi, đứt quãng nói: “Sau khi bầu trời xuất hiện những giọng nói kia anh ấy liền kéo tôi trốn vào cửa hàng bên cạnh. Còn chưa chạy tới cửa, đầu anh ấy đã nổ tung ngay trước mắt tôi! Rất nhiều máu... Rất nhiều máu... Hu hu...”

Không biết là bởi vì nhắc tới vết thương lòng hay là bởi vì tìm được đối tượng lắng nghe, cô ta nói xong liền gào khóc.

Mặc dù Tổng Tân vốn không định nghe.

Cô yên lặng bỏ cục đá vào trong túi, nghĩ nghĩ một lát, lại rút dây buộc từ vành mũ áo hoodie ra, buộc mấy vòng lên tấm thẻ đạo cụ, rồi mới nhét lại vào trong túi áo.

Chỉ là một tấm thẻ mỏng sợ là mất lúc nào cũng không biết, buộc thêm một đoạn dây thừng sẽ yên tâm hơn.

Cô gái kia thấy khóc một lúc lâu cũng không được Tổng Tân an ủi lấy một chữ liền lau nước mắt nhìn cô.

Tổng Tân nhận ra cô ta nhìn mình liền liếc cô ta một cái: “Trong vòng một tiếng nếu như cô không thể thu lại cái sự bảnh bèo của mình, tôi sẽ coi như mình thiếu một đồng đội.”

Nói xong, cô xô đôi dép vải bông nữ chủ nhà Lý Thúy đưa cho, liền ra cửa ngoài.

Phía ngoài tuyết đã rơi ít hơn rất nhiều, nhưng vẫn lạnh. Khí lạnh như len lỏi vào từng khớp xương, vừa ra khỏi cửa là ngay cả lông mi cũng bị phủ bởi một tầng sương mỏng.

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa sừng sốt, nhìn Tổng Tân đóng cửa lại, trong phòng lập tức tối om.

Cô ta bởi vì khóc quá lâu mà đầu đầu hoa mắt, nghĩ đi nghĩ lại câu nói kia của Tổng Tân mấy lần mới hiểu.

Tổng Tân ra cửa cũng không dám đứng lâu, lập tức đi dọc theo mái hiên về phía phòng của hai vợ chồng chủ nhà... Cô quyết định tìm hai vợ chồng hỏi xem có manh mối gì không. Hiện giờ cô không có quá nhiều thời gian để lãng phí, quy tắc trò chơi từng nói, bọn họ chỉ có ba ngày để hoàn thành trò chơi.

Ba ngày sau đó, nếu như không thể hoàn thành, sẽ nổ đầu mà chết giống như những người kia.

Cô vẫn chưa muốn chết, cũng không thể chết lăng xet như vậy được, bởi vì mạng sống của cô là của chính cô.

Tổng Tân áp chế những suy nghĩ cuộn cuộn trong đầu, đi tới trước cửa, vừa giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa, lại nghe thấy trong phòng có tiếng hai vợ chồng nói chuyện.

“Bà khom già kia tốt nhất đừng quay về nữa, chết ở nhà ông anh ông thì càng tốt. Nhìn thấy cái bộ dạng bản thủ của bà ta là tôi đã cảm thấy buồn nôn rồi!”

Đây là giọng Lý Thúy... Giọng điệu căm tức ác độc hoàn toàn không giống vẻ thân thiết khi nói chuyện với người chơi lúc trước.

Tay Tổng Tân dừng giữa không trung lại buông xuống, hơi nhíu mày.

Sau đó, giọng Mã Quý cũng vang lên: “Được rồi được rồi, đừng tức giận. Không phải lần này là tự bà ta đi sao, còn không thêm nói với chúng ta một câu, anh thấy bà ta hẳn là không có ý định quay về rồi.”

“Hừ!” Lý Thúy cười lạnh một tiếng. “Bà ta không muốn về thì đã sao? Cuối cùng rồi vẫn là ông anh ông đưa về thôi! Lần trước không phải cũng thế à, dù một tháng là hẳn liền vội vàng vàng đưa về, sợ bà già ấy ở rón thêm nhà hẳn một ngày!”

Mã Quý nói: “Lần này đã ba mươi ba ngày rồi, cũng không thấy anh hai đưa về, chưa biết chừng anh ấy để bà già lại bên kia thật.”

“Sao, ông còn nói đỡ cho thằng cha keo kiệt đấy à? Gần đây tuyết rơi lớn như vậy, hẳn ta đương nhiên không đưa về được! Ông đừng có tưởng bở là hẳn đột nhiên nổi lòng hiếu thảo!” Lý Thúy cao giọng rồi lại nhanh chóng hạ thấp, dường như sợ người ngoài nghe thấy: “Ngày trước đã nói rõ ràng, nhà bọn họ mỗi tháng phải đưa chúng ta một đồng vì nhà ta phụ trách nuôi bà già. Mới hai tháng hẳn đã đòi ý rồi, tôi nhờ vào, đ*o mẹ!”

Trong phòng im lặng một lát Mã Quý mới nói: “Thôi thôi thôi, không phải bây giờ vẫn chưa về sao, đừng nói nữa, cẩn thận bị các vị đại sư nghe thấy.”

“Chuyện nhà chúng ta tại sao phải sợ bọn họ nghe thấy, mắc mớ gì đến bọn họ?” Mặc dù miệng nói vậy nhưng Lý Thúy vẫn giảm thấp âm lượng xuống, cũng thu bớt cảm xúc, giọng điệu nghe ôn hòa hơn nhiều.

Cô ta còn cảm râm một câu: “Nói ra, tại mấy người không biết là đại sư thật hay giả kia mà bà đây phải dọn dẹp phòng của bà già, mệt chết mẹ! Còn lão già nhà ông, chỉ biết nằm ườn ra đấy!”

Mã Quý cười he he hai tiếng: “Ai bảo vợ anh giỏi giang, đúng không?”

“...”

Hai người trong phòng không biết đang làm gì, qua lớp cửa cách âm không tốt chỉ nghe tiếng bọn họ tán tỉnh.

Tổng Tân nhương mày, xoay người đi về.

Khi cô đẩy cửa đi vào liền thấy cô gái buộc tóc đuôi ngựa đang tập động tác đứng lên ngồi xuống ở khoảng đất trống giữa phòng.

Nhìn thấy Tổng Tân vào đi, cô ta lập tức đứng lên, hai tay dụi mắt thật mạnh, nói: “Cảm ơn cô, tôi biết nên làm như thế nào rồi, tôi phải sống sót, tôi tuyệt đối sẽ không khóc nữa!”

Tổng Tân nhếch môi, ngồi xuống mép giường, kéo chăn đắp lên người, lặng lẽ suy nghĩ về những lời của đôi vợ chồng mà cô vừa nghe thấy.

Hai vợ chồng này hiển nhiên là không thân thiện như lúc thể hiện trước mặt người chơi.

Tổng Tân không biết ‘bà khom già’ mà bọn họ nói là ai, cũng có thể không phải người tốt, cho nên dẫn mới bị con trai và con dâu ghét.

Nhưng khả năng lớn nhất đơn giản chỉ là con cháu bất hiếu mà thôi.

Nếu bản thân bà có vấn đề thì khi con trai con dâu bất hiếu bà nhất định sẽ khóc lóc làm loạn để tất cả mọi người đều biết, chứ sẽ không lặng lẽ rời khỏi nhà như Mã Quý nói.

Như vậy, căn cứ vào cuộc nói chuyện của hai vợ chồng thì đại khái là một bà cụ có hai thằng con trai bất hiếu. Cả hai anh em đều không muốn nuôi bà, coi bà như cục nợ, cứ đến thời gian là vội vàng đưa bà đến nhà người còn lại.

Nhưng bà cụ đã đến nhà con cả hơn một tháng rồi.

Trước đây cứ đủ một tháng là con cả sẽ vội vàng đưa mẹ về nhà em trai. Lần này lại một tháng quá ba ngày rồi mà vẫn chưa thấy động tĩnh.

Tổng Tân nheo mắt, ngón cái cùng ngón trỏ tay phải vô thức khẽ xoa xoa, hơi mím môi...

Người đàn ông bị thương ở chân kia đã nói chuyện lạ ở thôn Dương Liễu bắt đầu xảy ra từ một tháng trước.

Bà cụ rời khỏi đây cũng vừa khéo một tháng. Hai chuyện này... Có gì liên quan hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tìm kiếm manh mối

Editor: mèomỡ

Cô gái kia không biết đã thực hiện động tác đứng lên ngồi xuống bao nhiêu lần, mệt đến nỗi khi đứng lên hai chân đã run lẩy bẩy.

Nhưng một nhọc trên thân thể đã xua tan một chút sợ hãi và đau buồn, khiến trạng thái của cô ta khá hơn một chút.

Cô ta lên nhìn Tổng Tân mấy lần, mới từ từ đi đến bên cạnh Tổng Tân, nhẹ nhàng ngồi xuống, yếu ớt hỏi: “Ừm, tôi tên Mã Duy, cô tên gì?”

“Tổng Tân.”

“Chữ Hân trong ‘tươi tốt phồn thịnh sao’?”

[Chú thích: Chữ Tân và Hân trong tiếng trung đều phát âm là /xīn/]

Tổng Tân nhìn cô ta một cái, ngồi dậy, vừa thay giày vừa nói: “Chữ Tân trong vất vả.”

“À...” Mã Duy định nói chuyện phiếm để khéo gần quan hệ, nghĩ một lát lại nói: “Tên của cô thật đặc biệt.”

Tay Tổng Tân buộc dây giày hơi khựng lại, quay đầu nhìn cô ta: “Cô rảnh thì theo tôi ra ngoài tìm manh mối đi.”

Mã Duy ngẩn người: “Tuyệt lớn như vậy mà vẫn ra ngoài sao, những người khác cũng chưa...”

Tổng Tân không đợi cô ta nói xong, liền đứng dậy đi ra cửa.

Mã Duy chân chờ một lát liền chạy theo trước khi Tổng Tân đóng cửa.

Khí lạnh ập vào mặt khiến người ta không kịp phản ứng, chỉ trong nháy mắt đã lan khắp toàn thân hai người. Lạnh đến mức khiến Tổng Tân ngửa mũi, hắt hơi một cái.

Cô lặng lẽ đi dọc theo hàng hiên ra cửa lớn, mở cánh cửa chính khép hờ ra.

Lúc này, gian phòng bên trái cửa chính cũng đột nhiên mở ra, một người người lộ đầu nhìn ra ngoài, nhìn thẳng Tổng Tân, hỏi: “Hai người muốn đi ra ngoài à?”

Mã Duy gật đầu nói: “Chúng tôi muốn đi tìm manh mối, mấy người đi không?”

Một người đàn ông khác cũng đi tới, hai người chơi liếc nhau, khẽ gật đầu.

Một người đàn ông mặc quần áo đen trong số hai người nói: “Hai cô gái còn không sợ lạnh, chúng tôi còn dám nói không sao? Vậy đi, chúng ta chia nhau ra, trước khi trời tối sẽ cùng nhau chia sẻ manh mối mình phát hiện được.”

Anh ta còn chưa nói xong, Uông Minh trong căn phòng nhỏ đối diện cũng mở cửa đi ra.

Tổng Tân nhìn qua bốn người, trong lòng thầm nghĩ, tâm trạng của bọn họ có vẻ như đều khá hơn trước nhiều, ít nhất đã không còn tỏ rõ vẻ thấp thòm lo âu nữa.

Năm người nói vài câu thì đã ra đến cửa chính, sau đó tản ra mỗi người một hướng đi tìm manh mối.

Nhà trong thôn không xây theo một kiểu giống nhau, mà tùy theo ý của chủ nhà.

Gần nhà họ Mã là một căn nhà nhỏ có vẻ cũ kỹ, Tổng Tân liền tới nhà này trước.

Nhà không có sân cũng không hàng rào, có thể từ xa nhìn thẳng vào cửa phòng ba gian, bên sườn còn một túp lều bằng cỏ, dường như là chuồng gà.

Tổng Tân đứng ở bên ngoài gọi vọng vào: “Có ai ở nhà không?”

Trong gian phòng bên trái có chút động tĩnh nhỏ, ngay sau liền có người hỏi: “Ai đấy?”

“Tôi tới thôn để trừ tà, muốn tìm các thôn dân hỏi thăm chút chuyện.” Tổng Tân biết, thân phận này nhất định rất hữu dụng.

Quả nhiên, người trong nhà lập tức mở cửa. Một thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi từ khe cửa thò đầu ra, nhìn Tổng Tân một lượt, mới yên tâm mở cửa, cười nói với cô: “Em chưa gặp chị bao giờ, chị là đại sư thôn trưởng mời tới thật ă? Nghe nói lần này mời mấy vị liền, sao giờ chỉ có một mình chị?”

Xem ra thiếu niên này rất thích nói chuyện.

“Bọn họ đi hỏi thăm chút chuyện ở chỗ khác.” Tổng Tân chỉ chỉ trong nhà: “Có thể vào nhà nói chuyện không?”

Bên ngoài thật sự quá lạnh, giầy của cô bị tuyết làm ướt, chân đã lạnh đến mức không còn cảm giác nữa rồi.

Thiếu niên vội vàng gạt đầu: “Đương nhiên có thể! Ông nội em không khỏe, chúng ta vào nhà chính nói chuyện đi. Đại sư muốn biết chuyện gì có thể hỏi em, chuyện người trong thôn em biết rõ lắm!”

Cậu ta vừa nói vừa xoay người đóng cửa, lại đẩy cửa nhà chính ra, nói với Tổng Tân: “Chị vào ngồi trước đi, em đi nhóm chút than.”

Mấy phút sau, Tổng Tân cùng thiếu niên ngồi đối diện nhau bên một chậu than, cô hỏi thẳng: “Cậu biết chuyện của nhà họ Mã cách không? Bọn họ đối xử với mẹ già thế nào, tính cách bà cụ bình thường thế nào?”

Thiếu niên có lẽ không ngờ “Đại sư” điều tra chuyện lạ trong thôn lại hỏi về chuyện nhà họ Mã nên hơi sững sờ mất một lát mới đáp: “Bà Thắm rất tốt, lúc em còn nhỏ trong nhà không có đồ ăn, bà còn lén cho em bánh bao. Chỉ có điều...”

Về mặt cậu có chút tức giận: “Em nói thật với chị, chị đừng nói cho bọn họ biết là em nói nhé... Hai lão con trai của bà chẳng kể nào ra gì. Mã Quý sợ vợ, từ khi cưới vợ về cái gì cũng nghe ả, bà Thắm lớn tuổi như vậy còn ngày ngày bắt bà làm rất nhiều việc, động chút lại mắng bà. Lần trước em đi ngang qua còn nghe tiếng bà Thắm kêu khóc, lén nhìn từ cửa vào lại thấy ả đàn bà chanh chua kia đang véo tay bà cụ!”

Tổng Tân hơi nhíu mày, lại hỏi: “Vậy còn ông con cả của bà?”

“Hai năm trước lúc anh em họ chia nhà tranh nhau ghê lắm.” Thiếu niên liền thoáng một hơi kể không ngừng.

Tổng Tân tóm tắt đại khái là lúc chia tài sản cả hai anh em đều muốn căn nhà này. Bà Thắm làm chủ đưa cho con thứ là Mã Quý. Lúc ấy bà nói với con cả rằng: “Con là anh thì nên nhường em, nhà cho thằng hai, con xây nhà mới thì tốt hơn.”

Nhưng tiền chia cho con cả lại không nhiều đến mức có thể xây được một tòa tứ hợp viện lớn như vậy. Vì thế con cả hờn dỗi rời khỏi nơi này, dùng tiền mua một căn nhà nhỏ ở thôn bên, còn bán hết ruộng đất bên này, mua đất bên kia. Coi như quyết an cư lạc nghiệp bên kia, không về nữa.

Thiếu niên nói, khi đó Mã Quý vẫn luôn tỏ ra rất hiếu thuận, nhưng chia tài sản xong liền lộ nguyên hình.

Ngay từ đầu còn giả vờ giả vịt trước mặt người trong thôn, nhưng giấy không thể gói được lửa, qua một thời gian ngắn mọi người đều biết, cũng đứng ra khuyên nhưng càng khuyên đa mặt hai vợ chồng họ càng dầy.

Qua khoảng nửa năm, Mã Quý bị Lý Thúy xúi giục qua thôn bên tìm anh trai thương lượng vấn đề phụng dưỡng mẹ già.

Con cả vốn không định quan tâm, nhưng Mã Quý làm phiền không ngừng, đành trả thù lao hàng tháng để bà Thắm ở lại nhà Mã Quý.

Sau đó con cả phát hiện Mã Quý và Lý Thúy ngược đãi mẹ già, không đành lòng nên mới để bà thay phiên ở mỗi bên một tháng. Vợ con cả lại không cam tâm tình nguyện, cho nên cứ đủ tháng là lập tức đưa mẹ chồng về.

Đến giờ đã hơn một năm, trong lúc ấy bà cụ mắc bệnh, trở nên nửa điên nửa dại, lúc tỉnh lúc không. Lúc lú lẫn thì tự làm bản mình còn hơn ăn xin, đại tiểu tiện tùy chỗ, thậm chí còn có một lần nửa đêm nổi điên chạy đi gõ cửa nhà người khác.

Vì vậy ngay cả con cả vốn còn có chút thương mẹ, cũng dần dần trở nên ghét bà.

Đối với hai anh em này, bà Thắm giống một món đồ bẩn thỉu, chỉ mong có thể nhanh chóng vứt đi.

Tình hình đại khái là thế. Tổng Tân lại hỏi một chút về chuyện lạ trong thôn, những gì thiếu niên nói cũng không khác những điều cô đã biết là mấy.

Cô lại hỏi vị trí của gia đình có con nhỏ mất tích, cảm ơn cậu thanh niên xong lại đi.

Nhưng đợi cô tới nơi thì lại trông thấy một người đàn ông của đội xanh đi từ nhà họ Luru ra.

Hai người đối mặt, người đàn ông kia như rụng mảy rồi đi thẳng. Hiện giờ hai đội là quan hệ đối địch, hơn nữa còn liên quan đến sống chết, thật sự không cần khách sáo.

Tổng Tân nhìn anh ta đi xa, mới đi tiếp vào nhà họ Luru hỏi bọn họ tình huống cụ thể về đứa bé mất tích.

Điều khiến cô không ngờ chính là...

Vợ chồng hai người khi biết được Tổng Tân là “Đại sư” thì rõ ràng còn khẩn thiết năn nỉ cô mau chóng trừ tà, cầu xin cô giúp họ tìm con.

Nhưng khi Tổng Tân hỏi về đêm đứa nhỏ mất tích thì ánh mắt của bọn họ lại bỗng nhiên trở nên chết lặng, không đáp lại lấy một chữ. Cho dù cô có hỏi thế nào, đôi phương đều giống như không nghe thấy.

Tổng Tân chợt hiểu... Manh mối này đã bị đội xanh tìm được, cô là thành viên đội đỏ nên không thể xem.

Cô cân nhắc một lát, quay sang hỏi hai vợ chồng vị trí những nấm mồ bị đào rồi nhanh chóng tìm đường tới.

Mộ của thôn Dương Liễu phần lớn đều tập trung tại một vị trí, ấy là ở sườn hai ngọn núi sau thôn. Đi theo con đường mòn ở giữa có thể trông thấy một bãi đá vụn chồng chất bên cạnh, đi tiếp về phía trước là có thể nhìn thấy lác đác vài nấm mồ rồi.

Trong lúc Tổng Tân đi về phía sau núi, cô trông thấy trên nền tuyết có dấu chân đi từ bên trái tới.

Cô lo đội xanh tới trước lấy mất manh mối, liền bước nhanh hơn. Chẳng mấy chốc đã tới bên kia con đường, cũng thấy đằng trước có người đang đi vào trong.

Người nọ mặc một bộ vest.

Trong số tất cả người chơi chỉ có một người mặc như vậy.... Thuộc đội xanh.

Tuyết đọng trên mặt đất quá dày, Tổng Tân không chạy nhanh được, chỉ có thể tro mắt nhìn người kia tới chỗ đám mồ trước.

Trước khi người đàn ông kia kịp ngồi xuống xem xét tình hình thì cô đã tới kịp, đứng sau lưng anh ta.

Người đàn ông đã sớm nghe thấy đằng sau có tiếng động, lúc này anh ta đang dùng tay đào tuyết đọng phía trên nấm mồ, không quay đầu lại: “Nơi này đọng tuyết quá dày, muốn tìm được manh mối trước hết phải đào tuyết lên đã.”

Tổng Tân ừ một tiếng, cất bước đi về phía một gò đất bị tuyết phủ trắng phía trước, dùng cả hai tay đào tuyết xung quanh.

Hai tay vốn lạnh buốt đào tuyết một lát thế mà lại ấm lên. Vài phút sau, nấm mồ trước mặt Tổng Tân đã lộ ra bộ dáng cơ bản, nhưng lại là một nấm mồ nguyên vẹn không có dấu vết từng bị đào xới.

Người đàn ông bên kia dường như cũng không tìm được gì, hai người lại thay đổi địa điểm tìm tiếp.

Khoảng hơn hai mươi phút, ở nấm mồ thứ ba Tổng Tân cuối cùng cũng phát hiện một thứ...

Đó là một cái hang nhỏ tầm bát com bị giấu dưới tuyết, nằm ở đồng bùn đất bị đông cứng bên sườn nấm mồ.

Có tuyết đã tràn vào trong hang, Tổng Tân liền cẩn thận dùng tay đào ra. Nhưng đào đến cuối, trong tuyết lại mang theo thứ gì đó cứng cứng màu xám hồng.

Khi cô dùng ngón tay gạt hết tuyết và vụn băng phía trên, nhìn rõ nó là gì thì cô suýt buồn nôn đến nỗi vứt nó ra.

Đây là... Một con chuột chết.

Chính xác ra là một con chuột chết bị vỡ bụng, chảy rất nhiều máu.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Mèo mướp

Editor: mèo mướp

Người đàn ông đội xanh cách đó không xa đã chú ý tới bên này, đứng dậy đi về phía Tổng Tân hỏi: “Phát hiện ra gì sao?”

Tổng Tân ném con chuột vào trong hang, đáp: “Không có gì, một cái lỗ nhỏ mà thôi.”

Trong hang đen kịt, con chuột chết màu xám sau khi bị ném vào thì lập tức hòa làm một với bóng tối, không nhìn ra chút dấu vết gì.

Người đàn ông kia cũng không tin lời Tổng Tân nói. Anh ta bước đến nhìn Tổng Tân đầy nghi ngờ, nhưng nhìn vào cái hang nhỏ kia thì thật sự không thấy gì.

Tổng Tân đứng dậy, dứt đôi tay đã đồ lên vào túi, yên lặng đi về hướng tiếp theo.

Cô vừa xoay người, thì lại thấy thấp thoáng Uông Minh từ đường mòn đi tới.

Uông Minh nhìn thấy bên này có người cũng có chút kinh ngạc, ngay sau đó lại tăng tốc đi tới, cười nói với Tổng Tân: “Tôi đến nhà Lý Đại Trụ – người đầu tiên nghe thấy tiếng khóc một chuyến, đáng tiếc không phát hiện được gì.”

Tổng Tân không nói gì, mặc dù cô cũng coi như có đôi chút phát hiện, nhưng ở đây có thành viên đội xanh, không phải nơi thích hợp để trao đổi tin tức.

Sau khi Uông Minh tới, hai người hợp sức cùng tìm kiếm, tốc độ nhanh hơn không ít.

Uông Minh vừa dùng tay đào tuyết vừa nhỏ giọng hỏi Tổng Tân: “Tầm thê cô lấy được từ người chết là đạo cụ gì đấy? Có thể dùng để tấn công hoặc phòng ngự không?”

Tổng Tân nghiêng đầu nhìn anh ta một cái, nhướn đuôi lông mày, không lên tiếng.

Uông Minh ho khan, nói: “Tôi tùy tiện hỏi thôi, cô không muốn nói cũng không sao. Cô cảm thấy chúng ta có thể thuận lợi hoàn thành trò chơi quý quái này không?”

Tổng Tân nhàn nhạt nói: “Trận đầu tiên, mức độ khó sẽ không quá cao đâu.”

Manh mỗi đều đặt ở ngoài sáng, chỉ cần người chơi căn cứ tin tức thôn dân cung cấp thì nhất định có thể tìm được, độ khó thật sự không cao.

Điểm khó khăn nhất là chỉ có một trong hai đội xanh – đồ có thể sống.

Trong lúc hai người nói chuyện, người đàn ông đội xanh kia đi tìm một cành cây chọc vào cái hang Tổng Tân vừa rồi phát hiện thử xem có gì không.

Tổng Tân ngừng tay, đi đến phía sau anh ta nhìn một lát, lại không thấy anh ta tìm thấy bất cứ thứ gì.

Tổng Tân yên tâm đồng thời cũng hoài nghi. Con chuột chết này có lẽ cũng giống như manh mỗi lúc trước, chỉ cần thành viên của một đội phát hiện ra thì đội còn lại sẽ không xem được nữa.

Cho nên, cho dù lúc ấy cô có cầm con chuột trong tay thì người đàn ông kia cũng sẽ không nhìn thấy được.

Ba người hai đội tiếp tục tìm kiếm.

Mãi cho đến khi tất cả các ngôi mộ xung quanh gần như đều đã lộ ra khỏi lớp tuyết đọng, bọn họ vẫn không phát hiện thêm bất cứ manh mỗi nào nữa.

Người chơi đội xanh không thu hoạch được gì mà chỉ lãng phí thời gian cho nên lúc rời về mặt anh ta cực kỳ khó chịu.

Tổng Tân và Uông Minh cùng nhau đi, trên đường nhân tiện hỏi thăm manh mỗi từ các hộ gia đình khác.

Trong lòng đa số thôn dân đều giống như mẹ Hỉ tử, cho rằng chuyện lạ lần này có quan hệ với chuyện mọi người tìm chết hoặc vứt bỏ bé gái mấy năm trước.

Những bé gái kia là bị ném vào sông chết đuối, các thôn dân còn nói cho hai người những hộ nào từng làm chuyện này.

Lúc này vừa qua giữa trưa, hai người mặc dù có chút đói, nhưng đều không có định về nhà họ Mã ăn cơm, mà lần theo manh mối tiếp tục điều tra, tìm tới một hộ gia đình từng chìm chết con gái.

Gia đình này họ Sừ, bị Tống Tân và Uông Minh tra hỏi, nam chủ nhân nhà họ Sừ thừa nhận ba năm trước đây từng vứt một bé gái vào sông Đại Hà ở cửa thôn cho chết đuối, cũng tỏ vẻ hết sức hối hận vì việc này.

Trong khi người đàn ông tỏ vẻ áy náy nói mình có lỗi với đứa con gái đó đến nhường nào thì vợ anh ta đang vui vẻ đùa với đứa con trai trắng trẻo mập mạp trên tay.

Trong lòng Tống Tân chỉ thấy đáng ghét, lập tức bỏ đi, Uông Minh cũng nhanh chóng đuổi theo, nhỏ giọng nói: “Mấy kẻ trọng nam khinh nữ này thật chẳng ra gì.”

Hai người lại đi tới những nhà khác, lấy được tin tức là gia đình chìm chết con gái lâu nhất là từ mười ba năm trước, gần đây nhất cũng đã khoảng hai năm trước.

Những đứa bé chết oan hai năm trước tới giờ mới về báo thù dường như có chút vô lý.

Ngược lại, Tống Tân càng hoài nghi trò chơi này có quan hệ với chuyện của nhà họ Mã hơn.

Lúc này đã hơn một giờ, hai người quyết định về ăn cơm trưa trước, nhân tiện trao đổi manh mối với những người khác.

Ba người còn lại cũng đã về tới nhà họ Mã, năm người ngồi trong nhà chính vừa chờ Lý Thúy hâm lại đồ ăn, vừa nói những manh mối mình tìm được trong buổi sáng hôm nay.

Nhưng Mã Duy cùng hai người chơi còn lại đều không tìm được gì, thật sự có thu hoạch chỉ có mình Tống Tân.

Cô nói sơ qua một lượt xong về mặt những người khác đều có chút kỳ lạ.

Một lúc lâu sau, Mã Duy mới nói: “Cô may mắn thật đấy, cái gì cũng tìm ra, đội chúng ta có lẽ cũng chỉ có thể dựa vào cô thôi.”

Tống Tân nhăn mày, vừa định nói lại nghe bên ngoài có tiếng Lý Thúy mắng chửi.

Cô lập tức đứng dậy, đi về phía cửa, đang đưa tay ra định kéo cửa thì đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía sau, lông mày hơi nhíu lại...

Bốn người kia vẫn ngồi im tại chỗ, nghe thấy giọng Lý Thúy cũng chỉ vênh tai lên nghe chứ không có ai có ý định đứng dậy ra ngoài xem.

Phản ứng của bọn họ nếu ở trong hiện thực thì vô cùng bình thường, mà giống như Tống Tân vừa nghe thấy động tĩnh là lập tức chạy ra xem mới là kỳ quái.

Nhưng lúc này mọi người đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, bất kỳ tình huống nào dù là nhỏ nhất cũng phải chú ý, mà mấy người kia lại hiển nhiên là không nhạy bén như vậy.

Những đồng đội này... Rốt cuộc là có tác dụng gì? Thôi, đừng cản trở là tốt rồi.

Ngán ngùi hai giây, Tống Tân quay đi, kéo cửa đi ra ngoài.

Bởi vì các người chơi trở về muộn, mười hai giờ đồ ăn đã sớm nguội, cho nên Lý Thúy đang ở nhà bếp hâm lại đồ ăn. Tiếng mắng chửi của cô ta cũng từ đây truyền tới.

Tống Tân bước ra cửa thì vừa khéo nghe thấy hai chữ “Súc sinh” cuối cùng.

Cô đi dọc theo hàng hiên, lại nghe thấy bên trong có tiếng mèo kêu trầm trầm.

Cửa nhà bếp mở nên cô đi thẳng vào, chỉ thấy Lý Thúy một tay cầm muôi một tay chống eo, đang nhìn chăm chăm phía trên xà nhà nghiêng răng nghiêng lợi.

Tống Tân nhìn theo tầm mắt cô ta, thấy một con mèo màu xám đang ngồi trên xà nhà, hai mắt trong bóng tối lấp lóe, cũng thỉnh thoảng phát ra tiếng “Meo meo”.

Lý Thúy nhìn thấy Tống Tân liền cười, lại dùng muôi chỉ vào con mèo mắng: “Con súc sinh chết tiệt, còn không mau cút xuống đây cho bà! Để bà bắt được mày, bà lột da mày ra!”

Con mèo nghe không hiểu cô ta đang nói cái gì, chỉ dùng đôi mắt phát ra ánh sáng xanh lè nhìn cô ta, cái đuôi dài nhỏ đang đưa ở phía sau, còn dính phải không ít mạng nhện.

Khoảnh khắc Tổng Tân nhìn thấy con mèo đỏ, trong lòng liền có chút buồn cười, cảm giác mình sợ bóng sợ gió. Chẳng qua là Lý Thúy mang một con mèo mà thôi, không liên quan gì đến trò chơi.

Nhưng ngay sau đó, trong đầu cô lập tức nhớ tới con chuột chết cô tìm thấy lúc trước.

Mèo và chuột luôn là hai loài đi liền với nhau.

Con chuột vỡ bụng, trên lớp lông màu xám còn có máu, rất giống như bị mèo cắn chết.

Tóm lại... Con này mèo xuất hiện rất có thể là có tác dụng gì đó.

Lý Thúy ra đằng sau bếp lò nhặt một cây củi, dường như định ném con mèo.

Tổng Tân liền nói: “Đồ ăn trong nồi sắp cháy rồi!”

Lý Thúy nhanh chóng quay đầu nhìn lại, cầm nui đảo nồi, miệng còn nói: “Con mèo chết tiệt này, không biết sao lại tự chạy về rồi!”

Tổng Tân nghe được manh mối liền hỏi: “Nói như vậy, đây là mèo nhà cô sao?”

Thái độ của Lý Thúy đối với “Đại sư” là cô đây cũng khá tốt, cười cười nói: “Đúng thế, là mẹ Mã Quý nuôi. Bà qua nhà anh cả ở rồi, nên mèo cũng mang đi. Không biết đã xảy ra chuyện gì, người chưa về, mèo đã tự chạy về trước.”

Lại là bà Thẩm

Trong lòng Tổng Tân càng khẳng định hơn suy đoán mấu chốt của trò chơi này liên quan đến nhà họ Mã.

Bốn người chơi kia cuối cùng cũng đi ra.... Có lẽ là thấy Tổng Tân mãi chưa quay lại, mới cảm thấy bọn họ cũng nên ra xem.

Tổng Tân nhìn bọn họ một cái, quay đầu lại nhìn về phía con mèo trên xà nhà, trong lòng nghĩ cách dụ nó xuống.

Lại không ngờ, khi bốn người kia lục tục đi vào nhà bếp, con mèo mướp đang ngồi trên xà nhà kêu meo meo đột nhiên nhảy từ xà nhà xuống. Bốn chân nó nhẹ nhàng đáp xuống cạnh bếp lò, sau đó lại nhảy về phía Mã Duy.

Mã Duy không kịp phản ứng, vô thức duỗi hai tay ra, con mèo cứ thế mà nhảy lên cánh tay cô ta.

Khi cô ta hoàn hồn liền vui sướng ôm lấy con mèo, con mèo còn dùng đầu cọ tay cô ta, còn ngẩng đầu lên liếm liếm hai cái.

Người đàn ông mặc áo đen đứng ở bên cạnh Mã Duy xùy một tiếng, nói: “Mèo còn xem mặt à, sao nps không nhảy lên người tôi?”

Mã Duy cười hai tiếng, tâm trạng đau buồn bất an bỗng vì thiên sứ nhỏ xuất hiện mà tốt lên rất nhiều.

Cô ta ôm con mèo nhẹ nhàng vuốt ve nó, còn cúi đầu hỏi: “Đáng yêu quá, em tên gì?”

Con mèo kêu meo meo, dùng đầu cọ cọ cô ta, trong cổ còn phát ra tiếng gừ gừ thỏa mãn.

Lý Thúy nhếch miệng, nói: “Con mèo này là mẹ Mã Quý nuôi, cũng bảy tám năm rồi, không đặt tên. Đại sư, cô tốt nhất là ném nó đi, nó bẩn lắm, trên người còn có bọ chét đấy.”

Nụ cười của Mã Duy cứng lại, ngẩng đầu nhìn Lý Thúy: “Mèo có bọ không phải vì các người không tắm cho nó sao, các người cũng không sạch sẽ hơn con mèo này đâu!”

Mèo duỗi chân trước nhẹ nhàng bấu hai cái lên tay Mã Duy, cô ta lại cúi đầu, vừa chọc nó vừa cười.

Uông Minh thờ dài, nói: “Con gái các cô cứ thích mèo mèo chó chó, vừa thấy là quên hết mọi chuyện, xem cô vui chưa kia!”

“Mèo đáng yêu như thế, ai không thích chứ?” Mã Duy gãi cằm cho con mèo, ôm nó đi ra ngoài, vừa đi vừa nhỏ giọng nói: “Em gầy quá, thật đáng thương, nhất định là em đói rồi đúng không? Đợi lát hâm đồ ăn xong chị cho em ăn thịt nhé...”

Ba người đàn ông nhìn nhau, bất đắc dĩ nhún vai, đều quay người đi.

Tổng Tân đứng ở trong nhà bếp, nhìn bóng dáng Mã Duy khuất dần, nhú mày.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Khác thường

Editor: mèomỡ

Không lâu trước, Mã Duy còn đang sợ hãi và đau buồn, nhưng bây giờ lại vì một con mèo mà trong mấy giây ngắn ngủi tính cách lại thay đổi như biến thành một người khác?

Lý Thúy mặc dù không phải là người tốt lành gì cho cam, nhưng vừa rồi cô ta cũng chỉ nhắc nhở Mã Duy là mèo có bọ mà thôi, không hiểu sao lại chọc giận Mã Duy.

Điều này thật sự có chút kỳ quái.

Dù là người yêu mèo đến mức nào đi chăng nữa thì cũng không đến mức nhìn thấy mèo sẽ quên hết tất cả mọi chuyện chứ?

Nếu như còn ở trong sinh hoạt bình thường, có lẽ lúc buồn mà nhìn thấy chó mèo thì tâm trạng sẽ tốt hơn một chút. Nhưng hiện giờ mọi người vừa mới mới trải qua khoảng thời gian kinh khủng, Mã Duy chính mắt nhìn thấy bạn trai chết thảm trước mặt, làm sao có thể...

“Đầu má nó!”

Tiếng kêu to phía ngoài đột ngột cắt đứt dòng suy nghĩ của Tống Tân. Cô lập tức chạy ra khỏi nhà bếp, nhìn về phía phát ra tiếng kêu...

Trước cửa phòng, Ưông Minh vội vã lùi về đằng sau mấy bước, còn vừa lùi vừa phui phui khắp người, hô: “Cô vứt nó đi, trên người nó nhiều bọ khiến đi được!”

“Một người đàn ông mà còn sợ bọ à? Anh có thấy xấu hổ không!” Mã Duy ôm mèo đi ra cửa, còn giả vờ dí con mèo lên người Ưông Minh: “Chỉ là bọ chết thôi mà, có gì ghê gớm đâu, bên ngoài lạnh như vậy, anh nhẩn tâm đuổi nó đi à?”

Ba người đàn ông đều sững sốt, đều thấy được sự nghi ngờ giống nhau từ trong mắt những người còn lại.

Những gì Mã Duy thể hiện lúc trước đã chứng tỏ cô ta là một người có tính cách yếu đuối giống như một con thỏ. Nhưng lúc này, cô ta lại có vẻ cực kỳ đanh thép.

Tống Tân đi đến nhà chính thì cũng là lúc Ưông Minh nói: “Rời rời rời, vậy thì để nó ở đây đi, chúng ta mặc kệ nó là được.”

Hai người khác cũng không nói thêm gì nữa, so với việc bị bọ chó cắn, bọn họ càng chú ý đến việc Mã Duy đột nhiên đổi tính hơn.

Còn Mã Duy thì vừa lòng ôm mèo đi vào nhà, ngồi cạnh chậu than, vừa dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve vừa nhỏ giọng nói chuyện với nó.

“Lý Thúy nói em không có tên, không bằng chị đặt tên cho em nhé?” Cô ta nghĩ một lát lại nói: “Em là mèo mướp, tên Tiểu Hoa thì quê quá, hay đặt là Tiểu Ly nhé? Có hay không?”

Mèo kêu meo meo hai tiếng, lè lưỡi khê liếm mu bàn tay cô ta.

Mã Duy bật cười, đôi mắt đôi sung đỏ bởi vì cười mà híp tịt lại.

Tống Tân ngồi xuống bên cạnh cô ta, nhìn chăm chăm cô ta và con mèo một lát lại đột nhiên đưa tay về phía con mèo, đồng thời hỏi Mã Duy: “Tôi cũng thích mèo lắm, có thể cho tôi ôm một cái không?”

Ngay khi cô đưa tay ra, Mã Duy vô thức mà ôm mèo tránh ra sau một chút, giống như sợ cô sẽ cướp con mèo vậy.

Mà con mèo nằm trong lòng Mã Duy cũng găm giữ trong cổ họng, đôi mắt vừa to vừa tròn màu nâu nhạt cảnh giác nhìn chăm chăm Tống Tân, bộ dáng y hệt như gặp kẻ thù.

Chờ khi Mã Duy hoàn hồn, mới cười nói: “Mèo hình như không muốn muốn cô ôm đâu.”

Tống Tân thu tay về, nhìn thẳng vào con mèo một cách đầy ẩn ý, chậm rãi nói: “Thế thì thôi vậy.”

Sau khi ăn cơm xong, Mã Duy về phòng mặc bộ quần áo Lý Thúy chuẩn bị cho các người, còn bọc con mèo vào cùng, mang theo nó cùng rời khỏi nhà họ Mã.

Cô ta đi một mình, trước khi đi chỉ nói với mọi người một câu: “Tôi đi tìm manh mối nhé.”

Chờ Mã Duy đi khỏi, Ưông Minh mới sững sốt hỏi những người khác: “Mấy người có cảm thấy cô ấy có chút quái lạ không?”

Hai người đàn ông còn lại lập tức cùng gật đầu.

Ưông Minh tắc lưỡi, nói: “Hiện giờ tôi có chút hoài nghi, tiếng trẻ con khóc thôn dân nghe được lúc nửa đêm có thể là tiếng mèo kêu.”

Hai người người chơi nam hơi sững sờ, người đàn ông áo đen nhăn mày: “Cho dù tiếng kêu mèo và tiếng trẻ con khóc có đôi khi rất giống, nhưng trong thôn không chỉ có một người nghe thấy, chẳng lẽ tất cả bọn họ đều không phân biệt được đó là mèo kêu hay là tiếng trẻ con khóc sao?”

Uông Minh lắc đầu: “Cũng không phải là không có khả năng. Lúc ấy, người đầu tiên nghe thấy tiếng động là Lý Đại Trụ, ông ta nói đó là tiếng trẻ con khóc, hơn nữa còn vì vậy mà bệnh nặng, sẽ càng tô điểm thêm sự thần bí cho chuyện này. Đến khi âm thanh ấy xuất hiện một lần nữa, những người nghe được sẽ bị ảnh hưởng của lời đồn mà cho rằng đây là tiếng trẻ con khóc, sau đó cứ đương nhiên mà liên tưởng đến chuyện ma. Trong lúc vừa căng thẳng vừa sợ hãi, ai còn tâm trạng đâu mà nghe kỹ xem đó là tiếng mèo kêu hay tiếng trẻ con khóc?”

Tổng Tân đứng lên nói: “Các anh một người đi theo Mã Duy, hai người còn lại tiếp tục chia nhau tìm manh mối. Lần này trọng điểm là hỏi thăm những chuyện liên quan đến nhà họ Mã, cũng đừng để lộ ra bất cứ tin tức gì về nhà họ Mã cho đối phương.”

Uông Minh cũng đứng lên, hỏi: “Vậy còn cô? Cô muốn đi đâu à?”

“Thôn bên.”

Tổng Tân kéo tay áo xuống, che khuất ngón tay lạnh đến phát đau, ngay sau đó liền cất bước đi ra ngoài.

Cô không hỏi người nhà họ Mã địa chỉ, mà sang nhà hàng xóm tìm thiếu niên kia. Cậu ta chỉ đường tỉ mỉ còn cầm bút vẽ một bản đồ đơn giản trong lòng bàn tay Tổng Tân.

Thôn bên tên Đại Hà, bởi vì có một con sông lớn cắt xuyên qua giữa thôn.

Con sông kia cũng chảy qua bên thôn Dương Liễu, cũng chính là con sông vớt các bé gái mà các thôn dân đã kể.

Nước sông không sâu, bình thường chảy cũng không xiết, giờ lại là mùa đông rét lạnh, mặt sông liền đóng băng một tầng rất dày, có thể đi lên mà hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì.

Thôn Đại Hà ở thượng lưu sông, Tổng Tân theo bản đồ thiếu niên vẽ, cứ dọc theo bờ sông mà đi

Hai thôn không gần lắm, thiếu niên nói ngày tuyết lớn phải đi mất tiếng rưỡi, vậy tính ra cả đi cả về phải ba tiếng.

Tổng Tân đi rất lâu, hai ông quần đều ướt một nửa mới nhìn thấy được thôn xóm phía trước.

Cô chỉ dừng lại nghỉ ngơi hai phút, liền gõ cửa hộ gia đình đầu tiên, hỏi đường đến nhà anh con cả nhà họ Mã.

Khi cô đến nơi, yêu cầu gặp bà Thắm thì lại biết được một tin tức không tưởng...

Bà Thắm vốn không hề đến đây!

Nghe Tổng Tân nói là đến tìm bà Thắm, người con cả liền ngờ ra: “Mẹ tôi không tới đây, không phải bà đang ở nhà Mã Quý thôn Dương Liễu sao?”

Sau một lát kinh ngạc ngẩn ngui Tổng Tân liền đáp: “Nhưng Mã Quý nói ba mươi ba ngày trước bà ấy đã tới đây rồi.”

“Làm sao có thể?” Người con cả ngờ ngạc: “Lúc bà ở nhà Mã Quý đủ một tháng, tôi cũng cho rằng bà sẽ đến, nào ngờ trời tối hôm trước đúng lúc tuyết lớn, hôm sau cũng không thấy bà tới. Chúng tôi cho rằng có thể là bởi vì tuyết rơi dày, đường khó đi, nên Mã Quý để bà lại thêm vài ngày...”

Bởi vì ý nghĩ này, cộng thêm việc nhà ông ta vốn cũng không muốn bà đến, có thể kéo thêm ngày nào thì tốt ngày ấy cho nên hơn một tháng trôi qua, ông ta cũng không đến thôn Dương Liễu hỏi thăm tình hình.

Ngay cả lúc này đây, khi biết tin mẹ già mất tích, ông ta cũng không tỏ vẻ quá lo lắng.

Đương nhiên cũng không bắt hiểu đến mức không có ý đi tìm.

Ông ta về phòng nói mấy câu cùng vợ rồi lại đi ra, cũng mời vài người đàn ông trong thôn tìm giúp. Nhóm người liền dọc theo hướng đi thôn Dương Liễu tìm kiếm.

Tổng Tân đi phía sau bọn họ, vẻ mặt nặng nề mà nghe những người kia vừa đi vừa gọi, thầm nghĩ trong lòng, đã hơn một tháng trôi qua, một người già trong thời tiết lạnh lẽo tuyết rơi thế này làm sao có thể sống được?

Mà con mèo bà mang theo hôm nay mới trở về nhà Mã Quý. Trong một tháng này, con mèo kia làm thế nào để sống được?

Con kia mèo... Có khi nào biết bà Thắm đang ở đâu... Hoặc nên nói, liệu có biết thi thể bà Thắm đang ở đâu không?

Tổng Tân đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy phía trước có một người đàn ông nói: “Ôi má ôi! Hình như tôi giẫm lên cái gì rồi!”

Nghe vậy, sắc mặt những người khác đều hơi thay đổi.

Tổng Tân suy đoán bọn họ cũng có cách nghĩ giống cô, đó là: Ông ta giấu lên thi thể!

Tất cả mọi người xúm lại, con cả nhà họ Mã là người đầu tiên vội vàng đào vào chỗ người đàn ông kia vừa rút chân lên.

Đám đàn ông còn lại đương nhiên cũng không thể đứng nhìn, mỗi người giúp một tay, chẳng mấy chốc đã đào ra món đồ phía dưới.

Mà khi món đồ bày ra trước mắt mọi người, bọn họ đều ngạc nhiên sững sờ. ... Bởi vì đây không phải là thi thể, chỉ là một bao vải lớn.

Nhìn giống như mấy khối vải rách may lại thành một cái bọc lớn, trong bọc đựng đồ căng phồng.

Những người khác không biết bên trong là cái gì, chỉ có một người đàn ông to gan tiến lên muốn mở ra xem. Nhưng ông ta còn chưa kịp sờ vào, con cả nhà họ Mã đột nhiên sực nhớ, vỗ tay, hô lớn: “Đây, đây không phải bao đồ đựng quần áo của mẹ tôi sao?!”

Tổng Tân chen lên đầu, nhìn con cả nhà họ Mã mở bao vải ra, bên trong chỉ có hai bộ quần áo mỏng manh không biết đã vá bao nhiêu miếng.

Ngoài ra còn có một bộ quần áo nhỏ xíu màu đỏ, nhìn giống như đồ của trẻ con. ...

Con cả nhà họ Mã cầm lấy bộ quần áo nhỏ, đột nhiên thì bị thương mà tự đánh vào đầu mình.

Những người khác vội vàng an ủi, lại hỏi ông ta làm sao, ông ta mới nói: “Lần trước lúc mẹ tôi đi nói muốn làm bộ quần áo cho con trai tôi, không ngờ. ...”

Đám đàn ông thờ dài, Tổng Tân cảm giác ngực có chút khó chịu, hít sâu một hơi không khí lạnh, mới nói: “Đồ ở đây, người chôn cũng ở quanh đây thôi.”

“Có khi nào. ... Rơi xuống sông rồi không?” Một người đàn ông dè dặt đưa ra ý kiến.

Những người khác mặc dù không dám nói ra, nhưng đều không phản bác, hiển nhiên là trong lòng bọn họ thật ra cũng nghĩ như vậy.

Gần như đồng năm nào cũng xảy ra một hai vụ như vậy, nhất là đám trẻ nhỏ. Sau khi mặt sông kết băng bọn trẻ thường thích ra đó nghịch, chẳng may giẫm phải chỗ mặt băng mỏng, rất dễ bị rơi xuống.

Nước sông lạnh buốt thấu xương, người rơi xuống nước còn có thể bị dòng chảy kéo xuống mà lệch khỏi chỗ mặt băng vỡ. Khi ngoi lên sẽ chỉ thấy được tầng băng dày mà thôi.

Nếu không có ai ở gần đó giúp, gần như không có khả năng sống sót.

Mọi người im lặng một lát, ngay sau liền tản ra, đi về phía mặt sông kết băng cách đó không xa.

Chẳng lâu sau, ở chính giữa bọn họ phát hiện dấu băng vỡ, cùng với. ... Chiếc giày vải màu đen kiểu cũ trong khối băng bên cạnh.

Qua một tháng, mặt băng vỡ đã lại kết thành tảng băng mới, nhưng vẫn để lại một chút dấu vết vỡ vụn, đủ để chứng minh nơi này đã từng xuất hiện một hố băng.

Mà chiếc giày bị đóng băng bên cạnh càng trực tiếp nói cho bọn họ: Có người ngã xuống dưới từ đây.

Tâm trạng tất cả mọi người đều trở nên cực kỳ phức tạp, ánh mắt đám đàn ông nhìn con cả nhà họ Mã cũng có chút tế nhị. ... Mẹ ông ta xảy ra chuyện hơn một tháng, ông ta lại không hề hay biết!

Có lẽ là xuất phát từ sự thương hại đối với bà cụ, tốc độ tìm kiếm của bọn họ liền nhanh hơn, tìm dọc theo chỗ phát hiện giày vải đi xuống hạ lưu.

Nhưng lạ là, bọn họ tìm tới tận thôn Dương Liễu rồi cũng vẫn không phát hiện thi thể của bà cụ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bà lão và con mèo

Editor: mèomỡ

Con sông này nước chảy cũng không xiết, đến mùa đông mặt nước đóng băng thì lại càng lạnh, theo lý thuyết thi thể không thể nào trôi xa như vậy được.

Nhưng bọn họ vẫn không tìm được, ngay cả một cọng tóc cũng không thấy.

Có người nói có lẽ bà Thắm không chết, chỉ đánh rơi giày cùng hành lý ở đó mà thôi, nhưng... Không chết thì đi đâu?

Trong khi những thôn dân khác còn đang suy đoán chuyện này thì Tống Tân có thể khẳng định... Bà cụ chắc chắn đã chết rồi.

Nếu không, trò chơi lần này không có quái vật hung ác, cũng không có âm hồn dọa người, cần gì người chơi phải livestream mua vui cho “Chúng nó”?

Cô lại theo đám đàn ông tìm xuống hạ du thêm một đoạn, không có bất kỳ phát hiện nào, liền quay về thôn Dương Liễu. Những người khác tiếp tục tìm, cũng nhờ cô qua thông báo cho Mã Quý một tiếng, bảo ông ta nhanh chóng tới đây.

Khi cô vào thôn, trên con đường mòn về nhà Mã Quý liền bị hai thành viên đội xanh đuổi theo chặn đường...

Về mặt bọn họ có chút bối rối và chột dạ, tay phải hai người đều giấu ở sau lưng. Sau khi chặn đường Tống Tân, một người trong đó liền dùng cánh tay đẩy người bên cạnh.

Người đàn ông bên cạnh ho nhẹ một tiếng, đưa tay phải từ sau lưng ra. Tống Tân trông thấy trong tay anh ta cầm một con dao nhỏ.

Người còn lại cũng lấy ra tay, trong tay cũng cầm một con dao.

Bọn họ chỉ mũi dao về phía Tống Tân, đứng cách cô ba mét, lắp bắp nói: “Mau... Mau giao nộp tất cả bằng... Bằng chứng ra đây... Nếu không tôi... Chúng tôi sẽ giết cô!”

Tống Tân nghiêng đầu, im lặng đối mặt với bọn họ.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tuyết trắng xóa, ba người đứng trong đồng tuyết, lặng lẽ giằng co chừng ba phút.

Dưới ánh nhìn bình tĩnh của Tống Tân, hai người đàn ông kia càng ngày càng căng thẳng. Một người trong đó đột nhiên chán nản hét lên một tiếng, dùng sức ném con dao găm vào đồng tuyết bên cạnh, ôm đầu nói: “Con bà nó, ông đây làm người tốt bao năm nay, đột nhiên bảo tôi uy hiếp một cô gái, ông đây không làm được!”

Một người đàn ông khác cười khò buông dao xuống, nghiêng người dịch sang một bên, nói: “Cô đi đi.”

Tống Tân nhếch môi, yên lặng cất bước đi thẳng về phía trước.

Cô đi một đoạn mới quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai người kia vẫn đang đứng nguyên tại chỗ, bất đắc dĩ nói gì đó.

Thật đáng tiếc.... Trong lòng Tống Tân cảm khái.

Là đáng tiếc hai người lương thiện bị chọn vào thế giới phải tàn sát lẫn nhau này, hay là đáng tiếc vừa rồi không có cơ hội đánh với họ thử một trận?

Hay là đáng tiếc thay cho bọn họ vì một phút nương tay tha cho kẻ địch mà có khả năng sẽ phải trả giá bằng mạng sống của mình?

Chính Tống Tân cũng không rõ, có lẽ cả ba đều có.

Khi cô trở lại nhà Mã Quý, vừa vào cửa chính liền nhìn thấy người đàn ông mặc vest của đội xanh đang ngồi ngay trong nhà.

Trước mặt anh ta có một chậu than đang đốt, giọng Mã Quý từ sau cửa truyền đến...

Dường như ông ta đang nói về chuyện của bà Thắm.

Tống Tân hơi nhíu mày, bước nhanh chân hơn, đẩy cửa vào nhà chính.

Mã Quý thấy có người đến liền tạm ngừng câu chuyện, quay ra chào hỏi Tống Tân.

Người đàn ông đội xanh cũng cười với cô.

Tống Tân ngồi xuống trước chậu than, đưa tay ra sưởi, sau khi cảm thấy đầu ngón tay lạnh buốt ấm lại một chút mới lên tiếng: “Nói tiếp đi.”

Mã Quý tiếp tục kể, nhưng nội dung còn không toàn diện bằng thiếu niên nhà hàng xóm mà Tống Tân hỏi.

Theo lời ông ta, chỉ nói bà Thắm đột nhiên biến thành kẻ điên lúc bệnh lúc không, sau đó còn châm chọc những chuyện bà làm sao khi phát điên.

Mã Quý không biết vì sao bà lại điên nhưng Tống Tân và người chơi đội xanh kia đều biết. Bà cụ không điên, chỉ bị bệnh mà thôi... Bệnh mất trí nhớ ở người già.

Đối với Tống Tân mà nói, những chuyện Mã Quý kể không cung cấp cho cô bất cứ manh mối hữu dụng nào, nhưng đội xanh thì khác, chuyện này có thể cho bọn họ một chút nhắc nhở.

Nhưng Tống Tân cũng không thể vì vậy mà ngắt lời Mã Quý, bởi vì tin tức cô sắp nói cho Mã Quý càng dễ cung cấp manh mối cho đội xanh hơn những

thứ ông ta đang kể.

Cũng may, không bao lâu Lý Thúy liền thần thần bí bí mà gọi Mã Quý ra ngoài.

Người chơi đội xanh ở lại nhà chính chờ Mã Quý quay lại nói chuyện tiếp. Ai ngờ Mã Quý lại vội vã đi tới, nói có chuyện gấp, mang theo xềng sắt đi mất.

Tổng Tân nhìn ông ta cầm theo xềng, trong lòng cũng đoán được là có người trong thôn gặp được đám người đang tìm kiếm ngoài bờ sông nên về nói cho Lý Thúy.

Trong nhà chính chỉ còn lại Tổng Tân người đàn đội xanh.

Anh ta ngồi im trước chậu than, hai cánh tay đưa ra sưởi ấm. Ánh lửa đỏ từ chậu than phản chiếu trong đôi mắt anh ta, thế nên khi anh ta nhìn Tổng Tân, trong mắt giống như có một ngọn lửa cháy hùng hực, cực kỳ sắc bén.

Nhưng ánh mắt anh ta có sắc bén đến mấy cũng vô dụng, bởi vì Tổng Tân vốn không hề nhìn anh ta.

Cô đang cúi đầu chậm rãi cuốn ống quần ướt sũng lên, không thèm liếc anh ta lấy một cái.

Người đàn ông kia có cảm giác như đâm phải bông, rút tay lại xoa xoa, nói: “Xem ra nhà họ Mã xảy ra chuyện, hơn nữa cô đã biết trước.”

Tổng Tân ngẩng đầu lên, vẫy tay ra hiệu cho anh ta tới gần một chút.

Người đàn ông nghi ngờ, nhưng vẫn từ từ tới gần.

Ngay sau đó, Tổng Tân đưa tay lau lên vai anh ta... Ngón tay dính nước và bùn lập tức sạch hơn nhiều.

Về mặt anh ta không khác gì đèn bảy màu, kinh ngạc nhìn áo khoác bị dính bùn của mình, rồi lại lập tức ngẩng đầu nhìn trừng trừng Tổng Tân: “Cô làm cái gì đấy?”

Tổng Tân cười cười, bình tĩnh nhìn lại anh ta: “Thế các anh làm gì rồi?”

Người đàn ông ngẩn ra... Anh ta biết Tổng Tân rời khỏi thôn Dương Liễu sang thôn Đại Hà, cũng vì vậy mới tra được chuyện nhà họ Mã. Mà trước khi anh ta tới nhà họ Mã cũng đã dặn hai đồng đội canh ở đầu thôn, bảo bọn họ sau khi thấy Tổng Tân về, nhất định phải ép cô nói ra manh mối, mặc kệ dùng cách gì đi chăng nữa.

Mà vừa rồi nhìn thấy Tổng Tân lãnh lặn, vẻ mặt lạnh nhạt trở về, anh ta còn tưởng là hai tên đồng đội heo kia không làm theo lời mình.

Nhưng bây giờ nghe Tổng Tân nói như vậy, anh ta mới hiểu được, cô chắc chắn đã gặp hai người kia.

Nếu cô bình tĩnh như vậy, có lẽ nào... Hai tên đồng đội heo kia đều đã bị cô đánh bại rồi? Thậm chí có... Có thể... Đã bị cô giết rồi?!

Khuôn mặt người đàn ông kia biến sắc nhiều lần, cuối cùng đứng bật dậy, chạy ra ngoài... Lần trước, cô gái này phản ứng nhanh nhất, lục tìm đạo cụ của người chết, hiện giờ một mình cô có hai đạo cụ, anh ta không nên cứng đối cứng thì hơn.

Nếu cô gái này khó đối phó thì tốt nhất là ra ngoài xem nhà họ Mã rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tổng Tân không ngăn cản, cô cũng can không được.

Mười mấy người từ thôn Đại Hà đi dọc theo sông tìm người, động tĩnh lớn như vậy, cho dù người này tạm thời không nắm được tình hình thì những người chơi khác cũng sẽ chú ý đến mà thôi. Vốn không thể giấu đội xanh mãi được.

Thay vì tìm giấu diếm manh mối, không bằng mau chóng tìm được cách hoàn thành trò chơi trước bọn họ.

Tổng Tân nhìn người đàn ông ra khỏi cửa xong mới từ từ đứng dậy, tới nhà thôn trưởng.

Nếu cô có thể tìm được manh mối ở nhà họ Mã, vậy có lẽ cũng có đầu mối gì đó nằm ở nhà thôn trưởng mà đội xanh đang ở.

Thôn trưởng biết được chuyện bà Thẩm mất tích nên đã ra bờ sông rồi, không ở nhà. Nhưng vợ ông thì ở. Tổng Tân hỏi thăm về chuyện lạ xảy ra trong thôn gần đây, nhưng bà ấy cũng không đáp, giống như thể không nghe thấy vậy. Cái này giống hệt lúc Tổng Tân tới nhà họ Lưu hỏi chuyện.

Mặc dù không tìm được tin tức hữu dụng, nhưng có thể chứng minh nhà thôn trưởng thực sự có manh mối.

Sắc trời dần tối, Tổng Tân về nhà họ Mã chưa đến mười phút thì Mã Duy ôm mèo về.

Cô ta chỉ nhìn Tổng Tân một cái rồi lại cúi đầu nói chuyện cùng con mèo. Vẻ dịu dàng yêu thương ấy giống như trong lòng đang ôm bấu vật hiếm có gì đó vậy.

Tổng Tân nhìn cô ta chăm chăm, nhưng sự chú ý của Mã Duy hoàn toàn tập trung vào con mèo, không hề có ý định nói chuyện.

Trái lại, con mèo trong lòng Mã Duy vẫn luôn dùng đôi mắt to tròn màu trà nhìn chăm chăm Tổng Tân.

Đồng tử của nó thu lại chỉ còn một đường thẳng dựng đứng bé tẹo, hai tai dựng thẳng, nhìn có vẻ cực kỳ có địch ý với Tổng Tân.

Tổng Tân có chút không hiểu. Cô cũng thích chó mèo, trước kia đi đường mà gặp được chó mèo, còn thường hay dừng lại chơi với chúng nó. Chúng nó cũng rất ôn hòa, chưa bao giờ tỏ thái độ thù địch với cô như con mèo mướp này.

Hơn nữa... Cô có từng đắc tội gì với con mèo này sao?

Lúc này, ngoài nhà chính có tiếng động khẽ. Tổng Tân ngẩng đầu nhìn, lại thấy Ưông Minh đứng ở bên ngoài len lén nháy mắt ra hiệu với cô.

Tổng Tân nhìn Mã Duy một cái, đứng dậy đi ra cửa.

Ưông Minh đưa tay kéo tay cô, vội vàng kéo cô vào phòng ngủ. Đến khi vào, Tổng Tân mới phát hiện hai đồng đội còn lại cũng đều ở đây.

Về mặt hai người kia cũng mù mờ như Tổng Tân vậy. Ưông Minh xoay người đóng cửa lại, mới nghiêm túc nhỏ giọng nói: “Mấy người biết tôi đi theo Mã Duy nhìn thấy gì không?”

Người mặc áo đen nói: “Đừng úp úp mở mở nữa, nói nhanh đi!”

Ưông Minh nhìn từng người một lượt xong mới nói: “Tôi thấy cô ta ôm mèo đến bãi tha ma sau núi. Tôi không dám đi theo quá gần, chỉ thấy cô ta đi vào sâu bên trong, cuối cùng cũng dừng lại trước một đồng tuyết, thả con mèo ra liền đào tuyết.”

Mà khi Mã Duy điên cuồng đào tuyết thì con mèo kia lại xoay người chạy về phía Ưông Minh khiến anh ta sợ hãi, vội trốn về đằng sau. Đến khi anh ta nhìn lại thì đúng lúc trông thấy con mèo kia từ trong nắm mộ chui ra, miệng còn công một con chuột chết.

Con mèo ngồi cạnh Mã Duy ăn nửa con chuột thì Mã Duy đột nhiên ngừng đào tuyết.

Ưông Minh cách hơi xa nên ban đầu không nhìn rõ rốt cuộc Mã Duy đào từ trong tuyết ra được cái gì, chỉ thấy là một thứ gì đó đen sì như mực.

Nhưng ngay sau đó, anh ta đã chứng kiến một cảnh tượng kinh khủng...

Con mèo mướp kia bỏ con chuột đang ăn dở, kêu meo meo một tiếng, lấy đà nhảy về phía thứ kia!

Ngay khi nó nhảy qua thứ kia, nó lại đột nhiên rơi xuống đồng tuyết như đã chết, nằm yên không động đậy.

Còn thứ kia...

Ưông Minh trông thấy nó giật giật, sau đó đột nhiên ngồi dậy.

Đến lúc này anh ta mới biết thứ bị Mã Duy đào lên không phải vật mà là người, một bà cụ tóc hoa râm lưng còng!

Anh ta vừa hoảng vừa sợ, ngay cả chạy trốn cũng quên, chỉ sững sờ nhìn chăm chăm đằng kia. Sau khi bà cụ ngồi dậy lại nâng tay phải lên bên miệng, động tác như mèo liếm chân!

Ngay sau đó, bà ta lại dùng cả tay lẫn chân phi về phía con chuột đang ăn dở, cũng cúi đầu dùng hai tay cầm con chuột lên gặm.

Trong lúc cảnh tượng kinh khủng ấy diễn ra, Mã Duy vẫn mỉm cười đứng bên cạnh xem, thậm chí khi bà cụ ăn con chuột chết, cô ta còn hiền lành đưa tay ra xoa mái tóc hoa râm của bà cụ... Giống như đang vuốt ve một con sủng vật vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Đêm chết người

Editor: meomở

“Sau đây thì sao?” Người đàn ông áo đen vội hỏi.

Ưông Minh nuốt nước miếng, giọng có chút run rẩy: “Bọn họ phát hiện ra tôi... Phải nói là cái thứ không biết là người hay quỷ kia phát hiện ra tôi.”

Bà cụ đang ngậm con chuột động nhiên ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh ta, cũng phát ra tiếng gặm gừ từ trong cổ họng.

Mã Duy cũng bởi vậy mà chú ý tới Ông Minh, cũng nhìn về phía anh ta. Mặc dù cách rất xa, nhưng Ông Minh vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng định ý của cô ta.... Nhưng bọn họ rõ ràng là đồng đội cơ mà.

Giữa trời tuyết giá rét, Ông Minh vừa lạnh vừa sợ, cơ thể bất giác mà run lấy bầy. Sau đó anh ta sợ tới mức hét lên, xoay người bỏ chạy, còn trượt té chổng vó.

“Nhưng bọn họ cũng không đuổi theo.” Ông Minh sợ hãi thờ dài: “Tôi không dám nhìn tiếp nữa, chạy thật xa mới quay đầu lại nhìn, lại trông thấy Mã Duy thành thoi như không có việc gì, ôm mèo chậm rãi đi tới.”

Anh ta chạy núp ra sau một căn nhà, thấy Mã Duy đi xa, vốn còn phân vân xem có nên quay lại bãi tha ma xem tình hình bà cụ kia như nào hay không. Nhưng thật sự không có gan, nên đành đi theo Mã Duy về.

Nghe anh nói xong, Tống Tân mới lên tiếng: “Nông thôn làm tang đều có một điều cấm kỵ chính là không cho phép mèo tới gần thi thể.”

Người đàn ông áo đen cũng gật đầu: “Chuyện này tôi biết, ở quê tôi cũng thế. Nói là nếu mèo nhảy qua xác người, thì cái xác sẽ sống dậy!”

“Cái này không giống xác chết vùng dậy đâu!” Ông Minh nói: “Tôi thấy giống mèo nhập vào thi thể hơn!”

Tống Tân nói: “Ngày mai mọi người cùng ra bãi tha ma nhìn kỹ rồi nói, hiện giờ cứ cẩn thận con mèo kia cùng Mã Duy trước.”

Sắc trời đã nhá nhem tối, Lý Thúy làm xong cơm tối bung lên cho người chơi ăn trước, còn cô ta thì lại ra ngoài, hẳn là đi tìm Mã Quý.

Năm người chơi ngồi quanh bàn ăn cơm, ngoại trừ Mã Duy thỉnh thoảng nói chuyện cùng con mèo ra thì những người khác đều không lên tiếng.

Bọn họ vừa ăn vừa thỉnh thoảng nhìn Mã Duy. Có thể nói là cực kỳ trắng trợn, nhưng Mã Duy lại hoàn toàn không thèm để ý.

Bốn người đều không ăn nhiều. Khi Mã Duy còn dứt cho mèo ăn thì bọn họ thì rời nhà chính, về phòng trước.

Ông Minh đi một đoạn lại quay về, nói khẽ với Tống Tân: “Cô ở cùng cô ta là nguy hiểm nhất, phải cẩn thận!”

Tống Tân nói cảm ơn, đi phòng bếp tìm nước rửa mặt xong mới về phòng.

Mùa đông tối sớm, lại không có gì để giết thời gian, hơn nữa ở đây ngay cả đèn điện còn chưa có, trời vừa tối là trong nhà liền tối đen.

Tống Tân nhóm đèn dầu, nương luồng sáng yếu ớt của ánh đèn để thay quần. Mặc cái quần vá chằng vá đụp Lý Thúy đưa, cầm thẻ đạo cụ trong tay, mới nằm lên giường đất.

Cho đến khi cô làm xong xuôi, Mã Duy mới ôm mèo vào.

Con mèo lại meo meo mấy tiếng, Mã Duy đặt nó lên giường, cười tủm tỉm thay xong quần áo liền chui vào chăn, sau đó lại đưa tay ra đón, con mèo kia liền ngoan ngoãn nhảy tới, rúc theo khe hở ở cổ cô ta vào trong chăn, chỉ có đầu là gối lên tay cô ta.

Tống Tân nằm ở bên cạnh nhìn, yên lặng siết chặt thẻ đạo cụ trong tay.

Mã Duy nhỏ giọng nói chuyện với con mèo, hoàn coi Tống Tân như không khí. Mấy phút sau, cô ta nói chúc ngủ ngon với con mèo rồi nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Tống Tân cũng không dám ngủ, chỉ có thể nhắm mắt lại giả vờ.

Khi tầm mắt trở nên tối đen thì những chuyện xảy ra trong ngày liền hiện lên trong đầu cô như những thước phim.

Không biết qua bao lâu, con buồn ngủ ập đến, cũng nhanh chóng khiến đầu óc cô trở nên mơ hồ.

Đang lúc Tống Tân lấy tay tự véo lên cánh tay để duy trì tỉnh táo thì bên cạnh vang lên tiếng động nhỏ.

Đó là tiếng vải ma xát, chỉ vang lên một chút rồi dừng, giống như Mã Duy ở trong lúc ngủ mơ trở mình mà thôi.

Tống Tân không xem nhẹ tiếng động ấy. Cô đợi hai giây, sau đó liền từ từ mở hé mắt, nhìn sang hướng Mã Duy.

Chiếc đèn dầu nhỏ trong phòng chưa tắt nhưng cũng đã sắp hết rồi, chỉ còn ngọn lửa to bằng hạt đậu nành phát ra ánh sáng mờ đến mức gần như chẳng có tác dụng gì.

Tống Tân dựa vào chút ánh sáng ấy chỉ mơ hồ nhìn thấy có thứ gì đó lóe qua. Ngay sau đó, ngọn lửa nhỏ này cũng tắt, trong nháy mắt cả căn phòng chìm vào bóng tối.

Tống Tân ngồi bật dậy, cũng nhanh chóng ấn nút trên vòng tay bên cổ tay trái.

Màn hình từ vòng tay hiện ra, trong bóng tối phát ra ánh sáng nhạt màu xanh. Độ sáng tương đương với ánh sáng từ màn hình điện thoại di động, mặc dù không thể chiếu sáng cả gian phòng, nhưng ít ra có thể giúp cô nhìn rõ tình huống bên cạnh mình.

Cô nhanh chóng nhìn bốn phía một lượt, lại không thấy gì cả.

Ngay lúc cô đang căng thẳng và tập trung cao độ thì Mã Duy nằm bên kia giường đột nhiên phát ra một tiếng thở dài, sau đó ngáp một cái, từ từ ngồi dậy.

Cái giường đất này rất lớn, mặc dù hai người ngủ cùng một giường, nhưng một người ngủ bên trái một người ngủ bên phải, khoảng cách ở giữa đủ để đặt một chiếc bàn nhỏ.

Ánh sáng từ màn hình không đủ để Tống Tân nhìn rõ tình hình bên phía Mã Duy. Cô cảnh giác nhìn chăm chăm bên kia, cũng từ từ đưa tay nhắc chăn lên, chỉ cần cô ta có hành động đột ngột nào, cô sẽ lập tức phản kích.

Sau vài giây, trong bóng tối vang lên tiếng Mã Duy nghi hoặc hỏi: “Tống Tân? Trễ thế này rồi cô còn không ngủ, mở màn hình ra làm gì? A... Chẳng lẽ là... Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Khi Mã Duy hỏi, Tống Tân nghe được cả tiếng cô ta vén chăn ngồi dậy, ngay sau đó cũng trông thấy cô ta xuất hiện trong phạm vi chiếu sáng... Cô đang dùng cả tay chân bò về phía cô.

Tống Tân lập tức ra nói: “Đừng tới đây!”

Mã Duy dừng lại, ngẩn người, trong giọng nói có chút nức nở: “Sao thế? Chẳng lẽ quý đã xuất hiện rồi à?”

Tống Tân nhìn cô ta chăm chăm một lát, mới hỏi: “Con mèo của cô đâu?”

“Mèo?” Mã Duy ngẩn ra, sau đó mới sực nhớ, quay đầu nhìn về phía chân của mình, kinh ngạc quay lại hỏi Tống Tân: “Đúng vậy, mèo đâu?”

Không cần phải nói cũng biết cái bóng lóe qua lúc trước Tống Tân nhìn thấy chính là con mèo kia.

Mã Duy cũng học theo Tống Tân bật màn hình từ chiếc vòng trên tay lên. Trong phòng sáng lên một chút, ngay sau đó Tống Tân đứng dậy, giơ cao tay trái, nương ánh sáng nhìn lên xà nhà.

Mã Duy thì khẽ kêu meo meo gọi mèo nhưng không được đáp lại.

Mèo không ở trên xà nhà, thậm chí cũng không ở trong phòng. Chẳng lẽ... Nó lại ra bãi tha ma?

Tống Tân do dự trong giây lát, ngay sau đó liền xuống giường đi giày, quyết định gọi ba người đồng đội kia cùng ra bãi tha ma xem xem.

Mặc dù ban đêm luôn làm cho người ta có cảm giác nguy hiểm hơn ban ngày, nhưng rất có thể sẽ cho bọn nhiều manh mối hữu dụng hơn. Dù gặp nguy hiểm, cũng đáng đi thử một lần.

Thấy Tống Tân muốn đi ra ngoài, Mã Duy cũng vội vàng mặc quần áo xuống giường.

Đang lúc Tống Tân buộc chắc dây giày định đi mở cửa thì một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ chói tai xé ngang bầu trời đêm, phá vỡ yên tĩnh trong đêm tuyết.

Tiếng hét này... Có chút quen tai.

Tống Tân lập tức mở cửa chạy ra ngoài.

Gian phòng cạnh cửa chính cũng mở ra, hai người chơi nam nhanh chóng chạy ra cửa, chạm mặt Tống Tân, sau đó lại vội vàng chạy tới phòng nhỏ đối diện... Đó là phòng của Uông Minh, cũng là nơi tiếng kêu phát ra.

Hai người chơi tới trước Tống Tân một bước. Khi cô đến, đã có thể nương theo ánh sáng từ vòng tay của hai người họ mà nhìn rõ tình trạng của Uông Minh.

Người đàn ông không lâu trước còn nhắc nhở cô phải cẩn thận lúc này đã nằm trong vũng máu.

Khắp cơ thể anh ta chẳng chịt vết thương lớn nhỏ, ngay cả trên khuôn mặt cũng có. Ngoại trừ đôi mắt mở trừng trừng thì trên khuôn mặt không tìm được nơi nào lành lặn cả.

Nếu như không nhờ bộ quần áo rách nát trên người anh ta vẫn còn có thể nhìn ra nguyên trạng. Nếu như không phải tất cả mọi người đều biết người ở căn phòng này là Uông Minh. Thì sợ rằng không ai nhận ra thì thể đã hoàn toàn biến dạng này chính là Uông Minh.

Vết thương trên thi thể vẫn còn mới, phần lớn đều rất sâu, trong đó vết thương ở cổ đã xé rách một nửa cổ anh ta, có thể thấy loáng thoáng ngay cả yết hầu bên trong.

Đối với những người chơi chưa bao giờ phải đối mặt với tình huống thảm thiết này, cảnh tượng trước mắt thật vô cùng kinh khủng.

Mùi máu tươi làm cho người ta buồn nôn chui vào trong mũi cộng thêm thi thể đáng sợ trước mặt khiến ngay cả hai người chơi nam cũng không nhận được xoay người nôn thốc nôn tháo.

Mà Mã Duy từ lúc nhìn thấy thi thể đã sợ đến tái cả mặt, ngay cả la hét cũng không kịp liền hôn mê bất tỉnh.

Tổng Tân đi đến bên cạnh thi thể, ngồi xổm xuống, nương ánh sáng từ màn hình trên vòng tay mà nhìn kỹ từ đầu xuống chân Uông Minh một lượt, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở tay phải anh ta...

Giữa những kẽ tay nhuộm máu kẹp vài sợi tóc.

Những sợi tóc kia cũng đã bị nhuộm thành màu đỏ. Tổng Tân đưa tay cầm lên một cây, nhìn một lúc mới nói cho những người còn lại: “Là tóc trắng.”

Uông Minh nói buổi chiều anh ta trông thấy một bà cụ tóc bạc.

Mà lúc này, tóc bạc lại xuất hiện tại trong tay anh ta.

“Tôi, tôi biết rồi...” Người đàn ông áo đen chạy tới cửa, hít mấy hơi, nhìn con buồn nôn, quay đầu lại nói: “Nhất định là bởi vì buổi chiều con kia mèo phát hiện ra anh ấy đang nhìn lén, cho nên tối nay mới đến giết anh ấy!”

Người còn lại nói: “Nhưng buổi chiều nó rõ ràng cũng có thể giết anh ta mà?”

“Nó chỉ có thể giết người vào buổi tối!” Người đàn ông áo đen nói: “Chắc chắn là như vậy, đừng quên, chuyện lạ người trong thôn nói đều xảy ra vào buổi tối!”

“Cũng có lý...” Một người chơi khác ngã ngồi xuống đất, nhìn chăm chăm vào thi thể Uông Minh nói: “Vậy, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Tổng Tân hất tóc ra sau, đi đến bên Mã Duy đang hôn mê, lau tay lên người cô ta, nói: “Tối nay tạm thời đừng ngủ.”

Đang nói, cô đột nhiên dùng sức bấm lên tay Mã Duy một cái.

Cô ta không có bất kỳ phản ứng nào.... Xem ra là ngất thật rồi.

p/s: Nữ chính với sở thích sờ lung tung rồi bôi tay lên quần áo người khác =)))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ánh sáng xanh

Editor: mèomỡ

Hai người đàn ông đỡ Mã Duy, cùng Tổng Tân về phòng của hai người.

Tổng Tân ra sân cầm một nắm tuyết ném lên mặt Mã Duy, xoa mấy cái. Mã Duy liền lạnh tỉnh.

Cô ta tỉnh lại được một lát, sắc mặt trắng bệch lại bắt đầu khóc nức nở.

Mới bắt đầu trò chơi cô ta khóc không ai ngăn, nhưng hiện giờ tiếng khóc của cô ta lại khiến người khác càng thêm bức bối.

Người đàn ông áo đen vỗ đùi, đứng phắt dậy đi tới nắm cổ áo cô ta, giận dữ quát: “Khóc khóc khóc, khóc cái đ*o gì, mẹ nó khóc tang à?! Nếu không phải tại cô thì sao lại xảy ra chuyện này?! Bây giờ ông đây chỉ muốn bóp chết cô!”

Anh ta nói cũng không sai, ban đầu chính là Mã Duy ôm rịt lấy con mèo kia, Uông Minh lúc ấy cũng vì ngai trên người con mèo nhiều bọ mà muốn cô ta vứt con mèo đi. Cô ta từ chối vô cùng kiên quyết, còn đối Uông Minh.

Buổi chiều cũng là bởi vì sự khác thường của Mã Duy mà Uông Minh mới đi theo cô ta ra bãi tha ma. Nếu không phải vì vậy, anh ta cũng sẽ không bị con mèo phát hiện, chết thảm trong đêm.

Tuy rằng sự khác thường của cô ta dường như không do lý trí không chế, nhưng dù sao cũng có liên quan, khó tránh khỏi bị người đàn ông áo đen trút

bực lên người.

Mã Duy bị quát đến ngây ra như phỗng, ngay cả khóc cũng ngừng, chỉ ngơ ngác há hốc miệng, hoảng sợ nhìn anh ta.

Tổng Tân ngồi ở trên ghế yên lặng nhìn, trong lòng thầm nghĩ, lúc này tính cách Mã Duy rõ ràng lại thay đổi, yếu ớt nhất gan thích khóc giống ban đầu.

Sự thay đổi này trăm phần trăm là có liên quan đến việc con mèo biến mất kia.

Nói cách khác, khi con mèo ở gần cô ta, cô sẽ trở không để ý đến bất cứ chuyện gì, chỉ chú ý đến nó. Cho dù là mèo nhập vào xác bà cụ, cô ta cũng chỉ sẽ coi bà cụ như con mèo kia.

Mà sau khi con mèo rời đi, Mã Duy mới có thể tỉnh táo trở lại với tính cách bình thường.

Về phần tại sao con mèo lại chọn Mã Duy, và ngập tràn sự thù hận với Tổng Tân... Cô đoán rằng rất có thể là bởi vì cô từng tới bãi tha ma, hơn nữa động vào lương thực dự trữ của nó... Là con chuột chết kia.

“Đừng tức giận.” Một người đàn ông khác tiến lên kéo người đàn ông áo đen một cái, nói: “Chúng ta mau thương lượng xem nên giải quyết chuyện này thế nào!”

Người đàn ông áo đen hằm hằm nhìn Mã Duy, xoay người ngồi xuống một bên, nói: “Hiện giờ đã rất rõ ràng rồi, là con mèo kia tác quái, chờ lần sau nó xuất hiện bắt nó giết quách đi là được, còn gì mà thương lượng.”

“Nói là nói như vậy...” Người kia nói: “Vừa rồi chúng ta nghe thấy tiếng hét của Uông Minh thì lập tức mở cửa ra xem, hơn nữa lúc ấy cửa còn đóng, chúng ta cũng không thấy bất cứ cái gì từ bên trong đi ra, nhưng trong phòng ngoại trừ thi thể của Uông Minh thì đâu còn gì! Chứng tỏ thứ kia không phải là mèo bình thường, nào có dễ giết như vậy!”

“Giờ nói chuyện này không phải là vô ích sao?” Người đàn ông áo đen bực bội mà gãi gãi đầu, nói: “Được rồi, ngày mai nói sau, không phải vẫn còn hai ngày à.”

Mã Duy không dám khóc thành tiếng nữa, một mình rúc vào bên trong giường, quần chăn lạnh lẽo rơi nước mắt.

Sau khi không còn ai lên tiếng thì trong phòng lặng ngắt như tờ, bối rối cũng theo đó mà tới.

Người đàn ông áo đen ngáp một cái, đề nghị: “Hay là chia hai tổ gác đêm đi, tốt nhất là ngủ một lát, nếu không ban ngày cũng không có sức đi tìm manh mối.”

Tổng Tân nghe vậy, lặng lẽ thở dài một hơi, rồi mới đột nhiên hỏi: “Lý Thúy và Mã Quý đâu?”

Uông Minh hét thảm như vậy, bọn họ không thể nào không nghe thấy được. Đừng nói là đi ra nhìn, ngay cả cách cửa sổ hỏi một tiếng cũng không có.

Không phải rất kỳ quái sao?

Khi các đồng đội còn đang ngẩn ngơ, cô đã ra hiệu im lặng, sau đó nhẹ nhàng mở cửa phòng, lặng lẽ đi về phía nhà chính.

Hai người đàn ông liếc nhau, cũng rón rén đi theo đằng sau cô.

Mã Duy vốn cũng định đi theo, nhưng cô ta vừa mới vén chăn lên, đã bị người đàn ông áo đen hung dữ lườm cho.

Mặc dù không nói chuyện, nhưng về mặt kia rõ ràng là đang cảnh cáo cô ta không được đi cùng. Nước mắt Mã Duy lại lập tức chảy ra, không phải vì không cho cô ta đi cùng mà là sợ một người ở lại đây sẽ gặp nguy hiểm.

Phòng ngủ của Lý Thúy và Mã Quý là liền với nhà chính. Tổng Tân đến cửa phòng nhà chính, đang định đi vào thì lại ngừng lại... Cô nghe thấy trong phòng có tiếng động nhỏ.

Hai người đàn ông đi sau cũng nghe thấy, bọn họ đều dừng bước, về mặt nghiêm trọng nhìn nhau, không dám lại bước thêm một bước.

Tổng Tân nhẹ nhàng xoay người đi về phía mặt tường bên phải... Nơi này có một cửa sổ.

Cửa sổ là khung gỗ dính thêm giấy, Tổng Tân rón rén đi đến ngoài cửa sổ, nín thở nghe ngóng.

Vị trí này nghe rõ hơn nhiều, cô chỉ nghe thấy tiếng ‘rộp rộp’ cùng tiếng nhai nuốt đang không ngừng vang lên từ bên trong phòng.

Âm thanh này giống như... Có người đang nhai cái gì đó cứng!

Trong mắt người đàn ông áo đen hiện lên sự hoảng sợ, lùi về phía sau hai bước.

Tổng Tân quay đầu nhìn anh ta một cái, sau đó duỗi một ngón tay chậm rãi chọc gậy trắng trên cửa sổ. Dùng lực một chút liền chọc được một lỗ tròn nho nhỏ.

Cô ghé mắt tới gần muốn nhìn tình hình bên trong, nhưng trong phòng thật sự quá tối, không nhìn thấy được gì.

Trong lúc cô quyết định bỏ cuộc thì đột nhiên trông thấy trong phòng tối đen như mực xuất hiện hai điểm sáng màu xanh!

Hai điểm sáng này cũng không lớn, lấp lờ trong bóng tối, cũng từ từ tiến gần về phía cửa sổ.

Điểm sáng càng gần, tiếng nhấm nuốt giòn vang cũng càng ngày càng lớn.

Tổng Tân lập tức ra hiệu cho hai người đằng sau, xoay người chạy.

Hai người đàn ông sừng sốt, không kịp phản ứng tại sao Tổng Tân lại đột nhiên xoay người chạy, cũng không kịp hiểu Tổng Tân ra hiệu có nghĩa gì.

Người đàn ông áo đen phản ứng nhanh hơn, liền vội vàng xoay người bỏ chạy.

Mà người đàn ông còn lại lại chậm hơn, khi anh ta muốn rời đi, ánh mắt lại tình cờ liếc về lỗ thùng trên cửa sổ, không biết từ bao giờ trong đó lại phát ra ánh sáng màu xanh âm u.

Trong đầu anh ta lập tức trống rỗng, chờ khi hoàn hồn liền sợ hãi hét lên, chạy trời chết.

Tổng Tân và người đàn ông áo đen chạy về phòng trước, không cửa đóng, chờ đồng đội về mới chốt cửa lại.

Người người đàn ông vào cuối cùng sắc mặt rất xấu, hai chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống mặt đất, sau đó nhìn về phía Tổng Tân, chất vấn: “Tại sao cô nhắc bọn tôi?! Tôi bị nó nhìn thấy rồi, lần tới chắc chắn sẽ muốn giết tôi! Cô cố ý phải không? Vì để mình sống nên cố ý làm tôi chết thay!”

Tổng Tân còn chưa kịp nói gì, người đàn ông áo đen đã nói trước: “Này, đừng có mà nói dối không chớp mắt. Lúc đó cô ấy rõ ràng đã ra hiệu mau chạy đi cho chúng ta, là tại anh phản ứng chậm, có thể trách ai?”

Người đàn ông kia vẫn không nguôi giận: “Có miệng không biết nói à?! Cô ta rõ ràng là cố ý, anh đừng có ở đây mà giả làm người tốt. Nếu vừa rồi đổi thành tôi chạy trước, anh bị thứ kia nhìn thấy, chưa biết chừng anh còn muốn giết cô ta hơn tôi!”

Tổng Tân thật sự không muốn phí nước bọt với anh ta, im lặng ngồi xuống mép giường.

Những đồng đội này gần như đều vô dụng. Ưông Minh chết rồi, Mã Duy thì chẳng khác gì nội gián đội đối địch phái tới, không chỉ vô dụng còn kéo chân.

Người đàn ông áo đen còn đỡ, mặc dù chưa có cống hiến gì nhưng ít nhất cũng sẽ không cản trở.

Còn lại người đàn ông này... Đồng đội heo chính là dùng để chỉ anh ta.

Trong tình huống vừa rồi, nếu như cô lên tiếng, vậy cô sẽ là người đầu tiên bị lộ, có thể ra hiệu cho họ trước lúc đi đã rất tốt rồi, anh ta còn muốn thế nào?

Đương nhiên, Tổng Tân không thể không thừa nhận, cô thật sự dùng hai người kia làm đệm lưng.

Khi cô rời khỏi căn phòng đi về phía phòng vợ chồng Mã Quý thì đã ra hiệu im lặng cho hai người họ. Làm vậy không chỉ là nhắc nhở bọn họ đừng lên tiếng, hơn nữa còn để ám chỉ bọn họ đi theo cô.

Lỡ như gặp nguy hiểm, chia đều cho ba người, tỷ lệ ‘tạch’ giảm một phần ba, như thế tốt hơn hành động một mình nhiều.

Cho dù là đồng đội heo thì cũng phải chết có giá trị như đồng đội heo mới được.

Hai người kia lại cãi cò vài câu, vẫn là người đàn ông áo đen lý trí hơn: “Được rồi được rồi, cãi nhau thì làm được gì? Cãi thắng thì anh không phải chết à?”

Người đàn ông kia nghe thế, ôm đầu bất an mà ngồi xôm dưới đất.

Người đàn ông áo đen nhìn anh ta một lát rồi lại quay sang hỏi Tổng Tân: “Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong đó có cái gì sao?”

Tổng Tân nói qua về những gì mình đã thấy, Mã Duy nằm trong góc nghe được cũng run lấy bầy.

Người đàn ông áo đen nói: “Ánh sáng xanh ấy nhất định là một đôi mắt rồi. Theo những gì cô nói thì chắc chắn cũng không phải mèo bình thường, bởi vì mèo không thể cao như vậy, hẳn là... Bà cụ bị nhập rồi.”

Ở trên tay Ưông Minh có tóc trắng, vậy rất có khả năng chủ nhân đôi mắt này chính là bà Thẩm đã bị nhập.

“Sáng sớm ngày mai chúng ta ra bãi tha ma, đốt thi thể bà ta đi!” Người đàn ông kia vừa vội vừa sợ nói, “Chờ đến khi thi thể bà ta bị đốt thành tro, con mèo kia sẽ không nhập vào được nữa. Đến lúc đó chúng ta lại giết chết nó, chắc chắn có thể hoàn thành trò chơi này!”

Người đàn ông áo đen nhìn Tống Tân: “Cô thấy sao?”

Tống Tân ngẫm nghĩ, lắc đầu: “Không ổn lắm.”

“Tại sao?” Anh ta hỏi.

Tống Tân vén gọn vài sợi tóc, từ từ nói: “Nhập hồn đầu nhất thiết chỉ có thể nhập vào một thi thể. Tính riêng nhà họ Mã hiện giờ đã có ít nhất là ba thi thể cho nó dùng. Huống hồ nếu ngày mai chúng ta thiêu hủy thi thể, con kia mèo sẽ phát hiện ra chúng ta muốn ra tay với nó. Nếu như nó vì vậy mà trốn không để chúng ta tìm thấy, thì sau ba ngày tất cả chúng ta đều sẽ chết.”

“Cũng rất có thể, nó sẽ chọn cách trốn rồi sau đó tìm đối tượng phù hợp để nhập, đồng thời đến đêm lại tìm người thiêu hủy thi thể để báo thù.” Tống Tân nhìn ba người một lượt, nói: “Để cho chắc ăn, cái chúng ta phải giải quyết là thứ xuất hiện trong đêm.”

“Nếu chúng ta giết con mèo trước thì sao?” Người đàn ông ngồi dưới đất, nói: “Không phải nó thích ở gần Mã Duy sao? Chờ nó về, chúng ta liền bắt nó, giết!”

Tống Tân cười một tiếng: “Anh cho rằng nó sẽ ngốc đến mức dùng hình dạng mèo trở về chịu chết à?”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Kế hoạch

Editor: mèomỡ

Trong phòng yên tĩnh một lát, người đàn ông áo đen mới hỏi: “Vậy... Chúng ta phải làm sao?”

Tống Tân nhìn sang Mã Duy, khẽ lắc đầu: “Chờ trời sáng đã, tạm thời chia hai tổ gác đêm ngủ đi.”

Mã Duy này tuy có cũng như không, nhưng ít ra vẫn có thể gác một đêm.

Sau hừng đông, bọn họ mới tới gian phòng của vợ chồng Mã Quý.

Cửa gian phòng này nằm trong nhà chính, Tống Tân tiến lên đẩy một cái, phát hiện cửa phòng đã khóa từ bên trong, không mở được.

Cũng may đây chỉ là cửa gỗ mà thôi, hai người chơi nam dùng chút dụng cụ chẳng mấy chốc đã phá được cửa.

Cửa vừa mở ra, mùi máu nồng nặc làm người ta buồn nôn liền ập vào mặt, nồng đến mức khiến bọn họ đều bất giác mà ngừng thở.

Hai người đàn ông liếc nhau một cái, không ai chịu bước vào, Mã Duy che miệng lùi đến tận cửa nhà chính, xoay người dựa cửa nôn thốc nôn tháo.

Tống Tân dùng ống tay áo che mũi giảm bớt một chút mùi máu tươi, bắt đầu đi thành người đầu tiên bước vào.

Cô vừa bước vào phòng đã cảm thấy không ổn... Sàn nhà bằng đất đã biến thành bùn nhão, khiến giày của cô bị lún xuống một chút. Khi giơ chân lên thì đôi giày màu trắng đã bị nhuộm thành màu đỏ.

Tầm mắt cô nhìn theo mũi chân mình về phía trước, chỉ thấy mặt đất màu vàng đã biến thành màu đỏ đậm, không biết đã thấm bao nhiêu máu!

Xa hơn trước một chút, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt cô chính là một cái đầu nằm nghiêng trên mặt đất.

Đó là đầu của Mã Quý.

Về mặt ông ta còn giữ nguyên sự tuyệt vọng và sợ hãi trước khi chết. Máu nhuộm đầm cái đầu thành màu đỏ, chỉ có đôi mắt trợn ngược lộ ra lòng trắng mắt trắng dã, tạo thành đôi lập cực kỳ rõ nét với khuôn mặt đầy máu đỏ lôm.

Không chỉ thế... Miệng Mã Quý há rất to, to đến mức người bình thường chắc chắn không thể làm được.

Tống Tân giẫm lên máu, từ từ đi lên phía trước mấy bước mới nhìn rõ.

Thì ra hai bên miệng ông ta đều đã bị xé nứt rồi, miệng gần như sắp toét tới mang tai. Trong khoang miệng đã há đến tận cùng chỉ còn hàm răng bị máu tươi nhuộm đỏ, nhưng không có... Lưỡi.

Lười ông ta mất rồi!

Tổng Tân chớp mắt một cái, chuyển tầm mắt khỏi cái đầu người này, tiếp tục nhìn về phía trước.

Một bàn tay phụ nữ, một mảng da đầu còn dính tóc dài, một khúc xương sườn còn dính thịt nát, còn chút nội tạng bị vứt sang một bên.

Trên đồng nội tạng đặt đầu của Lý Thúy.... Miệng cô ta cũng há lớn giống như Mã Quý, cũng không có lưỡi!

Trên mặt đất còn chút xương vụn, điều này khiến cho Tổng Tân nhanh chóng liên tưởng đến một vài khả năng làm người ta rụng tóc gáy.

Cảnh tượng buồn nôn lại rừng rợn này khiến người có thần kinh thép như Tổng Tân cũng cảm thấy có chút lạnh người.

Tối hôm qua, khi nhìn thấy đôi mắt phát sáng thì cô cũng đã ngờ tới khả năng Mã Quý và Lý Thúy lãnh ít dữ nhiều rồi, nhưng cô thật sự không ngờ bọn họ lại chết thảm như vậy.

Sau lưng vang lên tiếng chửi nhỏ, ngay sau đó là tiếng nôn khan không ngừng. Tổng Tân quay đầu nhìn, chỉ thấy hai người đàn ông đang đưa lưng về phía này, khom người không ngừng nôn mửa.

Tổng Tân đi ra ngoài, chen qua giữa hai người kia, đi thẳng tới bên ngoài nhà chính mới buông tay đang che mũi xuống, hít sâu lấy không khí trong lành bên ngoài.

Cảm giác muốn nôn mà không nôn được khiến lồng ngực có chút khó chịu, Tổng Tân đứng một lát, mới quay đầu lại nói với bọn họ: “Đi thôi.”

Com đương nhiên là không có, đừng nói không có người nấu com, cho dù thức ăn bày ở trước mặt, chỉ sợ bọn họ cũng nuốt không trôi.

Tổng Tân đi đến cửa lại đột nhiên quay lại phòng Uông Minh nhìn một cái.

Thi thể của anh ta không có gì khác tối hôm qua. Hiện giờ xem ra, so với vợ chồng Mã Quý mà nói, tử trạng của anh ta vẫn dễ nhìn hơn nhiều. Nhưng cũng là bởi vì các người chơi khác tới mà thôi, nếu như lúc ấy không ai biết, sợ rằng anh ta sẽ là người đầu tiên bị ăn sạch thi thể.

Chỉ trong một đêm, nhà họ Mã đã chết ba người, khiến bầu không khí nơi đây trở nên nặng nề hơn rất nhiều, không ai muốn ở lại.

Bốn người chơi đều đi ra khỏi nhà họ Mã, đi một đoạn rồi xa căn nhà mới dừng bước.

Mã Duy không biết là bởi vì lạnh hay là sợ mà cứ run rẩy không ngừng, nhưng đáng mừng là ít nhất cô ta không khóc nữa.

Người đàn ông áo đen về mặt nghiêm trọng nhìn Tổng Tân, nói: “Thi thể của Mã Quý và Lý Thúy đều thiếu rất nhiều bộ phận, tối hôm qua chúng ta còn nghe thấy tiếng nhai nuốt. Tôi cảm thấy trăm phần trăm là thứ kia ăn bọn họ rồi!”

Anh ta không dám nhìn kỹ, chỉ thấy được những thứ này, Tổng Tân nhìn còn kỹ hơn anh ta.

Thứ không chỉ ăn thịt hai người mà còn gặm cả xương nữa.

Đây rốt cuộc là quái vật đáng sợ đến mức nào?

Người đàn ông còn lại mặt đã trắng bệch không còn chút máu, bất an mà ngồi xổm ngay bên cạnh, không hé răng.

Có Uông Minh làm ví dụ, anh ta hiện giờ rất chắc chắn người chết tiếp theo sẽ là mình. Thế nên cảnh tượng máu me khủng bố vừa rồi đối với anh ta còn đáng sợ hơn gấp mấy lần.

Mã Duy ôm lấy mình, cất giọng run run nói: “Sao, làm sao bây giờ... Quái vật như vậy chúng ta vốn không thắng được nó!”

Tổng Tân đi vài vòng để tuyết động giúp cô lau sạch máu trên giày.

Khi giày biến thành màu trắng như lúc ban đầu cô mới dừng bước, quay đầu nhìn về phía ba người, nói: “Muốn sống hoàn thành nhiệm vụ thì làm theo lời tôi bảo.”

Mười phút sau, người chơi quay lại nhà họ Mã.

Hai người đàn ông phụ trách đi thu dọn phần còn sót lại của thi thể vợ chồng Mã Quý, Mã Duy bị Tổng Tân đuổi về phòng chờ lệnh, mà Tổng Tân thì một mình tới phòng bếp cầm con dao vào phòng Uông Minh.

Khi hai người đàn ông mặt tái mét vừa nôn khan vừa đi ra cửa nhà chính thì Tổng Tân cũng đi tới.

Người đàn ông áo đen cố gắng nuốt xuống một chút nước bọt, nói: “Đã làm theo lời cô, thi thể còn sót lại đều bọc vào trong chăn bông, không để lại chút nào.”

Tổng Tân gạt đầu, chỉ vào một góc sân: “Đào hố, chôn đi.”

“Có thể nói làm như vậy để làm gì sao?” Người đàn ông áo đen hỏi.

Người chơi còn lại hiển nhiên cũng tò mò.

Tổng Tân liếc mắt nhìn phòng Mã Duy, chỉ đáp qua loa: “Đợi lát nữa tôi sẽ nói cho hai người biết.”

Hai người chơi mặc dù hiếu kỳ nhưng cũng chỉ đành làm theo lời Tổng Tân.

Những phần còn lại của thi thể bị chôn dưới đất, bọn họ lại dùng tuyết lấp lên, nhìn qua quả thực không thể phát hiện nơi này đã từng bị đào lên.

Chờ bọn họ làm xong, Tổng Tân liền gọi hai người kia ra ngoài. Sau khi ra khỏi nhà họ Mã, mới nhỏ giọng nói kế hoạch của mình cho họ.

Sau một lát, Tổng Tân mở cửa phòng, ngồi đối diện với Mã Duy mặt mũi trắng bệch trên giường: “Đi ra ngoài tìm manh mối thôi.”

Mã Duy sững sốt, bất an nói: “Còn phải ra ngoài tìm sao? Chẳng là không còn manh mối nào để tìm nữa?”

“Còn gần hai ngày, không tìm manh mối chẳng lẽ ở đây chờ chết à?” Người đàn ông áo đen đứng sau lưng Tổng Tân, hung dữ lườm Mã Duy.

Mã Duy đành phải xuống giường, bắt đầu đi ra ngoài.

Tổng Tân nói: “Chia nhau ra đi, tôi qua nhà con cả nhà họ Mã một chuyến, hỏi xem có manh mối gì không.”

Mã Duy hỏi: “Ông ta biết gì sao?”

“Có thể.” Tổng Tân nghiêm túc nói: “Lý Thủy từng nói, bà Thẩm qua thôn Đại Hà mang mèo đi cùng. Con mèo kia đã ở nhà ông con cả một thời gian, ông ta ít nhiều cũng phải biết chút gì đó.”

Cô nói xong, nhìn về phía hai người đàn ông: “Hai người tên gì?”

“Hạ Nghị.” Người đàn ông áo đen nói

“Tôi tên Cổ Nhân.”

Tổng Tân gật đầu, nói với Hạ Nghị: “Anh phụ trách đi theo người chơi đội xanh, nhất là người mặc vest, trông chừng kỹ một chút. Cổ Nhân thì đi từng nhà trong thôn hỏi chuyện có liên quan đến bà Thẩm và con mèo. Mã Duy cô...”

Mã Duy vẻ mặt cầu xin, nước mắt đã bắt đầu rom róm.

Tổng Tân thờ dãi, nói tiếp: “Cô không gây cản trở là được rồi, tùy tiện đi ở trong thôn đi, cứ ở đây không an toàn.”

Hạ Nghị vỗ tay, lớn tiếng nói: “Được rồi được rồi, mọi người nhanh chóng hành động!”

Anh ta nói xong, cũng là người đầu tiên đi ra ngoài cửa.

Tổng Tân và Cổ Nhân cũng đi về phía cửa chính, lúc bước qua bậc cửa, hai người lặng lẽ liếc nhau một cái.

Cổ Nhân nháy mắt lại gật đầu với cô, giống như đang nói: Yên tâm đi, không thành vấn đề.... Chỉ có một mình Mã Duy không biết, nhiệm vụ thật của anh ta hôm nay không phải hỏi thăm thôn dân manh mối về mèo mà là theo dõi Mã Duy.

Khi chỉ có một mình Mã Duy, con mèo kia rất có thể sẽ đi tìm cô ta.

Hạ Nghị quay đầu lại liếc nhìn Tổng Tân, cất bước nhanh chóng đi về phía nhà trưởng thôn.

Tổng Tân thì đi sau cùng, không nhanh không chậm mà đi về hướng đầu thôn.

Cô và Hạ Nghị tạm thời đi cùng hướng, chỉ khi đi đến một căn nhà nằm ở khúc cua Hạ Nghị mới đột nhiên đi chậm lại, hai tay cũng đút vào trong túi quần, hơi cúi đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Chẳng lâu sau Hạ Nghị liền chạm mặt thành viên đội xanh từ đằng trước đi tới.

Đó là người chơi nữ duy nhất trong đội.

Hạ Nghị vẻ mặt nghiêm trọng ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, lại cúi đầu, chậm rãi đi lướt qua nhau. Ngay sau đó anh ta ngừng chân, quay đầu lại nói: “Chờ một chút.”

Người chơi nữ dừng bước, quay đầu cảnh giác nhìn về phía anh ta: “Có chuyện gì?”

Hạ Nghị nhìn chăm chăm cô ta, hỏi khẽ: “Ừm thì, tối hôm qua đội cô có xảy ra chuyện gì không?”

Người chơi nữ nhú mày: “Có ý gì?”

“Xem ra là không rồi.” Hạ Nghị cố nặn ra một nụ cười: “Không có gì, tạm biệt.”

Anh ta nói xong liền lập tức rời đi, nhưng như vậy lại khơi dậy lòng hiếu kỳ của người chơi đội xanh.

Người chơi nữ gọi anh ta lại, hỏi: “Rất cuộc là làm sao, tối hôm qua đội anh gặp chuyện à?”

Hạ Nghị không nhìn thẳng cô ta mà nhìn tuyết đọng trên mặt đất, nói: “Không, đương nhiên là không. Tôi còn có việc, đi trước nhé.”

Anh ta quay đầu rời đi, bước chân cũng trở nên gấp gáp.

Biểu hiện như vậy càng khiến người ta cảm thấy anh ta nói dối.

Người chơi nữ đội xanh do dự một lát liền đổi hướng, vội vàng quay ngược lại đường cũ.

p/s: Á ụ, về nhà, méo chơi nữa QAQ

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Uy hiếp

Editor: mèomỡ

Đối phương tăng tốc, chẳng mấy đã vượt qua Hạ Nghị.

Hạ Nghị lại chậm lại, nhân nhả tiếp tục đi.

Còn Tống Tân, từ lúc ở ngã ba thì đã rẽ sang đường khác, đi về phía đầu thôn rồi.

Gần bờ sông ngoài thôn Dương Liễu, lớp tuyết đọng đã bị người đi qua đi lại giẫm bấn, để lại hàng loạt dấu giày mất trật tự.

Lúc này, mấy thôn dân đang cầm dụng cụ đi trên mặt băng, cẩn thận nhìn bên dưới lớp băng.

Những người này đều thuộc thôn Dương Liễu, bọn họ là nhóm tự phát đi tìm bà Thắm, mà người Tống Tân cần tìm là một trong số đó... Chính là cậu thiếu niên tay cầm xẻng, đang cẩn thận tìm kiếm dọc theo bờ sông kia.

Thiếu niên nhìn thấy Tống Tân liền gọi cô từ xa. Tống Tân liền đi tới hỏi: “Hôm nay con cả nhà họ Mã có tới không?”

Thiếu niên gật đầu, chỉ về phía hạ du: “Ông ấy cùng vài người đi đằng kia tìm, bảo là đi xa thêm một chút biết đâu lại tìm thấy.” Cậu nói xong, lại hạ giọng, thần thần bí bí hỏi: “Đại sư, chuyện ma quái trong thôn chúng ta có liên quan đến chuyện này không? Chẳng lẽ là bà Thắm...”

Tống Tân không phủ nhận, cô ra vẻ thần bí ra hiệu im lặng, cũng quay đầu nhìn về mọi người xung quanh một vòng, sau đó ra dấu cho thiếu niên ghé sát tai tới, thì thầm với cậu ta mấy câu.

Nét mặt cậu ta không ngừng thay đổi theo từng câu cô nói. Đến khi Tống Tân nói xong, cậu ta liền dùng vẻ mặt kinh ngạc đồng thời cũng kiên quyết, gật đầu: “Đại sư yên tâm, không thành vấn đề!”

Tống Tân cười vang, đưa tay vỗ vai cậu ta: “Chuyện này chính là then chốt quan trọng nhất, có thể thành công hay không đều nhờ hết vào cậu, chị tin cậu nhất định có thể làm được.”

Thiếu niên giống như đại tướng quân nhận nhiệm vụ cực kỳ quan trọng, ưỡn lưng, vỗ ngực hứa nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Tống Tân lại theo cậu ta cùng tìm kiếm trên mặt sông một lát mới về thôn.

Cô không thấy những người chơi khác, cũng không định tìm, đi thẳng về nhà Mã Quý.

Khi cô đi đến cửa nhà họ Mã liền lập tức phát hiện một vấn đề... Cánh cửa đóng quá chặt.

Tổng Tân giả vờ như không phát hiện, cứ thế bình tĩnh đẩy cửa ra.

Khi lưỡi dao găm lạnh như băng đặt lên cổ, Tổng Tân cố tỏ vẻ kinh ngạc sợ hãi.

Cô mới bước một chân qua cửa, chân còn lại còn đang ở bên ngoài. Cơ thể vẫn dừng lại ở động tác nhấc chân, giống như bị sợ đến ngất người, ngo ngắc đứng yên.

Lưỡi dao lạnh buốt đặt dưới cổ khiến cô nổi lên một tầng da gà. Nhìn theo thân dao là bàn tay phải to lớn thô ráp, sau đó là một khuôn mặt cười nhạt.

Người đàn ông mặc vest nhếch môi, trong mắt tràn ngập đắc ý. Anh ta dùng sức dí lưỡi dao vào cổ Tổng Tân một chút, chậm rãi nói: “Cô hẳn là biết nguyên nhân bọn tôi tới đây đúng không nào, thứ thời thì nôn ra hết những gì các người biết đi. Nếu không, dao găm trong tay tôi không có mắt đâu!”

Tổng Tân nhìn ra phía sau anh ta. ... Ba người còn lại của đội xanh đều ở đây, chẳng qua là bọn họ nhìn có vẻ không bình tĩnh như người đàn ông mặc vest này mà thôi.

Dù sao cũng là từ xã hội pháp trị bị bắt tới nơi quỷ quái này, cho dù thật sự có thể tùy ý giết người nhưng cũng rất ít người có thể làm được.

Tổng Tân liếc nhìn con dao trên cổ, cố làm ra vẻ đã sợ hãi rồi lại giả vờ bình tĩnh, nói: “Tôi không có gì để nói, tôi không biết gì hết.”

“Không biết?”

Người đàn ông mặc vest hừ lạnh một tiếng, ấn một cái. Tổng Tân lập tức cũng cảm thấy cổ đau nhói.

Anh ta lại đưa tay trái ra, quẹt lên cổ cô một cái, cố ý đưa đầu ngón tay nhuộm máu lên cho cô xem, đồng thời hung dữ nói: “Mày đừng giả vờ giả vịt với tao, nếu không nói, tao cắt đầu mày xuống làm bóng đá!”

Tổng Tân nhìn thấy máu thì tỏ vẻ càng sợ hãi hơn nhưng vẫn kiên quyết nói: “Không... Tôi không biết gì cả, cho dù tôi thật sự biết thì sau khi tôi nói, các người thắng trận này, tôi vẫn sẽ chết. Vậy tại sao tôi phải nói cho các người biết? Không nói còn có cơ hội sống sót, nói thì chết chắc rồi!”

“Ha ha.” Người đàn ông mặc vest cười nhạt: “Nói cho bọn tôi biết, tôi sẽ tha cho cô một lần, sau này chúng ta cạnh tranh công bằng, cô còn có cơ hội thắng. Không nói cho chúng tôi biết, tôi lập tức giết cô! Cho dù cuối cùng là đội đỏ thắng thì cũng là những người khác thắng, chẳng liên quan gì đến một người chết như cô cả. Hẳn là cô biết nên chọn cách nào!”

Tổng Tân im lặng, ánh mắt liếc về phòng nhỏ chéo bên cửa chính, hơi cau mày, ra vẻ đang phân vân suy nghĩ.

Qua hai phút, cô vẫn không nói gì, người đàn ông mặc vest đợi đến bức bối, mở miệng nói: “Này, cô còn muốn nghỉ bao lâu nữa? Nhiều nhất cho cô thêm một phút!”

Tổng Tân nhìn về phía anh ta: “Anh không sợ tôi lừa à?”

“Có nói dối hay không tôi có thể tự mình phán đoán.” Anh ta trợn mắt nói: “Nhưng, cảnh cáo cô trước, nếu bị tôi phát hiện ra là cô nói dối, đừng trách tôi cho cô vài nhát!”

Tổng Tân mím môi, chần chờ một lát, mới nói: “Được, tôi nói. Mấy người hẳn là đã thấy được phòng nhỏ trong nhà chính có một thi thể rồi đúng không, đó là đồng đội của tôi. Trong phòng của vợ chồng Mã Quý cũng chỉ còn lại căn phòng ngập máu. Người... Phải nói là thi thể đều không biết mất đâu rồi.”

Người đàn ông mặc vest nói: “Chúng tôi đương nhiên thấy được rồi mới ở đây ôm cây đợi thỏ, nói tiếp đi.”

Tổng Tân lại tỏ vẻ sợ hãi: “Nửa đêm hôm qua, có quỷ xuất hiện. Nó giết vợ chồng Mã Quý, còn ăn bọn họ. Lúc ấy cũng không ai phát hiện, đến khi Uông Minh hét lên, chúng tôi mới choàng tỉnh. Chạy tới nơi thì đúng lúc trông thấy nó từ cửa ra vào xông ra, nhảy lên nóc nhà chạy trốn!”

Người đàn ông mặc vest quay đầu trao đổi ánh mắt với ba người còn lại, sau đó lại hỏi Tổng Tân: “Thứ kia nhìn như thế nào?”

Tổng Tân lắc đầu: “Lúc ấy là hơn nửa đêm, chúng tôi đều không thấy rõ, nhưng... Là hình người.”

“Sao các người biết là nó ăn hai vợ chồng kia?” Anh ta nghi ngờ hỏi: “Không phải cô nói, lúc các người phát hiện là sau khi người chơi tên Uông Minh bị giết sao?”

Tổng Tân hoảng sợ ôm ngực: “Bởi vì lúc nó nhảy lên nóc nhà thì có lại quay nhìn chúng tôi một cái. Mặc dù chúng tôi không thấy rõ hình dạng của nó, nhưng có thể trông thấy trong miệng nó còn ngậm một thứ rất giống chân người! Hơn nữa, trong phòng ngoại trừ máu thì không còn gì cả, không phải là bị ăn thì còn có thể là cái gì?”

Nói như vậy cũng đúng, người đàn ông mặc vest nhướn mày, nghĩ nghĩ, nói: “Quý tại sao lại tới đây?”

Câu này không phải hỏi Tổng Tân, thậm chí còn không phải một câu hỏi. Anh ta hỏi xong, một đồng đội đằng sau liền nói: “Không cần phải nói cũng biết, con quỷ kia nhất định là mẹ Mã Quý biến thành.”

Người đàn ông mặc vest gạt đầu, nhìn chăm chăm Tống Tân nói: “Có phải các người cho rằng chỉ cần giải quyết con quý kia là có thể hoàn thành trò chơi này không?”

Tống Tân nói: “Anh còn muốn hỏi chúng tôi có kế hoạch gì chứ gì? Tôi sẽ không nói cho anh đâu, nếu nói thêm gì nữa thì chúng tôi làm sao có cơ hội thắng! Cho dù bây giờ anh giết tôi, tôi cũng sẽ không nói thêm gì nữa đâu!”

Trong mắt người đàn ông mặc vest tràn đầy sát ý, nắm chặt dao găm, gân xanh trên mu bàn tay hơi nổi lên.

Anh ta dường như thật sự muốn đâm vào cổ Tống Tân, đúng lúc này, cô gái đội xanh khề nói: “Anh Lý, thôi đi, cũng không thể thực sự giết người ta chứ.”

Người đàn ông mặc vest chớp mắt, sát ý trong mắt lập tức biến mất. Anh ta buông dao găm, trầm giọng nói: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Đội bọn họ đi rồi, Tống Tân mới dùng ống tay áo lau máu trên cổ. Vết thương rất nông, không ảnh hưởng gì, máu chảy ra cũng không nhiều.

Cô rút con dao giấu bên hông ra, xoay người đóng cửa lại mới đi vào phòng nhỏ bên cửa xem xét.

Thi thể của Uông Minh vẫn nằm trên mặt đất, máu đã khô, máu trên mặt đất cũng ngấm vào bùn đất, tạo thành một vòng tròn màu đỏ đen xung quanh thân thể anh ta.

Thi thể có dấu vết bị lật qua lật lại, quần áo xộc xệch hơn. ... Không biết bọn họ là muốn tìm đạo cụ hay là vì tìm manh mối?

Nếu như muốn tìm đạo cụ, e là phải thất vọng rồi. Tống Tân đã tìm, trên người Uông Minh không có đạo cụ, không có gì cả.

Trong lượt bốc ngẫu nhiên hẳn là anh ta đã bốc được dị năng dính luôn lên thân thể.

Tống Tân vào phòng bếp uống chút nước, nhân tiện lau máu trên cổ, lại đi ra ngoài.

Chỉ chừng năm phút sau, cô mới tìm được Hạ Nghị vừa từ một hộ ra đình đi ra.

Hạ Nghị gặp cô, đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó liền bước nhanh tới, hỏi: “Không phải cô tới nhà con cả nhà họ Mã sao? Sao... Ày, cô sao vậy?”

Tống Tân cũng không kỳ vọng quá lớn vào đầu óc của đồng đội mình.

Cô ra hiệu cho Hạ Nghị cùng cô về nhà họ Mã, mới nói ra kế hoạch thực sự của mình cho anh ta nghe.

Hạ Nghị nghe xong, có chút chần chờ: “Như vậy... Không tốt lắm thì phải?”

“Đây là cách duy nhất tôi nghĩ ra được, có tác dụng hay không cũng không chắc chắn trăm phần trăm.” Tống Tân nói: “Anh có thể lựa chọn không phối hợp, nhưng trong vòng một ngày rưỡi còn lại anh phải nghĩ ra biện pháp giải quyết tốt hơn.”

Hạ Nghị nhíu mày, suy nghĩ hai phút liền vò đầu mấy cái, cắn răng nói: “Thôi, làm theo cách cô nói đi!”

Tống Tân thân nhiên nói: “Anh phải biết, một khi quyết định nghe tôi thì nhất định phải làm theo đến cùng.”

“Được... Không thành vấn đề.”

Tống Tân lúc này mới đưa một bọc đồ cho anh ta: “Muốn sống thì làm theo, đi đi.”

Hạ Nghị nhận lấy, vẻ mặt buồn nôn nhưng vẫn phải cố chịu, nhét nó vào trong túi. Sau đó anh ta gạt đầu, đi ra ngoài.

Đi đến cửa lớn, anh ta lại quay đầu, hô một câu với Tống Tân: “Nếu như có thể thành công, từ nay về sau tôi sẽ coi cô như Chị đại của tôi!”

Tống Tân nhướn mày. ... Chị? Loại chị chuyên đi giúp đàn em chùi đ*t ấy hả?

Cô ngồi trong phòng một lát, ước lượng chuẩn thời gian mới ra ngoài. Dọc theo con đường ra bãi tha ma, vừa đi vừa nhìn xung quanh

Hơn mười phút sau, cô nhìn thấy Mã Duy từ đằng trước đi tới.

p/s: Cảm thấy nữ9 thực cmn ko đáng tin. Rất có tiềm năng hố đồng đội (heo =))))))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Mồi nhử

Editor: mèomỡ

Mã Duy nhìn thấy Tổng Tân thì lập tức bước vội tới, nói: “Tổng Tân, gặp cô thật tốt quá. Thật kỳ lạ, tôi đi một vòng cũng không thấy những người chơi khác.”

Cô ta đương nhiên không gặp được, bởi vì một người trong số đó vẫn đang âm thầm theo dõi cô ta. Mà bốn người chơi đội xanh ở nhà thôn trưởng thì vì tin tức Hạ Nghị để lộ ra mà hiện giờ cùng nhau hành động.

Tổng Tân chưa đáp lời Mã Duy... Bây giờ còn có một chuyện nhất định phải làm.

Cô ngẫm nghĩ, nói: “Nếu cô sợ, có thể ra bờ sông ngoài thôn ở cùng thôn dân.”

Mã Duy cũng biết mình không giúp được gì, nghe vậy vội gật đầu, xoay người định đi.

“Đợi một chút.” Tổng Tân gọi cô ta lại, hỏi: “Hôm nay cô có nhìn thấy con mèo kia không?”

Mã Duy hơi sững sờ, ngay sau đó lắc đầu: “Không, nếu như nó xuất hiện, tôi nhất định sẽ sợ chết ngất mất!”

Tổng Tân gật đầu, ra hiệu cô ta có thể đi rồi.

Mã Duy chậm rì rì mà đi về phía cửa thôn, Tổng Tân thì đứng nguyên tại chỗ, nhìn cô ta đi đến ngã rẽ phía trước mới xoay đi tiếp.

Đi chưa được mấy bước, Cổ Nhân trốn sau vách tường đằng trước liền đi ra.

Anh ta lắc đầu với Tổng Tân, nói: “Con mèo kia chưa từng xuất hiện, cô ta cũng không làm chuyện gì kỳ lạ, cứ đi rồi đừng lung tung vậy thôi.”

“Cô ta dừng ở đâu lâu nhất?” Tổng Tân hỏi.

Cổ Nhân suy nghĩ một hồi, mới nói: “Đằng sau căn nhà bên kia không phải có một rừng trúc sao, cô ta đứng ở đó một lát, hình như còn ngồi trên đồng tuyết làm cái gì đó, nhưng tôi không dám tới gần, không thấy được.”

Tổng Tân nheo mắt, hơi nhếch môi: “Hiện giờ không có người khác ở đây, tôi sẽ nói chi tiết kế hoạch cho anh biết.”

—

Khoảng chín giờ tối, ngoài trời đã đen kịt. Các thôn dân đã sớm về nhà, nằm trên giường đất ấm áp, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Từ bầu trời lại rơi xuống những bông tuyết li ti, nhiệt độ vốn đã rất thấp lại giảm xuống không ít, lạnh đến mức toàn thân nổi da gà.

Trong sân nhà họ Mã, trên nền tuyết màu trắng đặt một thi thể nằm ngửa.

Mặc dù không có trăng, nhưng bởi vì tuyết trắng nên người chơi còn có thể nhìn thấy vài thứ.

Dưới mái hiên, Mã Duy co rúm ở cạnh tường, hai tay ôm thật chặt chân mình, cổ co nhỏ người lại, giống như làm thế thì quái vật kia sẽ không nhìn thấy cô ta vậy.

Hạ Nghị ngồi trên ghế cách cô ta không xa, mắt nhìn chăm chăm vào thi thể Uông Minh nằm trong sân.

Trong nhà họ Mã cũng chỉ có hai người bọn họ.

Gió rét căm căm chui vào tận xương, lạnh đến mức toàn thân bọn họ đều cảm thấy đau, chỉ muốn lập tức chui vào trong nhà sưởi ấm.

Nhưng bọn họ không rời đi, cho dù là Mã Duy cũng phải kiên cường mà ở lại đây.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, khi hai người gần như đông thành tượng băng thì trên nóc nhà bỗng có tiếng vang nhỏ... Đó là tiếng hòn đá ném vào mái ngói.

Hạ Nghị đứng dậy, quay đầu cùng Mã Duy nhìn nhau một cái. Thấy cô ta lại tỏ vẻ sợ sệt, anh ta liền hung dữ lườm cô ta.

Mã Duy lúc này mới run rẩy đứng dậy, nói: “Chúng ta làm như vậy thật sự có tác dụng sao? Lỡ như nó không tới đây thì sao?”

Hạ Nghị nhìn cửa lớn, quát: “Ngậm cái miệng quạ đen của cô lại, nó không thể nào không đến được! Đừng quên Uông Minh chết như thế nào, tối hôm

qua tôi cũng gặp chuyện giống anh ta, con quái vật kia tối nay nhất định sẽ tới giết tôi!”

“Tôi sợ...” Mã Duy khóc.

Hạ Nghị bực bội gắt: “Khóc lóc cái gì, gặp nguy hiểm là tôi chứ có phải cô quái đâu! Đợi lát nữa chúng ta cứ làm theo kế hoạch, nếu may mắn tối nay là có thể thắng trò chơi này rồi! Chờ rời khỏi chỗ quỷ quái này, cô thích khóc thế nào thì khóc, không ai cản!”

Anh ta vừa dứt lời, cửa chính đang đóng chặt của nhà họ Mã liền bị người từ bên ngoài đá văng ra.

Bốn bóng người cao thấp béo gầy từ ngoài cửa đi đến... Cho dù thấy không rõ khuôn mặt, Hạ Nghị và Mã Duy cũng biết, bọn họ là người chơi đội xanh.

Mã Duy bất giác mà lui về phía sau một bước, lưng tựa vào mặt tường thô ráp, vẻ mặt căng thẳng.

Hạ Nghị quay đầu nhìn cô ta một cái, hơi dịch chân đứng chắn trước mặt cô ta xong, mới nhìn bốn người kia, hỏi: “Sao các người lại ở đây?”

Người đàn ông mặc vest đi đầu nhìn quanh sân một vòng, xùy cười: “Các người còn có hai người thôi à?”

“Liên quan quái gì đến anh!” Hạ Nghị lạnh lùng đáp.

Người đàn ông mặc vest giận quá hóa cười: “Có khi nào là bởi vì buổi chiều cô ta nói cho tôi biết vài chuyện nên các người đuổi người đi rồi không?”

Hạ Nghị khòe miệng giật giật, không nói gì.

Đối phương hiển nhiên cũng không có ý định lãng phí thời gian vì vấn đề này.

Người đàn ông mặc vest đưa tay phải sờ sờ sau thắt lưng, rút ra một con dao găm sắc lẹm, sau đó giơ hai tay chỉ về phía trước, lớn tiếng nói với ba người sau lưng: “Canh cẩn thận, đừng để bọn họ chạy!”

Ba người đằng sau vội vàng nghe lệnh, chia ra đứng ở ba chỗ khác nhau.

“Bốn đối hai... Không đúng.” Người đàn ông mặc vest mân mê dao găm trong tay, nhàn nhả nói: “Bối đối một, muốn thử không?”

Hạ Nghị không đáp, chỉ oán hận mà nhìn đối phương.

Hai người nhìn nhau một lát, người đàn ông mặc vest nhếch môi, đột nhiên xông về phía Hạ Nghị!

Hạ Nghị bỗng nở nụ cười, khi dao găm của người đàn ông mặc vest sắp đâm tới thì nhanh chóng lách mình sang bên tránh thoát.

Mà lúc này, người đàn ông mặc vest cũng không đuổi theo.

Anh ta đắc ý cười lạnh một tiếng, đột nhiên chuyển hướng bên trái, sau đó bắt lấy Mã Duy đang dựa vào cạnh tường run lấy bầy!

Anh ta kéo Mã Duy về phía mình, cũng lập tức kề con dao găm lên cổ Mã Duy.

Mã Duy run rẩy, sợ đến nhũn cả ra, chỉ có thể vô lực mà dựa vào người anh ta.

Hạ Nghị trợn mắt, giận dữ hét: “Mau thả cô ấy ra!”

Người đàn ông mặc vest lại cười to, cánh tay trái kẹp cổ Mã Duy dùng sức, cúi đầu hung dữ nói bên tai cô ta: “Kế hoạch vừa rồi các người nói là gì, lập tức nói hết ra, nếu không... Đừng trách ông đây xiên cho cô mấy phát!”

Mã Duy khóc òa, nước mắt càng không ngừng rơi xuống, một lúc lâu mới thút thút nói: “Tôi, tôi nói, tôi nói hết, đừng giết tôi, đừng giết tôi!”

Mắt Hạ Nghị đã sắp trừng lòi ra khỏi hốc mắt rồi: “Con mẹ nó cô bị ngu à? Cô nói cho hắn biết, chúng thua trò chơi này cũng sẽ chết thôi!”

Người đàn ông mặc vest cười nhẹ: “Ít nhất lúc chết còn có thể kéo thêm mấy người làm đệm lưng, phải không?”

Mã Duy run lấy bầy, đứt quãng nói: “Tôi, kế hoạch của chúng tôi là... Hạ Nghị bị thứ kia theo dõi, nó tối nay nhất định sẽ đến tìm anh ta, kế hoạch của chúng tôi là coi anh ta như mồi nhử, chờ con quái vật kia xuất hiện thì cùng bắt nó, sau đó giết nó! Một đồng đội nam khác của chúng tôi bây giờ đang chờ ở bên ngoài, chỉ cần nhìn thấy quái vật lại đây, anh ta sẽ phát tín hiệu cho chúng tôi...”

“À tóc ngắn đâu?” Người đàn ông mặc vest hỏi.

Mã Duy lắc đầu nguây nguậy: “Không biết, tôi không biết... Buổi chiều chúng tôi phát hiện cô ta nói cho các người một chút manh mối, nên đuổi cô ta đi rồi. Sau khi cô ta đi thì không thấy về nữa!”

“Chắc...” Người đàn ông mặc vest nhếch môi, nhỏ nước miếng xuống mặt tuyết, hất cằm về phía thi thể nằm giữa sân: “Thi thể này mang ra ngoài làm

gi?”

Mã Duy khóc thút thít nói: “Chúng tôi nghĩ quái vật kia đến đây biết đâu lại ăn thi thể này trước, nếu vậy có thể kéo dài được nhiều thời gian hơn...”

“Ái chà, nghĩ chu đáo phết.” Người đàn ông mặc vest nói xong, đẩy cô ta sang một bên, cười lạnh nói: “Yên tâm, chúng tôi hiện giờ sẽ không giết các người, cũng không cần phải giết các người. Chờ chúng tôi hoàn thành trò chơi, các người sẽ được cùng nhau xuống địa ngục thôi.”

Anh ta vắn vắn cổ, từ từ nói: “Về phần kế hoạch của các người.... Ngại quá, hiện giờ nó là của tôi rồi.”

Hạ Nghị đỡ lấy Mã Duy, hơi kéo cô ta ra phía sau mình, mắt luôn nhìn chăm chăm người đàn ông mặc vest.

Đối phương lại hoàn toàn không để anh ta vào mắt, dù sao hiện giờ thì đây là sân nhà của đội xanh rồi.

Cùng lúc đó, Cổ Nhân men theo tường ngoài, cẩn thận lách vào sau nhà, cũng rúc vào trong đồng củi.

Anh ta vừa lạnh vừa sợ, toàn thân đều đang run, nhưng lại không dám làm xằng làm bậy, chỉ có thể làm theo kế hoạch Tống Tân nói cho mình, lặng lẽ trốn vào đây...

Cô nói, thứ kia đêm qua đã nhìn thấy anh ta, tối nay nhất định sẽ tới giết anh ta, mà cô cùng Hạ Nghị lừa người chơi đội xanh đến đây chính là để bốn người kia làm kẻ chết thay.

Chỉ cần anh ta trốn ở đây, thứ kia đến thấy trong nhà nhiều người như vậy sẽ xuống tay với bọn họ, mà không đi tìm anh ta nữa.

Nhiệm vụ tối nay của anh ta chỉ có một, chính là trốn ở ngôi nhà gần đường nhỏ, chờ người chơi đội xanh xuất hiện thì dùng một cục đá nhỏ ném lên nóc phòng.

Sau khi quái vật kia xuất hiện, anh ta cũng chỉ cần ngoan ngoãn trốn ở đây, chờ Tống Tân về.

Kế hoạch của cô là dùng mạng của người chơi đội xanh kéo dài thời gian, mà cô mai phục ở thi thể bà Thẩm. Chỉ chờ con mèo kia xuất hiện, đổi thi thể xong, liền lập tức mang theo bản thể của nó chạy đến!

Đương nhiên không chỉ có thế, cô còn nhờ thiếu niên cạnh nhà họ Mã vào thôn mượn một con chó, cũng tạm thời giấu ở nhà thiếu niên.

Đội khi Tống Tân trở về, sẽ đi gọi thiếu niên, mang chó đến nhà họ Mã. Thứ kia sợ hãi đương nhiên sẽ chạy trốn, nhưng bản thể của nó ở trong tay Tống Tân rồi thì đừng hòng trốn.

Dù nó trốn được tối nay, chờ ban ngày đến, nó cũng nhất định phải quay lại thân thể của mình.

Kế hoạch nghe rất khả thi, mặc dù vẫn phải đề phòng rủi ro, nhưng ít ra đáng giá thử một lần.

Nhưng Cổ Nhân vẫn rất sợ, anh ta sợ đến mức ngay cả nước bọt trong miệng cũng không tiết ra nổi nữa, miệng đắng lưỡi khô, trong lòng cũng cực kỳ hoang mang, luôn sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mà chuyện duy nhất anh ta có thể làm chỉ là không ngừng lặng lẽ cầu nguyện, hi vọng kế hoạch này có thể thành công.

Không biết đứng chờ trong trời tuyết lạnh giá này bao lâu, cả người Cổ Nhân lạnh đến cứng đờ, ngay cả cử động ngón tay cũng cảm thấy đau buốt.

Anh ta đang do dự có nên đứng dậy cử động một chút hay không, thì lại đột nhiên nghe thấy tiếng động trên đầu.

Chỗ anh đứng là ở đồng củi chất ngoài tường sau nhà, trên đầu có mái che.

Nghe được tiếng động, Cổ Nhân trầm nghĩ trong lòng: Đến rồi! Nó nhất định là từ trên nóc nhà vào rồi!

Vừa nghĩ vậy anh ta liền ngẩng đầu nhìn lên trên.

Khi tầm mắt anh ta bất ngờ đối diện với một đôi mắt màu xanh u ám, anh ta lập tức sững sờ, như rơi vào hầm băng.

Anh ta theo bản năng muốn trốn, nhưng lại tuyệt vọng phát hiện thân thể anh ta hoàn toàn không động đậy được.... Mà ngay cả đôi mắt đang đối diện với cặp mắt xanh kia cũng không thể nhúc nhích được chút nào!

Cổ Nhân đến tận lúc này mới hiểu được tại sao Uông Minh chỉ kịp hét một tiếng liền chết mặc dù nhìn thi thể rõ ràng không phải là chết ngay lập tức.

Hóa ra là bởi vì... Anh ta không kêu được, cũng không động đậy được.

Đôi mắt xanh kia trong bóng tối lấp lờ mấy lần, nương theo tiếng động rất nhỏ, Cổ Nhân trông thấy rõ ràng bóng đen hơi còng kia đã bắt đầu chậm rãi bò từ mặt tường xuống như thằn lằn.

Cổ Nhân khóc, sợ hãi và tuyệt vọng khiến nước mắt chảy xuống như mưa.

Mà khi đối mặt với cái chết, đầu óc của anh ta lại tỉnh táo lạ thường. Anh ta nhận ra được một sự thật làm anh ta vô cùng tức giận, nhưng lại không thể làm được gì...

Mọi thứ vốn không phải là người chơi đội xanh. Từ đầu tới cuối, chỉ có anh ta mới là kẻ bị ném ra làm mồi nhử thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Hoàn thành trò chơi

Editor: mèomỡ

Bóng người lưng còng dùng tư thế quái dị bò từ vách tường xuống nơi anh ta nấp, cũng dần dần xuất hiện rõ trước mặt anh ta.

Tóc trắng rối bù xòa trên mặt, đôi mắt màu xanh âm u phát ra ánh sáng lấp lờ nguy hiểm, mà miệng mũi dưới hai mắt... Lại giống miệng mũi mèo như đúc!

Cái miệng há to, lộ ra răng nanh trắng hếu. Còn có chút chất lỏng tanh hôi nhỏ giọt, rơi xuống mặt Cổ Nhân.

Hai tay bám trên tường đất mọc ra móng vuốt vừa dài vừa sắc bén. Những móng vuốt kia thậm chí có thể dễ dàng cắm vào trong vách tường, giúp nó bám được trên mặt tường thẳng đứng.

Đồng tử của Cổ Nhân co lại, nhìn chăm chăm khuôn mặt nửa người nửa mèo, cơ thể không ngừng run rẩy, sợ đến mức muốn tè ra quần.

Giờ phút này, anh ta thậm chí còn nảy sinh ra một suy nghĩ trong đầu: Nếu như có thể, anh ta thà rằng bị nổ đầu mà chết!

Ít nhất, nổ đầu chỉ cần chớp mắt là tạch, có khi còn không cảm nhận được đau đớn. Mà con quái vật trước mắt này, không chỉ sẽ giết anh ta, còn có thể sẽ xé nát anh ta ra nuốt vào bụng!

Một bước, sau đó lại một bước. Quái vật chẳng mấy chốc đã đến gần Cổ Nhân, anh ta cũng đã có thể ngửi thấy rõ ràng mùi tanh hôi trên người nó.

Chết chắc rồi... Nhất định là chết chắc rồi...

Cổ Nhân tuyệt vọng mà nhìn nó nâng lên chân trước.... Nó sắp tấn công anh ta rồi!

Tim đập nhanh đến mức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, Cổ Nhân đứng chôn chân tại chỗ không thể cử động, chỉ có thể tro mắt nhìn móng vuốt sắc bén của nó vồ về phía đầu mình!

Nhưng mà, đau đớn hoặc tử vong trong dự kiến lại không đến.

Chân trước với móng vuốt sắc nhọn lướt qua bên tai Cổ Nhân, đặt lên mặt tường.

Cổ Nhân ngẩn người, cố gắng liếc mắt nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy nó lại bò theo mặt tường ra đằng sau anh ta...

Nơi đó là một đồng cũi.

Mắt anh ta không thể nhìn thấy phía sau, chỉ nghe được tiếng sột soạt.

Quái vật bới loạn chông cũi, cũng nhanh chóng tìm được bọc vải nhét bên trong.

Miệng nó phát ra tiếng “Xì” nho nhỏ, sau đó liền nhét bao vải vào miệng.

Nhưng lớp vải phía ngoài khiến nó không ăn được, nó lại nhổ ra, dùng móng tay sắc bén như dao cào cào.

Lớp vải phía ngoài rách ra, để lộ vật thể màu đỏ bên trong.

Quái vật có vẻ vui sướng, cái miệng giống miệng mèo lập tức há to đến cực hạn, chớp mắt đã nhét cả bọc vải vào mồm, dùng sức mà nhai nuốt.

Đúng vào lúc này, một cái bóng nhanh như sói thoát cái từ góc tường bên trái phòng lao ra, dùng tốc độ cực nhanh vồ về phía con quái vật!

Trong đêm tối yên tĩnh tiếng sủa ‘gâu gâu’ đầy khí thế hung mãnh càng trở nên vang dội!

Quái vật mới vừa rồi còn đang thương thức mỹ thực lập tức ré lên một tiếng như tiếng mèo, cũng vội xoay người chạy thực mạng về phía ngược lại.

Con chó săn màu vàng đen thân hình cường tráng lập tức đuổi theo, chỉ chưa đến mười giây đã đuổi theo con quái vật, biến mất trong bóng tối.

Khi Cổ Nhân còn đang sững sờ thì một bàn tay khê vỗ lên vai anh ta.

Đến lúc này, anh ta mới chợt nhận ra mình có thể cử động rồi.

Anh ta quay đầu lại liền nhìn thấy Tổng Tân đang ôm con mèo mướp, đằng sau cô là thiếu niên nhà hàng xóm.

Tổng Tân nhìn thấy Cổ Nhân không sao, thăm nghĩ trong lòng, cũng may lưới Uông Minh có tác dụng, nếu không anh ta không chết cũng trọng thương.

Buổi sáng hôm nay cô đi cất lưới Uông Minh, sau đó giao cho Hạ Nghị giấu ở đây.

Ngoài ra cô còn bảo Hạ Nghị chặt tay chân thi thể Uông Minh, để đề phòng khả năng quái vật vứt bỏ thi thể bà Thắm mà nhập vào Uông Minh.

Nửa thật nửa giả mà lừa Cổ Nhân cũng là bất đắc dĩ... Đối thành bất cứ ai, đều sẽ không đồng ý mạo hiểm nguy hiểm làm mỗi như.

Huống chi...

Buổi chiều cô đã tìm được thi thể bà Thắm, còn giấu ở một nơi xa chỗ này, chính là để phòng ngừa con mèo kia sẽ đem thi thể đến nơi khác.

Đợi cho đến đêm, con mèo nhập vào cơ thể người, thân thể nó sẽ ở nguyên vị trí giống như đã chết.

Mà Tổng Tân nhất định phải nhân lúc này lấy thi thể của nó, chạy về nhà họ Mã.

Nhưng tốc độ của cô đương nhiên kém con quái vật kia, cho nên người bị làm mỗi như có tỷ lệ rất cao sẽ chết.

Khi cô vạch ra kế hoạch này thì đã chuẩn bị sẵn tinh thần rằng Cổ Nhân sẽ chết.

Cũng may cái đầu lưới kia kéo dài được chút thời gian.

Tổng Tân không chắc lưới có hữu dụng hay không, chỉ là căn cứ vào thi thể vợ chồng Mã Quý cô thấy sáng nay mà suy đoán rằng con quái vật này hẳn là rất thích ăn đầu lưới.

Nếu không nó cũng sẽ không bỏ lại cả cái đầu mà chỉ ăn mỗi lưới.

Cổ Nhân lúc này đã hoàn hồn, cảm tức nhìn Tổng Tân, đang định chất vấn thì con mèo mướp nhìn như đã chết kia đột nhiên sống lại!

Nó hơi nhúc nhích, dường như nhận ra có chuyện không ổn nên lập tức muốn chạy.

Nhưng nó giãy giụa lại phát hiện mình vẫn nằm trong lòng Tổng Tân... Trên thân thể nó chẳng biết từ lúc nào đã bị quấn mấy vòng dây thừng, dây thừng buộc nó và cánh tay Tổng Tân lại với nhau!

Hai mắt nó tròn to lập lòe trong bóng tối, bốn cái chân đập đập khua khoắng, miệng phát ra tiếng kêu ô ô quý dị... Nghe cực kỳ giống tiếng trẻ con khóc.

Đúng vào lúc này, tiếng bước chân hỗn loạn dồn dập vang lên từ bên phải phòng, đồng thời còn kèm theo tiếng người đàn ông mặc vest chửi bới.

Tổng Tân nhếch môi, bình tĩnh nhận lấy con dao từ tay thiếu niên. Khi thành viên đội xanh vừa từ khúc cua chạy tới, cô liền dùng sức đâm vào tim con mèo.

Mũi dao xuyên qua thân thể nó, thậm chí còn có đâm một chút vào cánh tay cô.

Khi vừa cảm nhận được đau đớn thì trên bầu trời đen như mực đột nhiên xuất hiện vô số pháo hoa nhiều màu rực rỡ.

Trong tiếng pháo nổ, giọng “Chúng nó” lại vang lên, giọng điệu vô cùng vui sướng...

“Chúc mừng người chơi đội đỏ đã hoàn thành trận đấu đầu tiên! Quả là kích thích quá đi thôi! Vung hoa vung hoa~”

“Chúc mừng người chơi số 3003 Tổng Tân, được 1458 người xem ở hành tinh chúng tôi ủng hộ! Sau khi cô thành công hoàn ba trận sẽ được một phần quà lớn bí mật nha!”

“Đồng thời chúng tôi cũng vô cùng lấy làm tiếc cho đội xanh, tất cả thành viên đội xanh đã thua, sau khi trò chơi chấm dứt lập tức loại!”

“Ồ kê, sau đây thì... Trò chơi kết thúc.”

Vừa dứt lời, các người chơi đội xanh chỉ kịp phát ra một tiếng hét tuyệt vọng bất lực, ngay sau đó, đầu bốn người đồng thời nổ tung.

Giống như... Màn pháo hoa đầy trời kia vậy.

Cùng lúc đó, cảnh tượng trước mắt Tống Tân bỗng nhiên biến đổi.

Đêm tối yên tĩnh, nhà cao tầng san sát, một chút ánh sáng từ trong nhà chiếu ra cộng thêm đèn đường khiến cô nhìn thấy khu chung cư quen thuộc. Quay đầu, phía sau là cửa hàng bánh bao đã đóng cửa.

Trên mặt đất còn có máu, nhưng thi thể đã không thấy đâu rồi.

Xung quanh dường như không có ai, Tống Tân chỉ thấy bóng người in trên cửa sổ.

Nếu như là bình thường, dù là đêm khuya thì thành phố này cũng sẽ không yên tĩnh như thế... Có lẽ dùng lặng ngắt như tờ để hình dung càng phù hợp hơn.

Tống Tân đứng tại chỗ một lát, đưa tay vén mái tóc rối bời, rồi mới cất bước đi về nhà.

Nhà cô chỉ là một căn hộ nhỏ một phòng ngủ, một phòng khách, thêm bếp, nhà vệ sinh và ban công, một người ở là vừa vặn.

Chiếc điện thoại đột nhiên biến mất lúc bước vào trò chơi đã lại xuất trong túi quần, chìa khóa cũng ở trong đó.

Tống Tân rút chìa khóa mở cửa. Nhìn gian phòng đen kịt, cô liền đưa tay bật đèn.

Cũng may... Mặc dù cả thế giới đều đen, ít nhất đèn điện vẫn dùng được.

Việc đầu tiên sau khi Tống Tân về đến nhà đó là tìm quần áo đi tắm nước nóng, sau đó lên giường nằm.

Khi quay về với cái 'hang ổ nhỏ' quen thuộc, thể xác và tinh thần mệt mỏi cuối cùng cũng có thể an tâm thư giãn được đôi chút.

Cô cầm điện thoại lên lại phát hiện đã hoàn toàn không có tín hiệu, mạng cũng không dùng được.

Nút ấn trên cổ tay cũng không phản ứng, hẳn là vì cô đã rời khỏi trò chơi.

Tống Tân dựa vào gối, đột nhiên không biết làm gì.

Cô nghĩ nghĩ, liền cầm đạo cụ đặt trên tủ đầu giường tới.

Cái thẻ đạo cụ kia khi lật qua mặt trước luôn hiện lên hướng dẫn sử dụng. Mà cục đá kia... Cũng vẫn không có tí tạo phản ứng nào.

Tống Tân có chút buồn cười, cục đá này không khác những cục đá ven đường là mấy, chắc chỉ là cục đá bình thường mà thôi. Cô lại cứ giữ kè kè bên mình, đúng là quá ngốc.

Chẳng lẽ lúc đánh nhau với người ta, dùng cục đá này đập bể đầu đối phương sao?

Cô tiện tay đặt cục đá lên tủ đầu giường, thẻ đạo cụ thì nhét dưới gối, cầm tai nghe vào điện thoại, nghe kể chuyện từ từ chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này cũng không an ổn, cô mơ thấy trên bầu trời đột nhiên tối đen xuất hiện một khuôn mặt khổng lồ há miệng nuốt người đi đường, nhai nhai, cuối cùng xương roi xuống còn đập chết vài người đang hốt hoảng chạy thực mạng.

Khi cô suyết chút nữa cũng bị hút lên ăn tươi nuốt sống thì bỗng giật mình tỉnh lại.

Ba giờ sáng, cô bật đèn đầu giường lên, trong lúc miên man suy nghĩ lại từ từ ngủ thiếp đi.

Lần này cô lại mơ thấy một giấc mơ hoang đường nữa.

Cô nhặt được một cục đá vô cùng bản, vừa định ném đi thì cục đá này lại lên tiếng.

Nó nói: "Ném tôi đi cô sẽ phải hối hận!"

Không biết tại sao, ở trong mộng Tống Tân còn có thể trông thấy cục đá có một khuôn mặt cực kỳ kiêu ngạo.

Vốn định ngày mai sẽ vứt cục đá với đồng đồ bỏ trong nhà, nhưng khi Tống Tân tỉnh lại nhìn thấy cục đá này thì không thể không nghĩ tới câu nói trong mơ kia.

Hay là giữ lại đi... Trong nhà không phải còn có quả hạch đào sao? Kích cỡ cục đá này có lẽ không đập chết người được, nhưng đập quả hạch đào thì vẫn í izz.

Mười giờ sáng, Tống Tân ở trong nhà rảnh rỗi đến phát chán liền ra ngoài, thói quen trước kia mà chạy bộ buổi sáng... Nhưng, có lẽ nên coi như chạy

bộ đêm khuya thì đúng hơn? Dù sao thì bầu trời vẫn còn đen sì như mực.

Nhưng khi cô ra ngoài mới phát hiện thế giới bên ngoài đã loạn cào cào lên rồi.

Đêm qua cô không nhìn kỹ mà về nhà luôn, nhưng hiện tại cô mới chú ý tới cửa của siêu thị nhỏ dưới tầng không biết đã bị phá hỏng từ bao giờ. Trong siêu thị vung vãi hàng hóa, thậm chí còn vãi ra tận ngoài đường.

Cô đi ngang qua thì một đứa nhỏ tám tuổi đang từ trong chạy ra, trong lòng còn ôm một túi đựng kẹo.

Nhìn thấy Tổng Tân, nó cũng không hề chột dạ, chỉ tăng tốc chạy về phía chung cư, giống như sợ cô sẽ xông lên cướp đồ vậy.

Tổng Tân nhủ mảy, đi vào siêu thị nhìn một lượt mới phát hiện hàng hóa còn lại đều là đồ dùng hằng ngày, mà thức ăn và nước uống thì đã chẳng còn mấy.

Cô mới chợt nhận ra, thì ra thế giới này đã loạn đến như vậy rồi.

Bên ngoài còn loạn hơn, dọc theo lối đi bộ mấy bước, cô liền nhìn thấy một chiếc minibus cố tình đâm vào cửa chính một cửa hàng nằm bên đường.

Sau khi đâm vỡ cửa kính, xe lùi lại một chút, liền có hai người đàn ông xuống xe. Bọn họ cầm hai cái thùng rỗng, đi vào cửa hàng.

Cửa hàng kia ngày nào Tổng Tân cũng đi qua, nếu như nhớ không lầm... Là tiệm tạp hóa do một đôi vợ chồng già mở.

Đôi vợ chồng già khoảng sáu, bảy mươi tuổi. Bình thường luôn tươi cười đón khách, nhìn có vẻ rất ôn hòa dễ gần. Mà nơi ở của bọn họ chính là gian nhỏ sau cửa hàng.

Nói cách khác, nếu như đôi vợ chồng này còn sống thì lúc này họ đang ở trong kia.

Tổng Tân không muốn xen vào việc của người khác, cô cũng không cho là mình có thể đánh thắng hai người đàn ông khỏe mạnh

Cô quay đầu đi về, sau khi đi mấy bước liền ngừng chân, lại quay lại.

Trong quán có chút động tĩnh, dường như là hai người đàn ông đang chuyển đồ. Mà kèm theo đó là một giọng nói già nua: “Van xin các cậu... Ít nhất cũng để lại một ít, bà nhà tôi không được khỏe...”

Hai người đàn ông mắng chửi mấy câu, một người trong đó còn nói: “Không phải càng tốt sao? Lũ già chúng mày sống chỉ lãng phí lương thực, chết đói mẹ luôn đi!”

Tổng Tân vừa đi về vừa lặng lẽ nhìn vào trong quán.

Hai người kia đang nhét đồ vào thùng, cũng không ngừng đe dọa ông bà cụ, hoàn toàn không để ý đến Tổng Tân đi ngang qua.

Cô liền dừng bước, mặt quay về phía cửa hàng, chân lại rón rén lùi về sau, chẳng mấy chốc đã đến bên chiếc xe.

Cô nghiêng đầu nhìn cửa xe không đóng, khẽ mỉm cười, sau đó mở cửa chui vào, giẫm chân ga, thuần thục mà quẹo trái phi ra đường lớn.

Qua kính chiếu hậu, cô thấy hai người đàn ông kia đang tức giận đuổi theo cô. Đáng tiếc chẳng bao lâu bọn họ đã chạy hết nổi rồi, chỉ có thể dừng lại, vừa thở vừa chửi.

Tổng Tân dừng xe, quay đầu nhìn đồ ăn trong xe, hơi nhượng mảy, lại quay đầu xe lái ngược về.

Cô hạ cửa kính xe xuống một chút, khi đi ngang qua hai người đàn ông kia thì hô to: “Cảm ơn nhé!”

Suýt nữa thì khiến bọn họ tức chết.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Trận đấu thứ hai

Editor: mèomỡ

Con đường bên ngoài bãi đỗ xe đã bị ai đó phá hỏng, bảo vệ cũng không thấy bóng dáng đâu. Tổng Tân cứ thế lái xe vào bãi đỗ xe ngầm, bật đèn xe trước, nhàn nhả mà chuyển đồ ăn trên xe vào thang máy rồi đi về nhà.

Thức ăn nước uống có không ít, cô chuyển mấy mới hết, tốn kha khá mồ hôi.

Chuyển đồ xong, Tống Tân vốn định đi tắm. Nhưng ngay khi cô mới cởi áo liền nghe thấy bên ngoài đột nhiên có tiếng động rất mạnh.

Cô lập tức mặc quần áo chạy ra bên cửa sổ nhìn.

Sau khi mở cửa sổ, tiếng cánh quạt liền càng rõ. Tống Tân ngẩng đầu, nhìn thấy ít nhất mười chiếc trực thăng.

Có vài chiếc rất xa, cũng có vài chiếc ở gần đây.

Từ máy bay không ngừng phát ra đoạn ghi âm tuyên truyền đĩnh tai nhức óc. Tống Tân nghe hai lần mới nghe rõ.... Đây là máy bay do chính phủ phái tới, mục đích chủ yếu là trấn cảm xúc của người dân.

Không biết là ai viết, từng câu từng chữ đều cực kỳ cảm động, khuyên mọi người không cần hốt hoảng, không nên nóng nảy, lại càng không nên làm những chuyện giết người cướp bóc trái pháp luật v...v...

Bọn họ nói, dân số trên trái đất rất nhiều, nếu như ai cũng vì sợ hãi nhất thời mà bỏ bê công việc, bỏ bê sản xuất, thì trước khi hoàn thành tất cả trò chơi, loài người đã tự diệt vong rồi.

Nói xong, lại dùng thái độ cực kỳ cứng rắn thông báo sẽ mau chóng phái quân đội vũ trang tiến hành tuần tra khắp cả nước. Một khi phát hiện có người thực hiện hành vi vi phạm pháp luật, quân đội có quyền trực tiếp bắn chết!

Nhưng tất cả những ai có hành vi phạm tội trước khi thông báo được đưa ra sẽ không bị định tội.... Điều này rất quan trọng, nhìn như bảo vệ những kẻ phạm tội lúc ban đầu, nhưng trên thực tế là đang bảo vệ người bị hại.

Ngoài ra, chính phủ sẽ thành lập khu cứu trợ ở khắp mọi nơi, thu nhận dân chạy nạn có hoàn cảnh khó khăn, điều kiện cụ thể thì tùy vào địa phương đặt khu cứu trợ.

Trong lòng Tống Tân nghĩ thầm, tốc độ của chính phủ thật nhanh, có lẽ chiều hôm nay hoặc sáng ngày mai quân đội sẽ tới thôi.

Đối với phần lớn mọi người, đây đều là chuyện tốt.

Cô quay đầu nhìn đồ ăn chồng chất trong phòng khách, hơi nướng mảy. Vốn cô định ngày mai mang một phần đi cho đôi vợ chồng già kia, nhưng giờ xem ra có thể tiết kiệm rồi.

Tiếng trực thăng và radio tuyên truyền vang lên gần một ngày, mãi cho đến hơn năm giờ chiều mới rời đi.

Ngày hôm sau, Tống Tân đứng ở cửa sổ đã có thể nhìn thấy dưới tầng có thêm vài hộ gia đình. Bọn họ tụ tập ở bãi cỏ phía trước, không biết đang nói gì.

Cô cũng đi xuống một chuyến, lúc này mới nghe nói trên đường đã xuất hiện rất nhiều binh sĩ mang súng. Những binh lính kia võ trang đầy đủ, chia làm mười người một đội, tuần tra khắp nơi.

Mà cư dân trong khu chung cư cũng dần dần ra đường.

Tống Tân đi ra gần cửa khu chung cư, còn chưa nhìn thấy người đã nghe thấy tiếng bước chân đều nhịp... Một đội binh lính khiêng súng, từ đằng trước đi tới.

Bởi vì bọn họ mang đến cảm giác an toàn, trên đường dường như cũng náo nhiệt hơn, người đi đường cũng nhiều hơn rất nhiều.

Mặc dù còn lâu mới bằng lúc chưa xảy ra tai ương, nhưng đối với hoàn cảnh hiện nay thì đã là chuyện rất hiếm có rồi.

Thậm chí còn có cửa hàng mở cửa buôn bán, chỉ có điều trước cửa lại dán cách thu phí mới.... Lấy đồ đổi đồ.

Tống Tân trông thấy có người đang đi đột nhiên ngừng lại, ánh mắt nhìn chăm chú vào khoảng không phía trước, giống như thật sự có gì đó vậy.

Chẳng bao lâu sau anh ta đột nhiên vỗ đầu, vừa rầu rĩ vừa tức giận thở dài, nghiêng răng nói: “Thằng vô dụng! Sao lại ngu thế cơ chứ, lại thua trong tay tên kia rồi! Con mẹ nó đền phiếu cho tao!”

Tình huống tương tự dần dần xảy ra rất nhiều lần, có người lại đột nhiên vui sướng nhảy cẫng lên, có người lại hồi tiếc tức giận giống như người đàn ông này, còn có người bị quan, vẻ mặt cực kỳ căng thẳng.

Dù sao, mỗi người chỉ có ba phiếu mà thôi, thua sạch là chết.

Tống Tân đi không bao xa, chỉ đi tới cửa hàng tạp hóa của đôi vợ chồng già kia, lại thấy trong cửa hàng không một bóng người.

Cô đứng lại một lát, liền quay đầu đi về.

Nhưng đi chưa được mấy bước, trên con đường trống rỗng phía bên phải lại đột nhiên xuất hiện một người!

Không... Thay vì nói là người, không bằng nói là một thi thể không có đầu.

Tổng Tân dừng bước, nhìn về thể xác của thi thể, trong lòng khó tránh khỏi sinh ra chút cảm giác buồn bã.

Đêm tối cứ thế kéo dài bảy ngày.

Khi Tổng Tân trong lúc ngủ mơ bị ánh mặt trời chiếu tỉnh thì cũng sùng sốt mất một phút.

Đa số mọi người trong khu chung cư đều chạy ra khỏi nhà, có người ngay cả đồ ngủ còn không kịp thay, vài người đàn ông còn để trần lườn.

Bọn họ ở phía dưới hoan hô, nụ cười sáng lạn còn chói mắt hơn mặt trời trên cao. Có người nắm tay người bên cạnh vui vẻ nhảy nhót, thỏa thuê khiêu vũ giống như trong quán rượu.

Tổng Tân đứng trước cửa sổ nhìn một lát, đột nhiên nghĩ tới một câu chúng nó từng nói... Cuồng hoan đi, loài người.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa kính chiếu lên da thịt, hơi ấm thấm vào tim. Tổng Tân neho mắt lại, ép mình nhìn về phía mặt trời trên trời xanh, trong lòng đột nhiên cảm thấy bụi ngùi xúc động.

Có lẽ tất cả loài người trên trái đất chưa bao giờ ngờ sẽ có một ngày, ngay cả chuyện bình thường như trời sáng cũng khiến bọn họ hưng phấn như thế.

Nhưng mà... Trò chơi tiếp theo khi nào bắt đầu?

Tổng Tân nâng tay trái lên nhìn vòng tay màu đen trên cổ tay.

Cô thật sự không thể nào vui mừng như những người kia được.... Những chuyện xảy ra lúc trước luôn luôn nhắc nhở cô, đừng vui mừng quá sớm.

Mà điều duy nhất cô có thể làm chính là sống hết mình mỗi ngày.

Ban ngày, cô mang quần áo thể thao ra sửa một chút, dùng tài may vá sút sọc của mình may thêm một túi nhỏ bên trong quần áo. Chờ khi vào trò chơi có thể dùng để cất một vài thứ đồ quan trọng.

Mỗi ngày cô vẫn chạy bộ, ngoài ra còn tập thêm vài động tác rèn luyện đơn giản như hít đất, hy vọng có thể nâng cao thể lực lên một chút.

Ngày thứ năm sau khi trời sáng lại, mọi người bắt đầu dần dần quay lại làm việc. Mặc dù chỉ là một phần nhỏ, nhưng đây là dấu hiệu tốt, rất nhiều người đều tin tưởng không bao lâu nữa thế giới này sẽ khôi phục lại như xưa.

Nhưng mà suy nghĩ lạc quan này cũng không kéo dài lâu.

Bảy giờ sáng ngày thứ tám, trời không sáng, mà giọng của chúng nó lại vang lên trên bầu trời.

“Tĩnh tĩnh tĩnh tĩnh... Ta tới rồi đây, loài người iu dấu, ta nhớ các người chết mất!”

Tổng Tân choàng tỉnh, không nghĩ nhiều liền lập tức cầm lấy bộ quần áo thể thao vẫn luôn đặt bên cạnh mặc vào, cũng nhét thẻ đạo cụ vào túi áo bí mật bên trong.

Nhìn cục đá màu đen bên cạnh, cô do dự một chút liền mang nó theo.

Nếu như cô có thể sống sót qua trò chơi lần này, mà cục đá cũng không xuất hiện bất kỳ phản ứng bất thường nào, cô sẽ không mang theo nó nữa.

“Qua trận đấu lần trước, chúng ta đã đào thải một bộ phận người chơi không đủ tư cách, lần này, sẽ có thêm bao nhiêu người chơi thất bại đây?”

“Các vị người chơi xin chú ý, sau khi trò chơi lần hai chấm dứt sẽ mở khóa chức năng thông tin của vòng tay nha~. Ngoài ra còn có ‘điểm thuộc tính’ để cộng thêm đó!”

“Trên đây chính là phần thưởng người chơi có thể đạt được, các bạn khán giả đương nhiên cũng có đặc quyền mới nha... Sau khi trận thứ hai kết thúc, bên màn hình trực tiếp sẽ có thêm chức năng tự chọn, khán giả đã có thể bầu phiếu cho một trong số chín người chơi không ở gần, cũng được phép vào phòng trực tiếp chọn người mình muốn bầu!”

“Thế thôi, không nói nhảm thêm nữa, chắc hẳn tất cả mọi người đều muốn nhanh chóng xem livestream trò chơi rồi! Tiếp sau đây, trận đấu thứ hai mà mọi người chờ mong sắp bắt đầu, các vị sẽ phải cảnh giác cao độ nhé, lựa chọn người chơi đáng tin cậy nhất để bỏ phiếu nha!”

Chúng nó nói nhiều như vậy, Tổng Tân vẫn chỉ quan tâm nhất đến ‘tăng điểm thuộc tính’.

Đây là từ thường hay xuất hiện trong tiểu thuyết, bình thường đều là chỉ điểm thuộc tính cho thị lực, thính lực v.v... Nếu thật là như vậy... Sau khi hoàn thành trò chơi thứ hai này người chơi sống sót cũng sẽ trở nên mạnh mẽ hơn?

Cô đang nghĩ, trước mắt đột nhiên lóe lên ánh sáng.

Sau một giây hoa mắt, cô phát hiện mình lại xuất hiện trong không gian màu trắng tinh kia.

Ngay sau đó giọng chúng nó lại vang lên.

“Người chơi Tổng Tân xin chú ý, trò chơi lần này là thi đấu đơn, tám mươi người chơi sẽ được đưa ngẫu nhiên vào bản đồ, trong bản đồ sẽ có chút vật tư. Muốn lập tức chạy tới nhặt vật tư hay núp đi chậm rãi đợi thời cơ, tất cả đều phụ thuộc vào suy nghĩ của người chơi.”

“Các người chơi phải sống sót và chiến đấu, giới hạn số người sống sót đến cuối cùng là năm người. Sau khi số người sống sót chỉ còn lại năm thì trò chơi tự động chấm dứt

P/s: Để tránh tình trạng người chơi cố tình kéo dài thời gian ảnh hưởng đến cảm nhận của người xem, người chơi chỉ được ở lại cùng một địa điểm tối đa hai mươi tiếng. Sau khi vượt quá thời gian hạn mức nếu như người chơi vẫn ở nguyên vị trí cũ, thì cho năm giây cảnh cáo sau đó sẽ tiến hành loại bỏ.”

Tổng Tân nhú mảy.... Tổng cộng tám mươi người chơi, chỉ có thể sống năm người?

Mặc dù thể lực của cô so với phụ nữ có thể coi là không kém, nhưng cô thật sự đánh thắng được đám đàn ông sao?

Hay là... Khi vừa bước vào trò chơi cô nên tìm ngay một chỗ trốn kéo dài thời gian?

Nhưng chỉ sợ sẽ không đơn giản vậy đâu.

Tổng Tân ngồi ở trong không gian màu trắng, lông mày nhíu chặt.

Trò chơi lần này không chỉ khó ở sống sót, mà còn... Khó ở giết người. Nếu như cô may mắn gặp được kẻ địch yếu hơn, vậy phải ra tay giết đối phương!

Nhưng bây giờ cũng không nghĩ ra cách cụ thể gì, tất cả còn phải chờ vào trò chơi rồi tính.

Mười phút đếm ngược trôi qua rất nhanh, trước mắt Tổng Tân tối sầm rồi lại sáng ngời, cảnh tượng trước mắt cũng đã thay đổi.

Mùi thuốc súng đậm đặc gay mũi ập vào mặt, xung quanh là đồng đồ nát, những tòa nhà sập lờ cao thấp chằng chịt kéo dài đến tận cuối tầm mắt, trong đó còn một vài tòa nhà mà phía trên vẫn đang cháy tỏa khói đen.

Tổng Tân không nhìn kỹ hoàn cảnh xung quanh, sự chú ý của cô đã phần tập trung vào bên cạnh mình...

Hai bên trái phải cô đều có người chơi, cũng may đều ở xa, có đủ thời gian để thoát đi.

Xung quanh cô và hai người chơi cô nhìn thấy đều được bao phủ bởi một quang sáng màu xanh hơi mờ. Cô đưa tay đụng một cái, phát hiện quang sáng như có thực thể ngăn cản cô.

Sau vài giây, ở các hướng khác nhau trên bầu trời xuất hiện ba mũi tên lớn màu vàng. Đầu mũi tên chúc xuống phía dưới chỉ vào một điểm, mà tầm mắt Tổng Tân bị chặn bởi những tòa nhà, không nhìn thấy bên kia có gì.

Nhưng không cần nhìn cũng biết, ba chỗ này chính là vật tư trong quy tắc đã nhắc đến.

Tổng Tân đưa tay sờ lên bụng mình... Túi bí mật trong quần áo ở đây, cô sờ thấy hình cục đá và tấm thẻ, nhưng con dao Thụy Sĩ cô lén giấu vào đã... Không thấy rồi.

Lúc này, giọng chúng nó đột nhiên vang lên...

“Chú ý, trò chơi sắp bắt đầu, mười giây đếm ngược kết thúc, các người chơi có thể hành động tự do! Mọi người cố gắng lên, xông lên nào!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lần đầu chiến đấu

Editor: mèomỡ

“Mười, chín, tám...”

Khi đếm ngược tới một, quảng sáng bao quanh các người chơi lập tức biến mất.

Tổng Tân ngay lúc đó liền xoay người chạy về phía sau, bắt chắp gạch vụn đồ nát, dùng tốc độ cực nhanh chạy ra xa.

Người chơi đằng sau dường như đuổi theo một đoạn ngắn, cô có nghe thấy tiếng bước chân, nhưng chẳng bao lâu tiếng bước chân liền biến mất.

Thật ra vừa vào trò chơi thì không nên lập tức bắt đầu giết người. Lúc này người chơi còn chưa có được vật tư, nếu như tấn công người khác ngay từ đầu thì chưa biết chừng sẽ khiến cả hai bên chịu thiệt hại, giúp kẻ khác ‘trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi’.

Người chơi đuổi theo vừa rồi có lẽ cho rằng giết một người phụ nữ thì dễ dàng hơn, nhưng không đuổi kịp thì cũng bỏ qua.

Sau khi chắc chắn xung quanh an toàn, Tổng Tân mới quan sát kỹ hoàn cảnh. Cô nhanh chóng phát hiện ra rằng dưới đồng đồ nát kia có thi thể!

Thông qua khe hở của đồng gạch vụn, cô nhìn thấy một đầu người be bét máu, mà ở dưới một đồng gạch khác lại là một cánh tay chẳng chịt vết thương.

Móng tay trên bàn tay kia đều bật lên hết, đầu ngón tay cũng rách da, dính đầy máu. Nhìn giống như phải... Chủ nhân của nó bị chôn sống phía dưới, sau đó còn cố dùng tay đào bới tìm lối thoát.

Tổng Tân lùi về sau hai bước, xoay người leo lên đỉnh đồng gạch vụn, nhìn xung quanh xa một chút, lông mày hơi nhíu lại... Những nơi tầm mắt có thể nhìn đến đều đã đồ nát, tràn ngập khói thuốc súng, phía xa còn khói đặc bốc lên cuộn cuộn, giống như chiến trường vừa mới đánh giặc xong vậy.

Cô không có sức quan tâm xem đồng đồ nát này từng xảy ra chuyện gì, chỉ có chút đau đầu vì tìm cách sống sót thật khó.

Ở chỗ như thế này... Cho dù có thể tìm được chỗ trốn cũng không có thức ăn nước uống.

Nếu như muốn dựa vào trốn để hoàn thành nhiệm vụ sợ là không ổn. Mà một khi trốn đến cuối trận đấu, những người chơi yếu đều đã chết sạch, còn lại đều là những người lợi hại.

Đến lúc đó, một khi cô bị phát hiện trăm phần trăm không sống được.

Suy nghĩ một lát, Tổng Tân quyết định từ từ tiếp cận một điểm vật tư gần đó.

Phía trước bên trái có một mũi tên khổng lồ, cô tìm được trong đồng đồ nát một thanh sắt cong cong, cầm chặt, vừa cẩn thận quan sát xung quanh vừa đi về phía đó.

Bản đồ này không lớn, bởi vì ba mũi tên chỉ hướng khác nhau, nhưng nhìn có vẻ không cách nhau quá xa.

Nhưng cho không xa, muốn đi tới cũng không dễ dàng. Trên mặt đất gần như hoàn toàn không còn con đường nào lành lặn. Đồng đồ nát một đồng lại tiếp một đồng, giống như dãy núi kéo dài ngàn dặm vậy.

Tổng Tân phải đi rẽ rẽ ngoặt ngoặt như trò rắn săn mồi, có khi còn phải leo lên đồng đồ nát để đi qua.

Trong đồng gạch vụn cũng không thiếu cạnh góc sắc bén, trên bắp chân cô đã bị cứa một đoạn, cũng may chỉ là bị thương ngoài da, không ảnh hưởng đến hành động.

Cứ đi như vậy hai mươi mấy phút, khi cô vừa leo qua một đồng đồ nát thì nghe thấy phía trước loáng thoáng có tiếng đánh nhau.

Tổng Tân lập tức dừng lại, cẩn thận nhìn quanh bốn phía, mới rón rén đi lên vài bước, nấp sau một đồng bê tông nhìn tình hình bên kia... Có hai người đàn ông đang đánh nhau.

Bọn họ đứng ở khe hở hẹp chỉ đủ cho hai người đứng giữa hai ngôi nhà sụp đổ, không ngừng ra tay tấn công đối phương.

Hình thể hai người tương tự, nhìn có vẻ như đang tạm thời đánh ngang tay.

Lúc này, một người xuất hiện sơ hở, người còn lại nắm một phát lên mặt anh ta, thuận thế đập thêm một cái khiến người kia ngã dúi xuống đất.

Thật không may là chỗ người kia ngã lại là chỗ có một đoạn thép trời lên. Đoạn thép đâm qua eo anh ta, để lại một vết thương rất sâu.

Anh ta hét lên đau đớn, dường như đã hoàn toàn bị dồn đến đường cùng. Thế nên khi đối phương xông lên, anh ta rõ ràng có thể né tránh nhưng lại đột ngột đón lấy.

Lúc nắm nắm lên gò má anh ta, anh ta cũng vùng tay đâm lại!

Chỉ có điều nắm nắm này lại nhắm vào bụng người kia. Với tư thế bây giờ, người kia không thể nào né kịp, mà có lẽ người kia cũng cảm thấy bị đánh vào bụng sẽ không trí mệnh, cho nên cũng không tránh, còn muốn cầm một cục đá sắc nhọn bên cạnh bồi thêm cho anh ta một phát cuối cùng.

Nhìn qua thì người đàn ông bị thương chết chắc rồi.

Nhưng Tổng Tân lại cảm thấy không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, ngay sau đó, nắm đấm đang nhắm vào bụng đối phương của đàn ông này đột nhiên lại biến thành một cây đao lớn!

Tổng Tân tưởng mình hoa mắt, nhưng thanh đao sáng loáng quả thật đã đâm vào bụng người kia, khi rút ra cũng khiến máu bắn tung tóe.

Tay anh ta... Thật sự từ cổ tay đổ xuống đã biến thành một thanh đao sắc bén!

Lưỡi đao ngay sau đó lại biến về thành tay phải người đàn ông kia, mà trên tay anh ta cũng dính đầy máu tươi giống như lưỡi đao vừa nãy.

Người đàn ông kia lau tay lên vạt áo, ôm vết thương trên eo, nhấc chân đá kẻ địch đã tắt thở nằm trên mặt đất hai phát.

Anh ta dường như còn nói với thi thể cái gì đó nhưng Tổng Tân ở xa không nghe thấy.

Sau đó anh ta lại ngồi xuống cạnh thi thể, lục lọi một lát liền tìm được một cái thẻ, mỉm cười hài lòng cất vào trong túi.

Trước khi đi, anh ta còn nhổ nước miếng lên thi thể.

Tổng Tân lần đầu tiên nhìn thấy người khác sử dụng đạo cụ, trước đây cô hoàn toàn không biết sẽ có thứ thần kỳ như vậy.

Trận đánh vừa rồi, người đàn ông kia đột nhiên biến tay mình biến thành đao, trong giây lát đã chuyển bại thành thắng, thật sự khiến cô kinh ngạc.

Cô sờ túi bí mật, trong lòng thầm nghĩ, không biết đạo cụ của cô có hữu dụng không đây?

Có lẽ ông trời nghe được tiếng lòng cô, cô vừa mới nghĩ tới đây, thì đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng đá vụn lăn xuống.

Tổng Tân vội xoay người, chỉ thấy một người đàn ông đầu tròn cao lớn thô kệch từ đằng sau đồng đồ nát đi ra.

Hắn xì một tiếng, cười nói: “Ấy dà, không cẩn thận bị phát hiện rồi.”

Tổng Tân siết chặt thanh sắt trong tay, chĩa mũi nhọn về phía hắn, chân lại dần dần lùi về phía sau.

Đầu tròn nhí nhảnh môi, lộ ra hàm răng vàng khè: “Đừng lùi nữa, cô em nhìn đằng sau đi.”

Tổng Tân hơi quay đầu, một người đàn ông khác đã đứng ở sau lưng cô từ lúc nào không hay.

Trong lòng cô thầm kêu không ổn, nghiêng người đưa lưng về phía đồng đồ nát bên cạnh, để có thể đồng thời nhìn thấy người hai bên.

“Chắc, thật là đáng tiếc.” Đầu tròn nói: “Nếu không có trò chơi quý quái này, tao cũng không nỡ bắt nạt người đẹp thế này đâu.”

Người đàn ông đằng sau vác thanh thép lên vai, nói: “Ồ đây vô dụng nhất chính là khuôn mặt, nếu cô là đàn ông, bọn này chưa biết chừng còn có thể hợp tác với cô, đáng tiếc cô lại là phụ nữ yếu ớt. Cô có chết cũng đừng trách chúng tôi, dù sao ai mà chả muốn sống, đúng không?”

Về mặt và giọng điệu của hai tên này đều vô cùng ung dung, mà Tổng Tân thì hoàn toàn trái lại. Thậm chí cô còn căng thẳng đến mức cảm thấy trên trán đã rịn ra một tầng mồ hôi.

Không thể cứng chọi cứng rồi.

Cô lập tức đưa ra quyết định, sử dụng thẻ đạo cụ.

Chỉ trong chớp mắt, một chiếc mặt nạ dày cộm đột nhiên xuất hiện trên mặt cô.... Nói đúng ra là đội trên đầu cô.

Đây là một chiếc khăn trùm đầu vừa đủ để quán lấy cả đầu, không biết làm bằng chất liệu gì mà lại cực mềm cực nhẹ, tuy nhiên nó lại tỏa ra một mùi lạ rất khó ngửi.

Trong tay cô còn đột nhiên có thêm một cái gì đó, cúi đầu nhìn, chỉ thấy ngoài thanh thép trong tay còn cầm một cái rìu rỉ sét loang lổ cực lớn.

Mà tay cũng đã không giống của cô nữa.... Vừa to vừa đầy lông, gân xanh hơi gồ lên, nhìn kiểu gì cũng thấy đây là tay đàn ông!

Ngoài ra, mặc dù có thể cảm nhận được trên đầu đang đeo thứ gì đó, nhưng tầm mắt Tổng Tân lại hoàn toàn không bị bất cứ thứ gì ngăn cản giống như khi đeo mặt nạ bình thường. Cô có thể nhìn thấy xung quanh một cách rõ ràng.

Cô nhìn thấy hai tên kia cũng đã biến sắc, không còn vẻ cười cợt nhàn nhã nữa, thay vào đó lại nghiêm túc hơn rất nhiều.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, đầu tròn gần từng tiếng: “Này, tốc chiến tốc thắng thôi!”

Tên còn lại gật đầu, hai người gần như đồng thời cùng tấn công Tổng Tân!

Tổng Tân biết tạm thời không thể chạy được, chỉ phải hạ quyết tâm ôm ý đồ cho dù chết cũng phải kéo đối phương chôn cùng. Thế nên khi đầu trục xông đến cô liền dùng sức vung cái rìu trong tay lên.

Sức mạnh của mặt nạ lúc này đã hoàn toàn được thể hiện, động tác của cô cực nhanh, mà sức vung cũng lớn kinh người!

Đầu trục trốn nhanh nhưng vẫn bị rìu chém trúng tay phải, tạo thành một vết thương sâu tằm một cm dài mười cm.

Mà chiếc rìu cũng không vì thế dừng lại, chém lên tường, ngay cả tường bê tông cũng bị chém nứt!

Người đàn ông phía sau thấy thế liền ngừng lại, quăng thanh thép trong tay, lớn tiếng nói: “Mẹ nó, xem ra chúng ta thực sự phải ra tay rồi!”

Hắn vừa dứt lời, hai mắt bỗng dung biến thành màu đỏ.

Tổng Tân không thể ngồi chờ chết, cô xông tới, đồng thời vung rìu về phía cổ hắn!

Người đàn ông này nhưng lại không thèm tránh, ngay khoảnh khắc rìu sắp chạm vào cổ hắn, Tổng Tân động tác bị khựng lại.

Tuy chưa tới một giây, nhưng thời gian này đã đủ để đối phương hành động.

Hắn nâng đùi phải, dùng đầu gối cứng rắn thụi mạnh vào bụng Tổng Tân!

Tổng Tân bị ép lùi về sau hai bước.... Sau đó, người đàn ông kia cũng ôm đầu gối không ngừng kêu đau.

“Con mẹ nó bụng mày làm bằng sắt à?!” Hắn đau đến nghẹn đỏ cả mặt, mắng Tổng Tân.

Tổng Tân đột nhiên cảm thấy thật may mắn khi mình mang theo cục đá này.

Nhưng cô không thể thả lỏng dù chỉ một giây, bởi vì tên đầu trục kia đã đánh tới rồi!

Hắn hình như không dùng đao cụ, nhưng nhặt một thanh thép dưới đất, mũi nhọn đưa về phía Tổng Tân, hai tay dùng sức đâm thanh thép về phía cô!

Tổng Tân chỉ có thể tránh, nhưng cô vừa mới nghiêng người thân thể lại đột nhiên không cử động được.

Lại là trong một giây ngắn ngủi, đầu trục liền nhân cơ hội dùng thanh thép đâm vào mắt cô.

Chưa bao giờ cô ở gần với cái chết như thế.

Trong nháy mắt này, Tổng Tân không biết lấy từ đâu ra sức lực, cô dùng tốc độ nhanh đến mức ngay cả bản thân cũng không thể nào tin được vung búa lên. “Keng” một tiếng, hất văng thanh thép đã gần đâm vào mắt!

Sức va đập lớn đến mức đầu trục cũng lao đảo.

Tổng Tân nhân sơ hở này, lại chém thêm một nhát...

Dòng máu ầm ập bắn cả lên mặt cô. Rõ ràng là cách một lớp mặt nạ nhưng cô lại có thể cảm nhận được rõ ràng.

Rìu chém thật sâu vào cổ tên đầu trục, hắn kinh ngạc tròn tròn hai mắt, chỉ kịp “A” một tiếng, sau đó liền đổ vật về đằng sau.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đối mặt với cái chết

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: mèomỡ

Người đàn ông còn lại ngây ra như phỗng, đôi mắt đỏ nhìn chằm chằm Tổng Tân.

Tổng Tân vừa rút cây rìu từ cổ tên đầu trục ra liền cảm thấy thân thể lại cứng mất một giây.

Nhân lúc đó, đôi mắt hắn cũng đã khôi phục lại như bình thường, đồng thời cũng xoay người bỏ chạy.

Người xem “...”

Tổng Tân sợ thời gian duy trì của đạo cụ mặt nạ này không đủ, cũng sợ trong lúc đuổi theo sẽ gặp phải những kẻ địch khác, vậy nên chỉ giả vờ đuổi theo mấy bước. Nhìn thấy người đàn ông đó biến mất sau đồng cỏ nát phía xa liền quay về.

Nhìn thi thể đầm đìa máu trên mặt đất, tim cô đột nhiên đập thình thịch.

Cô giết người.... Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần ‘Muốn sống sót thì nhất định sẽ phải giết người khác’ nhưng khi thật sự xảy ra thì trong lòng cô vẫn cảm thấy khủng hoảng.

Tim đập cực nhanh, Tổng Tân cảm thấy cổ họng như nghẹn một vật cứng, khiến cô cực kỳ khó chịu.

Thậm chí cô có thể cảm thấy ngón tay đang run rẩy, nhưng bây giờ không phải lúc để hoảng sợ, lý trí mách bảo cô, cô phải kìm chế nỗi sợ hãi trong lòng, nếu không thì chẳng mấy chốc cô cũng sẽ biến thành một thi thể!

Lần này cô thắng, ngoại trừ bởi vì sử dụng đạo cụ thì còn có một nguyên nhân vô cùng quan trọng.... Đó là do hai người đàn ông này quá khinh địch, nhất là tên đầu trọc đã chết kia.

Hắn không thêm sử dụng đạo cụ và dị năng, thế nên mới khiến cho Tổng Tân có cơ hội lợi dụng.

Nếu như hai người kia đều coi cô như một đối thủ ngang tài ngang sức thì chưa biết trận rồi ai thắng ai thua đâu.

Lần này xem như cô may mắn, nhưng lần sau sợ là không được may như vậy nữa đâu.

Không có thời gian đắm chìm trong khủng hoảng giết người, Tổng Tân cần môi đi đến bên cạnh thi thể, lục khắp người hắn nhưng lại chẳng tìm được gì.

Lúc cô đứng lên, mặt nạ Jocker cũng đã hết thời gian sử dụng. Khăn trùm đầu lập tức biến mất, cây rìu nhuộm đầy máu kia cũng biến mất theo.

Tổng Tân không dám ở lâu, nhìn mũi tên khổng lồ phía trước, nhặt thanh thép trên mặt đất lên, tiếp tục đi về phía đó.

Những đồng gạch vụn gây trở ngại cho tốc độ di chuyển của cô, cho dù là nơi lạnh lặn nhất thì cũng đầy đất đá vụn, thỉnh thoảng còn cả mảnh kính vỡ sắc nhọn.

Tổng Tân cẩn thận đi về phía trước, cũng thỉnh thoảng nhìn xem xung quanh có người chơi khác hay không.

Nhưng cho dù cô cẩn thận thế nào đi nữa thì nếu thật sự có người nấp trong những tòa nhà cao tầng đổ nát kia, cô cũng sẽ không tài nào phát hiện ra được.

Hành động một mình thật sự quá nguy hiểm, nhất là một cô gái nhìn có vẻ yếu ớt.

Nếu như có thể tìm được người chơi tạo thành tổ đội như hai người vừa rồi, tình huống sẽ tốt hơn nhiều.

Nhưng mà ngay cả Tổng Tân cũng tự biết bằng sức và thể lực của mình không thắng nổi đàn ông, muốn gặp được người chơi đồng ý tổ đội cùng cô rất không dễ. Hơn nữa, trong chế độ đấu đơn này, ai có thể đảm bảo đồng đội sẽ không đột nhiên bán đứng mình?

Trừ phi, là tổ đội cùng một người chơi nữ khác. Tổng Tân nghĩ thầm, nếu có thể gặp được, cũng nên thử một lần xem.

Cô vừa nghĩ vừa chậm chậm đi đến một đồng cỏ vụn thấp trước mặt, cẩn thận tránh né những vật sắc phía trên, dùng tốc độ rùa bò đi về phía trước.

Trong lúc ấy, cô nghe thấy hai lần bên trái có tiếng đánh nhau, nhưng cô không đi xem, để đề phòng tự mình bại lộ.

Khi nghe thấy tiếng động cô sẽ dừng lại tìm chỗ nấp, chờ sau khi tiếng động biến mất một lúc mới đi tiếp.

Trong khoảng thời gian ngắn, cô không chỉ gặp được người khác đánh nhau, còn tự mình trải qua một lần, cộng thêm tiếng đánh nhau sau đó.... Đã thể hiện rõ tính chất nguy hiểm của trò chơi lần này.

Thậm chí cô còn có suy nghĩ, nơi đặt vật tư có khi nào đánh nhau thành đàn luôn rồi không?

Tuy nói cô ngày càng tới gần vật tư, nhưng đến nơi rồi, chưa chắc cô đã làm được gì.

Lúc này trong lòng cô đã quyết định, tạm thời trốn ở chỗ xa, ghi nhớ những người lấy được vật tư, xem trong đó có kẻ nào ngáo ngơ thì giết đồ.

Làm như vậy đương nhiên cũng gặp nguy hiểm, nhưng dù sao cũng an toàn hơn là đến thẳng chỗ vật tư cướp đồ.

Nhưng đây vẫn chỉ là nghĩ mà thôi, cụ thể làm thế nào phải đến nơi xem tình huống rồi tính.

Mũi tên kia đã không còn xa nữa, khoảng mười phút là cô có thể đến nơi rồi.

Tổng Tân ngẩng đầu nhìn phía trước, đồng đồ nát áy dường như từng là một tòa nhà chọc trời, thế nên đồng gạch nát cũng chắt thành một ngọn núi nhỏ, hoàn toàn chặn đường đi về phía trước của cô.

Cô phải chọn cách đi vòng, thấy đường bên phải dường như dễ đi hơn một chút liền đi về bên phải.

Xung quanh yên ắng giống như không có bất kỳ sinh vật nào khác, mùi khói thuốc sùng gay, đá vụn gạch ngói vụn đầy đất cần đến đau chân.

Tổng Tân đi khoảng ba phút, ngay khi cô sắp rẽ thì có tiếng nói chuyện đột nhiên vang lên ở phía trước.

Đó là giọng đàn ông, cô không nghe được đối phương đang nói cái gì, nhưng giọng điệu dường như không tốt lắm.

Nếu chỉ có một mình... Anh ta không cần phải nói thành tiếng. Nói cách khác, phía trước chỉ ít có hai người.

Tổng Tân lập tức dừng bước, cũng dựa sát vào đồng đồ nát, nấp đi.

Giọng người đàn ông đó ngừng một lát lại vang lên, giọng điệu dường như có chút sốt ruột. Tổng Tân nghe trộm được vài từ, đại khái là “Giết rồi... Đạo cụ... Đồ ăn”...

Tổng Tân giữ vững hô hấp, vênh tai lên chăm chú lắng nghe động tĩnh bên kia.

Cô không quan tâm bọn họ đang nói cái gì, chỉ cần bọn họ không phát hiện ra cô, cũng không đi về phía này tốt rồi.

Nhưng kỳ lạ là chẳng bao lâu sau bên kia lại vang lên giọng nói của người đàn ông này.

Người nói chuyện với anh ta đâu? Tại sao vẫn luôn chỉ có mình anh ta nói?

Tổng Tân nhú mảy, trong lòng bỗng dâng lên một dự cảm không lành.

Cô lập tức quay lại nhìn đằng sau, sau lưng không một bóng người.

Là cô quá nhạy cảm sao?

Tổng Tân nuốt nước bọt, vẫn cứ lựa chọn lặng lẽ lùi về phía sau.

Cho dù là cô suy nghĩ nhiều, nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn.

Nhưng khi cô vừa mới đi được vài bước, phía trên đồng đồ nát bên cạnh đột nhiên có tiếng động mạnh!

Cô lập tức ngẩng đầu lên nhìn, ngay sau đó kinh ngạc phát hiện một người đàn ông tóc vàng đang nhấc một tấm ván gỗ trên đồng gạch vụn, dùng sức đẩy xuống.

Tổng Tân kinh ngạc, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn.

Sau lưng “Rầm” một tiếng, đó là tiếng tấm ván gỗ rơi xuống đất vỡ nát, ngay sau đó lại là tiếng một vật nặng nện vào tấm ván gỗ, hiển nhiên là người đàn ông đó từ phía trên nhảy xuống!

Tổng Tân không quay đầu lại nhìn, nhìn chăm chăm mặt đất trước mắt để tránh bất cẩn dẫm lên vật sắc nhọn.

Nhưng tiếng bước chân sau lưng lại càng ngày càng gần.

Hai người ngay từ đầu đã cách nhau không xa, tốc độ của người đàn ông tóc vàng cũng nhanh hơn cô rất nhiều. Chẳng bao lâu, Tổng Tân đã nghe thấy tiếng bước chân ngay sát phía sau cô.

Cô biết nếu tiếp tục chạy cũng sẽ bị bắt được ngay thôi, liền cắn răng ngừng lại, cũng lập tức dùng thanh thép trong tay đâm về phía sau!

Tên kia dường như cũng không ngờ cô lại đột nhiên làm vậy nên tốc độ tránh né chậm một chút. Mũi thép nhọn đâm vào vai phải của hắn, hắn hét lên đau đớn.

Tổng Tân nhân cơ hội dùng sức một lần nữa đâm thanh thép vào mắt hắn.

Nhưng lần này, tên kia đã có đề phòng nên tránh thoát, cũng túm được thanh thép.

Tổng Tân lập tức buông tay, bỏ chạy.

Mới chạy vài bước, phía sau lưng cô đã bị một hòn đá lớn đập trúng.

‘Bụp’ một tiếng, Tổng Tân ngã dúi về phía trước.

Một cục xi măng to bằng chậu rửa mặt rơi xuống bên cạnh, sau lưng đau đến tê dại, cô thờ hồn thẫn, thậm chí còn cảm thấy trong cổ họng có chút ngai ngái.

“Này, ngay cả một đứa con gái mà cũng không xử lý được à?”

Một giọng nữ nói vang lên bên cạnh, Tống Tân co người, nhìn sang.

Một người phụ nữ tóc ngắn dài đang đứng đằng trước đồng hồ nát. Mặc dù mặc quần áo đơn giản để tiện hành động nhưng lại trang điểm đầy đủ. Đôi môi đỏ choét, nhìn còn chường mắt hơn máu.

Chỗ này lúc trước hoàn toàn không có ai, cô ta đến từ lúc nào? Tại sao lại có thể ném được cả tảng xi măng to như chậu rửa xa như vậy?

Nhưng những điều này đã không còn quan trọng rồi.

Con đau dữ dội sau lưng khiến trong lòng Tống Tân sinh ra cảm giác cực kỳ bất lực.

Cho dù cô muốn sống đến thế nào đi nữa... Cũng không định nổi đối phương nhiều người như vậy.

Tên đàn ông tóc vàng cầm thanh thép chậm rãi đi tới, Tống Tân nghiêng đầu nhỏ ra một ngụm nước bọt mang máu, cố gắng đứng lên.

Cô nhìn chằm chằm người đàn ông tóc vàng một hồi, lại nhìn người phụ nữ kia, hỏi: “Các người tại sao lại tổ đội?”

Người phụ nữ nhướn đuôi lông mày được tô vẽ tỉ mỉ, đôi môi đỏ mọng mỉm cười, khinh thường nói: “Sao, cô cũng muốn gia nhập à? Đáng tiếc, tôi không cần phế vật vô dụng.”

Tống Tân quả thật đã nghĩ, nếu như có thể gia nhập, ít nhất tạm thời giữ được mạng sống. Nhưng hiển nhiên là đối phương vốn không định cho cô bất cứ cơ hội nào.

Lúc này, từ sau đồng hồ nát lại có một người đàn ông khác đi ra... Hẳn chính là người vừa nãy giả vờ nói chuyện, cố ý đánh lạc hướng sự tập trung của Tống Tân.

Hắn ta vừa bước đến liền lập tức nhìn người phụ nữ kia, có vẻ như cô ta mới là đội trưởng.

Người phụ nữ kia nhìn hắn một cái, sau đó lại nhìn người đàn ông tóc vàng, vẻ mặt cực kỳ kiêu ngạo: “Này, tóc râu ngô, còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau giết cô ta đi!”

Tống Tân cảm thấy có chút kỳ quái, bọn họ thay vì nói là đồng đội, không bằng nói người phụ nữ kia là chị đại, hai người đàn ông là đàn em.

Nhưng bọn họ cũng không phải người quen từ thế giới thực, bởi vì người phụ nữ kia không gọi người đàn ông tóc vàng bằng tên. Hơn nữa, khả năng gặp được người quen trong đám người chơi khi mà trò chơi vừa mới bắt đầu chỉ sợ cũng là không có.

Chúng tôi... Người phụ nữ này mạnh hai cả hai người đàn ông kia.

Tống Tân hít một hơi, chịu đựng cơn đau sau lưng, vừa lùi về phía sau vừa nói: “Hiện giờ giết người không có lợi cho các người, tôi có thể làm mọi thứ cho mấy người, dẫn người chơi khác tới đây, các người úp sọt giết bọn họ, không phải càng tốt sao?”

Người phụ nữ cười một tiếng: “Thật đáng tiếc, bọn này không cần. Râu ngô, còn không nhanh lên!”

Tống Tân thật sự không nghĩ ra cách nào khác, cô chỉ có thể xoay người chạy trốn. Nhưng cô bị thương càng sau chạy nhanh bằng người đàn ông kia. Mới chạy mười bước, đã bị hắn tóm được cổ áo đằng sau.

Tên đàn ông tóc vàng ném cô xuống đất, giơ thanh thép về phía cô, hung dữ nghiêng răng nói: “Vừa rồi không phải còn dám cầm cái này đâm tao sao? Giờ ông đây muốn xem, rốt cuộc ai sẽ bị nó giết chết!”

Hắn vốn còn định nói thêm mấy câu, người phụ nữ tóc uốn xoắn kia liền hừ một tiếng, nói: “Nói nhiều chết sớm, nói ít thôi, ra tay đi!”

Người đàn ông tóc vàng liền ngậm miệng, dùng cả hai tay cầm thanh thép, cắn răng dùng sức đâm vào đầu Tống Tân!

Tim Tống Tân đập thành thịch, khi thanh thép đâm xuống cô liền lăn sang bên cạnh, chật vật tránh thoát.

Cô thử sử dụng thẻ đạo cụ lần nữa, nhưng nó không có bất kỳ phản ứng... Thời gian cold-down còn chưa tới.

Thật sự phải chết ở đây sao..

Tống Tân không cam lòng, khi người đàn ông tóc vàng cầm thanh thép đâm tới lần nữa thì cô dùng hai tay chụp lấy nó, muốn giữ nó lại.

Sức của cô quả nhiên không đủ để đối chọi lại với hắn, mà sự chống cự của cô đã chọc giận hắn.

Người đàn ông tóc vàng hừ lạnh một tiếng, đá vào má trái cô!

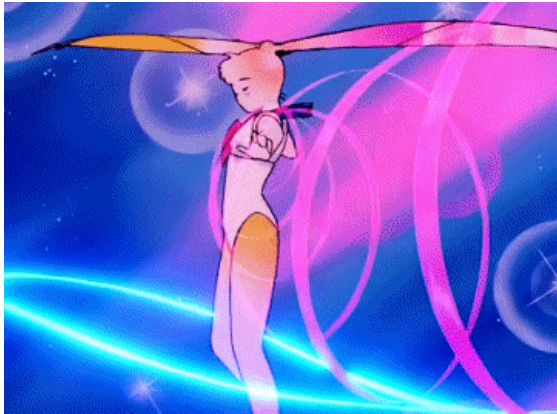
Mùi máu tươi lập tức tràn ngập trong miệng, đầu cũng ong ong. Thanh thép bị cô giữ trong tay cô cũng bị người đàn ông kia rút về. Trước khi Tống Tân tiếp tục tránh né, hắn liền cầm thép bằng cả hai tay, dùng lực lớn nhất đâm vào bụng cô.

Mặc dù có cục đá, Tống Tân vẫn cảm thấy cơn đau như cắn nuốt cô...

Cô loáng thoáng nghe được tiếng ‘Tách’ rất nhỏ không biết từ đâu phát ra, ngay sau đó, mũi thép nhọn liền đâm vào thân thể của cô

Cục đá cũng dễ dàng mà vỡ vụn sao?

p/s: Anh đang bứt hình, chờ chút, đừng nóng

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Trọng trọng phong hỏa

Editor: mèomỡ

Tống Tân không hiểu vì sao trong lúc bụng đau muốn chết mà mình lại chú ý đến chuyện con con là cục đá kia đã vỡ.

Nhưng cũng may cục đá đã đỡ giúp cô phần lớn lực, mũi thép nhọn đâm vào đường như cũng không quá sâu, nếu không dù cô bây giờ không chết cũng đã ngất xỉu rồi.

Nhưng dù thế, vết thương ở lưng và bụng cũng đủ khiến cô mất khả năng phản kháng.

Cô bất đắc dĩ nhìn bầu trời u ám, vài khuôn mặt bỗng hiện lên trong đầu trong giây lát... Cô đã cố hết sức rồi, nhưng cuối cùng vẫn đành xin lỗi họ vậy...

Tống Tân khẽ thở dài, nhắm mắt, yên lặng chờ cái chết đến.

Người đàn ông tóc vàng cười nhạt, rút thanh thép lên, hai tay dùng sức, lạnh lùng nói một tiếng: “Vĩnh biệt.”

Dứt lờ hai tay hắn cũng nâng cao, dùng tất cả sức lực đâm vào mắt Tống Tân!

Đây là bộ phận mềm nhất, có thể đâm rách mắt, xuyên vào não.

Hắn nở nụ cười tàn nhẫn khát máu, giống như đang nhìn thấy cảnh tượng đầm máu sắp xảy ra ngay sau đây vậy.

Nhưng chỉ trong tích tắc, khi mũi thép nhọn nhuốm máu mang theo tất cả sức lực đâm đến trước mắt Tống Tân cách chưa đầy năm cm thì lại bị một bàn tay đột nhiên xuất hiện bắt lấy.

Bàn tay trắng đến mức nhìn có chút không khỏe mạnh lại có thể giữ lấy thanh thép đang đâm tới. Không biết lực cánh tay này khỏe đến mức nào, thế nhưng lại có thể giữ được một thanh thép đang theo đà quán tính đứng yên không nhúc nhích.

Người đàn ông tóc vàng ngẩn ra, nhìn theo cái tay kia, kinh ngạc phát hiện không biết từ bao giờ bên cạnh mình lại xuất hiện một người đàn ông cao lớn!

Từ trên xuống dưới đều mặc độc một màu đen, khuôn mặt tái nhợt, lại có một đôi mắt màu đỏ đầy nguy hiểm.

Anh ta dùng tay trái bắt lấy thanh thép, vì thế còn hơi cong người. Mà trên tay phải anh đang cầm một thanh đao cổ chưa rút khỏi vỏ, cuối vỏ đao còn đặt trên bờ vai.

Khi người đàn ông tóc vàng còn đang kinh ngạc, tay trái anh dùng lực giật lấy thanh thép, vứt nó xuống đất.

Cái chết cũng không tới như dự đoán. Khi Tống Tân đang nghe thấy tiếng thanh thép rơi trên mặt đất thì cũng mở mắt.

Cùng lúc đó, người đàn ông kia hơi quay đầu, chậm rãi hạ thanh đao đang gác trên vai xuống, về mặt vô cảm nhìn chăm chăm người đàn ông tóc vàng hai giây. Ngay sau đó khóe miệng anh cong lên, nở nụ cười khát máu giống hệt người đàn ông tóc vàng lúc trước, lạnh lùng nói: “Vĩnh biệt.”

Lời còn chưa dứt, đao đã ra khỏi vỏ.

Tống Tân chỉ thấy anh ta dùng tốc độ khiến người ta hoa mắt vung đao, ngay sau đó là mưa máu bay đầy trời.

Có vài giọt rơi lên mặt Tống Tân. Rõ ràng là có người chết trước mặt nhưng trong lòng Tống Tân lại thờ phào một hơi. ... Hình như, cô sống rồi?

Cô nằm trên mặt đất, thấy đầu tóc vàng lia khỏi cổ, theo động tác rút đao của người đàn ông kia, cái đầu đã rời khỏi thân cũng bay lên không trung, rồi rơi bụp xuống.

Đến khi rơi xuống đất, miệng hân còn hơi khép mở hai cái.

Người đàn ông cầm thanh đao sắc bén chậm rãi quay đầu nhìn hai kẻ còn đứng sững sờ đằng kia một cái.

Chỉ nhìn một cái, hai người kia lại như bị ấn chốt mở, chạy trốn chết.

Người đàn ông cầm đao không đuổi theo, anh cầm thẳng đao vào thi thể tên tóc vàng, sau đó ngồi xuống bên cạnh Tống Tân, về mặt vô cảm đỡ cô ngồi dậy.

Tống Tân đột nhiên không biết nên phản ứng thế nào. Cô hoàn toàn không quen người đàn ông này, sao anh ta có thể tốt bụng cứu cô như vậy?

Nhưng nếu như không muốn cứu cô, hiện giờ anh ta nên giết luôn cô đi chứ, tại sao phải đỡ cô ngồi dậy?

Vết thương trên bụng còn đang chảy máu. Người đàn ông kia sau khi nâng cô dậy liền nhìn vết thương của cô, ngay sau đó lập tức đứng dậy đi đến cạnh thi thể, rút đao lên cắt quần áo của thi thể thành mảnh nhỏ, lại quay về chỗ Tống Tân, dùng những mảnh vải rách nát kia ấn lên vết thương của cô.

Tống Tân hiểu anh ta muốn giúp cô cầm máu, nhưng anh ta không chỉ có hành vi quái dị mà ngay cả sức cũng không không chế tốt. Tay ấn lên vết thương của cô mà không khác gì đầm.

Tống Tân đau đến mức môi cũng trở nên tái nhợt, đành phải cố gắng đưa tay tự mình ấn lên đồng vải rách kia, nói: “Cảm ơn, để tôi tự làm là được rồi.”

Người đàn ông chớp chớp mắt, sau đó mới buông tay ra.

Đến lúc này, Tống Tân đã có thể hoàn toàn khẳng định là anh ta đang giúp cô.

Mặc dù cơ thể đau đến mức không muốn nói chuyện, nhưng cô vẫn hỏi: “Chúng ta có quen biết sao, tại sao anh lại giúp tôi?”

Người đàn ông hơi nghiêng đầu, sau đó nói: “Người máy trí năng số 001, cài đặt duy nhất. ... Cho dù chỉ còn một hơi thở cuối cùng cũng phải bảo vệ chủ nhân.”

Tống Tân ngẩn ra: “Anh nói gì?”

Người đàn ông duỗi tay chỉ vào bụng cô.

Sau một lúc lâu, Tống Tân mới chợt nhận ra. ... Đúng rồi, cục đá trong túi cô đâu?!

Lúc này, trong túi áo chỉ còn lại thẻ đạo cụ, cục đá đáng lẽ phải vỡ nát đã... Biến mất rồi.

Cô mất một lúc mới hiểu được tình hình, sau đó lại hỏi một câu mà chính cô cũng không dám tin: “Anh chính là cục đá đó hả?”

Người đàn ông khẽ gật đầu, vẫn dùng gương mặt vô cảm nhìn chăm chăm cô, đôi mắt màu đỏ khẽ chớp: “Chính là cục đá cô dùng để đập hạch đào đó.”

“...” Tống Tân ho một tiếng: “Nếu như tôi biết anh có thể biến thành người thì đã không dùng anh để đập hạch đào rồi.”

Khó trách đôi nam nữ kia lại chạy mất dép, hẳn là nhìn thấy người đàn ông này bỗng nhiên từ không khí xuất hiện, liền cho rằng thực lực của anh ta cao hơn bọn họ.

Đây không phải vấn đề quan trọng lúc này, vết thương của cô mặc dù không sâu, nhưng cũng cần thuốc, nếu không có thể sẽ bị nhiễm trùng.

Cô nghĩ một lát, lại hỏi: “Anh tên gì, sau này có còn biến thành cục đá không hay vẫn luôn duy trì hình người?”

Mặc dù đá biến thành người là một việc thần kỳ, nhưng từ giây phút bầu trời bỗng nhiên biến thành đêm đen thì đã không thể nào dùng lẽ thường để lý giải mọi chuyện được nữa. Bởi vậy Tổng Tân cũng chấp nhận chuyện này một cách nhanh chóng.

Người đàn ông nói: “001, người máy trí năng không phải cục đá.”

Cách nói chuyện của anh ta có hơi kỳ quái, nhưng cũng may đã đủ để cho người ta nghe hiểu.

Tổng Tân chỉ chỉ thi thể bên kia, nói: “Phiên anh giúp tôi lấy số quần áo còn lại tôi, cũng đừng cắt nát nữa.”

Anh ta chấp hành rất tốt, Tổng Tân lại mượn dao của anh ta cắt quần áo thành từng dải, quấn quanh vết thương vài vòng.

Xử lý xong vết thương, cô theo thường lệ lục tìm trên thi thể một lượt, không tìm thấy thẻ đạo cụ nhưng lại chú ý thấy trên tay người đàn ông này có đeo một chiếc nhẫn.

Đeo nhẫn vốn là chuyện bình thường, sở dĩ cô chú ý tới nó là vì bề ngoài nó đen tuyền, chỉ có chính giữa là khảm một viên đá quý màu đỏ... Rất giống vòng tay trên cổ tay người chơi, vừa nhìn đã biết là đồ ‘chúng nó’ tạo ra!

Tổng Tân tịch thu, tạm thời không quan tâm.

Cô dùng thanh thép làm gậy, tay phải chống thép, nhìn mũi tên khổng lồ cách đó không xa: “Anh đã là đạo cụ của tôi thì tôi cũng không cần khách sáo nữa. Bên kia có vật tư tôi cần, chúng ta cùng đi.”

Vật tư hẳn sẽ bao gồm cả dược phẩm, đó là cô thứ hiện tại cô còn cần hơn đồ ăn.

Anh ta ừ một tiếng, nhặt thanh đao nhuộm máu lên lau lau lên quần thi thể mấy cái rồi dứt lại vào vò, đưa cho Tổng Tân.

Tổng Tân không biết anh ta có ý gì, liền đưa tay nhận lấy. Ngay sau đó, anh ta quay lưng lại với cô, hơi khom người xuống, nghiêng đầu nói: “Tôi công cô.”

Tổng Tân rất kinh ngạc, nhưng không từ chối, dù sao thì bây giờ cũng không phải là lúc cô sĩ diện. Huống chi, anh ta mặc dù nhìn giống người, nhưng thật chất chỉ là một đạo cụ cho cô sử dụng.

Người đàn ông công cô lên, im lặng cất bước đi về phía trước. Bước chân anh ta rất vững vàng, rõ ràng mặt đất đầy đá vụn nhưng lại không khác gì đi trên đất bằng.

Tổng Tân nhìn gáy anh ta một lát, thầm nghĩ trong lòng: Ngay cả vân da cũng có, nhìn gần còn thấy cả lông tơ, tóc cũng không có gì khác với tóc thật. Nhìn kiểu gì cũng thấy... Đây chẳng qua chỉ là một người có làn da hơi nhợt nhạt một chút mà thôi.

Nếu có gì để bắt bẻ thì ấy là đôi mắt màu đỏ nhìn không giống màu mắt người.

Trình độ khoa học kỹ thuật của “Chúng nó” thậm chí đã tạo ra được người máy trí năng rồi ư?

Chúng nó rốt cuộc mạnh đến mức nào? Loài người trước mặt chúng nó có khi nào còn không bằng con kiến?

Nếu như chúng nó muốn sợ là có thể hủy diệt trái đất trong chớp mắt.

Loài người yếu ớt nhỏ bé... Dường như chỉ có thể hành động theo ý muốn của chúng thì mới có khả năng sống sót. Phản kích? Vĩnh viễn không thể.

Trong lòng Tổng Tân giống như có một tảng đá ngàn cân đang đè, bức bối đến khó chịu.

“Đặt tên.” Người đàn ông đột nhiên nói với Tổng Tân.

Tổng Tân bị cắt đứt dòng suy nghĩ, cô hoàn hồn lại cũng thực sự cảm thấy gọi anh ta là 001 quả thật có hơi kỳ quái, nhìn có vẻ như chính anh cũng muốn có một cái tên.

Nhưng tự nhiên muốn nghĩ ra một cái tên hay cũng không dễ. Tổng Tân nhìn một vòng, tầm mắt dừng lại ở những căn nhà sụp đổ phía xa.

Dưới bầu trời u ám, khung cảnh hoang tàn, khói đen bay lên từ những đồng cỏ nát, rất giống chiến trường sau cuộc chiến.

Cô trầm ngâm một lúc mới nói: “Trọng Phong đi, có nghĩa là tầng tầng khói lửa.”

“Trọng Phong.” Về mặt anh ta không chút thay đổi, gật nói: “Rất hay.”

... Về mặt anh không nhìn ra nó hay chỗ nào. Ô kê?

Tổng Tân nói: “Nói qua sở trường của anh đi, ví dụ như ưu điểm và nhược điểm của người máy trí năng.”

Cách nói chuyện của anh không thuần thục lắm. Tổng Tân mất một thời gian phân tích mới hiểu được vài chỗ.

Trước mắt thì người máy trí năng chỉ mình cô có, là vật thí nghiệm chúng nó đặt vào đồng đạo cụ để tất cả người chơi rút thăm ngẫu nhiên. Sau khi người chơi rút trúng thì lại căn cứ vào quốc tịch của người chơi để đặt ra về ngoài và sức mạnh của người máy trí năng.

Trong Phong là Tổng Tân rút trúng, nên có vẻ ngoài của người châu Á. Mà năng lực của anh là tập hợp bởi rất nhiều loại võ công, vũ khí cũng là Miêu Dao thời cổ chế tạo ra.

Nói cách khác, giá trị vũ lực của anh siêu cao, người thường không thể nào sánh bằng.

Nhưng anh cũng có một chút thiếu hụt, ví dụ khả năng ngôn ngữ trước mắt còn chưa cao, khả năng lý giải cũng có chút sai sót.... Khi thấy Tổng Tân bị thương mặc dù anh muốn giúp cầm máu, nhưng lại không hoàn toàn biết phải làm thế nào.

Anh cũng không biết biểu hiện ra vui mừng tức giận như con người, bị thương cũng sẽ không chảy máu, không thấy đau. Mà khi bị vết thương trí mệnh thì cũng sẽ chết.

Nhưng khả năng học tập của anh cực kỳ cao.

Lúc trước tên tóc vàng kia khi định giết Tổng Tân đã nở nụ cười tàn nhẫn khát máu, cũng nói “Vĩnh biệt”. Sau khi Trọng Phong xuất hiện, anh đã bắt chước lại hoàn mỹ cả biểu cảm lẫn lời nói.

Tóm lại, chỉ cần ở chung với con người một thời gian ngắn, anh sẽ học được càng ngày càng nhiều, tất cả các phương diện sẽ càng trở nên hoàn mỹ.

Thậm chí ngay trong quá trình Trọng Phong nói cho Tổng Tân những tin tức này, Tổng Tân đã có thể cảm nhận rõ ràng sự tiến bộ trên phương diện ngôn ngữ của anh.

Trọng Phong đi đường vừa nhanh vừa vững, bọn họ vừa nói chuyện vừa đi khoảng mười phút thì đã tới gần chỗ đặt vật tư.

Tổng Tân bảo Trọng Phong ngừng lại, hai người tìm chỗ nấp đi, lẳng lặng nhìn về phía vật tư cách đó không xa.

Nói là hai người, thật ra cũng chỉ có mình Tổng Tân quan sát. Hiện giờ khả năng lý giải của Trọng Phong còn chưa đủ để suy nghĩ loại tình huống phức tạp này.

p/s: Ngủi ta còn bé mà, vừa ra đời được 10p =))))))))) Đây là dạy chồng từ thuở bơ vơ mới về này =)))))))))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Bầy rập

Editor: mèomỡ

Điểm vật tư không cao lớn như Tổng Tân nghĩ mà chỉ là một bãi đất trống bằng phẳng to bằng sân bóng rổ giữ đồng đồ nát. Có mấy chiếc ba lô to nhỏ dài ngắn đủ kiểu vút lộn xộn trên bãi đất trống.

Vốn Tổng Tân còn tưởng rằng sẽ có súng, không ngờ chỉ có vũ khí lạnh, hơn nữa toàn là đao các loại.

Nhưng nhìn đồng lộn xộn kia thì hẳn là đã có người lấy đi một phần rồi.

Tổng Tân nghĩ thầm, chờ một lát xem tình hình thế nào, xung quanh đây trăm phần trăm là có người cũng đang nấp, không thể quá lỗ mãng.

Không ngờ, mới qua chưa tới năm phút, cô đã thấy một bóng người từ sau đồng đồ nát đối diện điểm vật tư phi như bay về ra.

Có người!

Tổng Tân chăm chú quan sát, thấy người kia thuận lợi chạy tới điểm vật tư, vừa căng thẳng nhìn xung quanh vừa đưa tay định cầm lấy chiếc ba lô lớn nhất.

Ngay khi anh ta xoay người nhấc ba lô lên thì từ xa ‘Viu’ một tiếng, ngay sau đó, một mũi tên đã cắm thẳng vào bắp đùi anh ta!

Anh ta hét thảm thiết, bởi vì đột nhiên bị bắn trúng đùi, anh ta liền theo quán tính ngã xuống đất.

Một giây sau, một mũi tên lại phóng tới, cũng bắn trúng bụng anh ta!

Người đàn ông này từ lúc đi đến chỗ ba lô thì đã bắt đầu biến thành một bia ngắm đứng yên, hiện giờ còn ngã xuống, thì càng dễ dàng khiến người ta ngắm trúng.

Lúc này anh ta còn chưa chết, hơn nữa vẫn tỉnh táo. Anh ta hiển nhiên cũng nhận ra được tình hình, liền bò dậy, dùng cả tay chân bò về phía đồng đồ nát.

Tổng Tân nhìn hướng mũi tên bắn ra, chỉ thấy trên đỉnh đồng đồ nát bên trái có một người đàn ông cầm cung lập tức nằm sấp xuống.

Sau khi anh ta nằm sấp xuống liền gần như hòa làm một thể với đồng đồ nát, hơn nữa đó là ở trên đỉnh, không ngẩng đầu lên nhìn kỹ thì không thể nào phát hiện ra được.

Tổng Tân trầm ngâm, người kia có vẻ như đã quyết định sẽ cố thủ ở đó. Anh ta chiếm được chỗ cao, lại có vũ khí uy lực mạnh cự ly tấn công xa, chính xác dường như cũng không tồi. Nếu cô muốn đi lấy vật tư, một là chờ người này đi, hai là phải giết được anh ta.

Nhưng muốn giết anh ta sợ là không dễ, trước khi người khác bò lên được đồng đồ nát, tiếp cận anh ta, thì rất có thể đã bị anh ta từ trên bắn chết rồi!

Người đàn ông bị thương kia bò chưa được mười mét liền ngã xuống, không nhúc nhích, sau lưng chỉ để lại một vết máu thật dài.

Tổng Tân ngồi đằng sau nửa tấm xi măng, thông qua những thanh thép lộ ra khỏi xi măng, nhìn về phía trước, bắt đầu nghĩ cách.

Một phút sau, cô thấy vai mình bị chọc chọc.

Tổng Tân quay đầu lại, thấy Trọng Phong đang dùng đôi mắt màu đỏ nhìn cô, rồi lại không nói gì.

Cô chợt nhớ ra lúc bọn họ núp, cô đã ra hiệu cho anh im lặng.

“...” Nghe lời quá thể rồi.

Tổng Tân nhỏ giọng nói: “Anh có thể nói, nhỏ giọng chút là được.”

Anh dùng giọng mũi ừ một tiếng, nói: “Tôi đi lấy.”

Tổng Tân cười cười: “Không được, phía trên kia có người, nơi khác cũng có thể có người nấp, giờ qua đó rất nguy hiểm.”

Trọng Phong hiểu, nhìn về phía bụng cô hỏi: “Vết thương làm sao bây giờ?”

Tổng Tân cũng không biết nên làm sao bây giờ, vết thương hiện giờ vẫn rất đau, lưng bị cả tảng bê tông đập trúng cũng đau vô cùng, chỉ cần nhúc nhích một chút cũng đủ khiến cô đau đến cắn răng.

Cô lắc đầu, nói: “Để tôi nghĩ, sẽ có cách thôi, anh không cần lo lắng.”

Trọng Phong thật ra cũng không lo lắng, bởi vì trước mắt anh còn đang thiếu hụt tình cảm giống con người. Anh để ý vết thương của Tổng Tân chỉ đơn giản vì anh là đạo cụ của cô.

Tổng Tân hiểu được điểm này, chỉ thuận miệng nói vậy mà thôi.

“Anh giúp tôi đề ý đằng sau, nếu có bất cứ kẻ nào tới gần hoặc xuất hiện động tĩnh lạ thì lập tức nhắc nhở tôi.”

Cô nói xong cũng quay đầu đi, cẩn thận quan sát tất cả địa điểm trong phạm vi tầm nhìn.

Trò chơi lần này có tổng cộng tám mươi người chơi, điểm vật tư chỉ có ba, hơn nữa trò chơi này tuyệt đối sẽ không chuẩn bị đủ vật tư cho tất cả người chơi.

Hiện giờ nơi này còn năm ba lô và một vài vũ khí, chứng tỏ người đến đây đi vật tư hẳn là rất ít.

Nhưng phần lớn người chơi vì sinh tồn hẳn là sẽ đến điểm vật tư xem một chút, cho dù không đi lấy cũng sẽ ở gần đấy quan sát tình huống.

Cho nên, Tổng Tân gần như có thể xác định, trong đồng đồ nát lộn xộn kia sẽ không chỉ núp một người.

Vũ khí bên ngoài không thể mang vào, mà nơi này chỉ toàn những đồng đồ nát, không thể nào có khả năng tìm được cung tên. Chứng tỏ kẻ núp trên đỉnh

đồng đồ nát kia là người chơi đã lấy được vật tư.

Liệu có còn những người đã lấy được vật tư nhưng vẫn ở gần đây ôm cây đợi thỏ như anh ta không?

Tổng Tân lặng lẽ nghĩ một lát, quay đầu nói với Trọng Phong: “Chờ một lúc nữa, nếu vẫn không có cách nào khác chúng ta sẽ chờ đến tối rồi đi lấy.”

Đêm đen là màu sắc tự vệ rất tốt, những người khác nhất định cũng sẽ nghĩ như vậy. Đợi đến khi trời tối, trăm phần trăm sẽ có người hành động, đến lúc đó lại xem tình hình hành động, có thể an toàn hơn bây giờ rất nhiều.

Trọng Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, lại dùng đôi mắt đỏ nhìn chăm chăm cô.

Tổng Tân như sương mù, trong lòng thầm nghĩ, chúng nó đúng là thích phối màu đỏ đen, ngay cả người máy trí năng cũng không ngoại lệ.

Nghĩ đến đây, cô lấy chiếc nhẫn lấy được từ tên tóc vàng ra, ấn lên viên đá quý màu đỏ.

Ngay sau đó, một dòng chữ hơi mờ màu xanh hiện ra. ... Là hướng dẫn sử dụng.

[Nhấn chứa đồ: Bên trong là không gian một mét vuông cho người cầm đặt vật phẩm, ngoại trừ vật còn sống và vật phẩm bên ngoài trò chơi. P/S: Linh cảm đến từ tiểu thuyết huyền ảo của người trái đất, tiểu thuyết của loài người đúng là thú vị nha.]

Tổng Tân đọc hết miêu tả, lập tức đeo nhẫn lên ngón tay. Ngay sau đó tập trung, liền nhìn thấy không gian một mét vuông này.

Nhưng bên trong trống rỗng, không có gì cả.

Cô thử cầm lấy một cục xi măng bên cạnh, trong lòng nghĩ thầm, cục xi măng liền biến mất khỏi tay cô, xuất hiện trong không gian trong nhẫn! Đây là một đạo cụ rất thực dụng!

Tổng Tân mỉm cười, hết sức hài lòng với đạo cụ hơn. ... Bởi vì, sau khi cướp được vật tư sẽ càng thuận tiện hơn.

Cô tiếp tục nhìn chăm chăm về phía trước, chậm rãi đưa tay ra sau sờ lên chỗ đau trên lưng.

Chỗ này còn đau hơn ở bụng, ả tóc uốn xoắn kia đúng là nữ lực sĩ.

Cô đang nghĩ, đột nhiên nghe thấy trên đồng đồ nát bên trái giống như có tiếng động.

Trước khi cô kịp nhìn lên thì một tiếng hét cực kỳ chói tai đã vang lên.

Tiếng hét này không phải là từ người chơi núp trên đồng đồ nát, mà là từ đằng sau đồng đồ nát, nơi tầm mắt không thể nhìn đến.

Cùng với tiếng hét, còn có tiếng rất nhiều đá vụn lăn xuống.

Tổng Tân trông thấy xung quanh đồng đồ nát bay lên chút bụi, tiếng rầm rầm từ mặt khác không ngừng vang lên. Ngay sau đó, một người đàn ông mặc áo phong màu xanh quân đội từ bên trên đồng đồ nát đứng lên, trong tay còn xách cổ áo một người đàn ông khác. ... Chính là người đàn ông dùng cung phục kích trên cao!

Lúc này, người đàn ông kia đã mềm oặt bị người ta cầm lấy cổ áo, hai tay vô lực rũ xuống trước, nhìn có vẻ như đã chết.

Cây cung cũng đã rơi vào tay người đàn ông mặc áo phong xanh. Anh ta vứt nó ra sau lưng, nhưng sau đó lại xoay người hô to: “Thành công, đi đi!”

Ngay sau đó, Tổng Tân trông thấy một người đàn ông cao lớn từ sau đồng đồ nát xông ra, chạy cực nhanh về phía đồng đồ nát vật tư giữa sân!

Anh ta nhanh chóng lấy hai chiếc ba lô, cũng cầm lấy một thanh đao dài nhất chạy về đồng đồ nát. ... Đến tận khi anh ta chạy được ra sau đồng đồ nát cũng không xuất hiện bất kỳ nguy hiểm gì.

Có lẽ là vì thấy anh ta thuận lợi nên các người chơi trốn ở những nơi khác cũng lục tục chạy ra. Từ các hướng khác nhau, dùng tốc độ khác nhau, điên cuồng chạy về phía vật tư!

Trong đó có hai người ở nửa đường lộ còn trùng lối, nhưng chỉ liếc nhau một cái chứ không đánh. ... Cướp được vật tư rồi hăng hái, đây là suy nghĩ chung của bọn họ vào giây phút này.

Những người kia lần lượt chạy tới điểm vật tư, lại bởi vì kích cỡ và số lượng ba lô mà đánh nhau.

Đây dường như là một cơ hội tốt! Tổng Tân không dám chần chờ nữa, lập tức quay đầu nói với Trọng Phong: “Nhanh, anh nhân lúc này xông ra, lấy một cái là được!”

Trọng Phong không nói một lời, lập tức đứng dậy.

Tổng Tân nhìn bóng lưng anh, la lớn: “Gặp nguy hiểm quay về ngay!”

Không biết có nên bảo cô miệng quạ đen hay không mà cô còn chưa kịp dứt lời thì súng tiếng đột nhiên vang lên...

Đạn bắn vào mặt đất vào bụi đất bay lên mù mịt. Làn đạn dày đặc như mưa từ tất cả các hướng bắn ra, chỉ trong năm giây, những người chơi còn đang vì vật tư mà đánh nhau đã ngã xuống ba người!

Vốn ngoại trừ Trọng Phong cũng chỉ có bảy người mà thôi, lần này liền chết một nửa!

Phía trên đồng đồ nát, người đàn ông mặc áo phông buong cổ áo người kia ra, mà người đàn ông giống như chết kia cũng đứng dậy, nhàn nhả sửa sang lại quần áo.

Đây là cái bẫy bọn họ tạo ra!

Tổng Tân trong lòng kêu không ổn, vội vàng hô lớn với Trọng Phong: “Mau quay lại! Không cần đồ nữa!”

Không biết có phải do tiếng súng tiếng quá lớn hay không mà Trọng Phong không hề phản ứng với tiếng hô của cô. Anh vẫn đang chạy về phía vật tư, một viên đạn gần như suýt qua cơ thể anh!

Tổng Tân căng thẳng đến mức siết chặt nắm tay, từ sau tấm xi măng đứng dậy, vừa định gọi anh lần nữa, lại thấy anh đột nhiên lẩn một vòng về phía trước, khéo léo tránh thoát mấy viên đạn, cũng sắp đến gần với đồng ba lô rồi!

Anh cầm liền hai chiếc ba lô, vừa chạy về vừa mạnh mẽ những viên đạn bắn về phía anh.

Bốn người chơi còn lại không dám lấy vật tư nữa, bắt đầu chạy trốn về bốn hướng, cũng bởi vậy mà giúp phân tán mục tiêu, cho Trọng Phong thời gian an toàn ngắn ngủi.

Nhưng khi những người đàn ông ngã xuống, đạn bắn về phía Trọng Phong càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày!

Tìm Tổng Tân như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, vội vàng hô to: “Đeo ba lô lên, một trước một sau!”

Trọng Phong nghiêng về bên trái tránh thoát một viên đạn vốn nhắm tới lồng ngực anh. Vừa chạy băng băng về phía trước vừa theo lời Tổng Tân đeo ba lô lên một trước một sau.

Tổng Tân ngăn người... Anh rõ ràng có thể nghe thấy tiếng cô, vừa rồi lại vẫn cố chấp!

Hiển nhiên, người máy trí năng này có suy nghĩ riêng bản thân, sẽ không hoàn toàn răm rắp nghe lệnh cô.

Khi người chơi cuối cùng ngã xuống thì tất cả những viên đạn đều tập trung về phía Trọng Phong. Mà từ chỗ anh đến Tổng Tân còn tận bảy tám mét.

Người cầm súng hiển nhiên là chưa được học bắn, tỷ lệ bắn lệch quá cao, nhưng số lượng viên đạn dù sao cũng quá nhiều.

Tất cả đạn đều hướng về phía Trọng Phong, mặc dù đại đa số đều không thể bắn trúng vì tốc độ của anh quá nhanh, nhưng dù thế nào vẫn có một hai lần chó gặp phải ruồi.

Anh tránh thoát tất cả đạn mà mắt thì trông thấy nhưng một viên bắn từ phía sau vẫn trúng vào lưng anh!

Tổng Tân thấy anh hơi khựng lại, tim cô cũng muốn ngừng đập theo... Là cô bảo anh đi lấy vật tư! Anh đừng xảy ra chuyện gì nhé!

Cô ngẩng đầu nhìn thấy trong đồng đồ nát có một cánh cửa có chút biến dạng, liền dùng hai tay cầm lấy nó, cắn răng dùng hết sức rút nó ra.

Nhưng nó vẫn nằm yên trong đồng đồ nát, không xi nhê chút nào.

Trọng Phong vẫn đang cố gắng chạy về phía cô.

Một viên đạn bắn vào xi măng bên chân anh, phát ra một tiếng bộp, cũng để lại một vết tích sâu hoắm.

Tổng Tân bắt đầu di chuyển cánh cửa ra, nhìn chằm chằm Trọng Phong đã sắp chạy tới, vội tiến lên trước hai bước đón...

Chân của anh rất dài, một bước bước đến mặt sườn đồng đồ nát. Bởi vì góc độ nên làn đạn bị đồng đồ nát chặn lại, bắn lên đất đá vang lên tiếng cạch cạch.

Đây là đoạn lún thấp giữa hai đồng đồ nát, chỉ cần anh chạy về đến đây trừ phi là đứng đối diện bắn vào, nếu không thì rất khó bắn tới!

Tổng Tân thở phào một hơi, nhìn Trọng Phong chỉ cần hai bước nữa là có thể chạy trước mặt, cô vươn tay ra với anh.

Bàn tay Trọng Phong nắm chặt tay cô, Tổng Tân liền kéo anh trốn ra sau...

Cho dù cơ thể đau đến mức nào, cô cũng phải chạy thật nhanh! Bọn họ không thể ở lại đây, những người kia nhất định sẽ đuổi theo!

Nhưng mà, đã muộn rồi.

Khi bọn họ chạy qua đồng cỏ nát bên cạnh từ người đàn ông mặc áo phong màu xanh từ sau đồng cỏ nát bước ra

Họng súng đen ngòm trong tay hắn nhắm thẳng về phía Tổng Tân.

p/s: Đẹp trai, nghe lời, trung thành, vũ lực max... Bề ngoài mạnh mẽ, nội tâm phong phú =)))))) Nhà nước có phát không đề e đi xếp hàng lính 1 anh.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: mèomỡ

Tổng Tân khựng lại, mắt nhìn chằm chằm họng súng đen ngòm phía bên phải này, một giọt mồ hôi lạnh theo thái dương trượt xuống.

Người đàn ông áo phong xanh nhếch môi cười lạnh, không nói một lời liền nổ súng.

Sau một giây, tiếng súng vang lên!

Ngay khoảnh khắc trước khi tiếng súng vang lên, Tổng Tân có thể thấy rõ ràng động tác bóp cò của hắn, cơ thể cũng vì thế mà tự động né qua một bên.

Cùng lúc đó, cô thấy mình bị kéo về phía sau, một cái bóng màu đen như tấm khiên vững vãi nhanh chóng chắn trước mặt cô.

Trong không khí là mùi thuốc súng nhàn nhạt. Tổng Tân khiếp sợ ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng chắn trước mặt mình.

Mặc dù cô né nhưng chính cô cũng không chắc có thể tránh thoát viên đạn này không, mà anh lại có thể không chút do dự đứng chắn cho cô!

Bởi vì là người máy trí năng... Nên hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của mình sao?

Khuôn mặt Trọng Phong vẫn không có bất cứ cảm xúc gì, tay trái che chở cô cẩn thận, nâng tay phải rút Miêu Dao bị cô đeo sau lưng ra.

Người đàn ông kia bắn một phát không trúng, lại bắn thêm lần nữa. Trọng Phong vung đao đỡ, chỉ nghe thấy ‘keng’ một tiếng, viên đạn kia liền chệch khỏi quỹ đạo, bắn lên đồng gạch.

Tên kia ngẩn ra, trong mắt ngập tràn sợ hãi, ngay sau đó giọng súng lên, nói: “Này, đừng đánh, không bằng chúng ta tổ đội đi!”

Trọng Phong chớp mắt một cái, hai tay cầm thanh Miêu Dao sáng lóa trước người, đôi mắt thản nhiên nhìn tên kia.

Tên kia hást cằm về phía Tổng Tân, nói: “Anh rất lợi hại, nhưng ả phụ nữ này thì vô dụng. Anh che chở cô ta sẽ bị liên lụy mà thôi, không bằng giết cô rồi gia nhập với chúng tôi, chúng ta cùng sống đến cuối cùng, thế nào?”

Trọng Phong nghiêng đầu nhìn Tổng Tân, đột nhiên mỉm cười... Lại không hề có độ ảm.

Trong chớp mắt, anh dùng tốc độ nhanh đến mức gần như không thấy rõ lao về phía đối phương.

Rõ ràng hai bên đàm phán, anh lại không nói một lời đột nhiên tấn công, khiến tên kia không kịp phản ứng, ngay cả nổ súng cũng không kịp.

Chờ khi hắn hoàn hồn, muốn bóp cò, ngón trỏ vừa cong lại, đã thấy luồng sáng lóe qua trước mắt như tia chớp!

Một giây, hai giây... Đến khi cảm thấy cánh tay đau đớn kịch liệt, hắn mới nhận ra tay phải của mình đã bị Trọng Phong chém đứt lia!

Còn không đợi hắn kêu ra tiếng thì thanh đao lạnh buốt nhuộm máu kia đã kề lên cổ hắn.

Người đàn ông đồ đen cao lớn hơi nghiêng đầu, nụ cười không chút độ ảm kết hợp với đôi mắt đỏ kia càng trở nên tàn bạo.

“Giết cô? Há?” Anh lạnh lùng nhắc lại ba chữ kia, sau đó khuỷu tay khẽ thu lại, đao trong tay anh liền cứa qua cổ tên kia, để lại một vết thương dài

nhỏ...

Vết thương mảnh như thẻ chỉ bị thương một chút ngoài da, mà ngay cả trên lưỡi đao cũng không dính nhiều máu, giống như chỉ khê lướt qua một cái mà thôi.

Nhưng ngay sau đó, từ vết thương dài nhỏ kia liền tuôn ra một đồng máu.

Tên kia khê “O” một tiếng liền ngã xuống, bụi đất bay lên mù mịt.

Lúc này, Tổng Tân đã lấy khẩu súng trong tay hất ra.

Nhìn người chơi này chết đi, cô vừa định hỏi Trọng Phong có bị thương không, lại nghe thấy tiếng bước chân từ xa chạy đến.

Còn có người hét lớn: “Tất cả người chơi bên kia đã giết hết, Lão Luru, phía bên này giải quyết xong chưa?”

Tổng Tân trầm kêu không ổn, nói với Trọng Phong: “Đi mau!”

Trọng Phong lắc đầu, đưa tay cầm khẩu súng nhuộm máu trong tay cô, thuận thực kiểm tra số lượng đạn bên trong, nói: ” Đủ rồi.”

Anh vừa mới dứt lời, một người đàn ông liền từ đầu kia đồng đồ nát chạy tới.

Mà khi người này vừa lộ ra nửa cái đầu thì Trọng Phong xoay tay, nhanh chóng bóp cò, một phát bắn trúng đầu hắn!

Người đàn ông đó ngay cả kêu cũng không kịp đã ngã vật xuống đất.

Sau khi tiếng súng vang lên, tiếng bước chân tới gần cũng hơi dừng lại. Hắn là bọn họ cũng nhìn thấy thi thể đồng đội ngã xuống.

Hiện giờ... Những người kia nhất định đã chuẩn bị đồng thời nổ súng.

Tổng Tân kéo Trọng Phong ra sau đồng đồ nát, để bên trái anh dựa vào tường. Nơi này có rất nhiều vật liệu xây dựng trời ra lung tung, có thể tạo thành lá chắn. Những người kia quẹo qua ngõ rẽ không ngắm không thể nào bắn được.

Tiếng bước chân không còn, nhưng từ bên kia lại vang lên tiếng lên đạn rất nhỏ.

Tìm Tổng Tân đập nhanh hơn vài phần, cô quay mặt về phía Trọng Phong, quan sát sau lưng anh, đề phòng có người đi vòng đánh lén.

Vài giây sau, tiếng súng đíck tai bất ngờ vang lên liên tiếp sau lưng cô.

Tổng cộng năm tiếng súng.

Sau đó, bà vai Tổng Tân bị chọc một cái: “An toàn rồi.”

Tổng Tân nhìn một lát, chắc chắn không còn ai xuất hiện mới quay lại, nhìn thấy ba thi thể nằm trên mặt đất... Cộng thêm kẻ chết vừa nãy và người đàn ông mặc áo phong xanh, tổng cộng là năm thi thể.

Cô kinh ngạc một lúc, ngẩng đầu nhìn Trọng Phong, khâm phục: “Anh thật lợi hại, thậm chí cả súng cũng biết dùng?”

“Trong kho tư liệu có, chưa thử bao giờ.” Trọng Phong vẫn không có bất cứ cảm xúc nào, chỉ có đôi mắt đỏ kia dường như càng thêm sáng: “Một khi tôi chưa chết, sẽ không để cô chết.”

Trong lòng Tổng Tân chấn động, một vài ký ức cô không muốn nhớ tới lại đột nhiên hiện lên. Cô lắc đầu đuổi nó đi, đưa tay túm lấy cánh tay anh, quay người anh lại, nhìn thấy trên ba lô anh đeo có hai vết đạn màu đen.

“Bị thương sao?” Cô vừa hỏi vừa gỡ ba lô xuống.

Trọng Phong lắc đầu, mà khi ba lô bị bỏ xuống thì Tổng Tân lại nhìn thấy một vết đạn ở vai.

Cô khựng lại, kéo cổ áo anh xuống, lộ ra làn da trắng đến quá đáng.

Không chảy máu, trên làn da trắng như tờ giấy vết đạn màu đen cực kỳ bất mắt.

Tổng Tân cau mày, đưa tay khê chạm vào vết thương, hỏi: “Thật sự không đau sao?”

“Không sao.” Giọng anh nghe luôn bình tĩnh đến quá phận, cực kỳ giống máy móc không có tình cảm.

Nhưng nụ cười khát máu và lời nói lạnh lùng lúc anh giết người lại khiến anh hoàn toàn không khác gì con người.

Tổng Tân không nói nữa, buông áo anh ra, đi về phía những thi thể kia, nhặt được ba khẩu súng và một bộ cung tên.

Mà khi cô đi đến bên cạnh thi thể mới phát hiện tất cả ba lô và hộp đạn đều chất không xa đằng sau đồng đồ nát. ... Đó là mỗi trước đây những người này dùng để bắt con mồi. Mà giờ thì tất cả thợ săn đều chết ở đây.

Ngoại trừ khẩu súng loại nhỏ trong tay Trọng Phong, ba khẩu còn lại đều là súng tự động. Bởi vậy bọn họ mới có đủ đạn bắn liên tục.

Cả thầy năm người đều lấy được vũ khí, hiển nhiên bọn họ là nhóm người chơi đến được điểm vật tư sớm nhất hoặc may mắn được truyền tống ngay gần điểm vật tư.

Bọn họ kết thành đồng minh, lấy đi vũ khí tốt nhất, muốn năm người hợp lực diệt trừ người chơi khác, cuối cùng năm người cùng thắng.

Mà vừa rồi người đàn ông mặc áo phông đưa ra đề nghị muốn Trọng Phong gia nhập bọn họ, có thể là muốn dùng anh thay thế một người không có giá trị sử dụng trong đội, cũng có thể là muốn lợi dụng vũ lực của anh, chờ đến cuối cùng chỉ còn bọn họ sẽ giải quyết một người trong số đó.

Tổng Tân nhìn Trọng Phong một cái, súng tự động và ba lô không tiện xách theo đều bỏ vào trong nhẫn không gian, nhồi kín cả không gian nhỏ một mét vuông.

Súng lục lấp đầy viên đạn để Trọng Phong mang theo.

Sau đó, cô lục soát mỗi thi thể một lần, may mắn tìm được hai loại đạo cụ.

Cô không dám chậm trễ, thậm chí còn không xem trong ba lô có những gì. Trước cứ cùng Trọng Phong đi đã, tìm nơi phù hợp để ẩn náu mới dừng lại.

Trong ba lô quả nhiên có vài dụng cụ y tế đơn giản, Tổng Tân bảo Trọng Phong ngồi xuống, giúp anh gấp viên đạn sau lưng ra.

Khi rạch vết thương thì cô phát hiện anh thể mà lại có da thịt giống con người, cũng là màu đỏ, chỉ có điều không chảy máu.

Khi cô dùng rượu cồn rửa vết thương, ngay cả lông mày Trọng Phong cũng không nhăn lấy một cái. Tổng Tân đột nhiên không rõ không có cảm giác rốt cuộc là chuyện tốt hay xấu.

Khi cô tháo vải thì vết thương ở bụng lại chảy chút máu, lúc sát trùng cô đau đến mức mồ hôi chảy ròng ròng.

Trọng Phong ở bên cạnh chân tay luống cuống mà nhìn, Tổng Tân đưa tay cầm thuốc, anh lại vội vàng cầm băng vải đưa cho cô. Cái vẻ muốn giúp không biết giúp như nào không hiểu sao có chút đáng yêu.

Tổng Tân không nhịn được bật cười. ... Vết thương lại càng đau.

Trọng Phong có lẽ biết Tổng Tân đang cười cái gì, anh chớp mắt hai cái, nhìn cô nói: “Tôi sẽ học.”

Tổng Tân gạt đầu, cúi đầu vừa bôi thuốc vừa nói: “Như bây giờ cũng rất tốt, ngốc ngốc, nhưng lúc nên lợi hại thì lại rất lợi hại.”

Không biết chúng nó cung cấp loại thuốc trị thương gì mà sau khi bôi lên vết thương không hề đau nữa, còn rất thoải mái.

Sau khi Tổng Tân buộc chắc băng vải, bụng đã hoàn toàn không thấy đau nữa rồi.

Cô lấy nước và bánh mì từ trong ba lô ra đưa cho Trọng Phong, hỏi: “Anh có ăn đồ ăn giống con người không? Hay là... Phải tìm dầu máy cho anh uống?”

Trọng Phong nhìn bánh mì trong tay cô, lại ngẩng đầu nhìn cô: “Thức ăn thiếu thốn, cô ăn đi. Tôi không phải người máy, không cần dầu máy.”

Vậy ý là anh cũng cần ăn đồ ăn của loài người rồi.

Tổng Tân xé vỏ bánh mì, nhét vào tay anh, nói: “Chúng ta còn nhiều đồ ăn lắm, anh cứ ăn thoải mái, muốn ăn bao nhiêu cũng được.”

Trọng Phong “Ừm” một tiếng, lúc này mới yên tâm mà cầm lấy bánh mì ăn.

Tổng Tân mở chai nước đặt bên cạnh, cười nói: “Hôm nay nhờ anh tôi mới có thể sống sót, nếu không có gì bất ngờ xảy ra chúng ta có thể thắng trò chơi lần này.”

Trọng Phong chậm rãi nhai đồ ăn, nhìn chăm chăm Tổng Tân một lát, bỗng đưa ngón trỏ trái chạm vào khóe miệng của cô.

Tổng Tân đưa tay sờ: “Mặt tôi bẩn à?”

Trọng Phong nuốt bánh mì, vẻ mặt vẫn không thay đổi nhìn cô.

Tổng Tân khó hiểu nhìn anh, chừng ba giây sau, cô thấy khóe miệng anh dần dần cong lên.

Nụ cười không có độ ấm, không thấy chút vui vẻ nào.

Nhưng ngay sau đó, cơ mặt anh dần dần nâng lên, ngay cả đôi mắt cũng có chút thay đổi. Đôi mắt xinh đẹp cong thành độ cong rất phù hợp, con ngươi màu đỏ hơi tỏa sáng, phản chiếu rõ ràng khuôn mặt Tống Tân.

Đây là một nụ cười vui vẻ, ít nhất nhìn bên ngoài là vậy.

Hơn nữa... Còn quyến rũ chết người.

Diện mạo của anh được chứng nó làm ra cực kỳ phù hợp thẩm mỹ loài người, nhưng cũng không phải loại ‘thịt tươi’ đang hot hiện giờ, mà là kiểu lạnh lùng mang theo một chút xâm lược. Cho nên anh cười khi giết người, nhìn sẽ có vẻ cực kỳ cuồng dã tàn bạo.

Nhưng nụ cười ôn hòa lúc này sẽ không khiến người ta có cảm giác đó, chỉ thấy rất đẹp, còn đẹp hơn nhân vật Tống Tân vẽ trong truyện tranh.

Có thể nói, “Chúng nó” thật sự đã chế tạo ra người máy trí năng với ngoại hình hoàn mỹ.

Tống Tân khen: “Anh học rất nhanh.”

Khóe miệng Trọng Phong lại cong lên một chút.

Tống Tân biết anh làm vậy không phải vì cảm thấy vui, mà anh biết ở những lúc thế này nên biểu hiện ra cảm xúc ‘vui’ mà thôi.

p/s 1: Anh ơi, kho dữ liệu của anh có đề thi đại học không?

p/s 2: Cho các chế ngắt Miêu Dao nè. Đúng gu mị =)))

p/s 3: Không hiểu sao tác giả đột nhiên gộp 3 chương làm 1 =v=

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Editor: **mèomỡ**

Bọn họ yên tĩnh ăn xong bữa này, trong lúc đó cũng không gặp phải bất cứ người chơi nào khác.

Chỗ này tạm thời coi như an toàn, Tổng Tân ngẩng đầu nhìn sắc trời, suy nghĩ một lát liền gọi Trọng Phong đi về hướng ngược lại với điểm vật tư.

Mặc dù vật tư đều đã bị lấy đi gần hết, nhưng không phải tất cả người chơi đều biết điều đó, có lẽ sẽ có những người nhân lúc tối trời tìm cơ hội đến tìm vật tư.

Cách nơi này xa một chút dù sao vẫn an toàn hơn rất nhiều.

Bọn họ đi chừng nửa giờ, dừng lại trước một đồng đồ nát cao như núi nhỏ, lúc này trời đã gần như hoàn toàn tối đen.

Tổng Tân bảo Trọng Phong đi tìm giúp hai cánh cửa không quá hồng hóc, ghép lại thành mái che đơn giản, tạo thành chỗ nghỉ cho hai người họ tối nay.

Vốn cô còn lo một người qua đêm có khả năng bị đánh lén, hiện giờ có thêm Trọng Phong, bọn họ có thể thay phiên nghỉ ngơi, sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Trọng Phong mặc dù là người máy trí năng, nhưng cũng cần ngủ để bổ sung năng lượng tiêu hao. Nhưng Tổng Tân bị thương, đã gần như kiệt sức. Vậy nên cô ngủ trước, bảo anh đến nửa đêm gọi cô dậy thay ca.

Nhưng lúc cô tỉnh lại, trời đã hừng sáng rồi.

Tổng Tân mơ mơ màng màng một chút, ngay sau liền bật dậy, nhìn xung quanh, chỉ thấy Trọng Phong đưa lưng về phía cô, khoanh tay trước ngực, bên hông treo thanh Miêu Dao dài xinh đẹp kia, lẳng lặng đứng cách đó không xa.

Cô dụi nhẹ đôi mắt hơi khô, gọi: “Trọng Phong.”

Anh quay đầu, cũng nở một nụ cười cực kỳ tiêu chuẩn với cô.

Tổng Tân hỏi: “Đã nói nửa đêm thay ca, sao anh không gọi tôi?”

Anh chớp chớp mắt, nói: “Không sao, tôi thích cô ngủ.”

“... Câu này không thể dùng thích.”

“Tôi muốn cô ngủ.”

“... Phải thêm từ để.”

Anh cười: “Tôi muốn để cô ngủ.”

Tổng Tân có chút bất lực, đứng lên nói: “Dù sao giờ cũng không có việc gì làm, anh ăn tạm chút gì rồi đi ngủ một lát đi.”

Bọn họ bây giờ đã có rất nhiều vật tư rồi, trò chơi lần này cũng không có cách hoàn thành nào khác. Từ giờ trở đi chỉ cần chờ số người chơi dần dần ít đi là được.

Nếu có người tìm tới, dùng cả phòng vũ khí của bọn họ và sự lợi hại của Trọng Phong gần như không cần lo quá nhiều.

Cho nên mặc dù bây giờ là ban ngày cũng vẫn có thể để anh ngủ bù một giấc.

Trời còn chưa sáng hẳn, Tổng Tân tìm một chỗ tương đối sạch sẽ ngồi xuống, thử cử động cánh tay, cảm giác sau lưng vẫn hơi đau nhưng đã khá hơn một chút so với hôm qua rồi.

Cô ả tóc uốn xoắn kia đúng là siêu lực sĩ, cho dù là đàn ông bình thường chắc hẳn cũng không thể bẻ một cục xi măng to lại ném xa như vậy được.

Nhưng bề ngoài cô ta nhìn cũng không có vẻ gì là cường tráng, sức mạnh như voi đó hẳn là do dị năng hoặc đạo cụ

Bụng thương đã hoàn toàn không thấy đau nữa, nhưng vẫn phải thay thuốc.

Tổng Tân coi băng vải, kinh ngạc phát hiện vết thương đã bắt đầu vảy kết rồi.

Cô chợt nghĩ, đồ tốt như này nếu như có thể mang ra ngoài thì hay biết mấy.

Một người ngồi không có chút chán, Tổng Tân lôi đồ trong ba lô ra kiểm tra lại một lượt. Đồ ăn còn đủ cho bọn họ ăn ba ngày, nhưng nhiệm vụ có lẽ sẽ không mất nhiều thời gian đến thế

Dược phẩm cũng còn rất nhiều, ngoại trừ thuốc trị thương, còn có thuốc cảm và thuốc tê v...v...

Ở một trong số các ba lô, cô còn tìm được một bộ quần áo... Màu đen rộng thùng thình, ở góc áo và túi quần đều có ký hiệu của chúng nó.

Quần áo của Tổng Tân không chỉ rách mà còn có máu. Cô cũng muốn thay nhưng mà điều kiện hiện nay không thích hợp.

Cô nhét lại đồ vào nhẫn không gian, ánh mắt nhìn vào bãi đồ nát trước mặt, trong lòng lặng lẽ nghĩ: Đến tận bây giờ cô vẫn không phát huy được tác dụng gì trong trò chơi lần này. Nếu như không phải lúc ấy may mắn có cục đá này thì cô đã sớm chết trong tay tên tóc vàng kia rồi.

Tuy nói may mắn cũng là một loại sức mạnh, nhưng cô không thể vĩnh viễn dựa vào may mắn được, dù sao thì... Từ nhỏ đến lớn, dường như chỉ có mỗi lần này là cô gặp may thôi.

Tổng Tân quay đầu nhìn về phía Trọng Phong đang ngủ, thầm nghĩ, người máy trí năng đúng là quá lợi hại, cô may mắn như này có lẽ đã tiêu hao hết vận may cả đời rồi. Từ nay về sau không gặp xui đã cảm ơn trời lắm rồi, tốt nhất là dựa vào thực lực thì hơn.

Chờ sau khi trò chơi lần này hoàn thành, cô phải nhờ anh dạy một vài chiêu phòng thân đơn giản mới được.

Trọng Phong không ngủ lâu, khoảng một giờ sau, anh liền tỉnh lại, hơn nữa còn nói đã nghỉ ngơi đủ rồi.

Tổng Tân định giúp anh thay thuốc sau lưng, ai ngờ đầu khi cô cời băng gạc ra lại phát hiện vết thương đã phục hồi như cũ một cách thần kỳ! Ngay cả dấu vết đã từng bị thương cũng không có.

Hai người không chuyển địa điểm, cứ ở đây mãi cho đến khi trời sáng bạch, bọn họ phát hiện đằng xa có người đang đi về phía này.

Đó là một người đàn ông mặc áo ba lỗ màu đen, anh ta một tay ôm bụng, chạy lao đảo, có vẻ bị thương không nhẹ.

Nhìn hướng anh ta chạy dường như là từ điểm vật tư tới.

Anh ta chạy qua bên một đồng cỏ nát, nhưng không may chân trượt, ngã đập mặt xuống đất. Nhưng anh ta lại vội vàng đứng lên chạy tiếp, cũng quay đầu nhìn về phía sau.

Ngay sau đó, từ hướng bị đồng cỏ nát che khuất lại có thêm hai người nữa chạy ra... Một người trong đó bị thương ở chân, khập khiễng chạy sau, một người còn lại bị thương ở bụng, đang một tay ôm bụng, một tay cầm đao đuổi theo người đàn ông này.

Người đàn ông chạy trốn đằng trước thì hai tay trống không.

Ba người kia còn cách Tổng Tân một đoạn, nhưng hướng chạy là về phía bên này.

Tổng Tân hơi nhíu mày nhìn bên kia, Trọng Phong thì cô, khi ba người kia càng lúc càng gần anh liền hỏi: “Có muốn giết bọn họ không?”

Tổng Tân quay đầu nhìn anh một cái... Anh nói thản nhiên ghê ha?

Ý nghĩ này chợt lóe lên, cô lắc đầu, nói: “Xem tình hình đã.”

Không ngờ cô vừa dứt lời, người đàn ông mặc áo đen đã nhìn thấy bọn họ, sau đó hô: “Hai người anh em, giúp tôi với! Giúp tôi giết bọn họ, tôi tặng dị năng cho mấy người!”

Tổng Tân sững sốt, câu cuối của anh ta có ý gì?

Dị năng và đạo cụ là hai khái niệm khác nhau. Đạo cụ ai lấy được thì người đó dùng, nhưng dị năng là một loại năng lực trực tiếp gắn vào người chơi, không nhìn thấy cũng không sờ được. Lúc trước cô không tìm được từ các thi thể kia, người này sao có thể tặng dị năng cho cô?

Hay là... Người chơi bóc được dị năng có thể chủ động tặng nó cho những người khác?

Người này bây giờ vốn không có lý do gì để lừa Tổng Tân, mà cho dù anh ta lừa bọn họ giúp anh ta giết hai người kia, thì kế tiếp cũng đến lượt anh ta mà thôi.

Cho nên, có thể chắc hơn nữa là anh ta nói thật.

Trong mười giây Tổng Tân suy nghĩ những điều này, người đàn ông kia lại ngã thêm một lần nữa, mà hai kẻ phía sau đã đuổi kịp anh ta, còn đá vào sau lưng anh ta một phát!

Thấy người kia muốn rút đao giết người, Tổng Tân nói: “Trọng Phong, cứu anh ta!”

Trọng Phong lập tức rút súng mở chốt an toàn, nã một phát về phía bên kia.

“Pằng” một tiếng, người kia tiền khựng lại, đao trong tay rơi xuống, ngay sau đó cơ thể cũng cứng ngắc vật về đằng sau.

Người còn lại thấy thế, sắc mặt thay đổi rõ rệt, xoay người bỏ chạy.

Nhưng tốc độ của viên đạn nhanh hơn anh ta rất nhiều, ngay sau đó, đầu anh ta trúng một phát đạn, ngã úp mặt xuống nền gạch vỡ.

Người đàn ông mặc áo ba lỗ màu đen vẫn nằm im dưới đất mà thờ phỉ phò, hai tay ôm chặt bụng mình, mắng hai người chơi đã chết kia: “Chết cmn

chúng mày đi, đáng đời!”

Tổng Tân cùng Trọng Phong đi tới, dừng lại bên cạnh anh ta, cúi đầu nhìn anh ta, hỏi: “Anh nói sẽ đưa dị năng cho chúng tôi? Dị năng cũng cho người khác được sao?”

Người đàn ông kia liên tục gật đầu, dùng đôi tay dính đầy máu chống người ngồi dậy: “Hóa ra là con gái à, xin lỗi, vừa rồi nhìn thấy tóc ngắn còn tưởng là đàn ông... Nghe cô nói vậy chúng tôi cô không rút trúng dị năng rồi phải không? Khi tôi rút trúng dị năng đã được thông báo là dị năng chỉ có thể tự nguyện trao cho người khác, những người khác không thể cướp được.”

Anh ta bị thương khá nặng, nghe rằng trợn mắt hít mấy hơi mới nói tiếp: “Nhưng các người phải hứa sau khi lấy được dị năng sẽ không giết tôi.”

Anh ta nói xong lại tự giễu cười vang: “Hứa cũng có tác dụng vẹo gì, giống như hai tên kia, ban đầu nói là tổ đội, cuối cùng bọn họ lại muốn giết tôi.”

Tổng Tân có chút tò mò: “Tại sao họ lại muốn giết anh?”

Nếu đã tổ đội, đương nhiên ba người cùng hành động sẽ an toàn hơn, cần gì phải giết một đồng đội?

Anh ta cười, nói: “Trước lúc gặp bọn họ thì tôi đã lấy được một ba lô vật tư rồi, bọn họ lại không có. Bọn họ nói, một mình tôi hành động không an toàn, không bằng tổ đội với bọn họ đi... Mẹ nó, ai biết bọn họ lại muốn nhân lúc tôi ngủ giết tôi cướp vật tư!”

“...” Khả năng rõ ràng như vậy mà anh không ngờ tới ư?

Tổng Tân không nói ra, cô nhìn anh ta và hai thi thể, hỏi: “Vật tư đâu?”

“Lúc bọn họ định giết tôi thì bị tôi phát hiện. Ban đầu là tôi trên cơ, làm bọn chúng bị thương. Bọn chúng thấy đánh không lại liền chạy, tôi đuổi theo nên quên mang vật tư. Đuổi một lúc không kịp liền sót ruột, sau đó...”

Anh ta không muốn nói tiếp nữa, khẽ ho một tiếng, ôm bụng nói: “Trong hai người ai muốn dị năng?”

Tổng Tân không vội: “Sau đó thì sao?”

Sắc mặt người đàn ông kia hơi đỏ lên, đành kể tiếp: “Thấy không đuổi kịp tôi liền sót ruột, dùng dao trong tay phi về phía bọn chúng. Không ngờ không đâm trúng, dao lại bị cướp mất.”

“Sau đó biến thành bọn chúng đuổi giết tôi.” Anh ta kể qua loa cho qua chuyện, lại ra vẻ đáng thương hỏi: “Dị năng cho ai? Hai người đừng giết tôi được không, tôi còn có một đứa con năm tuổi ở nhà chờ tôi. Vợ tôi vào hôm trời biến thành màn đêm đã... Nếu như tôi cũng chết ở đây thì con tôi sẽ không có ai chăm sóc.”

“Cho tôi.” Tổng Tân nói.

Cô không sợ người đàn ông này giờ trò lừa gạt. Ba người đánh nhau thành thế này, đao cụ dị năng gì hẵn là cũng dùng rồi, ít nhiều sẽ có thời gian cold-down.

Huống chi, nếu như anh ta lợi hại thật thì cũng sẽ không bị thương thế này.

Người đàn ông gật đầu, nhìn chằm chằm Tổng Tân một chút, sau đó nhắm mắt lại.

Khoảng ba giây sau, trong đầu Tổng Tân đột nhiên vang lên một âm thanh nhắc nhở...

“Chúc mừng người chơi Tổng Tân, được tặng dị năng ‘Thấy quý’.”

[Thấy quý, ý nghĩa cũng như tên, đó là có thể khiến bạn nhìn thấy ma quỷ. Dị năng không cần phát động, luôn ở trạng thái tự động mở, không thể đóng. Nói một cách khác... Chúc mừng bạn, bạn có thể vĩnh viễn nhìn thấy “Bạn tốt” xung quanh rồi nè. Bạn hỏi năng lực này còn có tác dụng gì ấy hả? Đương nhiên là không có gì rồi!]

Tổng Tân: “...”

Người đàn ông áo đen mở mắt, ngẩng đầu nhìn Tổng Tân, nói: “Cho cô rồi, đừng giết tôi được không?”

Tổng Tân trong lòng tự nhủ, chi bằng vừa rồi giết quách anh ta đi cho rồi.

Cô hỏi: “Dị năng này có thể cho người khác không?”

Người đàn ông lắc đầu: “Hẳn là không, cô có nhận được hướng dẫn chuyển dị năng không?”

Tổng Tân: “...”

Anh ta nom nớp hỏi: “Vậy... Tôi đi nhé?”

Tổng Tân gật đầu, nhìn anh ta khó khăn đứng dậy, ôm bụng lão đảo bước về phía trước.

Cô nhướn mày, nói: “Đợi một chút.”

p.s: Chúc mừng chuy. Giờ không những số nhọ mà còn có thể nhìn thấy quý =))))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Editor: mèomỡ

Mấy phút đồng hồ sau, người đàn ông cúi trần vừa dùng rượu sát trùng vết thương vừa nhe răng trợn mắt nói: “Hai người đúng là người tốt, còn cho tôi băng bó vết thương. Thật sự rất cảm ơn hai người! Nếu như sau này có chuyện gì, tôi nhất định cũng sẽ giúp hai người!”

Tổng Tân và Trọng Phong ngồi đối diện anh ta, thân nhiên nói: “Không phải giúp anh, nhà anh chẳng phải còn có một đứa nhỏ sao.”

Cô biết khi còn bé mà mất cha mẹ là chuyện đau khổ đến nhường nào.

Trên mặt người đàn ông kia hiện lên chút dịu dàng, cười nói: “Là con gái, đáng yêu lắm. Thật ra, hai người không chỉ cứu tôi, mà cũng đã cứu con bé.”

Người thường đều có ba lượt bỏ phiếu cho người chơi, con gái anh ta đương nhiên sẽ bỏ phiếu cho bố.

Nếu như anh ta chết, con gái anh coi như bỏ phiếu thất bại, sẽ mất một phiếu, cộng với ván trước thắng, cũng vẫn chỉ có ba phiếu mà thôi. Cho dù trong nhà anh ta đủ đồ ăn cho cô bé ăn rất lâu nhưng ông bà cô bé đã mất từ lâu, không ai giúp anh ta chăm sóc cô bé. Sau khi anh ta chết, một đứa bé năm tuổi sao biết được lượt sau nên bỏ phiếu cho ai?

Nếu bầu bừa thì cô bé có thể sống sót nhờ may mắn trong bao lâu?

Người đàn ông rắc chút thuốc bột lên miệng vết thương, cảm giác lành lạnh khiến anh ta thoải mái thở dài một hơi, nói tiếp: “Tôi tên Ngô Tam, nếu hai người không chê, có thể cho tôi đi theo hai người không? Thêm một người tăng một phần sức.”

Tổng Tân nhìn anh ta một lúc mới nói: “Anh có thể theo cách chúng tôi mười mét.”

Ngô Tam liền vội vàng gật đầu, nói: “Được được, không thành vấn đề!”

Sau khi băng bó xong, anh ta liền đi ra một đoạn cách hai người mười mét mới ngồi xuống.

Bởi vì quy tắc trò chơi từng nói không thể cùng một địa điểm quá 20 tiếng, cho nên nửa giờ sau bọn họ liền thay đổi địa điểm.

Mà từ khi đến đây cho đến lúc trời tối, xung quanh đều không xuất hiện thêm người chơi khác.

Tổng Tân đoán, có lẽ số lượng người chơi còn lại đã không nhiều, cho nên xác suất gặp nhau cũng giảm xuống.

Chỉ không biết hiện giờ còn lại tổng cộng bao nhiêu người, ngày mai có thể hoàn thành trò chơi hay không?

Bọn họ lại dịch sang phải thêm mười mét, đề phòng sau một đêm thời gian vượt quá 20 tiếng.

Đêm nay vẫn là Trọng Phong và Tổng Tân thay phiên gác đêm, mặc dù Ngô Tam cũng muốn giúp nhưng Tổng Tân không tin anh ta đến vậy.

Để tránh lại ngủ thẳng đến sáng, tối nay đổi thành Trọng Phong ngủ trước, có điều lần này anh chỉ ngủ khoảng bốn mươi phút đã dậy rồi.

Đối với anh mà nói, thời giờ này đã đủ để hồi phục năng lượng hôm nay tiêu hao rồi.

Tổng Tân hỏi đi hỏi lại, chắc chắn anh thật sự không cần ngủ nữa mới đồng ý thay ca.

Nửa đêm giờ cô tỉnh lại một lần, thấy anh đã ngồi bên cạnh không biết từ bao giờ, đang cúi đầu nhìn thanh miếu đao đặt trên đùi.

Người máy trí năng có cảm thấy buồn chán không nhỉ? Hiện giờ anh đang nghĩ gì? Hay là giống như ở chế độ ‘chờ’, không nghĩ gì cả, cho đến khi người

sở hữu ra lệnh?

Tổng Tân trở mình, vừa định gọi anh một tiếng, lại thấy anh quay đầu nhìn cô, còn chủ động hỏi một câu: “Sao đã tỉnh rồi?”

Tổng Tân sững sốt, nghi là mình nghe không rõ... Bốn chữ ngắn ngủn này là giọng điệu hỏi thăm, hoàn toàn khác giọng điệu đều đều không cảm xúc lúc trước.

Cô lắc đầu, hỏi: “Anh ngồi đây một mình là đang suy nghĩ hay chỉ ngồi không thôi?”

Trọng Phong chớp mắt: “Xem lại bộ nhớ, học tập hành động của con người.”

Xem ra anh sẽ không cảm thấy buồn chán đâu.

Tổng Tân nói nói mấy câu với anh sau đó lại ngủ. Lần này cô ngủ đến no giấc, là bị một giọng nói cực to đánh thức...

“Thông báo, trước mắt tổng số người chơi còn sống là mười người, trong đó hướng Đông Nam ba người, Tây Nam năm người, phía Bắc hai người. Mười phút sau, địa điểm của các người chơi sẽ bị mũi tên đánh dấu, xin các người chơi sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu!”

Tổng Tân lập tức ngồi dậy, lấy từ trong nhẫn không gian ra ba khẩu súng. Ném một khẩu cho Ngô Tam đang hốt hoảng.

Cô nghiêm túc nói: “Anh nghe thấy rồi đúng không, hiện giờ chúng ta đã bị cưỡng chế trở thành đồng đội, khẩu súng này anh hẳn là biết nên nhắm vào ai.”

Ngô Tam cũng gật đầu: “Hai người yên tâm, tôi không phải loại người vong ân phụ nghĩa, cũng sẽ không cho tự chuốc phiền phức không cần thiết cho mình.”

Lúc này nếu anh ta lựa chọn đối đầu với họ là hoàn toàn bất lợi, ngược lại sẽ tự hại chết mình. Trừ phi anh ta bị điên, nếu không ngu gì làm như vậy?

Tổng Tân giữ một khẩu, lại đưa cho Trọng Phong một khẩu, khẽ hỏi: “Loại súng này anh biết dùng không?”

Bởi vì cô hỏi nhỏ nên Trọng Phong cũng thì thầm theo: “Trong kho tư liệu có, biết dùng.”

“Vậy là tốt rồi, anh dạy chúng tôi, chú ý đừng để lộ thân phận của anh.” Tổng Tân nói xong liền vẫy tay gọi Ngô Tam đến.

Đôi mắt màu đỏ của Trọng Phong hơi lóe lên một cái, giống như đang đọc thông tin. Khi Ngô Tam chạy tới, anh đã khôi phục bình thường, bắt đầu dạy hai người cách sử dụng súng.

Mặc dù học bắn súng không phải việc khó, nhưng muốn bắn chuẩn thì không thể lập tức học được.

Tổng Tân nói với Ngô Tam: “Tôi và anh cầm súng chỉ để dọa người thôi, đến lúc cần chúng ta phụ trách yểm hộ cho anh ấy. Hiện giờ tìm một nơi để ẩn náu đi, nhất định sẽ có người chủ tới đây.”

Cô có thể chắc chắn như vậy là vì thông báo vừa rồi số người chơi phía bên cô là ít nhất, chỉ có hai mà thôi.

Mặc dù nhìn giống như ba người, nhưng Trọng Phong rõ ràng không tính là người chơi.

Bất nạt phải bất nạt kẻ yếu nhất trước, ít nhất thì năm người kia chắc chắn sẽ ra tay với họ đầu tiên!

Bọn họ đi đến đồng cỏ nát cao nhất gần đó, leo đến giữa liền để Trọng Phong và Ngô Tam đào chút đá vụn ra, đi tìm một cánh cửa chống trộm chắc chắn dựng thành chỗ trú ẩn để thủ khó công.

Ván cửa dựng đằng trước, ba người ngồi giữa cửa và đồng cỏ nát. Muốn nổ súng thì đứng lên, nếu như đối phương cũng dùng súng đánh trả thì bọn họ trốn sau ván cửa.

Tổng Tân ngồi phía sau cánh cửa, ngẩng đầu nhìn mũi tên màu đỏ khổng lồ trên trời... Thứ này xuất hiện khi bọn họ đang tiến hành chuẩn bị chỗ ẩn nấp.

Ngoại trừ nơi này, hai đầu khác cũng xuất hiện mũi tên màu đỏ khổng lồ như vậy.

Ngay từ khi giọng nói kia thông báo phương hướng của người chơi, bọn họ đã lựa chọn hướng mặt điểm ẩn nấp để thủ khó công này về phía năm người hướng Tây Nam.

Hiện giờ cứ khoảng năm phút, Tổng Tân có thể trông thấy mũi tên màu đỏ hướng Tây Nam di chuyển về phía bọn họ một chút.

Ngô Tam ở bên ngoài quan sát hướng Đông Nam, phát hiện người chơi bên kia cũng di chuyển về phía này.

Anh ta cười nói: “Hai người phía Đông Nam kia to gan thật, chúng ta nhiều người hơn mà bọn họ còn dám đến, hay là muốn hợp tác với chúng ta?”

Tổng Tân không nói cho anh biết, bên người ta không phải hai người, chúng ta mới là hai người.

Còn mục đích của bọn họ là tới bắt nạt hay hợp tác thì không biết. Nhưng tỉ lệ là phương án số hai lớn hơn nhiều.

Mười phút sau, đầu tiên là mũi tên phía Đông Nam đến gần bọn họ thêm một đoạn dài, sau đó là hướng Tây Nam cũng kéo gần cự ly.

Dường như hai bên đều đang chạy đến bằng tốc độ nhanh nhất.

Đội năm người bên kia không cần phải nói cũng biết là sợ hai đội bọn họ hợp thành một đội. Đến lúc đó sức lực ngang nhau, ai thắng ai thua còn chưa chắc đâu.

Mà tổ ba người bên kia, xem tình huống hẳn là muốn đến hợp tác cùng bọn họ.

Tổng Tân liếc mắt nhìn Trọng Phong đang yên lặng cảm sung, trong lòng lặng yên nghĩ, thân phận của anh có thể để cho người chơi khác biết không?

Nếu như không để lộ thân phận của anh, bên này cũng sẽ bị coi như ba người, chờ ba người kia chạy đến phát hiện số người không đúng, hai bên rất khó hợp tác.

Nếu như để lộ..

Một đạo cụ hình người lợi hại như vậy quả thực khiến người ta thêm nhỏ dãi, lỡ như trong hiện thực bọn họ tìm đến cướp anh thì làm sao bây giờ? Anh cũng được coi như là một đạo cụ, có lẽ... Có thể bị cướp đi.

Tóm lại, trừ phi bất đắc dĩ, cô không muốn để người khác biết anh không phải người.

Tổng Tân nheo mắt, đưa tay kéo góc áo Trọng Phong, ra hiệu anh ghé tai lại gần, sau đó thì thào vào tai anh mấy câu.

Trọng Phong không hề thắc mắc, liền gật đầu đồng ý.

Sau đó, Tổng Tân đứng lên nói: “Tôi cho rằng hai người đến tìm chúng ta hợp tác đây. Thay vì chờ bọn họ chạy tới, không bằng chúng ta cũng đi tìm bọn họ. Năm người hợp lực đối đầu với đội năm người bên kia ít nhất có thể nâng cao tỷ lệ thắng.”

Ngô Tam không hề nghi ngờ, gật đầu nói: “Nghe hai người.”

Tổng Tân cười, nhìn lướt qua Trọng Phong: “Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Kết thúc

Editor: mèomỡ

Ngô Tam men theo dọc đồng cỏ nát đi xuống dưới. Đi được một đoạn lại phát hiện tiếng bước chân sau lưng không đúng, quay lại nhìn, thấy chỉ có mình Tổng Tân liền kinh ngạc: “Cậu ta không đi à?”

Tổng Tân gật đầu: “Hai người tốt hơn, ít nhất có thể khiến cho bọn họ nhìn thấy thành ý hợp tác của chúng ta.”

Ngô Tam mặc dù cảm thấy chia ra hành động nguy hiểm hơn, nhưng cũng không nói thêm gì.

Hai người bước trên con đường đầy đất đá vụn hướng về phía mũi tên khổng lồ phía Đông Nam, mà mũi tên cũng đang di chuyển về phía bọn họ.

Mũi tên đi theo Tổng Tân bởi vì hai người chơi là cô và Ngô Tam đều đang ở đây, chỉ để lại Trọng Phong không tính là người chơi, cho nên mũi tên chỉ hướng người chơi liền di động theo hai người bọn họ.

Có lẽ bởi vì nhìn thấy mũi tên di chuyển, vậy nên đội năm người phía Tây Nam liền tăng tốc, hiển nhiên là rất không muốn để người của hai đội còn lại gặp nhau.

Mũi tên phía Tây Nam thậm chí còn từng tách ra, mũi tên khổng lồ biến thành hai mũi tên nhỏ hơn một chút, một phía trước một ở phía sau, cho thấy năm người bọn họ đang tách ra để hành động.

Nhưng chẳng mấy chốc, chúng nó lại hợp thành một.

Nhưng cho dù tốc độ của đội năm người kia nhanh hơn bao nhiêu đi nữa thì bọn họ chắc chắn cũng không nhanh bằng hai đội đang tiến về phía nhau.

Đá vụn trên đất gây cản trở đến tốc độ di chuyển của tất cả người chơi, mất hơn mười phút mũi tên trên đầu Tống Tân gần như hợp làm một với mũi tên phía Đông Nam thì hai bên mới nhìn thấy nhau.

Ngô Tam ngẩn ra, anh ta kinh ngạc nhìn ba người đàn ông đối diện, quay lại nói với Tống Tân: “Thế này là sao, sao bọn họ lại có ba người?!”

Trên mặt Tống Tân không có bất kỳ biểu cảm gì, cô nhìn chằm chằm ba người bên kia, khẽ nói: “Tạm thời đừng để lộ ra, xem tình hình thế nào, cầm sẵn khẩu súng đi.”

Trong tay ba người đàn ông bên kia cũng có súng, hẳn là lấy từ những điểm vật tư khác.

Bọn họ nhìn thấy hai người bên này, lại đi lên phía trước một đoạn mới dừng bước.

Người đàn ông ở giữa ngẩng đầu nhìn lên trời, sau đó nhìn Tống Tân và Ngô Tam một lượt, nói: “Chúng tôi cũng vì sống sót mới phải giết người mà thôi, nếu như quy tắc trò chơi đã nói có thể sống năm người thì hai đội chúng ta không phải động thủ với đối phương, làm đội năm người bên kia hưởng lợi. Tôi tin rằng mục đích hai người tới tìm chúng tôi cũng giống vậy.... Cũng không cần nói nhiều nữa, chúng ta hợp tác đi.”

Tống Tân quay đầu nhìn bầu trời sau lưng, ngón tay hơi cong lại.

Mũi tên màu đỏ của đội năm người đã không còn xa nữa rồi.

“Sao, đến giờ phút này còn cân nhắc gì nữa?” Người nọ nhìn Tống Tân: “Các người nhân số không chiếm ưu thế, cô còn là phụ nữ, chúng tôi đã tình nguyện hợp tác rồi, hai người cũng cân gì phải do dự nữa?”

Ánh mắt Tống Tân hơi lóe lên, nói: “Hợp tác đương nhiên không thành vấn đề, nhưng chúng ta không thể đứng ở đây làm

bia thịt được. Bọn họ sắp đến rồi, trước tìm một nơi địa hình có lợi cái đã.”

Người đàn ông kia cười vang, gật đầu: “Xem ra một cô gái có thể sống đến giờ thực sự không phải loại đơn giản, đi thôi, vừa rồi trên đường chúng tôi tới đã nhìn thấy một chỗ dễ thủ khó công.”

Anh ta nói xong lại không động đây, đứng đó nhìn Tống Tân và Ngô Tam. Đến khi hai người cất bước đi đến thì anh ta mới đưa tay ra dấu cho hai đồng đội quay người đi về.

Tống Tân đi vài bước, lại quay lại nhìn mũi tên của đội năm người.

Cô quay đầu lại, đi theo những người chơi khác.

Đột nhiên, tiếng súng liên thanh cách phía sau bọn họ không xa vang lên!

Năm người đồng thời dừng bước, về mặt mỗi người một khác nhưng đều quay đầu nhìn lại.

Ngô Tam căng thẳng cào cào tay Tống Tân một cái.... Mặc dù anh ta không nói, nhưng Tống Tân cũng biết anh ta đang lo lắng cho Trọng Phong một thân một mình.

Trong lòng Tống Tân cũng có chút hồi hộp.

Lúc trước cô nói cho Trọng Phong, đợi sau khi cô và Ngô Tam đi thì lập tức bí mật đi theo phía sau, thấy mũi tên hai bên gặp nhau thì dừng lại, trốn ở một nơi bí mật chờ năm người kia đuổi đến thì bắn lên bọn họ.!

Năm người kia nhìn thấy mũi tên của hai đội còn lại đã hợp thành một, nhất định sẽ cho là tất cả người chơi đều ở một chỗ, đi đường đương nhiên sẽ không quá đề phòng. Như vậy, Trọng Phong tấn công bất ngờ xác suất thành công sẽ cao hơn rất nhiều

Mà tiếng súng đầu tiên vang lên, nhất định là của anh.

Sau tiếng súng đầu tiên là một loạt tiếng súng liên thanh không ngừng.

Bởi vì còn cách một đoạn nên tiếng súng nghe cũng không quá lớn. Hơn nữa, mấy tiếng súng đồng thời đang giảm bớt từng tiếng từng tiếng một.

Người đàn ông dẫn đầu tổ ba người về mặt nghiêm túc, nói: “Xảy ra chuyện gì vậy, bọn họ nội chiến sao?!”

“Nhất định là vậy!” Một người khác nói: “Trừ chúng ta ra, cũng chỉ còn năm người kia thôi, nhất định là bọn họ tự cắn nhau rồi!”

“Nhân lúc này, mọi người cùng nhau xông lên!” Người đàn ông kia lập tức đưa ra quyết định, là người đầu tiên cầm súng chạy về nơi tiếng đầu súng vang lên.

Nhưng anh ta mới chạy được vài bước thì hai tiếng súng bất đồng tần suất còn lại gần như đồng thời biến mất.

Tổng Tân nhìn chăm chăm bên kia, bất giác mà ngừng thở.

Một giây sau, mũi tên khổng lồ màu đỏ kia đột nhiên vỡ tan thành vô số mảnh như thủy tinh bị vỡ, là tả rơi xuống như một cơn mưa màu đỏ!

Thành công rồi! Không hổ là người máy trí năng duy nhất!

Ngay sau đó, lại một tiếng súng vang lên.... Tổng Tân thở phào nhẹ nhõm. Đây là tín hiệu cô dặn Trọng Phong, sau khi chấm dứt thì bắn một phát súng, để báo bình an.

“Tèn tèn tèn.... Mặc dù có chút không làm mà hưởng, nhưng vẫn phải chúc mừng năm người chơi còn lại đã hoàn thành trò chơi lần này, tất cả đều được thưởng mười điểm thuộc tính, cũng mở khóa chức năng thông tin của vòng tay! Từ nay về sau, các người chơi có thể thông qua vòng tay liên lạc với nhau trong hiện thực nha~”

Vừa dứt lời, vòng tay trên cổ tay các người chơi đồng loạt phát ra ánh sáng màu đỏ.

Bọn họ giơ tay lên, trông thấy một màn hình hơi mờ xuất hiện trên vòng tay. Trên màn hình giống như màn hình smartphone đã xuất hiện một biểu tượng hình điện thoại.

Phía trên cùng màn hình còn hiển thị số người đang xem trực tiếp.

Tổng Tân trước giờ vẫn chưa từng mở ra xem, lúc này cũng tiện tay mở thử, lại phát hiện số người đang xem là 0

Quả nhiên, phụ nữ trên phương diện thể lực trời sinh đã nằm ở thế yếu, khiến tất cả mọi người không cho rằng cô có thể sống sót.

“Còn nhiều chức năng đang dần được mở khóa nhé, cách dùng điểm thuộc tính sẽ được giới thiệu kỹ càng trước khi trận đấu thứ ba bắt đầu. Ô kê, trận đấu lần này đến đây thôi.... Trò chơi chấm dứt!”

Nó vừa dứt lời thì trước mắt Tổng Tân lập tức xảy ra biến hóa.

Vô số đá vụn gạch ngói vụn đều biến mất, mùi khói thuốc súng vẫn luôn tràn ngập trong không khí cũng không còn.

Tổng Tân chớp mắt một cái, mới thoát ly khỏi khung cảnh kia.

Cô vẫn ở trong căn phòng quen thuộc của mình, chăn đệm trên giường vẫn xóc xếch y như trước lúc cô bước vào trò chơi, không có gì thay đổi, ngoại trừ....

Người đàn ông thân hình cao lớn mặc đồ đen đứng bên cạnh cô.

Bên hông anh vẫn treo thanh miêu đao dài kia, đôi mắt màu đỏ nhìn Tổng Tân không chớp. Khi cô nhìn về phía anh, khóe môi anh cũng cong lên thành một nụ cười hoàn mỹ mê người.

Tổng Tân nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt, trước khi cô định đi ra sau lưng anh nhìn xem thì anh đã xoay người lại, ngoan ngoãn để cô kiểm tra.

Tổng Tân thấy anh không bị thương mới thở phào một hơi, nói: “Không bị thương là tốt rồi.”

Trọng Phong nghiêng đầu, chậm chậm đưa tay lên vỗ nhẹ đầu Tổng Tân.

Tổng Tân: “... Anh làm gì đấy?”

Anh chớp mắt, khuôn mặt mỉm cười nhìn có vẻ cực kỳ vô tội: “Đây là an ủi... Em không cần lo lắng.”

Tổng Tân buồn cười mà sờ tóc mình, nói: “Anh tìm một chỗ ngồi tạm đi, tôi đi tắm.”

Trọng Phong quay đầu nhìn trong phòng một lượt, sau đó đi về phía bàn máy tính phía trước cửa sổ của cô, khẽ ghé ra ngồi xuống.

Tổng Tân lấy quần áo mới từ trong tủ quần áo ra, vừa đi vào nhà tắm vừa nói với anh: “Chỗ tôi không có quần áo vừa người anh, đợi lát nữa chúng ta ra ngoài xem có tìm được chỗ nào mua không.”

Hiện giờ nhờ có chính phủ hành động, bên ngoài đã có một vài cửa hàng nhỏ bắt đầu buôn bán, nhưng rất ít nơi chịu cho mua bằng tiền, phần lớn là dùng đồ đổi.

Trọng Phong nhìn bóng lưng cô, hơi gật đầu, nói một tiếng: “Được.”

Tổng Tân chậm rãi tắm bốn mươi phút, tỉ mỉ cọ từ đầu đến chân một lần. Trong thế giới toàn bụi với đồng đồ nát kia, cô quả thật sắp biến thành tượng đất rồi.

Đợi cô tắm xong sấy khô tóc, bước từ phòng tắm ra, vừa mở cửa liền nhìn thấy Trọng Phong.

Cô ngẩn ra, ném quần áo bẩn vào trong máy giặt liền đi vào phòng bếp. Khi cô mở tủ lạnh lấy ra hai quả táo rửa sạch sẽ, thì cũng cảm giác được Trọng Phong đã đi theo đến cửa phòng bếp.

“...” Tổng Tân bắt đầu đi đi tới, đưa một quả táo cho anh, nói: “Đừng đi theo tôi mãi thế, anh không có chuyện gì làm à?”

Trọng Phong lắc đầu, cúi đầu nhìn quả táo trong tay, đưa lên miệng cắn một miếng nhỏ.

“Ngọt không?” Tổng Tân kéo anh đến phòng khách.

Trọng Phong cùng cô ngồi trên ghế sa lon, mới nói: “Tôi không có vị giác.”

Tổng Tân sững sờ, đột nhiên cảm thấy anh có chút đáng thương.

Ngày tháng trên điện thoại di động chứng tỏ cô đã vào trò chơi hơn hai ngày, bây giờ là mười giờ sáng ngày thứ ba, thời gian cũng bằng thời gian trong trò chơi.

Chờ đến mười rưỡi, Tổng Tân dẫn Trọng Phong ra ngoài, đi mua đồ dùng cho anh.

Thế giới bên ngoài vẫn là màu đen, nhưng khắp thành phố đều sáng đèn, cũng không quá ảnh hưởng đến hoạt động của mọi người.

Ngoại trừ binh lính tuần tra bên ngoài thì cũng có vài người đi lại trên đường, bọn họ đều mang theo bao lớn bao nhỏ... Hoặc là mua về, hoặc là mang đi đổi những đồ khác.

Tổng Tân mang theo hai thùng mì tôm, cô và Trọng Phong một người ôm một thùng, mang đi đổi.

Cô dẫn Trọng Phong đi về phía cửa hàng bán quần áo.

Con đường này vốn có mấy cửa hàng quần áo, nhưng khi bọn họ đến thì lại phát hiện chỉ có một cửa hàng mở cửa. Trên cửa ra vào dán một tờ thông báo viết tay: Cửa hàng chỉ chấp nhận đổi đồ, ưu tiên đồ ăn.

Tổng Tân nhú mồm, có chút không nỡ nhìn thoáng qua thùng mì tôm.

Trong nhà đã không còn nhiều đồ ăn rồi, cô không biết sau này phải làm thế nào để có đồ ăn.

Nhưng, trên quần áo Trọng Phong có vết đạn, cũng không còn bất cứ bộ nào để thay, không thể không mua.

Cô quay đầu nhìn anh, cười nói: “Đi thôi, mua quần áo mới cho anh.”

Trọng Phong cũng nở một nụ cười tiêu chuẩn.

Tổng Tân thấy anh gật đầu rồi lại đột nhiên vút thùng mì đang ôm trong tay, túm cô kéo giật ra sau.

Ngay sau đó, một con dao phay sắc bén liền chém vào chỗ cô đứng lúc trước.

Một người phụ nữ tóc tai bù xù như phát điên vung con dao phay, điên cuồng hét lớn: “Tao muốn giết mày, đồ giết người! Trả mạng cho chồng tao!”

p/s: Huhu, Tiểu Phong ngoan thế này sao mà chịu được chứ QAQ

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Đại loạn

Editor: mèomỡ

Trước đây, Tổng Tân chưa bao giờ ngờ trong hiện thực cũng phải đề phòng có người tới giết mình.

Sau khi đâm lén thất bại, người phụ nữ kia vẫn không từ bỏ, trong mắt bà ta ngập tràn oán độc hận thù, hai tay cầm chặt con dao phay vung loạn xạ về phía Tổng Tân!

Đôi mắt đỏ của Trọng Phong lóe lên, kéo Tổng Tân ra sau lưng, sau đó dùng tốc độ cực nhanh rút miều đao treo bên hông ra.

Ngay lúc anh sắp vung dao, Tổng Tân kịp thời ngăn cản: “Không thể giết bà ta!”

Đây không phải thế giới trò chơi, xung quanh còn có binh lính tuần tra có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Nếu như bị bọn họ nhìn thấy Trọng Phong giết người, sợ rằng sẽ lập tức nổ súng!

Trọng Phong nghe Tổng Tân nói vậy liền lập tức dừng tay, đá một phát vào bụng người phụ nữ kia, mạnh đến nỗi con dao bà ta cầm trên tay văng ra xa vài mét!

“Keng” một tiếng, con dao rơi xuống đất, người phụ nữ ngã vật ra như bị một chiếc xe tông trúng, lưng đau như nát xương, nhất là bụng, làm cô ta cong người lại như con tôm. Qua một lúc lâu sau, mới từ từ hoàn hồn.

Mà khi bà ta đứng lên muốn giết kẻ thù của mình thì đã thấy hai người kia ôm thùng mì ăn liền sắp đi vào cửa hàng bán quần áo.

Bà ta ngồi dưới đất, tức giận nhìn chằm chằm bóng lưng Tổng Tân, hận thù xông thẳng lên đầu, làm bà ta mất hết lý trí, chỉ có thể hét lên như dã thú: “Tổng Tân! Không phải mày ý vào có một kẻ lợi hại bảo vệ mày sao! Vì một dị năng mà thôi, mà mày lại bảo hán giết chồng tao! Trả mạng cho chồng tao...”

Chữ ‘đây’ còn chưa kịp nói ra, bỗng “Bùm” một tiếng, lập tức máu thịt văng khắp nơi!

Tóc đen và thịt nát quần vào nhau, bắn đầy đất, hai con người tức giận và oán độc lẫn trên mặt đất, dính đầy bụi đất.

Khi Tổng Tân cùng Trọng Phong quay đầu nhìn thì đúng lúc thấy thi thể mất đi kia ngã xuống.

Tổng Tân sùng sốt, trong lòng thảm thán, người phụ nữ này thật sự không nên tới.

Những trò chơi chết tiệt kia nào có ai muốn chơi, càng không ai muốn giết chết người khác để đòi lấy cơ hội sống cho mình.

Nhưng nếu như không làm vậy thì mình sẽ chết, bọn họ đều là bắt đắc dĩ mà thôi.

Người phụ nữ này trong lòng nhất định cũng hiểu, nhưng loài người là động vật có tình cảm, nhiều khi lý trí không khống chế nổi cảm xúc.

Tổng Tân biết, lần này bà ta đến tìm cô, ngay từ đầu đã xác định sẵn tâm lý phải chết.

Số người đi đường ít ỏi xung quanh lặng lẽ nhìn thi thể này, bọn họ ngoại trừ thương cảm thì còn có chút cảm giác căm ghét tang tóc.

Tổng Tân nhìn bọn họ, hơi mím môi, nói với Trọng Phong: “Đi thôi.”

Cô liếc nhìn thi thể người phụ nữ lần cuối, liền dẫn Trọng Phong vào tiệm bán quần áo.

Về phần người phụ nữ này là vợ ai, cô không muốn biết... Biết rồi thì có thể làm gì, chẳng lẽ muốn đi thấp nhen nhang cho vợ chồng bọn họ sao?

Điều duy nhất cô muốn biết là người này làm cách nào mà tìm được cô?

Đáng tiếc người đã chết rồi, đương nhiên, cho dù còn sống, cô cũng không có khả năng hỏi được gì từ một người điên rồ căm hận cô.

Tổng Tân nhớ rõ, khi bọn họ đi đến gần đây thì cô có nhìn thấy người phụ nữ kia. Lúc ấy bà ta đi từ con đường đối diện về phía bọn họ, chỉ là xung quanh cũng có người đi đường nên không gây chú ý.

Đến khi người phụ nữ ấy đi đến bên cạnh cô, mới đột nhiên rút con dao từ cái túi đeo trước người, đột nhiên bỏ về phía Tổng Tân.

Lúc ấy Tổng Tân đang quay đầu nói chuyện với Trọng Phong nên chỉ có anh thấy được, cũng may anh phản ứng rất nhanh.

Tóm lại, chuyện hôm nay đã nhắc nhở Tổng Tân, cho dù mọi người không thể bàn tán về những chuyện liên quan đến người chơi, cũng không có nghĩa là trong hiện thực không bị trả thù.

Từ nay về sau, cho dù là ở thế giới thật có binh lính đi tuần tra, cô cũng phải luôn đề cao cảnh giác, không thể không hề đề phòng như hôm nay được.

“Em thích bộ nào?” Tiếng nói cắt đứt dòng suy nghĩ của Tổng Tân, cô ngẩng đầu lập tức đối diện với tầm mắt của Trọng Phong.

Tổng Tân cười: “Anh mua quần áo, đương nhiên là chọn bộ anh thích rồi.”

Trọng Phong chớp mắt, nghiêng đầu nói: “Tôi thích bộ em thích.”

“...” Tổng Tân nâng trán: “Ngôn ngữ của anh tiến bộ nhanh quá.”

Anh hoàn toàn không nhận ra những lời anh nói rất ‘ây ấy’ sao?

Cô nhìn một lượt tất cả đồ nam trong tiệm, cảm thấy bộ đồ thử trước mặt Trọng Phong, cuối cùng chọn ra hai bộ.

Chất lượng quần áo không được tốt lắm, là loại bình thường mấy chục có thể mua một bộ... nhưng hiện giờ hai cái áo phông thêm hai cái quần liền tiêu hết một thùng mì ăn liền của bọn họ.

Đây là bà chủ còn nói nể mặt Trọng Phong đẹp trai nên giảm giá đấy.

Tổng Tân dùng mấy gói mì tôm còn lại đổi bàn chải đánh răng khảm mặt v...v...v... liền dẫn Trọng Phong về nhà.

“Nhà tôi nhỏ, chỉ có một phòng ngủ, cho nên anh chỉ có thể ngủ sofa phòng khách thôi.” Cô vừa đi vừa nói: “Sofa có thể mở ra thành giường, ngủ cũng không quá...”

Hai chữ “Khó chịu” chưa kịp nói ra, cô mới nhớ Trọng Phong là người máy trí năng không có cảm giác.

Trọng Phong còn đang nhìn cô, giống như đang đợi cô nói tiếp.

Tổng Tân cười, vừa định nói không có gì, lại nghe thấy một cửa hàng phía trước không xa có tiếng la hét...

“Cứu mạng! Cướp!”

Cô ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một người đàn ông đang ôm một thùng đồ từ trong cửa hàng chạy ra.

Bởi vì cách xa, cô không nhìn khuôn mặt anh ta, nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ sự hoang mang bối rối của anh ta.

Anh ta nhìn xung quanh một lượt, sau đó chạy vội về phía Tổng Tân.

Trong cửa hàng có một người phụ nữ đuổi theo, miệng không ngừng kêu to, mà binh lính tuần tra ở một phía khác hiển nhiên cũng đã nghe thấy tiếng la, cũng bắt đầu chạy về phía này.

Những tiếng bước chân đều nhịp kia cách cực xa cũng có thể nghe thấy, người đàn ông đang chạy thực mạng kia hiển nhiên cũng nghe thấy. Anh ta càng thêm hoảng hốt, hai chân cũng vì vậy mà như nhũn ra, vừa chạy vội vừa ngã.

Thùng giấy cũng rơi xuống đất, đồ bên trong cũng rơi ra, Tổng Tân thấy gần như toàn là đồ ăn.

Người đàn ông vợ vội vứt thứ bỏ vào trong thùng, lại vội vàng đứng dậy chạy tiếp.

Nhưng anh ta mới chạy được vài bước liền có tiếng súng vang lên.

Đạn bắn vào mặt đất cách chân người đàn ông kia không xa, anh ta dường như quá sợ hãi, cơ thể cứng đờ.

Binh sĩ nổ súng vừa chạy tới nơi này vừa cầm súng hét lớn: “Lập tức đứng lại! Nếu không chúng tôi có quyền bắn chết anh ngay tại chỗ!”

Người đàn ông lão đảo, nhanh chóng xoay người lại, lập tức quỳ xuống.

Binh lính tuần tra và chủ nhân đồ ăn thấy thế đều hơi sững sờ.

Lúc này đàn ông kia cách Tổng Tân cũng không xa, Tổng Tân trông thấy trên mặt anh ta thấp thoáng có ánh lệ.

Anh ta đập đầu thật mạnh vài cái, giọng nói nức nở run rẩy: “Van xin các người, van xin các người! Con tôi sắp chết đói, đã bốn ngày nó không có gì ăn rồi, ngay cả nước cũng chỉ có thể uống nước lã, nó mới bốn tuổi... Van xin các người cứu nó!”

Có lẽ biết anh ta sẽ không trốn nữa, binh lính liền đi chậm lại.

Chủ nhân đồ ăn cũng đi phía sau bọn họ, vừa đi vừa lớn tiếng nói: “Con anh đói, tôi không đói sao? Người nhà tôi cũng không cần ăn sao?! Con anh không có đồ ăn là vì anh vô dụng, là người làm cha như anh không biết cố gắng! Anh dựa vào cái gì mà đi ăn cướp đồ ăn của tôi!”

Nước mắt người đàn ông kia càng chảy ra nhiều hơn, anh ta giơ tay lên lau nước mắt, run rẩy nói: “Đúng, là tôi vô dụng... Nhưng trẻ con là vô tội, cầu xin cô, cầu xin cô bố thí cho chúng tôi một ít đồ ăn đi!”

Anh ta nói xong, lại đập đầu mấy cái.

Tổng Tân chưa bao giờ nghĩ tới, ở thời đại này mà vẫn còn có thể tận mắt nhìn thấy có người quỳ xuống xin ăn.

Cô nhìn người cha vì con mà quỳ xuống đập đầu, trong lòng ngổn ngang trăm ngàn cảm xúc.

Nếu như có thể, cô cũng muốn giúp đỡ bé kia, nhưng chính cô cũng đã không còn nhiều đồ ăn rồi.

Giống như người phụ nữ kia nói, người đàn ông này vì con mà cướp đồ ăn, nhưng chẳng lẽ gia đình người phụ nữ kia không cần đồ ăn sao?

Chính phủ đã dựng lên khu cứu trợ, điều kiện cứu trợ cực kỳ hà khắc, chỉ có người già không nơi nương tựa hoặc người lang thang không nhà ở, người bị bệnh nặng, trẻ mồ côi mới được cứu trợ.

Mà ngay cả những người này, cũng phải nộp giấy tờ chứng minh, chờ nhân viên khu cứu trợ xác nhận là đúng sự thật mới có thể vào khu cứu trợ.

Nhưng ngoại trừ những người này vẫn còn rất nhiều người thường, cũng bởi vì đồ ăn mà ưu sầu.

Nước uống trước mắt còn có thể dùng nước từ hệ thống cung cấp nước uống, nhưng đồ ăn gần như hoàn toàn không còn nơi cung cấp nữa rồi.

Có lẽ nông thôn còn khá hơn một chút, ít nhất còn có thể ăn rau tự trồng. Còn ở những thành phố lớn như này, mọi người bình thường cũng sẽ không tích trữ nhiều đồ trong nhà, khi chút đồ ăn ít ỏi trong nhà không còn, muốn mua thêm đồ ăn liền rất khó khăn rồi.

Giống như Tống Tân, trước mắt cũng không biết sau này kiếm đâu ra đồ ăn.

Muốn giúp đứa bé kia cô cũng chỉ có lòng mà không có sức thôi.

Chủ nhân đồ ăn đi tới trước mặt người đàn ông không ngừng đập đầu cầu cứu, lạnh lùng nhìn lướt qua anh ta một cái, liền ngồi xổm xuống gom tất cả đồ ăn rơi xuống đất vào thùng giấy. Sau đó ôm thùng giấy, quay đầu nói cảm ơn đội binh sĩ, rồi quay đầu đi thẳng.

Nước mắt không ngừng chảy dọc theo khuôn mặt người đàn ông, trán đã đập đầu đến sưng đỏ tróc da, cũng không thể làm người phụ nữ bỏ thí một chút.

Anh ta nhìn người phụ nữ dần dần đi xa, sắc mặt từ từ thay đổi

Cuối cùng biến thành. ... Liều mạng.

Ngay sau đó, Tống Tân trông thấy anh ta hét lớn một tiếng, đứng lên, xông thẳng về phía đám lính!

Anh ta tay, đâm vào một binh sĩ!

Ngay sau đó, “pằng”, một tiếng súng vang lên.

Trước ngực người đàn ông như một đóa hoa màu đỏ nở rộ, anh ta dừng tay, ngửa mặt ngã về đằng sau.

Lúc này anh ta còn chưa chết, co giật, nói: “Hiện giờ con... Là trẻ mồ côi rồi, van xin các anh... Khu cứu trợ... Nó đang, đợi ở nhà vệ sinh công cộng bên kia ...”

Còn chưa dứt lời, anh ta đã tắt thở.

Tống Tân đứng cách đó không xa, cảm xúc cũng nặng nề. ... Cô có dự cảm, bộ đội tuần tra chẳng bao lâu nữa sẽ mất đi tác dụng trấn áp mọi người.

Khủng hoảng khan hiếm đồ ăn đã bắt đầu xuất hiện, thế giới này, cuối cùng cũng sẽ đại loạn.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trời sáng

Editor: mèomỡ

Hai ngày sau, khoảng mười giờ sáng, đột nhiên mất điện.

Cho dù trời tối đen thì dựa vào đèn điện chiếu vẫn có thể nhìn rõ, nhưng khi tất cả đèn điện đồng loạt tắt, thì cả thế giới hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Vào giờ khắc này, thành thị yên lặng đã lâu bỗng òa lên tiếng hét áp lực và tuyệt vọng của mọi người.

Ánh đèn trong đêm tối không chỉ là công cụ chiếu sáng mà còn là chỗ dựa tinh thần cho con người.

Thế nên khi ngay cả chút ánh sáng an ủi ấy biến mất, tinh thần của mọi người cũng dần dần suy sụp.

Đối với người chơi như Tống Tân mà nói, tình hình ổn hơn một chút.

Bởi vì trên cổ tay người chơi đều đeo vòng tay đen, ấn nút mở sẽ xuất hiện màn hình, mặc dù ánh sáng không quá rõ, nhưng dù sao cũng có thể dùng để chiếu sáng đôi chút.

Xung quanh tối đen luôn khiến người ta bị áp lực.

Cảm giác dồn nén nặng nề này còn càng ngày càng nghiêm trọng theo thời gian.

Tổng Tân không biết, nếu như bóng tối kéo dài lâu hơn một chút, liệu loài người có điên hết trước khi chết không?

Ban đầu, trên đường còn chút ánh sáng từ đèn xe ô tô. Một số người vì nhìn thấy ánh sáng mà lao ra đường như thiêu thân lao vào lửa.

Nhưng chỉ hai ngày ngắn ngủi, ngay cả đèn xe cũng dần dần biến mất.

Tình trạng không có đèn điện kéo dài năm ngày, cộng thêm thời gian Tổng Tân ở trong trò chơi, tổng cộng trời tối tám ngày.

Mấy ngày trong bóng tối, Tổng Tân dựa vào chút ánh sáng từ vòng tay, cực khổ học vài chiêu phòng thân đơn giản nhất từ Trọng Phong.

Mà khi trời sáng lên một lần nữa thì Tổng Tân không còn trông thấy đám người hoan hô nữa rồi.

Mặc dù ánh mặt trời vẫn ảm áp như trước đây, nhưng không còn bất cứ ai vì sự xuất hiện của nó mà tỏ ra sung sướng nữa.

Có lẽ là bởi vì... Bọn họ biết những ngày này sẽ rất ngắn ngủi, không lâu nữa sẽ lại biến mất.

Tổng Tân đứng cạnh cửa sổ, nhìn các cư dân dưới lầu ủ rũ, uể oải, phờ phạc, thậm chí còn có người ngay cả đi cũng chậm chạp, bước chân lảo đảo, giống như đang bị bệnh nặng vậy.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa “Cốc cốc” vang lên. Tổng Tân quay đầu nhìn về phía cửa ra vào, trong lòng cảm thấy nghi ngờ.

Giờ này, sẽ có ai đến đây chứ?

Cô lập tức nhớ tới người phụ nữ đã tấn công mình, nhưng cô vẫn từ từ đi tới cửa, mở mắt mèo nhìn ra ngoài, ngay sau đó sùng sốt...

Đứng ở ngoài cửa là một người phụ nữ trung niên. Tổng Tân nhận ra cô ta, là hàng xóm của cô.

Trọng Phong cũng đi tới, đứng ở bên cạnh Tổng Tân, cảnh giác cầm chuôi miều đao, sẵn sàng rút đao ra bất cứ lúc nào.

Tổng Tân suy nghĩ một lát, mở cửa ra một khe nhỏ, hỏi người phụ nữ phía ngoài: “Xin chào, có chuyện gì không?”

“Xin chào, xin chào.” Người phụ nữ nhìn Tổng Tân qua khe cửa, nở nụ cười cực kỳ thân thiện, sau đó nâng hai tay lên một chút để Tổng Tân thấy rõ cái chậu nhỏ cô ta đang bế.

“Tôi đến đưa đồ ăn.” Người phụ nữ cười nói: “Chúng ta mặc dù là hàng xóm nhưng trước giờ cũng chưa nói chuyện, nên chắc cô không biết, nhà tôi trước mở quán cơm. Trước khi xảy ra chuyện này, chúng tôi đã chuyển tất cả đồ có thể ăn trong quán về nhà. Chồng tôi nói, mọi người gần đây đều khó khăn, chúng tôi còn rất nhiều đồ ăn, có thể giúp đỡ được mọi người.”

Cô ta đưa cái chậu nhỏ về phía cửa, nói: “Không có gì nhiều, chính là một chút bột mì, hai người không chê thì cầm đi.”

Tổng Tân nhìn trong chậu, quả thật là một chút bột màu trắng.

Nhưng cô lại nắm chặt tay nắm cửa, kéo cửa lại một chút, lắc đầu nói: “Cảm ơn lòng tốt của cô, tôi không cần, cho những người khác đi.”

Quả thực đồ ăn trong nhà đã không còn nhiều nữa. Nhưng... Người phụ nữ này có chút quái dị.

Tổng Tân cảm nhận được điều này.... Không chỉ bởi vì cô ta tốt bụng đưa ra đồ ăn khan hiếm.

Mà là vì câu “hai người” của cô ta.

Tổng Tân chỉ dẫn Trọng Phong ra ngoài một vài lần, mà cô nhớ rõ, dù là lúc đi hay lúc về thì căn nhà đối diện đều đóng cửa. Cô và Trọng Phong chưa bao giờ gặp mặt vợ chồng bọn họ, kể cả đứa con trai nhà bọn họ cũng chưa thấy bao giờ.

Mà ngày trước, Tổng Tân vẫn luôn ở một mình.

Nhưng người phụ nữ này lại nói “hai người”, rốt cuộc vì sao cô ta biết trong nhà cô có thêm một người? Chẳng lẽ, bọn họ nhìn thấy qua mắt mèo? Vậy bọn họ tại sao phải nhìn lên qua mắt mèo quan sát hàng xóm của mình?

Tổng Tân không chờ người phụ nữ kia đáp lại liền định đóng cửa phòng.

Nhưng đúng lúc này, một bàn chân đột nhiên từ bên ngoài chen vào chặn cửa phòng.

Ngay sau đó, một bàn tay đàn ông bất lấy ván cửa, dùng sức kéo giật ra bên ngoài!

Tổng Tân đã có đề phòng, lập tức thả tay cầm cửa ra. Người ở phía ngoài vốn tưởng Tổng Tân sẽ giằng co với mình, không ngờ cô lại đột nhiên buông tay. Khi cửa bị mở ra hoàn toàn, ba người phía ngoài đều ngẩn người.

Đúng vậy, một nhà ba người.

Người phụ nữ kia và chồng cô ta, còn có một đứa mười con trai khoảng mười bảy mười tám tuổi.

Khó trách vì sao bọn họ biết Tổng Tân không ở nhà một mình mà còn dám tìm đến, hóa ra là bởi vì bọn họ cho là số người bên mình đông hơn.

Bọn họ nhanh chóng hoàn hồn, người phụ nữ lập tức hách chặc “Bột mì” trong tay vào mặt Tổng Tân!

Tổng Tân nghiêng người né, khi đồng bột tung tóe ra thì nâng chân lên đạp vào bụng người phụ nữ kia.

Cùng lúc đó, người đàn ông trung niên kia hét lên, lại rút ra một con dao phay từ lưng quần, về mặt hung ác mà chém về phía Tổng Tân!

Con trai bọn họ cũng lập tức hành động, về mặt dữ tợn của hai cha con lúc này quả thật là giống nhau như đúc.

Nhưng khi con dao của người đàn ông kia vừa mới vung lên thì thanh miếu đao dài sắc bén đã nhanh như chớp cắt qua chính giữa khuỷu tay ông ta trước.

Ngay sau đó, nửa cánh tay và bàn tay cầm dao cùng rơi xuống trước mặt người đàn ông kia.

Ông ta ngỡ ngàng cúi đầu nhìn, sau đó hét lên thảm thiết! Nhưng tiếng kêu cũng lập tức ngừng lại... Thanh đao nhuộm máu đã dễ dàng đâm xuyên qua cổ họng ông ta.

Máu bắn tứ tung, ông ta trợn trừng mắt, kinh sợ ngã vật xuống đất.

Người phụ nữ bên cạnh đã sợ đến chết điếng, máu của chồng cô ta bắn lên nửa mặt cô ta, thậm chí còn có một chút máu văng vào trong miệng đang há hốc vì kinh ngạc của cô ta.

Con trai bọn họ bình tĩnh hơn một chút, vung dao, trong mắt lóe lên một chút hốt hoảng và do dự, cuối cùng lại vứt dao xuống, nắm tay mẹ mình bỏ chạy!

Người phụ nữ giãy phải đoạn tay bị chặt của chồng mình, lao đảo một cái, lại bị con trai kéo chạy trốn về phía bên kia cầu thang.

Trong đôi mắt màu đỏ của Trọng Phong lóe lên vẻ nguy hiểm, cầm miếu đao định đuổi theo. Tổng Tân liền gọi anh lại, lắc đầu nói: “Đừng đuổi theo, hiện giờ có chuyện quan trọng hơn giết bọn họ.”

Cô kéo thi thể người đàn ông kia vào trong hành lang một đoạn, sau đó đi vào nhà hàng xóm đối diện kia.... Người nhà kia có lẽ không ngờ đến kết cục này nên cửa cũng không khóa, giúp cô và Trọng Phong đỡ phải phí sức.

Đẩy cửa bước vào, Tổng Tân lập tức nhìn thấy một chút đồ ăn để trong phòng khách.

Những thứ kia bị chia làm ba phần bằng nhau, số lượng mỗi phần cũng không nhiều. Trong đó có gạo, có bột mì, cũng có bánh mì và mì tôm.

Tổng Tân thấy một trong số những chiếc túi bánh mì có vết máu.

Có thể đây không phải là lần đầu tiên bọn họ làm chuyện này.... Mà tường phòng khách cũng chứng minh điều này.

Trên bức tường màu trắng có một mảng lớn bị cạo hết lớp sơn, lộ ra cả bê tông bên trong.

“Bột mì” người phụ nữ kia mang đến dự Tổng Tân mở cửa hiển nhiên chính là thứ này. Nhìn số sơn bị cạo, rõ ràng không chỉ là một chậu mà thôi. Vậy nên có thể khẳng định bọn họ đã làm chuyện này ít nhất một lần!

Tổng Tân gom hết đồ ăn mang về. Ba phần cộng lại, thêm đồ ăn còn lại trong nhà cô, nếu mỗi ngày chỉ ăn hai bữa ít nhất đủ cho cô và Trọng Phong ăn một tháng.

Ngoài ra, cô còn lấy sạch thùng trong nhà này đổ đầy nước máy, mang về đặt chung với đồng nước dự trữ trong nhà.

Bởi vì cô không biết sau khi mất điện liệu có xảy ra tình trạng mất nước hay không. Tóm lại ‘cẩn tắc vô áy náy’, chuẩn bị càng nhiều càng tốt.

Giữa trưa Tổng Tân dẫn Trọng Phong ra ngoài.... Đối với Trọng Phong mà nói, đây là lần đầu tiên nhìn thấy ban ngày từ khi anh được chế tạo ra. Cho dù anh không có cảm giác, Tổng Tân vẫn muốn cho anh đứng dưới ánh mặt trời, tận mắt nhìn xem thế giới ban ngày như thế nào.

Ở ngoài khu chung cư, bọn họ nhìn thấy vài chiếc xe tải lái ra khỏi thành phố.

Trên xe tải che kín bằng bạt dày hàng, khi gió thổi bay một góc bạt lên, cô thoáng nhìn thấy một cánh tay người trắng bệch.

Đằng sau những chiếc xe kia, ngoại trừ vết lốp xe còn có vết máu từ trên xe rơi xuống.

Trên xe toàn là thi thể.

Cô khẽ thở dài, cùng Trọng Phong đến công viên gần chung cư, tranh thủ lúc trời sáng luyện tập những chiêu thức vừa học được.

Mà mới qua mấy phút, Tổng Tân lại trông thấy một đội lính đi tuần tra ở ven đường bị một chiếc xe vận tải cỡ lớn đột nhiên từ phía sau tông tới.

Mặc dù thế giới có chút rối loạn, nhưng vẫn sẽ có vài người lái xe, cho nên có xe đi qua cũng không phải chuyện quá hiếm thấy.

Lính tuần tra vốn không ngờ chiếc xe này sẽ tông bọn họ, ngay cả súng cũng không kịp bắn liền bị nghiền dưới bánh xe.

Sau đó có vài người đàn ông từ trên xe tải nhảy xuống, ước chừng hơn mười người, bọn họ cướp những khẩu súng còn nguyên vẹn, rồi dùng đao đâm chết những binh sĩ còn sống.

Sau khi bọn chúng làm xong, những cửa hàng lân cận cũng gặp tai ương.

Bởi vì không còn binh lính mang súng duy trì ổn định, những kẻ này bắt đầu thỏa thuê đập vỡ cửa cửa hàng, lấy sạch đồ, rồi lại lái xe rời đi.

Dưới bánh xe kéo ra hai vết máu thật dài.

Tổng Tân nhìn chiếc xe vận tải lái đi, mí mắt giật giật hai cái...

Hướng xe vận tải lái đi là cửa chính khu Nam chung cư.

Đám đàn ông kia vừa rồi đập phá cửa hàng tìm được vài thứ, nhưng... Trong những cửa hàng này chắc chắn không có đồ ăn, bởi vì không ai để lại đồ ăn trong cửa hàng cả.

Cho nên, muốn cướp được đồ ăn, phải đến khu nhà ở! Kể cả những khu dân cư phía trên cửa hàng, nếu đi vào đều phải đi từ cửa chính!

Mà tất cả khu dân cư xung quanh đây đều thuộc về cùng một khu chung cư, chỉ chia ra bốn cửa Đông Tây Nam Bắc mà thôi.

Trong lòng Tổng Tân sinh ra dự cảm không lành, vội kéo Trọng Phong chạy về. Chạy đến cửa khu chung cư thì đã thấy chiếc xe vận tải kia đỗ trên đường cái cách khu chung cư một đoạn.

Bọn họ hẳn là đang đợi thời cơ... Đội lính tuần tra nơi này xuất hiện, lại dùng cách cũ, bắt ngờ đâm chết lính tuần tra, cướp vũ khí, rồi thỏa thuê vào cư xá trắng trợn cướp bóc!

p/s: Đang ôn thi mà chả có tinh thần học hành gì cả =)))))))))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Trận đấu thứ ba

Editor: mềomỡ

Cuộc hỗn loạn cuối cùng cũng trải qua mà không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Tổng Tân và Trọng Phong nhanh chóng đi tìm một đội lính tuần tra, nói tất cả những gì đã nhìn thấy cho bọn họ.

Mười tên kia dựa vào mấy khẩu súng cướp được chống cự một chút, nhưng đương nhiên đánh không lại đội binh sĩ đã có chuẩn bị, tổ chức lại cực cao.

Chỉ có điều, sự hỗn loạn lần này mặc dù được dẹp yên, nhưng những lần khác thì sao?

Khắp thế giới hẳn là sẽ phát sinh những chuyện tương tự.

Nhất là những quốc gia mà công dân có thể hợp pháp sử dụng súng, hiện giờ sợ rằng đã rất hỗn loạn rồi.

Nhưng Tổng Tân không có tâm trạng lo nhiều đến vậy. Nhân lúc trời còn sáng, cô học được một vài chiêu phòng thân đơn giản nhưng cực hiệu quả từ Trọng Phong. Những chiêu thức này cần sự linh hoạt chứ không dựa vào sức mạnh, mặc dù còn chưa quá thuần thục, nhưng dù sao cũng có chút tác dụng.

Nhưng trời sáng cũng không kéo dài lâu.

Mặc dù mỗi tối trước khi đi ngủ, Tổng Tân đều nghĩ, có lẽ sáng mai thức dậy trời sẽ không sáng nữa, nhưng cô không ngờ sẽ đến nhanh như vậy.

Ngay sáng sớm ngày thứ năm, trời vừa hừng sáng thì bầu trời đột nhiên tối đen.

Nương theo tiếng gào thét của mọi người từ khắp nơi truyền tới, giọng chúng nó từ trên bầu trời tối đen như mực vang lên.

“Các bạn thân mến, nhớ chúng ta không? Chúng ta thì nhớ mọi người lắm!”

“Mấy ngày gần đây khán giả trên hành tinh chúng ta phát hiện một vài người chơi rất đáng chú ý, những người chơi này trên hành tinh chúng ta được người xem yêu thích lắm nha~. Khán giả vì mong sớm ngày nhìn thấy người chơi mình thích mà không ngừng thúc giục chúng tôi mở vòng trực tiếp tiếp theo đây, cho nên...”

“Vòng thứ ba của trò chơi trực tiếp ‘Thế giới chết chóc’, sắp bắt đầu!”

“Lần trực tiếp này hệ thống đã được nâng cấp, khán giả có thể nhìn thấy được... A, mau bật màn hình trực tiếp lên.”

Vừa dứt lời, trên bầu trời đen như mực liền hiện lên một màn hình khổng lồ.

Màn hình này lớn vô cùng, cho dù là con người đứng trên mặt đất cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tổng Tân đứng trước cửa sổ ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên màn hình chia làm ba, bên cạnh là “Chín người chơi gần nhất”, ở giữa là “Người chơi tự do”, còn có một là “Lựa chọn ngẫu nhiên”.

“Người chơi tự do là những người chơi được khán giả trên Trái đất chọn để bầu phiếu tùy theo sở thích. Đương nhiên, người chơi xuất hiện trong mục tự do cũng sẽ hiển thị ngẫu nhiên. Về phần chọn thế nào thì phải dựa vào các giác quan thứ sáu mà người Trái đất mấy người hay nói đó.”

“Sau khi trận đấu thứ ba kết thúc, màn hình trực tiếp sẽ mở khóa chức năng xếp hạng người chơi dựa vào độ hot. Ở đây sẽ hiển thị ‘Top 100 người chơi’ được khán giả trên hành tinh chúng ta yêu thích nhất dựa vào số phiếu bầu!”

Màn hình trên bầu trời biến mất, ngay sau đó, giọng bọn nó lại vang lên.

“Về phần người chơi bên này, sau khi trận đấu thứ ba kết thúc, ngoại trừ thưởng ‘điểm thuộc tính’ còn mở khóa chức năng cửa hàng trên vòng tay nhé~”

“Đương nhiên, để bảo đảm công bằng, đồ trong cửa hàng không thể mua sắm hoặc sử dụng trong trò chơi.”

Tổng Tân nghe đến đó cúi đầu nhìn vòng tay đen trên cổ tay.

Cửa hàng... Hẳn là có đồ ăn đúng không?

“Vây, trận đấu thứ ba, bắt đầu.”

Vừa dứt lời, trước mắt Tổng Tân nhòe đi, một lần nữa lại xuất hiện trong không gian màu trắng tinh.

Trọng Phong không ở đây.

Tổng Tân sững sờ, ngay sau đó nghĩ đến, đây có thể là do chúng nó cố ý. Dù sao đạo cụ hoặc sức mạnh của những người khác đều là bí mật, “Đạo cụ” của cô bị trông thấy thì thật không công bằng.

“Trận đấu thứ ba yêu cầu người chơi tìm được một vật phẩm quan trọng, cũng phải giao vật phẩm đó cho một vị NPC đặc biệt mới hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng cần phải cẩn thận, tuyệt đối đừng giao đồ cho nhầm NPC, nếu không... Tất cả người chơi tham gia đều thất bại. Thời hạn cho trò chơi lần này là bảy ngày, trong vòng bảy ngày không hoàn thành cũng coi như thất bại.”

Giọng nói này dừng lại một chút, đột nhiên nhỏ đi: “Trên đây là quy tắc người chơi khác nghe được, người chơi Tổng Tân xin chú ý, bởi vì ở trận đấu đầu tiên cô đã khiến người xem chú ý, sau khi hoàn thành ba trận đấu, sẽ được thưởng một túi quà bí mật.”

“Mà nếu đã có thưởng, đương nhiên phải tăng độ khó. Trong trận đấu lần này, cô được giao nhiệm vụ đơn độc khác những người chơi còn lại.”

“Nội dung nhiệm vụ là... Tìm được vật phẩm quan trọng, sau đó phá hủy, hoặc hướng dẫn người chơi khác giao vật phẩm cho sai NPC, là có thể hoàn thành nhiệm vụ. Về phần NPC đúng là ai, thì cần chính cô đoán.”

“Tiếp sau đây là giới thiệu về ‘điểm thuộc tính’...”

Giống như Tống Tân đoán, những ‘điểm thuộc tính’ là có thể thêm vào thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác cùng thể lực.

Nhưng điều Tống Tân không ngờ chính là ‘điểm thuộc tính’ không chỉ dùng để cộng thêm cho bản thân mà còn...

Tính năng ‘cửa hàng’ sắp được mở khóa sau khi trò chơi lần này kết thúc của vòng tay, chỉ có thể dùng ‘điểm thuộc tính’ để mua sắm!

“Bây giờ thời gian cộng điểm.”

Ở trước mặt Tống Tân xuất hiện một menu màu xanh hơi mờ.

Bên trên có năm mục để lựa chọn, lúc này tất cả đều là 0, mà max là 100.

Cô trầm ngâm một lát, quyết định tạm thời không cộng thêm thuộc tính.

Cô mới chỉ có mười điểm thuộc tính mà thôi, max thuộc tính là 100, có thêm hết mười điểm vào một mục cũng chỉ có tăng một phần mười, tác dụng không quá lớn.

Không bằng tạm thời giữ lại, chờ sau này xem xem trong cửa hàng có gì cần mua, nếu như không có thì chờ lần sau cộng thêm luôn một thể.

So với ‘điểm thuộc tính’, chuyện trước mắt Tống Tân cần quan tâm nhất vẫn là... Mức độ khó của nhiệm vụ lần này.

Phải làm kẻ địch của tất cả mọi người.

Cô ngồi xuống tại chỗ, hơi nhũn mảy, trong lòng cảm thấy nặng nề.... Không biết trò chơi lần này tổng cộng có bao nhiêu người? Cô có thể sống tiếp sao?

Tống Tân thậm chí muốn cho trò chơi mau chóng bắt đầu, bởi vì cô nóng lòng muốn biết nội dung trò chơi rốt cuộc là gì.

Hiện giờ ngồi không ở đây, cô không nghĩ ra bất cứ cái gì.

Nhưng cô và người chơi khác đều phải chờ đủ mười phút.... Đây là thời gian để người bình thường bên ngoài bình chọn.

Thời gian trong này như thể dài vô tận, đợi thật lâu mười phút này mới trôi qua.

Cảnh tượng trước mắt Tống Tân đột nhiên thay đổi, chỉ thấy mình đang ở phòng khách rộng rãi sáng sủa trong một ngôi biệt thự..

Đối diện cô có thể nhìn thấy phòng và hành lang tầng hai.... Mà tầng hai rõ ràng còn có cầu thang thông lên tầng ba, đây rõ ràng là một tòa biệt thự ít nhất cao ba tầng.

Lúc này trong phòng khách ngoại trừ cô còn có bảy người chơi khác.

Cộng thêm Trọng Phong thì tổng cộng có chín người.

Trọng Phong vốn được truyền tống đến cách cô một chiếc sofa, sau khi nhìn thấy Tống Tân, mắt anh sáng lên, ngay sau đó liền nở nụ cười tiêu chuẩn, lập tức đi từ đầu kia sofa đến đứng bên cạnh Tống Tân.

Hành động của anh đương nhiên khiến những người khác chú ý, bảy người chơi cùng tỏ vẻ nghi mà nhìn về phía hai người, một người đàn ông trung niên trong số đó hỏi: “Hai người biết nhau à?”

Tống Tân gật đầu: “Trò chơi này cần mọi người hợp sức hoàn thành, quen hay không cũng không quan trọng. Hiện tại quan trọng nhất là tìm hiểu rõ ràng nội dung trò chơi.”

Cô nói xong liền nghiêm túc quay đầu nhìn quanh, cũng dời đi sự chú ý của người khác: “Cửa chính đang đóng, không biết có thể đi ra ngoài không?”

Sự chú ý của các người chơi khác quả thực bị phân tán, bọn họ cũng bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Đồ trang trí trong phòng này theo phong cách phục cổ sang trọng, vừa nhìn đã biết là nhà có tiền.

Trong phòng khách có rất nhiều đèn, ngoại trừ đèn trùm phía trên còn vài bóng đèn tường được bật, khiến trong phòng sáng như ban ngày.

Nhưng tất cả rèm trong phòng lại bị kéo kín, Tống Tân không dám tùy tiện mở cửa chính, liền đi tới cửa sổ cùng một mặt tường với cửa chính, kéo tấm rèm nặng nề màu đen nhìn ra ngoài.

Vừa nhìn ra, cô liền sửng sốt.... Ánh mặt trời chói mắt thông qua khe hở vừa được kéo ra chiếu vào trong phòng, bên ngoài là vườn hoa rất đẹp, rất nhiều loài hoa diễm lệ đang lúc nở rộ, thậm chí còn có bướm bướm rập rờn bay phía trên những khóm hoa.

Nếu bên ngoài là ban ngày, tại sao lại kéo hết rèm vào?

Rõ ràng có thể kéo rèm và mở cửa chính để ánh mặt trời đến vào, tại sao phải che chắn ánh mặt trời, chiếu sáng bằng đèn?

“Ai cho cô kéo rèm ra!”

Tổng Tân còn đang khó hiểu, đột nhiên nghe thấy có tiếng quát lớn.

Cô vội vã kéo rèm lại, quay đầu, chỉ thấy một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi giận dữ từ tầng hai đi xuống.

Người phụ nữ có mái tóc ngắn dài, mặc váy dài màu đen được cắt may vừa người, dưới chân đi đôi giày cao gót màu đen. Khi đi xuống tầng thì tiếng gót giày gõ lên sàn nhà bằng gỗ, phát ra tiếng cộp cộp.

Cô ta đi rất nhanh, nhưng trong quá trình đi xuống thì vẻ giận dữ trên khuôn mặt đã hoàn toàn biến mất.

Đột nhiên cô ta đi vào phòng khách, khoe miệng thậm chí còn khoi cong lên.

Cô ta nhìn Tổng Tân, cười ôn hòa nói: “Xin lỗi, vừa rồi tôi có chút kích động. Chắc cô không biết, ở nhà chúng tôi cấm mở rèm”

Tổng Tân gật đầu: “Hiện giờ biết rồi, xin lỗi.”

“Không sao.” người phụ nữ nói: “Mấy người chính là khách tới tham gia bữa tiệc bảy ngày sau đúng không?”

Một người chơi nữ gật đầu nói: “Đúng thế, không biết trong bảy ngày này chúng tôi phải làm gì?”

Người phụ nữ khẽ cười nói: “Nếu là khách mời, đương nhiên không phải làm gì rồi, ngoại trừ phòng riêng tư của từng người, tất cả các vị khách có thể tự do đi lại, kể cả ra ngoài đi dạo ngắm hoa. Trong nhà của chúng tôi có một vị đầu bếp nữ, các vị muốn ăn cái gì có thể nói cho cô ấy biết. Ngoài ra còn có một người dọn vệ sinh, nhưng bà ấy đến quét dọn vào lúc ba giờ các buổi chiều, thời gian còn lại sẽ không đi ở.”

“Chồng tôi khoảng nửa tiếng sau sẽ về.” Người phụ nữ ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn đồng hồ quả lắc lớn ở cạnh tường, nói: “Trước đó, tôi sẽ đưa mọi người lên phòng xem một lượt.”

Cô ta nói xong, liền dùng tay ra dấu mời mọi người.

Phòng cho khách ở tầng ba, các người chơi đi theo người phụ nữ kia lên cầu thang.

Tổng Tân đi gần cuối, Trọng Phong theo sát bên cạnh cô, tầm mắt không rời một giây.

Người chơi nữ kia quay đầu nhìn hai người, nhìn Trọng Phong lâu một chút, ngay sau đó cười nói: “Anh đẹp trai có đôi mắt thật đặc biệt, là gì dị năng sao?”

Trọng Phong chớp mắt, đáp: “Kính sát trông màu, tôi cận thị.”

Người chơi nữ: “... Thì ra đàn ông cũng thích làm đẹp vậy à.”

Tổng Tân cúi đầu nhin cười. ... Đây là lí do cô dạy Trọng Phong, dù sao thì đôi mắt anh thật sự quá đặc biệt, không thể nào không bị người khác để ý được.

Đương nhiên, cho dù Trọng Phong nói như vậy, người khác chưa chắc đã tin, đa phần sẽ giống người chơi nữ này, cho rằng đó là dị năng nào đó.

p/s: Thứ 2 thì rồi mà nhòn quá =))))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trận đấu thứ ba (2)

Editor: mèomỡ

Người phụ nữ kia dẫn người chơi lên tầng hai, cũng giới thiệu cho bọn họ về các phòng ở tầng hai, kể cả phòng chủ nhà, phòng trẻ con bỏ không, phòng ngủ phụ bỏ không, cùng hai phòng người hầu.

Trong quá trình cô ta đưa người chơi đến phòng cho khách, từ những lời cô ta nói mọi người cũng ít nhiều biết được một chút tin tức.

Các người chơi là được chồng cô ta mời tới, nghe nói vợ chồng bọn họ định tổ chức một bữa tiệc vào bảy ngày sau, mời rất nhiều bạn thân tới tham gia. Những người khác ở gần đây nên phải đến ngày tổ chức tiệc mới tới.

Người phụ nữ đi đằng trước nên cũng là người đầu tiên đi hết cầu thang. Cô ta đứng trên hành lang tầng ba, từ trên cao nhìn xuống các người chơi đi sau, nghiêm túc nói: “Đứng rồi, ở đây ngoại trừ không thể kéo rèm, còn có một việc xin các vị nhất định phải nhớ kỹ.”

Tất cả mọi người dừng bước, ngẩng đầu nhìn cô ta.

Cô ta nói: “Chồng tôi bị mộng du, bác sĩ nói khi anh ấy mộng du tuyệt đối không được đánh thức anh ấy. Cho nên nếu ban đêm có âm thanh gì kỳ lạ, tôi mong mọi người có thể ở yên trong phòng mình, tuyệt đối đừng ra ngoài.”

Về mặt cùng giọng điệu của cô ta đều rất nghiêm túc, hiển nhiên đây là một chuyện cực kỳ quan trọng.

Các người chơi vội vàng gật đầu tỏ vẻ đã nhớ.

Người phụ nữ vừa lòng, lại mỉm cười, nghiêng người nói: “Vậy thì mời mọi người tự mình chọn phòng. Nếu như thiếu cái gì, có thể đến nói cho tôi biết.”

Sau đó cô ta lại nói, cuối hành lang tầng ba có một căn phòng bị khóa trái, đó là thư phòng của chồng cô ta. Bởi vì tầng ba bình thường sẽ không có người, rất yên tĩnh, cho nên mới đặt thư phòng ở đó. Trong thư phòng để tư liệu quan trọng, hi vọng các người chơi đừng vào. Nếu như cần đọc sách thì ở tầng một còn có một thư phòng lớn hơn.

Thật ra người chơi muốn vào cũng không được, bởi vì thư phòng đã bị khóa.

Nói xong những điều này, người phụ nữ liền một mình xuống tầng, để các người chơi tự chọn phòng.

Tầng ba không giống tầng hai ở giữa thông với phòng khách. Toàn bộ tầng ba ngoại trừ cầu thang thì tất cả những chỗ khác đều hoàn toàn tách biệt, bởi vậy không gian có thể lợi dụng ở tầng ba lại càng nhiều.

Ở đây ngoại trừ thư phòng thì có vừa khéo tám gian phòng. ... Tổng Tần biết, đây rất có thể là muốn mỗi người chơi một phòng.

Nhưng ở trong mắt người khác, nơi này có chín người chơi, cho nên là thiếu một phòng.

Khi người phụ nữ kia xuống tầng, những người khác mới tập trung chú ý vào Trọng Phong, hơn nữa cũng thắc mắc giống người chơi nữ kia.

Trọng Phong vẫn đáp y như cũ, không khác một chữ.

Nhưng lần này một người trong đó lại hỏi một câu: “Không thể mang theo vũ khí từ bên ngoài vào, trên eo anh là cái gì?”

Trọng Phong cúi đầu nhìn miếu đao treo bên hông, về mặt vô cảm đáp: “Đạo cụ rút được ngẫu nhiên mà thôi, rất kỳ lạ sao?”

Người kia cười, nói: “Quả thật có người rút ngẫu nhiên được dao găm hay gì đó, chỉ là tôi chưa thấy loại đao này bao giờ thôi, nó là đao gì vậy?”

“Cái này mà cũng không biết à?” Một người đàn ông đeo kính nói: “Cái này là miếu đao, bởi vì thân đao dài như lá mạ nên được gọi là...”

Tổng Tần ngắt lời anh ta, nhạt nhẽo nói: “May chúng chia phòng đi, đừng nói những thứ vô dụng này nữa.”

Người đàn ông đeo kính nhún vai, nói: “Nơi này chỉ có tám gian phòng, nhưng chúng ta có chín người, cho nên có hai người phải ngủ chung một phòng. Theo tôi thấy, không bằng hai cô gái chung phòng đi? Còn có thể giúp đỡ nhau.”

Trọng Phong nhìn Tổng Tần, Tổng Tần nhướng mày, nói: “Mặc dù nhiệm vụ lần này không có kẻ địch, nhưng tôi vẫn muốn hành động cùng người quen.”

Cô chỉ Trọng Phong, nói: “Tôi ở cùng anh ấy.”

“Một nam một nữ?” Người đàn ông trung niên bất mãn nhìn bọn họ.

Tổng Tần cười: “Không thể sao?”

Người chơi nữ kia vội nói: “Cứ vậy đi, một mình tôi ngủ một phòng không phải thoải mái hơn sao, ai muốn chen chúc cùng người không quen trên một chiếc giường?”

Vì thế việc chia phòng đã được giải quyết.

Khi mọi người đang chọn phòng, người chơi nữ kia mở cửa một phòng nhìn vào bên trong, ngay sau đó ngoắc ngoắc Tổng Tần, nói: “Này, hai người mau tới đây, căn phòng này khá lớn, cho hai người.”

Gian phòng này thật sự là lớn hơn một chút, giường là giường đôi, hơn nữa còn khoảng trống giữa phòng khá rộng, muốn ngủ dưới đất cũng không thành

vấn đề.

Tổng Tân nói một tiếng cảm ơn, người chơi nữ cười xòa tay: “Không có gì, một mình tôi ở đâu cũng được. Đúng rồi, tôi tên Chu Ly, sau này chúng ta hợp tác nhé.”

Tổng Tân nói tên mình và Trọng Phong, cười nói: “Hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng cô lại sinh ra chút cảm giác nặng nề, bởi vì nhiệm vụ của cô... Là hoàn toàn ngược lại với những người khác.

Nếu như cô muốn hoàn thành trò chơi sống sót, cô nhất định phải đối địch với tất cả người chơi. Nhưng người chơi nữ tên Chu Ly này nhìn có vẻ là người tốt.

Đi một bước tính một bước... Cô đâu thể vì để người khác sống mà tự mình đâm đầu vào chỗ chết.

Sau khi Tổng Tân và Trọng Phong vào phòng, khóa trái cửa, kiểm tra khắp phòng một lượt, tạm thời không phát hiện ra gì khả nghi.

Trọng Phong hiện giờ mặc dù phương diện ngôn ngữ và khả năng lý giải đều đã tốt hơn rất nhiều, nhưng anh vẫn chưa biết tự mình đi tìm manh mối. Tổng Tân đi đâu anh cũng đi theo đó, khi cô dừng lại tìm kiếm, anh đứng bên im lặng nhìn.

Những lúc như vậy, Tổng Tân luôn cảm thấy... Anh giống như một chú cún con luôn quấn quanh chủ.

Nhưng, cún con sẽ không lợi hại như anh.

Tổng Tân tìm khắp phòng một lượt, gọi anh cùng ngồi xuống, mới lặng lẽ tự hỏi.

Sau khi bước vào trò chơi này, tất cả tin tức người chơi có được đều đến từ nữ chủ nhà kia.

Đầu tiên là không thể kéo rèm ra, nguyên nhân không biết, nhưng rèm chỉ có hai tác dụng, một là che nắng bên ngoài, hai là không để người ngoài nhìn vào, tránh lộ bí mật.

Tổng Tân vừa rồi chỉ vén rèm lên một chút để nhìn ra bên ngoài, trong tầm mắt chỉ có thể nhìn thấy bãi cỏ lớn xanh ròn, phía xa hơn là sương mù dày đặc.

Đây chứng tỏ... Bên ngoài không thể nào nhìn được vào trong, cho nên mục đích kéo rèm nhất định là vì che ánh mặt trời.

Vậy thứ gì không thể gặp ánh sáng?

Quý hồn? Vampire? Cương thi? Hay là cái gì khác?

Nữ chủ nhà còn nói chồng cô ta buổi tối sẽ mộng du, chẳng lẽ ngoại trừ mộng du, ông ta còn có bệnh sợ ánh sáng?

Chuyện này có lẽ phải chờ gặp nam chủ nhà mới biết được.

Ngoại trừ những điều này, thứ khiến người ta để ý nhất là thư phòng.

Con người chính là như vậy, càng nói không được đi càng muốn đi, lại càng cảm thấy tò mò, muốn tìm hiểu đầu đuôi ngọn ngành.

Giống một loại quảng cáo trên mạng ngày trước hay ghi: “Tuyệt đối không nên lên google tìm kiếm xxxx nếu không bạn sẽ phải hối hận”, kết quả đa số người xem đều sẽ đi tra thử.

Tổng Tân nghĩ thầm, nhất định phải tìm cơ hội vào xem, có lẽ trong đó sẽ có manh mối quan trọng.

Lúc này, một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

Tổng Tân đi ra mở cửa, chỉ thấy Chu Ly đang đứng ở ngoài cửa, thấy cô liền cười nói: “Tôi muốn xuống tầng một xem một lượt, cô muốn cùng đi không?”

Khi người phụ nữ kia dẫn bọn họ lên tầng đã từng nói qua về bộ cục phòng ở tầng hai, nhưng không đề cập tới tầng một.

Tổng Tân gật đầu, quay đầu đã thấy Trọng Phong chạy tới phía sau cô, cô liền đi ra ngoài.

Vì vậy ba người cùng nhau xuống tầng, kiểm tra tầng một một lượt.

Ngoại trừ phòng khách rộng rãi, tầng một còn có một phòng bếp rất lớn, thư phòng cũng không nhỏ, trong đó có tận bốn giá sách lớn.

Ngoài ra còn có hai phòng người hầu cùng với một phòng gym.

Ngạc nhiên nha, hóa ra trong ngôi biệt thự cảm ánh mặt trời này vẫn còn có cửa sổ sát đất... Trong phòng gym, hai mặt đều là cửa sổ sát đất, chỉ có điều hiện giờ đã bị những tấm rèm dày che kín.

Tổng Tân từ khe hở tấm rèm nhìn ra phía ngoài mới thấy bên ngoài còn có một bể bơi nhỏ, nhưng trong bể chỉ còn lại nửa bể nước đục ngầu, trên mặt nước thậm chí còn trôi nổi tảo xanh lè, hiển nhiên đã lâu không có người dùng.

“Hai người tìm trong phòng chưa, có phát hiện gì không?” Chu Ly tiện tay cầm tạ tay nâng hai cái, hỏi.

Tổng Tân lắc đầu, hỏi ngược lại: “Phòng cô thì sao?”

Cô ta phì một tiếng: “Không có, nếu có thì tốt rồi rồi. Không biết những người khác có phát hiện gì không, lát nữa phải hỏi xem.”

“Nếu như có, hẳn là sẽ chủ động nói cho chúng ta biết.” Tổng Tân cố ý nói, “Lần này quy tắc trò chơi chỉ yêu cầu chúng ta tìm được một món đồ giao cho NPC, không có người chơi đối địch, bọn họ không cần phải giấu giếm manh mối.”

Chu Ly không nghĩ nhiều, gật đầu nói: “Đúng, không biết trò chơi lần này có nguy hiểm gì không. Nếu như chỉ đơn giản là tìm đồ rồi giao cho NPC thì thật quá dễ dàng, cần gì phải cho chúng ta bây ngày!”

“Khó khăn hẳn là ở chỗ NPC.” Tổng Tân nói: “Phải giao cho NPC chính xác, nếu đưa nhầm tất cả mọi người sẽ chết.”

Chu Ly mỉm cười: “Nhưng hiện giờ còn chưa nhiều nhân vật xuất hiện, nếu như không có người mới xuất hiện thì cũng dễ đoán thôi.”

Lúc này, có tiếng bước chân từ ngoài cửa vang lên, chẳng bao lâu sau người đàn ông đeo kính xuất hiện ở cửa ra vào. Anh ta dường như muốn vào xem, nhưng bước được hai bước lại phát hiện trong này đã có người liền dừng bước, nói: “Nơi này các cô kiểm tra rồi à? Có gì đáng chú ý không? Còn nữa, vừa rồi có người phát hiện vết máu trong phòng.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Đêm đầu tiên

Editor: mèomỡ

Người phát hiện vết máu chính là người đàn ông trung niên kia.

Vết máu ở phần đầu giường, nằm trong khe hở giữa viền đệm và phần nhô lên của mép giường ông ta.

Nó chỉ lớn tầm hạt đậu nành, còn ở chỗ cực kỳ khuất, thế mà người đàn ông trung niên này lại vẫn tìm ra được.

Mà khi Tổng Tân nhìn thấy nó thì suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu là: Đây là máu thật ư?

Có lẽ do dính ra đệm đã được một thời gian, nên vết máu đã biến thành màu hỗn hợp giữa đỏ và vàng, có hơi khác so với máu mới, chưa biết chừng có thể là một loại vết bẩn nào đó.

Có suy nghĩ này đương nhiên không chỉ một mình cô, Chu Ly chính là người đầu tiên đưa ra nghi vấn: “Sao ông có thể chắc đây là vết máu chứ, biết đâu là vết bẩn khác thì sao.”

Người đàn ông trung niên lắc lắc đầu, nói: “Đừng hỏi vì sao, tóm lại là tôi có thể khẳng định nó là vết máu. Mấy người chỉ cần biết thế là đủ rồi, tôi cũng sẽ không lừa mấy người, đúng không nào?”

Người đàn ông đeo kính vừa nãy xuống tầng gật đầu, nói: “Tôi cho rằng, trong trò chơi này nhất định sẽ gặp nguy hiểm, xuất hiện vết máu cũng rất bình thường, không thấy mới là kỳ quái. Những người khác cũng về kiểm tra kỹ lại phòng mình đi. Những chỗ khuất như góc đệm thế này hẳn là chưa ai tìm đúng không?”

Anh ta nói không sai, mấy người chơi đều gật đầu.

Khe hở trong góc, lại không giấu được đồ, ai sẽ để tâm nhìn kỹ chứ?

Các người chơi liền về phòng, kiểm tra lại một lần nữa.

Tổng Tân và Trọng Phong cũng quay về phòng, nhưng không tìm... Bởi vì lúc trước cô đã tìm rồi.

Cô ngồi vào mép giường, trong lòng thầm cân nhắc về vị trí của vết máu.

Đó là mép gần đầu giường, khoảng dưới gối một chút.

Khi một người trưởng thành nằm ở trên giường, thì vị trí đó chính là phần cổ.

Như vậy, có lẽ nào đã từng có người ngủ ở đó, trong lúc ngủ bị giết ở trên giường?

Có máu văng đến khe hở giữa đệm, sau đó bị vệ sinh, nhưng bởi vì vị trí quá khuất lượng máu quá ít nên không ai để ý...

Tầng ba này gần như đều là phòng cho khách, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì người đã từng ngủ ở gian phòng này cũng có thể là một vị khách nào đó.

Nói một cách khác, khách mời ở nơi này sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Tổng Tân nheo mắt, ngón tay vô thức nhẹ nhàng vôn vê, liền nghĩ tới cửa sổ sắt đất trong phòng tập thể hình tầng một.

Nếu như ngay từ đầu nơi này đã có quy định không thể nhìn thấy ánh mặt thì chủ nhân tuyệt đối sẽ không lắp cửa sổ sắt đất trong nhà, thậm chí ngay cả cửa sổ cũng không có nhiều đến vậy.

Cho nên, quy định không cho phép kéo rèm ra là về sau mới có.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến cho bọn họ phải cách ly ánh mặt trời một cách nghiêm trọng đến vậy?

Tổng Tân đang nghĩ, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng giày cao gót.

Tiếng bước chân không nhanh không chậm đi một đoạn, sau đó dừng ở lại, tiếp sau đó nữa là tiếng gõ cửa.

Tổng Tân đi ra, mở cửa phòng nhìn qua bên đó.

Chỉ thấy nữ chủ nhà đứng ở cửa phòng cho khách gần cầu thang nhất, gõ vài cái, sau đó người chơi bên trong mở cửa ra.... Phòng này là của một người chơi nam đẹp trai có làn da hơi ngăm.

Tổng Tân không biết tên phần lớn người chơi, vì vậy lên đặt số thứ tự cho bọn họ dựa theo số phòng. Người chơi nam này chính là Số 1.

Số 1 trước khi mở cửa cũng đã nghe thấy được tiếng bước chân của nữ chủ nhà, cho nên cũng không kinh ngạc. Anh ta cười cười, hỏi: “Có chuyện gì không?”

Nữ chủ nhà gật đầu, nói: “Chồng tôi sắp về rồi, phiền anh thông báo cho các vị khách còn lại, xin mời mọi người đến phòng khách chờ.”

Sau khi nói xong cô ta liền đi xuống tầng. Người chơi Số 1 quay đầu nhìn Tổng Tân đang mở nửa một cái, rồi chia nhau ra đi gọi những người khác.

Phòng tầng ba chia làm hai hàng song song, trong đó có một bên bởi vì cầu thang nên thiếu một phòng, phòng trong cùng của bên đối diện lại chính là thư phòng. Vậy cho nên đối diện phòng của người chơi Số 1 là cầu thang, Tổng Tân ở đối diện chéo chéo phòng anh ta, nên cũng khá gần cầu thang.

Lúc đang gọi những người khác, có mấy người nghe tiếng động đã tự mình đi ra, cho nên không tốn bao nhiêu thời gian, tất cả mọi người đã đều xuống tầng.

Trong lúc đi xuống, người đàn ông trung niên hỏi: “Mấy người về phòng tìm được đầu mối gì không?”

Những người khác đều lắc đầu, người đàn ông đeo kính nói: “Vết máu hằn là cho chúng ta một chút nhắc nhở nhỏ, rằng trong lúc ngủ có thể sẽ gặp nguy hiểm. Mỗi manh mối chắc chắn đều có tác dụng của nó, nếu như những người còn lại cũng tìm được manh mối nhanh như vậy thì trò chơi lần này lại đơn giản quá.”

“Từ từ sẽ đến, mới ngày đầu tiên thôi.” Một người đàn ông để râu nói.

Chẳng mấy chốc bọn họ đã đến đại sảnh, mà lúc này cửa chính vẫn cứ đóng chặt, nam chủ nhà còn chưa về.

Các người chơi đều tự tìm chỗ ngồi xuống, đợi vài phút sau bên ngoài liền có tiếng xe ô tô.

Sau khi tiếng đóng cửa xe vang lên là hai tiếng bước chân khác nhau.

Ánh mắt mọi người đều đã tập trung vào cửa chính, chỉ thấy cánh cửa bị người từ bên ngoài chậm rãi đẩy ra, mà cửa mở ra cũng chỉ có chút ánh sáng yếu ớt chiếu vào.

Đợi cho đến khi cửa mở rộng hơn, Tổng Tân mới biết tại sao ánh sáng lại yếu đến vậy....

Ngoài cửa chính dựng một hàng rạp che nắng thật dài bằng vải đen, hai bên và trên đầu che kín mít chặn lại phần lớn ánh sáng mặt trời.

Các biện pháp tránh nắng ở đây làm đúng là triệt để.

Mà lúc này, có hai người đàn ông đi vào, người đi trước khoảng hơn bốn mươi, mặc tây trang màu đen cắt may vừa người, khí chất xuất chúng, chắc hẳn là chủ nhà rồi.

Ở ngoài cửa còn có một người đàn ông lớn tuổi hơn, trên tay còn ôm đồ, đợi sau khi nam chủ nhà đi vào, ông ta mới đi theo phía sau, xem ra là... trợ lý.

Các người chơi đều đứng dậy, đợi đối phương mở lời trước.

Nam chủ nhìn bọn họ một lượt, cười nói: “Đã mấy năm không gặp lại các bạn cũ, mọi người vẫn không thay đổi gì cả!”

Giả thiết được đặt ra trong trò chơi lần này là một đoàn khách đến tham gia tiệc mừng, chủ nhà biết thân phận của khách là điều hiển nhiên, ông ta nói ra những lời này cũng không kỳ quái.

Nam chủ nhà lại nói: “Tôi nay tôi nhất định phải bảo đầu bếp nấu một bàn ăn thật phong phú để tiếp đón mọi người! Đề nghị xuống nói chuyện đi, đừng khách khí như vậy.”

Ông ta vừa nói vừa tự ngồi xuống ghế sofa ở vị trí trung tâm, những người khác sau đó mới ngồi xuống theo.

Tổng Tân nhìn những người khác, nói: “Chúng ta đã bao nhiêu năm không gặp rồi, ông bạn?”

Nam chủ nhà trầm tư một chút, mới nói: “Chúng ta? Khoảng năm năm rồi, thời gian trôi qua thật nhanh làm sao...”

Tổng Tân nhìn ông ta: “Đã năm năm rồi sao? Thời gian trôi qua nhanh thật, tôi còn nhớ lần trước gặp ông ông cũng đâu sợ ánh mặt trời.”

Người đàn ông đeo kính lập tức phụng họa: “Đúng vậy, chuyện này đúng là kỳ quái.”

Sắc mặt chủ nhà hơi thay đổi một chút, sau đó đứng lên, khoe miệng cong lên nhưng không hẳn là cười: “Mọi người về phòng nghỉ ngơi trước đi, tôi còn ít chuyện phải xử lý, không rảnh nói chuyện phiếm với mọi người nữa. Xin lỗi không tiếp đãi được.”

Ông ta nói xong chỉ nhìn người đàn ông ôm một đồng hồ đứng ở bên cạnh một cái, liền đi lên tầng.

Đi đến một nửa cầu thang ông ta bỗng dừng bước, quay đầu lại cười: “Đúng rồi, bữa trưa mọi người muốn ăn gì có thể nói cho đầu bếp, cô ấy sẽ làm theo yêu cầu của mọi người, còn có thể đưa đến tận cửa phòng.”

Có nghĩa là, bữa trưa sẽ không ăn cùng chủ nhà.

Ông ta và trợ lý lên tầng hai, cùng vào phòng ngủ chính. Sau khi cửa phòng đóng lại, người chơi cũng không thấy được gì nữa rồi.

Số 1 nhìn Tổng Tân và người đàn ông đeo kính, nhỏ giọng nói: “Đều tại hai người đấy, hơi sớm quá, giờ hẳn đi mất rồi, chúng ta tra hỏi kiểu gì?”

“Mẹ nó, giờ anh ở đây xạo lol thì có ích gì?” Người đàn ông đeo kính trừng mắt với anh ta: “Sao vừa rồi méo thấy rặn ra được câu nào? Hay là tối nay chúng tôi im hết, để mình anh nói cho khéo nhé? Tôi cũng muốn nhìn xem anh rặn ra được cái gì!”

Người đàn ông trung xua tay: “Được rồi được rồi, đừng cãi nhau, mọi người đều muốn hoàn thành trò chơi mà. Cần thận chưa hoàn thành trò chơi, mọi người đã thành kẻ thù trước.”

Tổng Tân kéo Trọng Phong, đứng dậy đi vào phòng bếp.

Vừa rồi khi cô mới xuống tầng một thì nữ đầu bếp còn đang rửa rau. Lúc ấy cô và Chu Ly mới quan sát bố cục của các gian phòng, còn chưa kịp hỏi gì nữ đầu bếp kia.

Cô đi đến cửa phòng bếp, nghe thấy nữ đầu bếp đang ngâm nga, tâm trạng dường như rất vui vẻ.

Cô ta đưa lưng về phía cửa, thân thể hơi mập nhẹ nhàng đong đưa theo tiếng ngâm nga.

Tổng Tân đi vào, Trọng Phong cũng theo sát cô.

Đầu bếp nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn, ngay sau đó vội vàng quay sang bên cạnh rửa tay, đồng thời cười hỏi: “Sao hai vị khách quý lại vào phòng bếp thế này, đồ ăn có yêu cầu gì sao?”

Tổng Tân lắc đầu, nói: “Tôi muốn hỏi một chút, ở đây ngoại trừ cô và người dọn vệ sinh thì còn người hầu khác không?”

Nữ chủ nhà nói, người dọn vệ sinh phải sau ba giờ chiều mới tới quét dọn, những lúc khác sẽ không đến. Mà ở đây quả thật không thấy bóng dáng người dọn vệ sinh, đứng tỏ người đó không ở lại nơi này.

Như vậy, ngoại trừ nữ đầu bếp và người dọn vệ sinh sau ba giờ chiều mới đến thì còn ai khác không?

Đầu bếp nữ cũng không hề trốn tránh vấn đề này, cô ta cười đáp: “Đương nhiên, còn có người làm vườn, anh ấy ở phòng nhỏ cạnh nhà kho phía sau. ... Từ cửa sau có thể đi qua, nhưng anh ấy sẽ không vào đây đâu. Vốn còn có một quản gia, nhưng mấy ngày trước ông ấy đã từ chức rồi, quản gia mới còn chưa tới, chắc là tiên sinh chưa tìm được người thích hợp.”

Tổng Tân hỏi: “Quản gia từ chức lúc nào, cô tận mắt nhìn thấy ông ấy rời đi sao?”

Đầu bếp sững sốt, lắc đầu nói: “Không có, hẳn là... Năm ngày trước, lúc tôi làm bữa sáng cho tiên sinh và phu nhân đã không thấy quản gia rồi. Phu nhân nói quản gia đi từ sáng sớm.”

Tổng Tân neho mắt, trầm nghĩ trong lòng, quản gia rời đi thật sao?

Cô nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Cô làm ở đây bao lâu rồi?”

Đầu bếp cười nói: “Không lâu lắm, mới hơn nửa tháng.”

“Những người hầu khác thì sao? Người làm vườn làm ở đây bao lâu rồi?” Tổng Tân hỏi.

Đầu bếp nữ lắc đầu: “Chuyện này tôi cũng không rõ, anh ta... Anh ta là người rất kỳ quái, cô có thể tự mình đi hỏi xem.”

Cô ta nói xong, lại nói: “Quý khách nếu không có yêu cầu gì khác thì tôi nấu cơm tiếp nhé.”

Tổng Tân ngắt nghĩ một chút lại hỏi một vấn đề cuối cùng: “Vì sao ở đây không thể mở rèm cửa, cô biết không? Hoặc nên nói, sau khi cô tới đây, có xảy ra chuyện gì kỳ quái không?”

“Chuyện kỳ quái?” Đầu bếp nữ có vẻ kinh ngạc: “Sẽ có chuyện kỳ quái gì cơ chứ? Về phần vì sao lại không thể mở rèm, xin lỗi, tôi cũng không rõ lắm.”

Tổng Tân biết không hỏi thêm được gì nữa rồi, liền nói cảm ơn rồi đi ra ngoài.

Mà lúc này người đàn ông đeo kính đang đứng dựa vào cửa phòng bếp, dường như đã nghe thấy toàn bộ cuộc nói chuyện giữa cô và nữ đầu bếp.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đêm đầu tiên (2)

Editor: mèomỡ

Sau khi Tổng Tân rời khỏi phòng bếp cũng không giấu những người khác, nói cho bọn họ tất cả những gì mình vừa tìm hiểu được.

Cô vừa nói xong, người đàn ông trung niên vừa nãy đi theo nam chủ nhà lên tầng đi xuống, còn cười với mọi người trong phòng khách, một mình rời đi.

“Thì ra đằng sau còn có một người làm vườn à.” Số 1 nói: “Xem ra chúng ta nên đi tìm anh ta hỏi thăm chút.”

Tuy anh ta nói vậy, nhưng lại không có ý đi trước.

Người đàn ông đeo kính hẳn là vẫn ghi thù vụ đấu khẩu lúc nãy, thấy thế cười khẩy, nói: “Sao, không đi à, muốn chờ người khác đi trước hả? Đến lúc quay lại mà không mang theo được tin tức anh muốn thì lại trách người ta đúng không?”

Sắc mặt Số 1 tối sầm, đứng bật dậy: “Ai nói tôi không muốn đi? Tôi chỉ không dám chắc chúng ta có thể tùy ý ra vào cánh cửa kia hay không thôi!”

Người đàn ông đeo kính cười lạnh: “Chúng ta vừa bước vào trò chơi không bao lâu nữ chủ nhà cũng đã nói, chúng ta có thể tùy ý ra ngoài ngắm hoa đi dạo, nếu anh còn lo lắng, tôi có thể lên tầng tìm chủ nhà hỏi lại lần nữa.”

Anh nói xong liền lên tầng, dưới cái nhìn của tất cả người chơi khác anh ta gõ phòng ngủ chính... Nữ chủ nhà cũng nhanh chóng ra mở cửa.

Mặc dù đứng trong đại sảnh, nhưng các người chơi cũng có thể nghe thấy rõ cuộc nói chuyện của hai người. Sau khi nghe người đàn ông đeo kính hỏi, nữ chủ nhà lập tức trả lời: “Đương nhiên có thể, lúc trước tôi cũng đã nói rồi, mọi người có thể đi ra ngoài bất cứ lúc nào, nhưng xin nhớ kỹ, ra vào nhớ đóng kỹ cửa.”

Sau khi người đàn ông đeo kính xuống tầng liền nhìn Số 1 đầy châm chọc: “Sao nào, giờ đã chắc chắn có thể đi ra ngoài, anh dám không?”

Số 1 vừa xấu hổ vừa giận: “Tôi đi là được chứ gì, anh đừng có mà thái độ kiêu đấy!”

Người đàn ông trung niên cũng đứng lên nói: “Vậy tôi cũng đi cùng.”

Ông ta vội vã muốn đi theo như vậy là lo Số 1 bởi vì hòn đồ người đàn ông đeo kính mà giấu giếm manh mối nghe được.

Tổng Tân cũng nói: “Tôi cũng đi.”

Cô đương nhiên muốn đi, vì để giấu manh mối.

Cô đi, Trọng Phong đương nhiên cũng đi theo, tổng cộng đã bốn người rồi, người chơi khác liền không cần đi nữa.

Dù sao một lượt bốn người đã hoàn toàn đủ để dò xét lẫn nhau, cũng đủ để tự nhớ rõ tất cả manh mối dù là nhỏ nhất rồi.

Nhưng chờ nhóm bốn người Tổng Tân đến nơi, lại phát hiện tiến triển không thuận lợi... Có thể nói là không thu hoạch được gì.

Phòng của người làm vườn ở cạnh nhà kho phía sau, là một gian phòng nhỏ âm u. Lúc Tổng Tân đến thì anh ta đang ngồi trên bãi cỏ trước phòng, cúi đầu bên vòng hoa.

Nhìn thấy bốn người đi tới, anh ta cũng chỉ là liếc một cái rồi lại cúi đầu xuống.

Số 1 và người đàn ông trung niên nhìn nhau, ngay sau đó người đàn ông trung niên mở lời chào hỏi trước: “Xin chào, chúng tôi là khách mời được mời tới tham gia bữa tiệc, tạm thời ở chỗ này mấy ngày.”

Người làm vườn ngẩng đầu lên nhìn ông ta nhưng không đáp.

Người đàn ông trung niên vẫn không nhụt chí, hắng giọng một cái, nói tiếp: “Nghe nói nơi này vườn hoa ở đây đều do một mình anh chăm sóc? Đẹp quá.”

Người làm vườn lần này còn chẳng thèm ngẩng đầu lên nữa.

Người đàn ông trung niên có chút tức giận, hừ một tiếng, không nói nữa.

Số 1 nhìn ông ta một cái, bước đến gần người làm vườn, lạnh lùng nói: “Này, anh làm sao đấy? Nói chuyện với anh sao không đáp? Không có chút lễ phép cơ bản nào à, thế mà cũng được nhận vào làm?”

Người làm vườn đặt vòng hoa bên được một nửa sang bên cạnh, đứng dậy, hờ hững nhìn bọn họ một vòng, sau đó quay người vào nhà, cũng đóng cửa lại.

Cánh cửa gỗ đập vào khung cửa ‘Rầm’ một tiếng rất to... Người này hiển nhiên không hoan nghênh bọn họ.

Người đàn ông trung niên quay đầu nhìn về phía Tổng Tân và Trọng Phong: “Làm sao bây giờ? Cứ thế mà về sao?”

Số 1 cũng nhìn Tổng Tân: “Hay là cô đi thử xem sao, cô là phụ nữ, có lẽ thái độ của anh ta sẽ đỡ hơn đấy.”

Tổng Tân không thể từ chối, liền bước lên gõ cửa, vừa gọi một tiếng “Anh ơi”, cửa đột nhiên mở ra.

Ngay sau đó, cô nhanh chóng nghiêng người sang bên. Ngay khi cô vừa tránh, một chậu nước lạnh từ bên trong cửa dội ra!

Bởi vì cô né được nên người đàn ông trung niên và Số 1 đứng ở phía sau đều húng đừ.

Hai người bị xối ướt sũng, tính tình có tốt mấy cũng không nhịn được nữa.

Đúng lúc này, người làm vườn lại hùng hùng hổ hổ chỉ tay về phía xa, mặc dù không nói một chữ nhưng động tác và vẻ mặt kia đều như đang nói: Mau cút đi!

Những biểu hiện này của anh ta lại làm cho Tổng Tân càng thêm khẳng định, nhất định có manh mối ở chỗ người làm vườn này.

Mà đã có manh mối, thì cũng không nên đắc tội với anh ta.

Thấy người đàn ông trung niên và Số 1 muốn nổi giận, cô vội vã nói: “Đi thôi, quay về rồi nói.”

Người đàn ông trung niên bình tĩnh hơn, nghe Tổng Tân nhắc nhở liền lập tức nguôi giận, hơn nữa còn kéo Số 1 một cái.

Bốn người lại cùng nhau về biệt thự, những người còn lại chờ ở phòng khách nhìn thấy hai người ướt sũng như chuột lột cũng cực kỳ kinh ngạc.

Khoảng mười một rưỡi, nữ đầu bếp đã làm xong cơm trưa, cũng chia làm từng phần đưa qua phòng từng người.

Mà nam nữ chủ nhà vẫn luôn ở phòng ngủ chính, không hề xuất hiện thêm lần nào.

Trong lúc Tống Tân đang ăn cơm, lại nghe thấy có tiếng bước chân lên tầng, cô mở cửa thấy nam chủ nhà đang đi về phía cuối hành lang.

Tống Tân muốn theo sau nhân lúc ông ta mở cửa thư phòng nhìn xem bên trong thế nào, liền quay ra hiệu cho Trọng Phong ở lại, sau đó yên lặng đi theo sau nam chủ nhà. Nam chủ nhà dừng lại, quay đầu cười với cô: “Cơm trưa thế nào?”

Tống Tân cũng khách khí đáp: “Rất ngon, tay nghề của đầu bếp quả thực rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi.” Nam chủ nhà nói xong liền tiếp tục đi về phía thư phòng, “Chiều hôm nay tôi sẽ ở thư phòng, nếu có cần gì, mọi người có thể nói với vợ tôi.”

“Được, tôi sẽ.” Tống Tân vừa trả lời vừa đi theo ông ta, cũng chỉ chỉ gian phòng đối diện với thư phòng: “Tôi đang muốn tìm người nói chuyện.”

Ở trong gian phòng kia là Chu Ly.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, những người chơi khác nghe được tiếng động cũng đều mở cửa nhìn, nhưng không dám theo ra hết.

Nếu như cả một đám đều đi theo, chọc giận nam chủ nhà thì sợ rằng bọn họ sẽ chẳng nhìn thấy được gì hết.

Cho nên bọn họ chỉ đứng ở cửa phòng mình, nhìn Tống Tân đi theo nam chủ nhà.

Cuối cùng cũng đến cửa thư phòng.

Nam chủ nhà đưa tay lấy từ trong túi quần ra một chiếc chìa khóa, mở khóa, cũng đẩy cửa đi vào.

Động tác của ông ta không nhanh không chậm, nhìn có vẻ cũng không có ý che dấu cái gì, thậm chí sau khi bước vào còn giữ tay nắm cửa cười với Tống Tân rồi mới chậm rãi đóng cửa lại.

Trong lúc ấy, Tống Tân qua khe hở nhìn thấy một phần trong phòng.

Đáng tiếc không thể xem hết toàn bộ thư phòng, cô chỉ có thể nhìn thấy bên trong có một giá sách rất cao, đặt rất nhiều sách, mà phía trước giá sách có một cái bàn, trên bàn đặt đèn bàn và vài món đồ đơn giản.

Từ những gì cô có thể nhìn thấy thì đây chỉ là một thư phòng rất bình thường mà thôi.

Những người chơi khác lúc này cũng vội vàng đi tới, lặng lẽ hỏi thăm cô nhìn thấy gì.

Tống Tân vào phòng Chu Ly, nói ra những gì mình đã thấy cho những người khác, mọi người lại thất vọng thêm một lần.

“Chúng ta tìm cơ hội tự mình vào xem mới được, từ cửa nhìn vào dù sao cũng không được đầy đủ.” Người đàn ông đeo kính nói.

Người đàn ông trung niên gật đầu: “Đúng vậy, nhưng chúng phải lấy được chìa khóa đã. Hoặc là... Trong số mấy người có ai biết mở khóa không?”

Không ai đáp, hiển nhiên là không ai có kỹ năng này.

Cả một buổi chiều, bọn họ lại tìm kiếm trong phòng, nhưng mãi cho đến buổi tối cũng không phát hiện thêm bất cứ manh mối nào.

Bữa tối giống như nam chủ nhà đã nói, rất phong phú.

Đối với người chơi ở thế giới thực chỉ có thể miễn cưỡng no bụng mà nói, đồ ăn vừa ngon vừa nóng hổi thế này thật hiếm thấy. Cho nên mặc dù còn có rất nhiều chuyện cần phải điều tra, nhưng bữa cơm này bọn họ vẫn ăn thật ngon lành.

Đáng tiếc chính là hai vị chủ nhà đều tuân thủ quy tắc không nói chuyện khi ăn cơm, không chịu nói bất cứ cái gì, các người chơi cũng không moi được thông tin nào từ họ.

Mà sau khi ăn xong cơm tối, hai người kia lại quay về phòng.

Những người khác cũng hết cách rồi, đành phải về phòng rửa mặt nghỉ ngơi.

Trước khi về phòng, người đàn ông trung niên nhắc nhở một câu: “Tối nay tất cả mọi người phải cẩn thận, đừng ngủ quá say, vết máu trong phòng tôi cũng không phải là giả đâu.”

Những người khác đương nhiên cũng hiểu, đều tỏ vẻ lúc ngủ chắc chắn sẽ khóa cửa phòng.

Nhưng cho dù đã có người nhắc nhở, thậm chí tất cả mọi người đều khóa cửa phòng, nhưng qua đêm nay, một trong số những người chơi vẫn biến mất.... Người kia chính là Số 1.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Người máy trí năng không có tình cảm

Editor: mèomỡ

Tổng Tân không phải loại người ngủ say không biết trời đất gì, huống chi còn ở trong hoàn cảnh biết rõ sẽ có nguy hiểm này. Cô tin rằng không chỉ cô mà bất kỳ người chơi nào khác cũng sẽ đề cao cảnh giác, dù là ngủ cũng không dám thả lỏng.

Nhưng mà... Đêm nay cô lại ngủ cực say, say đến mức ngay cả Trọng Phong cũng không thể gọi cô dậy nổi.

Tổng Tân hơn ba giờ sáng mới tỉnh. Trong lúc ngái ngủ cô cảm thấy có người đang lay vai cô, vì vậy mới từ từ tỉnh lại.

Lúc vừa tỉnh đầu óc cô còn có chút không tỉnh táo, mơ mơ màng màng nhìn bóng người bên giường, hỏi: “Làm sao vậy?”

Trọng Phong đưa tay bật đèn bàn đầu giường, ánh sáng khiến Tổng Tân hơi nheo mắt.

Anh quay đầu nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, lại quay đầu nhìn cô, nói: “Khoảng hai tiếng trước, bên ngoài có tiếng động.”

“Hai tiếng trước?” Tổng Tân liền choàng tỉnh, cô xoay người ngồi dậy, vừa định hỏi tiếp lại đột nhiên cảm thấy đầu vừa nặng vừa choáng váng.

Cô dùng sức lắc đầu, mới hỏi Trọng Phong: “Sao lúc ấy anh không gọi em dậy?”

Trọng Phong chớp mắt, nói: “Gọi không tỉnh.”

Tổng Tân sững sốt... Dường như cô đã tìm được nguyên nhân khiến đầu cô nặng như đá rồi.

Cô vội vã hỏi: “Sau những tiếng động ấy còn gì không, anh có nhớ nó là tiếng gì? Từ đâu phát ra không?”

Trọng Phong nghĩ nghĩ, đáp: “Không nghe được, hình như có tiếng lẩn trên mặt đất, đi qua phòng của chúng ta, vào bên trong.”

Vậy chính là... Từ phòng của người chơi Số 1 đầu cầu thang tới rồi.

Tổng Tân trầm ngâm, khẽ nói: “Tạm thời đừng để ý tới, ngủ đi.”

Trọng Phong sẽ không phản đối bất kỳ câu nào cô nói, nghe vậy liền gật đầu, nhưng vẫn đứng ở bên giường không hề động đậy.

Tổng Tân bất lực cười một tiếng: “Ngủ không được cũng đừng đứng, ngồi xuống đi.”

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường.

Mà Tổng Tân đã thành thói quen... Ở trong thế giới hiện thực cũng như này, mỗi đêm anh ngủ khoảng một tiếng rồi sẽ tỉnh, sau đó lẳng lặng ngồi trong bóng tối trước cửa ra vào phòng ngủ của cô.

Lúc ấy, qua ba ngày cô mới ngẫu nhiên phát hiện ra chuyện này, nhưng lại hết cách với anh, đành phải chuyển sofa đến cửa phòng, để cho anh tỉnh cũng có thể nằm ở trên ghế.

Tổng Tân tắt đèn, rúc vào trong chăn, mới lẳng lặng ngẫm nghĩ lại chuyện đêm nay.

Cho dù cô ngủ say như chết, cũng không đến mức Trọng Phong lay mà vẫn không tỉnh. Cho nên cô đoán mình uống phải loại thuốc mê nào đó.

Mà người bỏ thuốc nhất định là vợ chồng chủ nhà, ít nhất là một trong số hai người bọn họ.

Cô có thể khẳng định như vậy, là vì ban ngày nữ chủ nhà đã cố ý nhắc nhở các người chơi, nam chủ nhà có bệnh mộng du, nếu như buổi tối nghe thấy tiếng động thì hi vọng mọi người có thể ở nguyên trong phòng mình, tuyệt đối không đi ra ngoài.

Những lời này đã chứng tỏ rằng bà ta biết buổi tối nhất định sẽ có tiếng động.

Thế nên chuyện Tổng Tân mê man trăm phần trăm có liên quan đến bà ta.

Ngoài ra, Trọng Phong nói tiếng lẩn đồ vật hướng về phía trong, mà tầng này ngoại trừ phòng của các người chơi thì cũng chỉ còn một thư phòng đã khóa trái.

Cho nên người tạo ra âm thanh này hẳn là đã đi về phía thư phòng.

Tổng Tân thật ra rất muốn mở cửa ra xem tình hình bên ngoài, nhưng cô phải cẩn thận, ai biết bây giờ bên ngoài rốt cuộc có nguy hiểm hay không?

Những người chơi khác chắc hẳn vẫn chưa tỉnh, cô cũng không cần thiết phải mạo hiểm như vậy, không bằng đợi trời sáng hơn một chút rồi đi. . .

Tổng Tân nghĩ tới nghĩ lui một lúc lại cảm thấy buồn ngủ, cô cứ thế lại thiếp đi lần nữa.

Khi tỉnh lại thì cô cảm thấy đầu óc đã tỉnh táo hơn rất nhiều.

Trong phòng vẫn tối đen, bởi vì này bức rèm màu đen dày đã hoàn toàn chặn ánh sáng bên ngoài, khiến người ta không xác định được thời gian.

Tổng Tân rời giường vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy bầu trời đã hừng sáng, nhìn có vẻ là khoảng hơn bảy giờ.

Cô tiện tay vuốt vuốt mái tóc ngắn lộn xộn, mặt cũng chưa kịp rửa liền mở cửa ra ngoài, nhìn về phía đầu cầu thang.

Ngay sau đó, cô liền thấy cánh cửa của Số 1 chỉ khép hờ.

Trọng Phong treo Miêu Dao bên hông, theo Tổng Tân đi ra.

Đợi đến khi Tổng Tân đẩy cửa phòng ra thì mùi máu tươi nhàn nhạt liền xộc vào mũi.

Trong phòng không có bật đèn nên tối đen như mực, cho dù trên hành lang có đèn, cũng không thể hoàn toàn chiếu sáng trong phòng.

Tổng Tân nhú mồm, đưa tay bật công tắc đèn trên tường.

Ánh sáng từ ngọn đèn xua tan bóng tối, tình hình trong phòng cũng trở rõ ràng.

Cô lập tức nhìn thấy chiếc chăn bông bị lật lên vo thành một đống. . . Giống như có người lật chăn trên người ra để xuống giường, nhưng không quay lại vuốt phẳng lại chăn nên nó vẫn cứ giữ nguyên tình trạng xốc xếch như lúc bị vén lên vậy.

Trên giường cũng không có người, nhưng. . . Có máu.

Tổng Tân nhìn một vòng, xác định xung quanh không có nguy hiểm mới cất bước đi về phía giường.

Cô nhìn thấy một vết máu lớn trên gối đầu màu vàng nhạt, mà trên tấm chăn bị xốc lên lại rất sạch sẽ.

Cô đưa tay lật góc chăn xuống mới thấy phần chăn bị che khuất cũng dính máu. . . Chứng tỏ, khi Số 1 chết anh ta còn đang đắp chăn.

Sau đó chăn mới bị xốc lên, góc bị nhấc lên gấp lại che mất vết máu.

Như vậy thì thi thể của anh ta đâu?

Tổng Tân quay đầu nhìn Trọng Phong, nhớ tới tiếng lẩm bẩm anh nói tối hôm qua.

Thi thể bị chuyển đi rồi sao, chuyển vào này thư phòng bị khóa trái?

Chủ nhân nơi này lấy thi thể làm gì, chẳng lẽ. . . Bọn họ muốn ăn thịt người?

Lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân, Tổng Tân ra khỏi phòng liền thấy người đàn ông trung niên đang ngáp dài đi về phía này.

Ông ta cũng nhìn thấy Tổng Tân, ngay sau đó nghi ngờ hỏi: “Sao cô lại từ phòng anh ta đi ra?”

Mấy phút đồng hồ sau, tất cả người chơi đều bị đánh thức, đứng xung quanh chiếc giường nhuộm máu, nhìn vết máu đã gần khô, vẻ mặt nghiêm túc.

Qua một hồi lâu, mới có người nói: “Hôm qua tôi chẳng hề nghe thấy gì, ngủ một mạch tới sáng. Máy người có nghe thấy động tĩnh gì không?”

Những người khác đều lắc đầu, Tổng Tân cũng phủ nhận theo.

Về tiếng lẩm bẩm cô muốn tạm thời giấu giếm, dù sao nhiệm vụ của cô và những người khác cũng không giống nhau. Mặc dù cô cũng không muốn bọn họ chết, nhưng cô càng không muốn mình chết hơn.

Nhưng điều này thật ra cũng không quan trọng đến vậy, bởi vì dù có nói đến tiếng lẩm bẩm hay không thì tất cả mọi người đều sẽ nghĩ mọi cách vào thư phòng.

“Tôi hôm qua tôi cũng ngủ say như chết, đến khi mọi người đến gõ cửa mới tỉnh.” Chu Ly cau mày nói: “Lạ thật, bình thường tôi ngủ đều sẽ tỉnh một lần, tại sao ở đây lại ngủ say như vậy?”

Người đàn ông đeo kính nói: “Quả thật rất kỳ lạ, tối hôm qua tôi cũng ngủ rất say. Đáng lý ra, trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế này không nên ngủ say

như vậy mới đúng. Máy người thì sao, tối hôm qua ngủ thế nào?”

Những người khác cũng đều tỏ vẻ mình ngủ thẳng tới sáng.

Tổng Tân nói: “Tôi hẳn là người tỉnh dậy đầu tiên, nhưng cũng chỉ sớm hơn mọi người mấy phút mà thôi.”

“Rất không đúng.” Người đàn ông trung niên nghiêm túc nói: “Cho dù thực sự có người ngủ say như chết thì cũng không thể tất cả mọi người đều giống nhau chứ? Có lẽ nào... Chúng ta bị chuốc thuốc không?”

Người đàn ông đeo kính đẩy kính, nói: “Chủ nhân nơi này có vấn đề là chuyện không cần bàn rồi, tôi cho rằng, rất có thể bọn họ đã động tay động chân vào đồ ăn tối hôm qua của chúng ta.”

“Còn có.” Tổng Tân quay đầu nhìn về phía cửa phòng: “Trước khi ngủ anh ta hẳn là đã khóa cửa, nhưng vô dụng. Cho dù khóa cũng có thể bị người khác dùng chìa khóa mở ra.”

“Làm sao bây giờ? Tối nay chắc chắn sẽ có người nữa chết!” Chu Ly đi đến ôm tay Tổng Tân.

Tổng Tân cúi đầu nhìn tay cô ta, nói: “Phải nghĩ cách lấy được chìa khóa thư phòng, vào xem”

Người đàn ông trung niên nói: “Còn có người làm vườn kia, cũng phải đi hỏi lại một lần nữa.”

“Vậy hôm nay chia làm hai đội đi, một đội đi tìm người làm vườn, một đội nghĩ cách vào thư phòng.” Người đàn ông đeo kính nói, “Tôi đi tìm người làm vườn.”

Người đàn ông trung niên ngày hôm qua đã bị người làm vườn chọc giận, hôm nay đương nhiên không muốn gặp lại anh ta, liền chọn ở lại nghĩ cách vào thư phòng.

Tổng Tân thoáng ngẫm nghĩ, nói: “Ta cũng đi tìm người làm vườn.”

Cô nói xong còn có ý quay đầu hỏi Trọng Phong: “Anh có đi cùng em không?”

Đây là để cho người khác xem, Trọng Phong cũng vô cùng phối hợp gật đầu, còn mỉm cười.

Chu Ly vội vàng nói: “Vậy tôi cũng đi cùng!”

Bởi vì nơi này ngoại trừ cô ta thì chỉ còn mỗi Tổng Tân là người chơi nữa, bây giờ cô ta có chút sợ hãi, cho nên trong lòng có khuynh hướng tới gần đồng tính.

Những người còn lại dĩ nhiên là hợp thành một đội với người đàn ông trung niên, ở lại nghĩ cách vào thư phòng.

Sau đó mọi người liền trở về phòng rửa mặt, xuống đại sảnh ăn sáng.

Tổng Tân và Trọng Phong cùng nhau đứng trước bồn rửa tay đánh răng rửa mặt, anh còn thông qua cái gương trước mặt nhìn cô.

Cô nhỏ bọt kem đánh răng, hỏi: “Có phải anh có gì muốn nói đúng không?”

Trọng Phong súc miệng, đôi mắt đỏ khê chớp chớp, mặt không cảm xúc, nói: “Nhiệm vụ của em có cách đơn giản hơn để hoàn thành.”

Động tác đánh răng của Tổng Tân hơi khựng lại, thông qua cái gương trước mặt đối diện với đôi mắt màu đỏ không có cảm xúc kia, chậm rãi hỏi: “Cách gì?”

Anh hiện giờ đã có thể độc lập suy nghĩ, người máy trí năng rốt cuộc tiến bộ nhanh đến mức nào?

Trọng Phong dùng đầu ngón tay lau bọt ở khóe miệng, hơi cười, dùng giọng điệu ôn hòa đáp: “Giết bọn họ.”

Mí mắt Tổng Tân giật một cái... Có lẽ chính anh cũng không biết, về mặt mà giọng điệu anh lúc này khiến bốn chữ kia trở nên khủng bố đến nhường nào.

Người máy trí năng không có tình cảm... Đây rốt cuộc là ưu điểm hay khuyết điểm?

Tổng Tân nhìn anh, không nói gì.

Trọng Phong chớp chớp mắt, nói tiếp: “Giết nam chủ nhà, cướp chìa khóa. Nếu như tìm được đồ mà không có cơ hội phá hủy nó thì giết những người khác rồi phá.”

Tổng Tân khép mắt, tiếp tục đánh răng để che giấu sự bàng hoàng trong lòng.

Thật ra khi vừa bước vào trò chơi cô đã nghĩ đến cách này, mà cô cũng thật sự có thể làm như vậy, bởi vì quy tắc trò chơi cũng không quy định cô

không được giết người.

Nhưng cô chưa bao giờ ngờ cô có thể nghe được những điều này từ Trọng Phong!

Có lẽ anh không thể nghĩ ra cách nào phức tạp hơn, cao minh hơn, nhưng cách thức đơn giản thô bạo này lại là cách dễ dàng nhất, mà tỷ lệ thành công lại cao nhất.

p.s: Đã nói đúng lại còn nói to anh ơiiiiii =)))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Nước thuốc

Editor: mèomỡ

Trọng Phong không phải người, cho dù bề ngoài của anh giống con người đến mức nào đi nữa thì anh vẫn không có tình cảm giống như con người được.

Cho nên anh có thể thân nhiên đưa ra cách làm này.

Nhưng Tổng Tân không được, cho dù cô ích kỷ đến mức nào thì cô vẫn không thể giết hết những người đó mà hoàn toàn không gặp phải chướng ngại tâm lý.

Nếu như những người kia là người xấu thì cô có thể sẽ không do dự, nhưng bọn họ không phải.

Mặc dù... Kể cả không dùng cách này, chỉ cần cô muốn sống sót thì tất cả bọn họ đều phải chết đi chẳng nữa.

Tổng Tân súc miệng, lấy tay gầy gầy tóc mái hơi dài trước mặt, từ trong gương nhìn về Trọng Phong, chậm rãi nói: “Không phải bắt đắc dĩ thì em sẽ không làm như vậy. Chúng ta có thể giết nam chủ nhà cướp chia khóa, nhưng những người khác tạm thời cứ kệ họ.”

Tạm thời cứ chơi dựa theo quy tắc trò chơi đã.

Các người chơi dần dần đến xuống phòng khách đông đủ ăn bữa sáng, mà nữ đầu bếp bung đồ ăn sáng đến thừa một phần lạng lẽ đếm số người, ngay sau sắc mặt cô ta hơi thay đổi, vội vàng xoay người đi.

Tổng Tân nhìn bóng lưng gấp gáp của cô ta, trong lòng thầm nghĩ, xem ra không chỉ có người làm vườn mà còn phải tìm cơ hội cạy miệng cả nữ đầu bếp này nữa.

Khi ăn bữa sáng được một nửa thì nam nữ chủ nhà dắt tay nhau xuống tầng, về mặt hai vợ chồng thân đều rất ôn hòa và bình tĩnh, không thấy chút chột dạ nào.

Hai người này đều không nhắc gì đến chuyện thiếu một người, giống như người kia hoàn toàn không tồn tại ngay từ khi vừa bắt đầu trò chơi.

Tổng Tân yên lặng uống sữa tươi, trong lòng càng thêm khẳng định bọn họ có bí mật rất lớn.

Mọi người nhanh chóng ăn xong bữa sáng, vội vàng làm việc dựa theo phân công lúc trước.

Vườn hoa vào buổi sáng sớm còn xinh đẹp hơn lúc bọn họ đến vào hôm qua rất nhiều, không khí tươi mát đến nỗi làm người ta có cảm giác mỗi một nhịp thở đều khiến phổi được thanh lọc.

Người làm vườn vẫn ngồi bên ngoài gian phòng của mình, vòng hoa bên dờ ngày hôm qua vẫn nằm đó, hoa đã héo rũ.

Hôm nay anh ta không bện vòng hoa nữa, cũng chẳng làm gì cả, chỉ ngồi đó ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, trong đôi mắt tang thương ẩn chứa cảm xúc người khác không hiểu được.

Khi các người chơi bước trên con đường mòn đi tới thì anh ta từ từ quay đầu nhìn bọn họ một cái, sau đó lại đứng dậy, trở về phòng.

Mặc dù các người chơi sau khi thấy anh ta đứng dậy thì đều bước nhanh hơn nhưng vì cự ly vẫn còn xa nên không kịp ngăn anh ta lại trước khi anh ta vào nhà.

Khi bọn họ chạy đến ngoài phòng thì người làm vườn đã đóng cửa lại mất rồi.

Chu Ly nhìn về phía Tổng Tân, khẽ hỏi: “Làm sao bây giờ? Chờ sao?”

Tổng Tân ngẫm nghĩ, quyết định tiến lên gõ cửa. Nhưng cô mới đi tới trước cửa thì cánh cửa kia liền mở ra.

Có kinh nghiệm ngày hôm qua, cô lập tức né sang bên cạnh, nhưng lần này không có nước từ bên trong giội ra nữa.

Người làm vườn nhìn cô, đưa một trang tờ giấy cho cô, ngay sau đó lập tức đóng cửa lại.

Chu Ly và người đàn ông đeo kính vội vàng chạy tới nhìn Tổng Tân mở tờ giấy ra.

Trên tờ giấy chỉ có hai chữ tiêu tiêu vẹo vẹo.... Đi mau.

Tổng Tân nhủ mảy, nhớ lại lúc gặp người làm vườn ngày hôm qua, thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ người làm vườn này bị câm?

Hôm qua anh ta không hề nói một chữ, hôm nay cũng vậy, mà ngay cả hai chữ “Đi mau” đơn giản này cũng phải viết ra giấy.

Nếu như không phải không thể nói... Thì có nguyên nhân nào khiến anh ta không thể nói chuyện đây?

“Người này kì quái quá.” Chu Ly cau mày nói: “Anh ta hoàn toàn không chịu hợp tác, chúng ta làm thế nào mới có thể hỏi thăm manh mối?”

Người đàn ông đeo kính nhìn Miêu Dao bên hông Trọng Phong, nói: “Mềm không được, thì ta cứng.”

Tổng Tân và Chu Ly đều không phản đối, Trọng Phong lại càng không.

Người đàn ông đeo kính liền cầm cái ghế người làm vườn để ngoài cửa, đi tới trước cửa, dùng sức phang lên cửa.

Rầm một tiếng, ván cửa cũng rung lên bần bật.

Cửa nơi này không giống trong biệt thự, chỉ là cửa gỗ công nghiệp mà thôi, mặc dù có khóa cũng không quá chắc chắn. Chờ đến lúc người đàn ông đeo kính nện đến thờ hồng học thì cửa gỗ bị đập gãy hai mảnh.

Người làm vườn cuối cùng cũng chịu mở cửa, sắc mặt đen như đất nồi, đứng ở cửa tức tối nhìn chằm chằm vào các người chơi.

Người đàn ông đeo kính thờ hồn hển, nói: “Nói cho chúng tôi biết bí mật của nơi quý quái này, nếu không chúng tôi giết anh đấy!”

Người làm vườn nhìn anh ta một lát, sau đó im lặng nhắm mắt lại... Anh ta đang lặng lẽ mà nói cho bọn họ biết, muốn giết ta thì cứ việc ra tay đi.

Đã làm đến nước này rồi, anh ta vẫn không chịu nói.

Người đàn ông đeo kính vừa tức lại không làm gì được, giơ cao ghế muốn đập vào đầu người làm vườn nhưng lại không dám xuống tay.

Bởi vì anh ta chắc NPC nào mới là chính xác, lỡ như bởi vì một phút tức giận mà giết chết NPC cần giao vật phẩm thì anh ta chỉ có nước khóc ra tiếng mán.

Anh ta tức giận ném chiếc ghế sang bên, hung dữ nói với người làm vườn: “Anh không nói đúng không? Tôi không dám giết anh, chẳng lẽ anh cho rằng tôi không dám đánh anh chắc?”

Nói xong anh ta cũng vung tay muốn đập vào mặt người làm vườn, người làm vườn không trốn không tránh, tỏ vẻ mặc kệ anh ta muốn đánh sao thì đánh.

Thái độ cứng mềm đều không nghe này thật sự khiến người ta bó tay.

Tổng Tân nghĩ một lát, nói: “Hai người ở đây, tôi và Trọng Phong tới chỗ nữ đầu bếp kia xem sao.”

Chu Ly cũng muốn đi theo, nhưng cô ta còn chưa kịp lên tiếng thì Tổng Tân cũng đã đi mất, Trọng Phong cũng đi theo luôn, hoàn toàn không cho Chu Ly cơ hội nói chuyện.

Chu Ly quay đầu nhìn người đàn ông đeo kính, do dự một chút, cuối cùng vẫn ở lại. Cô ta đâu thể để một mình anh ta ở đây.

Nữ đầu bếp lúc này đang ở trong phòng bếp rửa bát, nhưng lần này tâm trạng cô ta dường như không tốt như.

Tổng Tân đi vào phòng bếp, nữ đầu bếp đưa lưng về phía cửa dường như hoàn toàn không nghe thấy tiếng bước chân của cô. Thậm chí khi cô gọi nữ đầu bếp một tiếng cô ta còn sợ đến mức làm rơi bát đĩa xuống sàn, vỡ làm mấy mảnh.

Nữ đầu bếp luống cuống ngồi xuống dọn dẹp, lại không cẩn thận làm đứt tay, cuống quýt ngậm ngón tay vào miệng.

Tổng Tân tiến lên, đứng trước mặt cô ta, cúi đầu hỏi: “Sao lại hốt hoảng như vậy? Xảy ra chuyện gì à?”

Nữ đầu bếp lắc đầu liên tục, thả tay xuống miễn cưỡng mà cười: “Không có gì, không có gì.”

“Chẳng lẽ cô không phát hiện thiếu một vị khách sao?” Tống Tân mỉm cười hỏi.

Nữ đầu bếp lùi về phía sau một bước, dựa vào bồn rửa bát, bối rối lắc đầu: “Xin lỗi, tôi không biết gì đâu.”

Tống Tân bước về phía trước một bước, để gậy găm lên những mảnh vỡ, phát ra tiếng rạo rạo nho nhỏ.

Cô nhìn chăm chăm đầu bếp nữ mặt mũi tràn đầy bối rối, từ từ nói: “Trước kia cũng từng xảy ra chuyện như thế đúng không, người tới đây làm khách, mỗi đêm đều sẽ biến mất, sống không gặp người chết không thấy xác.”

Nữ đầu bếp tròn trĩnh mắt, có vẻ có chút bàng hoàng, rồi lại nhanh chóng hoàn hồn, cuống quýt che dấu tâm tình của mình.

Nhưng Tống Tân đã nhìn thấy, cô cười một tiếng, nói: “Tôi còn muốn biết một chuyện. ... Thuốc trong bữa tối, cô bỏ vào chỗ nào thế?”

Về bối rối chột dạ của nữ đầu bếp cuối cùng cũng không che dấu được nữa, cô ta vô thức mà lui về phía sau, lại bởi vì chạm vào bồn rửa bát mà không lùi được nữa.

Dò xét đã có kết quả. ... Phụ trách bỏ thuốc chính là vị đầu bếp nữ này.

Nữ đầu bếp căng thẳng đến mức nuốt nước bọt vài cái, mới mạnh mẽ nói: “Tôi không biết thuốc gì...”

“Không sao.” Tống Tân ngắt lời cô ta: “Không nói chuyện này nữa, chúng ta đổi chủ đề. ... Cô thật sự mới đến đây làm hơn nửa tháng sao?”

Nữ đầu bếp sừng sốt, sau đó khẽ gật đầu: “Phải, phải.”

“Nếu như điều cô nói là sự thật, vậy thì, vị đầu bếp trước khi cô tới đâu?” Tống Tân mỉm cười nhìn cô ta, chậm rãi nói: “Còn có vị quản gia kia, ông ấy thực sự từ chức rồi đi sao? Nếu như cô không thể xác định bọn họ đi đâu, vậy sao cô dám chắc bọn họ không phải là đột nhiên biến mất giống những vị khách mời kia?”

“Tôi...”

Tống Tân không đợi cô ta nói xong, lại hỏi tiếp: “Cô có thấy những vết máu trong phòng cho khách không? Mặc dù cô không thấy thì những vết máu kia đã chứng tỏ những người biến mất đều chết rồi. Sao cô dám khẳng định sẽ không đến phiên cô?”

Nữ đầu bếp lại nuốt nước bọt, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi, hiển nhiên là đang vô cùng căng thẳng.

“Cô rốt cuộc biết những gì? Nói cho tôi biết!” Tống Tân lại tiến lên một bước, hai mắt gần như ghé sát vào mặt nữ đầu bếp, tiếp tục ép hỏi.

Nữ đầu bếp vô thức mà ngửa người ra sau, môi run rẩy hai cái: “Đúng, đúng vậy, khách mời trước đây cũng biến mất!”

Tống Tân cười cười, đưa tay vỗ nhẹ lên vai cô ta: “Thế mới đúng chứ, còn có gì nữa, nói đi.”

Nữ đầu bếp nhìn ra cửa phòng bếp một chút, mới nói tiếp: “Tôi biết cũng không nhiều, những khách mời biến mất kia không cùng nhau tới, bọn họ lần lượt tới đây, cách nhau khoảng hai đến ba ngày. ... Nhưng ai cũng chỉ ở lại một đêm, sáng hôm sau đã không thấy tăm hơi rồi. Ban đầu tôi thật sự cho là bọn họ đi sớm. ... Bởi vì tôi chỉ là đầu bếp phụ trách nấu cơm nên bình thường sẽ không lên tầng ba dành cho khách. Cho đến một buổi chiều mấy ngày trước, tôi đột nhiên tò mò lên một chuyến, lại trông thấy người vệ sinh đang ném một ga giường có máu vào trong túi rác...”

Lúc ấy người dọn vệ sinh không nói gì, nhưng đến tối nữ chủ nhà liền đến tìm đầu bếp nữ, cũng dùng ánh mắt răn đe mà hỏi thăm xem hôm nay cô ta đã nhìn thấy gì ở tầng ba.

Nữ đầu bếp lúc ấy vô thức mà tỏ vẻ không nhìn thấy gì cả, mà điều ấy dường như đã cứu cô ta một mạng.

Nữ chủ nhà thoả mãn cười cười, nói cho cô ta biết chỉ cần an phận làm đúng công việc theo chức trách sẽ tăng gấp đôi tiền lương cho cô ta.

Mà khi nữ đầu bếp ngoan ngoãn chỉ làm công việc của mình thì đám người chơi cùng Tống Tân đến.

Nữ đầu bếp nói, trước khi người chơi đến, nữ chủ nhà cho cô một cái lọ, cũng bảo cô trước bữa cơm, ngâm hết bát đĩa đựng đồ ăn cho khách vào loại nước này nửa tiếng. ... Nữ chủ nhà nói, đây là dung dịch tiêu độc. Nhưng lại nhấn mạnh chỉ cần “Tiêu độc” trong bát đĩa của khách.

Cái lọ kia để ở cạnh đồng hồ đồ gia vị, là một bình thủy tinh giống như bình rượu.

Tống Tân cầm lên nhìn nhìn, chỉ thấy bên trong còn nhiều chất lỏng trong suốt, mới chỉ dùng hết khoảng một phần mười.

“Phu nhân nói, lần đầu chỉ cần một thìa, cho vào nước là được rồi.” Nữ đầu bếp đứng bên nhỏ giọng nói.

Tống Tân vận nắp bình ngửi một chút, chỉ thế thôi mà cô đã cảm thấy có chút choáng váng. Thứ này không mùi, nhưng hiệu quả đúng là rất tốt.

Cô đóng nắp, đặt về chỗ cũ, trầm ngâm một lát, sau đó ngẩng đầu nhìn đầu bếp nữ: “Tôi muốn cô giúp tôi làm một chuyện.”

Nữ đầu bếp run rẩy, lắc đầu lia lịa, toàn thân đều tỏ vẻ kháng cự.

Tổng Tân thêm một câu: “Sau khi chuyện thành công, cô không những sống sót mà còn có thể mang tiền nơi này đi.”

“Cô, cô muốn giết bọn họ?” Nữ đầu bếp trợn mắt, vẻ mặt không thể tin.

Tổng Tân cười: “Cái này không liên quan đến cô, cô chỉ cần biết rằng, chuyện tôi muốn cô làm không khó.”

Ánh mắt nữ đầu bếp bắt đầu thay đổi, cô ta có vẻ có chút do dự, vài phút sau, mới cắn môi, gật đầu: “Được, tôi thử xem.”

Tổng Tân đi tới cửa phòng bếp, nhìn ra phía ngoài, sau đó nói với Trọng Phong: “Anh đứng đây giúp anh canh chừng, nếu có người khác đến thì lập tức nói cho em biết.”

Trọng Phong liền đứng ở cạnh cửa, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm bên ngoài.

Nhân lúc những người chơi khác tạm thời không ở đây, Tổng Tân dùng mấy phút xem xét lại một lượt kế hoạch cô vừa nghĩ ra, sau đó đem nói cho nữ đầu bếp những việc cần làm.

Xong xuôi cô liền rời khỏi phòng bếp, cùng Trọng Phong quay lại chỗ người làm vườn.

Mà lúc này người đàn ông đeo kính cùng Chu Ly vẫn còn đang bó tay với người làm vườn.

Nhìn thấy Tổng Tân bọn họ liền chạy tới, Chu Ly vẫy vẫy tay với cô, từ xa đã hỏi: “Sao rồi, có tìm được đầu mối gì không?”

Tổng Tân lắc đầu, đợi đến gần mới nói: “Không có manh mối, nhưng biết được vài chuyện. ... Chúng ta tối hôm qua quả thật đã bị chuốc thuốc, thuốc ở trong bát đĩa, thức ăn thì không sao.”

Cô nói qua cách thuốc được dùng trên bát đĩa như thế nào, người đàn ông đeo kính sau khi nghe xong liền gật đầu nói: “Tôi đoán cũng chỉ có thể làm như vậy thôi, vợ chồng chủ nhà tối hôm qua cũng ăn những đồ đó, nếu như thức ăn có vấn đề, bọn họ cũng sẽ bị. Nhưng bỏ vào bát đĩa thì khác, chỉ cần bát đĩa của bọn họ không dính phải thì cũng không sao.”

Tổng Tân nói: “Nữ đầu bếp làm theo lệnh của chủ nhà, tôi đã uy hiếp cô ta tối nay không được bỏ thuốc nữa, nếu không cho dù tối nay có người chết thì những người còn sống sót ngày mai cũng sẽ giết cô ta. Cô ta sợ chết nên đồng ý rồi.”

Khi nói chuyện bọn họ cũng không tránh né người làm vườn, mà người làm vườn kia cũng đang đứng trong cửa, thông qua cánh cửa đã vỡ nham nhở nhìn bọn họ chằm chằm.

“Dù sao thì không ăn một bữa cơm tối cũng không chết được, chúng ta có thể không ăn mà.” Chu Ly nói.

Người đàn ông đeo kính lắc đầu: “Tốt nhất là đừng làm vậy, không khiến vợ chồng chủ nhà sinh nghi thì buổi đêm họ mới lộ ra sơ hở. Đợi lúc bọn họ đến giết người, chúng ta có thể bắt tại trận.”

Tổng Tân gật đầu: “Tôi cũng nghĩ như vậy, cho nên tối nay nhất định phải ăn cơm, nhưng trong lúc nữ đầu bếp nấu cơm có thể cho người ở phòng bếp giám sát cô ta, chỉ cần khiến cô ta không có cơ hội động tay động chân vào đồ ăn là được.”

“Cứ làm như thế đi.” Người đàn ông đeo kính không nói thêm gì nữa, quay đầu nhìn về phía người làm vườn: “Vậy anh ta thì sao? Thực sự là cứng đầu không cạy miệng nổi!”

Tổng Tân nhìn về phía người làm vườn, chậm rãi nói: “Hoặc chúng ta cần tìm được chìa khóa có thể cạy miệng anh ta trước đã”

Nếu đã có NPC này thì nhất định phải có tác dụng nào đó. Anh ta bây giờ không chịu nói, đương nhiên là có nguyên nhân.

Giống như trong trò chơi điện tử, cần có điều kiện đặc biệt mới có thể lấy được manh mối từ NPC.

Khi bốn người cùng nhau trở về thì bốn người chơi còn lại kia đều đã ngồi trong phòng khách.

Người đàn ông trung niên vừa thấy bọn họ liền đứng phắt dậy, sắc mặt rất xấu: “Nam chủ nhà đi ra ngoài, chìa khóa ông ta cầm theo, không cách nào lấy được. Hai người bọn họ qua thư phòng thử nạy cửa, kết quả... Nghe thấy trong phòng có chút tiếng động kỳ quái!”

p/s: Edit xong từ 2 hôm trước mà quên post =))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Mở cửa

Editor: mèomỡ

Khi đội của Tống Tân bận rộn thì người đàn ông trung niên cùng ba người khác cũng không nhàn rỗi.

Bốn người bọn họ đầu tiên là quay về phòng ở tầng ba bàn bạc kế hoạch. Vốn định để hai người đi tìm vợ chồng chủ nhà nói chuyện phiếm, dự bọn họ rời khỏi phòng ngủ, đến lúc đó hai người khác nhân cơ hội vào phòng ngủ tìm chìa khóa.

Nhưng bọn họ không ngờ phòng ngủ của vợ chồng chủ nhà không chỉ là phòng ngủ mà bên ngoài còn có một phòng khách nhỏ, bên trong mới là phòng ngủ.

Cho nên bọn họ cũng chỉ có thể ngồi nói mấy chuyện vớ vẩn cùng vợ chồng chủ nhà một lát, không bao lâu, nam chủ nhà đứng dậy nói còn có chuyện phải làm, giờ phải ra ngoài.

Ngay sau đó bọn họ thấy nam chủ nhà cầm một chùm chìa khóa treo trên tường bỏ vào túi áo.

Người đàn ông trung niên giả vờ vô tình hỏi một câu: “Tại sao ra ngoài phải mang theo nhiều chìa khóa thế?”

Nữ chủ nhà nói, đó là chìa khóa ô tô và thư phòng, xưa nay ông ta đều mang theo bên người.

Vì vậy, bọn họ lãng phí rất nhiều thời gian một cách vô ích.

Sau khi bọn họ trở về phòng, quyết định bỏ hết kế hoạch ABC gì đó, đi cạy cửa luôn cho rồi!

Người đàn ông trung niên cùng một người chơi phụ trách trông chừng ở đầu cầu thang, hai người còn lại dùng công cụ tìm được từ trong phòng đi cạy khóa. Được vài phút, khóa còn chưa cạy được, hai người kia đã nghe thấy trong thư phòng có tiếng động.

Người đàn ông trung niên nói: “Tôi cũng qua nghe thử, âm thanh ấy rất kỳ quái, giống như khóc, nhưng không phải, giống cả tiếng sói tru, nhưng nghĩ kỹ lại cũng thấy không đúng.”

Tống Tân nói: “Lên tầng nghe thử xem sẽ biết.”

Người đàn ông trung niên đứng dậy nói: “Đành vậy, âm thanh kia chỉ vang lên hơn một phút, sau đó chúng tôi đứng ở cửa rất lâu cũng không nghe thấy nữa.”

Đoàn người cùng nhau lên tầng, đi ngang qua tầng hai thì đúng lúc nữ chủ nhà mở cửa đi ra.

Cô ta đóng cửa phòng, ôn hòa gật đầu cười coi như chào hỏi, nhìn bọn họ lên tầng xong mới đi xuống tầng.

Tống Tân dừng bước, quay đầu trông thấy nữ chủ nhà đi về phía phòng bếp. Cô nghĩ vài giây, cũng xoay người xuống tầng đi theo.

Trọng Phong im lặng đi theo phía sau cô, mà những người khác cũng quay đầu lại nhìn. Nhóm bốn người của người đàn ông trung niên đều tò mò về khó hiểu, người đàn ông đeo kính lại nói: “Không sao, chúng ta lên trước đi, bên kia có hai người là đủ rồi.”

Sau đó anh ta bắt đầu thuật lại những gì Tống Tân đã nói cho những người khác.

Nữ chủ nhà chậm rãi đi về hướng phòng bếp thì đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, quay đầu thấy Tống Tân và Trọng Phong đi tới thì nụ cười trên mặt cô ta cứng lại trong giây lát, ngay sau đó liền khôi phục tự nhiên: “Hai vị muốn tới phòng bếp sao?”

Tống Tân cười nói: “Đúng vậy, muốn nói cho nữ đầu bếp cơm trưa nấu thanh đạm một chút.”

Hướng này chỉ dẫn tới phòng bếp, nữ chủ nhà đã đi đến đây rồi bây giờ đột nhiên quay lại thì cũng không hay, đành cười gượng, tiếp tục đi tới nhà bếp.

Sau khi vào, nữ chủ nhà ho nhẹ một tiếng, nói với nữ đầu bếp: “Đầu bếp, tiên sinh trưa nay sẽ không về, bữa trưa của tôi làm đơn giản một chút, đưa lên phòng.”

Nữ đầu bếp liền vội vàng gật đầu, nữ chủ nhà cũng quay đầu nhìn Tống Tân một cái rồi mở cửa đi luôn.

Đội tiếng giày cao gót của cô ta biến mất, nữ đầu bếp mới khẽ hỏi: “Có chuyện gì không?”

Tống Tân nhìn về phía cô ta, khóc miệng hơi cong lên: “Không có gì, chỉ muốn hỏi cô, chuyện tôi dặn cô đã làm xong chưa?”

Nữ đầu bếp vội gạt đầu: “Đương nhiên, cô yên tâm, tất cả đã làm theo lời cô.”

Tổng Tân đi lên tầng ba thì những người chơi còn lại cũng đã đứng trước cửa thư phòng được một lúc lâu rồi.

Nhìn thấy cô và Trọng Phong đi lên, Chu Ly bước lên đón, nhỏ giọng nói: “Tạm thời không nghe thấy gì thật.”

Người đàn ông đeo kính nói: “Hay là lại cạy cửa tiếp thử xem? Cứ chờ không ở đây thì làm được cái gì, nghe thấy âm thanh thì sao, vào được bên trong mới là quan trọng nhất.”

Hai người lúc trước phụ trách nạy cửa lại mang dụng cụ tới, thật ra dụng cụ cũng chỉ là một cái búa cùng một chiếc tua vít mà thôi.

Khóa là loại khóa cầm tay, tay cầm phải vặn xuống phía dưới để mở.

Loại khóa này không dễ cạy, nhất là đối với những người chưa làm chuyện này bao giờ như bọn họ.

Hai người kia loay hoay với khóa cửa một lúc lâu cũng không thấy khóa xi nhê gì mà chỉ để lại được một vết xước trên khóa mà thôi, không những thế còn khiến nữ chủ nhà từ tầng hai lên.

Người đàn ông trung niên đứng ở đầu bậc thang canh chừng cao giọng ho một tiếng, những người khác nghe thấy liền lập tức trốn vào phòng Chu Ly đối diện thư phòng.

Nữ chủ nhà đi lên, nghi ngờ nhìn hai người đứng ở đầu cầu thang một lúc, sau đó liền vội vàng đi về phía thư phòng, cũng thấy được dấu vết trên cửa.

Cô ta lập tức biến sắc, đứng ở cửa thư phòng cao giọng lạnh lùng nói: “Mong các vị tự trọng, đừng vào nơi không được cho phép! Các vị là khách chồng tôi mời tới, xin đừng làm những chuyện giống lũ trộm cắp!”

Cô ta nói xong liền đi xuống tầng.

Các người chơi lập tức đi từ phòng Chu Ly ra, vốn còn định nghe tiếp xem thư phòng có động tĩnh gì không, lại phát hiện nữ chủ nhà lại đi lên tầng.

Bọn họ vội chia nhau ra, dùng tốc độ cực nhanh trốn về phòng mình.

Ngay sau đó bọn họ trông thấy nữ chủ nhà bê một chiếc ghế, dưới cánh tay còn kẹp một quyển sách, khệ nệ đi về hướng thư phòng, sau đó ngồi luôn trước cửa thư phòng, cầm sách lên lẳng lẳng đọc.

Xem điệu bộ này là định ngồi canh trước cửa luôn rồi.

Hành vi của cô ta càng chứng tỏ trong thư phòng có vấn đề, nhưng trong lòng người chơi lại đồng thời nặng nề.

Hiện giờ chuyện quan trọng nhất chính là vào thư phòng xem xem tình hình bên trong, nhưng nữ chủ nhà trông coi ở cửa phòng, bọn họ chẳng phải hết cách tới gần thư phòng rồi sao?

Chu Ly từ trong phòng ngó ra ngoài, nhìn chằm chằm nữ chủ nhà ngồi đối diện, sau đó chậm chậm ra khỏi phòng, đi về phía phòng Tổng Tân.

Những người khác chân chờ một chút, cuối cùng cũng đều đi theo.

Phòng Tổng Tân bỗng biến thành nơi thương lượng của mọi người, một người trong đó đưa ra ý kiến là dùng vũ lực cưỡng ép nữ chủ nhà, sau đó phá cửa, không cần phải diễn trò với đám NPC nữa.

Nhưng lại có người phản đối, nói hiện giờ không ai biết thứ phải tìm là gì. Cho dù trong thư phòng có manh mối cũng chưa chắc là vật phẩm bọn họ cần. Nếu bây giờ gây thù với NPC, thì rất có thể sẽ bỏ lỡ những manh mối khác, đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

Vì vậy bọn họ lại một lần nữa rơi vào hoàn cảnh bế tắc. Mọi người im lặng một lát, người đàn ông đeo kính nói: “Không bằng tạm thời dừng bàn chuyện này, nói chuyện khác xem. Nữ đầu bếp kia thừa nhận bỏ thuốc chúng ta, tối nay chúng ta cũng sẽ không hôn mê giống như tối hôm qua nữa, đợi đến nửa đêm mọi người có thể bắt bọn họ rồi.”

Chu Ly gạt đầu: “Đợi đến khi bắt được bọn họ lại tra khảo manh mối, bọn họ sẽ bối vì chột dạ mà dễ lừa dối. Hơn nữa đến lúc đó còn có thể dùng chìa khóa của nam chủ nhà mở cửa thư phòng, hai chuyện đều có thể giải quyết!”

Hiện tại nữ chủ nhà vẫn ngồi ở cửa thư phòng không chịu đi, bọn họ cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tạm thời làm như vậy.

Bởi vậy, buổi sáng trời qua dễ dàng hơn rất nhiều.

Hơn ba giờ chiều, người dọn vệ sinh đến.

Chiều hôm qua lúc cô ta đến thì chỉ làm quét dọn cơ bản, ngay cả tầng ba cũng không lên, bởi vì hôm qua không có người chết.

Hôm nay, cô ta lại bắt đầu quét dọn từ tầng ba trở xuống phía dưới.

Cô ta mang theo một cái túi nylon lớn màu đen dùng để đựng rác, khi nhìn thấy vết máu trong phòng Số 1 thì vẻ mặt bình tĩnh như thể không thấy gì vậy.

Nhưng cô ta lại ném hết ga giường vỏ chăn vào trong túi nylon, ngay cả ruột bông bên trong cũng không bỏ qua, sau đó lấy vỏ chăn đệm mới từ trong tủ ra trải lên, buộc túi nylon căng phẳng lại, lôi từ cầu thang xuống tầng một, chờ sau khi dọn hết thì mang đi vứt luôn một thể.

Cô ta cũng không quên kiểm tra cạnh giường, dùng nước tẩy lau sạch giọt máu bắn trên đầu giường, sạch bong kin kít không hề nhận ra nơi này từng có vết máu.

Các người chơi muốn bắt chuyện vài câu với cô ta, cô ta lại tỏ vẻ không biết. Dù bọn họ hỏi gì, cô ta đều trả lời là không biết, không rõ lắm.

Ngay cả hỏi cô ta có biết những vết máu này là gì hay không, cô ta cũng chỉ nói: “Tôi chỉ là người hầu, chỉ cần làm tốt phận sự là được, chuyện trong nhà chủ nhân tôi không biết gì hết.”

Cô ta cũng giống như người làm vườn, đều không nói gì cả, nhưng cô lại không thần bí như người làm vườn, giống như thật sự không biết gì.

Hoặc nên nói là cô ta không thèm để ý đến những chuyện này, chỉ cần cho cô ta đủ tiền lương thì dù có chuyện gì xảy ra ở đây cô ta cũng chẳng quan tâm.

Mà sau khi quét dọn xong cô ta sẽ rời đi, ban đêm không ở lại, ngay cả đồ ăn ở nơi này cũng sẽ không ăn một miếng, như vậy sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, cho nên... NPC người dọn vệ sinh này rất có khả năng chỉ dùng để đánh lạc hướng người chơi, không phải NPC cần giao đồ.

Khoảng năm rưỡi chiều, người dọn vệ sinh quét dọn xong, rời khỏi nơi này.

Cùng lúc ấy Tống Tân và Chu Ly cũng tới phòng bếp, ngoài miệng nói là giúp nữ đầu bếp một tay, thật ra là giám sát cô ta, đề phòng cô ta cho thuốc vào đồ ăn.

Trọng Phong ôm Miêu Dao dựa vào cạnh cửa, lặng lẽ dùng ánh mắt dõi theo Tống Tân đang phụ trách rửa rau.

Bất cứ lúc nào Tống Tân quay đầu lại, đều có thể thấy anh đang nhìn cô. Ngoài cảm giác bất đắc dĩ, cô còn thấy cực kỳ an tâm... Người khác đều một thân một mình vào trò chơi, chỉ có cô không cần một mình đối mặt với khó khăn.

Chu Ly thừa dịp nữ đầu bếp đi toilet liền nhìn nhìn chai thủy tinh trên khay đồ gia vị, cũng vận nắp ra ngửi thử, ngay sau đó liền có cảm giác như bị mòng du.

Cô ta đặt cái chai về chỗ cũ, nhúm mày nói: “Thứ thuốc này thật lợi hại, không biết bị dùng bao nhiêu lần rồi, cũng còn thừa hơn nửa bình.”

Tống Tân quay đầu lại nhìn, thần nhiên nói: “Có thể trước kia đã cho người khác dùng rồi.”

Chu Ly bĩu môi: “Có khi nào đôi vợ chồng này ăn thịt người không? Nếu không...”

Còn chưa kịp nói hết thì nữ đầu bếp đã trở lại.

Mãi cho đến khi cả bàn đồ ăn phong phú được bung lên, nữ đầu bếp cũng không hề chạm vào chai thủy tinh kia.

Chu Ly cùng Tống Tân giúp nữ đầu bếp bung đồ ăn ra ngoài, Chu Ly bê hai đĩa đi trước, Tống Tân thì bê một bát canh đi phía sau.

Bữa tối được bày kín trên bàn dài trong phòng khách, nam chủ nhà vừa về nhà không lâu đã thay quần áo ở nhà, ngồi cùng nữ chủ nhà luôn ăn vận lộng lẫy, cũng mỉm cười mời mọi người ăn cơm.

Về ngoài thân thiết ôn hòa này như thể không hề hay biết người chơi từng đi cạy cửa thư phòng vậy.

Người chơi khác trước khi động đũa đều bắt giắc mà nhìn Tống Tân và Chu Ly. Sau khi thấy hai người họ động đũa mới an tâm ăn.

Thứ ăn trên bàn đều là các món ngon làm từ thịt, sắc hương vị đều đủ, làm cho người ta ứa nước miếng.

Nhưng có một điểm chưa được hoàn mỹ là hơi nhiều dầu mỡ.

Cũng may nữ đầu bếp đã nấu một bát canh suông, trước mặt mỗi người đều có một bát, dùng để bớt ngán dầu mỡ vừa khéo.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Mở cửa (2)

Editor: mèo mĩ

Những người khác thấy Tổng Tân và Chu Ly ăn thoải mái thì đều yên tâm, ăn nhiều thêm một chút.

Đợi sau khi ăn xong đã là hơn tám giờ tối.

Mọi người lục tục trở về tầng ba, ở đầu bậc thang khe khẽ nói mấy câu. ... Nhắc nhở mọi người buổi tối đề phòng một chút, đừng ngủ quá say. ...

Sau đó mỗi người đều tự trở về phòng mình tắm gội rửa mặt, sớm lên giường, khiến vợ chồng chủ nhà tưởng rằng tất cả bọn họ đều đang ngủ.

Mãi cho đến nửa đêm thì trong bóng tối hoàn toàn yên tĩnh bắt đầu có tiếng động rất nhỏ.

Tổng Tân và Trọng Phong ngồi ở bên giường, lắng lắng nghe âm thanh này từ đầu cầu thang vào đến tận cùng hành lang, sau đó biến mất.

Bên ngoài lại trở nên yên tĩnh, đến mức Tổng Tân có thể nghe thấy tiếng thở của mình.

Qua vài phút, “Cạch” một tiếng nhỏ, đột nhiên phá vỡ yên tĩnh phía ngoài.

Mà hướng phát ra tiếng động... Là cửa phòng đối diện phòng Tổng Tân.

Gian phòng ấy đối diện phòng Tổng Tân và ở cạnh phòng của Số 1... Người ở bên ngoài kia chắc là cảm thấy phòng một người sẽ dễ giải quyết hơn phòng Tổng Tân có hai người.

Tổng Tân nhớ trong phòng kia là một thanh niên để tóc húi cua, hơn hai mươi tuổi, bề ngoài cũng bình thường, dường như có chút hướng nội, rất ít khi lên tiếng, nhưng khi cần hành động thì khá tích cực, hôm nay một trong hai người phụ trách cạy cửa chính là cậu ta.

Tổng Tân không biết tên cậu ta, dựa theo thứ tự phòng, cậu ta là Số 2.

Tiếng động kia chỉ vang lên trước cửa phòng Số 2 một chút rồi biến mất, cùng lúc đó, Tổng Tân đưa tay về phía Trọng Phong ngồi ở bên trái cô.

Trong bóng tối, một bàn tay cầm lấy tay cô, cũng dẫn cô chầm chậm đi về hướng cửa... Trong hoàn cảnh tối đen như mực này, Trọng Phong chính là đôi mắt của Tổng Tân.

Anh dừng lại bên cạnh cửa, kéo nhẹ tay Tổng Tân, đặt ngón tay cô chạm lên cánh cửa để nói cho cô vị trí của cánh cửa.

Tổng Tân liền lặng lẽ đến gần cửa phòng, áp tai lên cửa, nín thở tập trung nghe động tĩnh bên ngoài. Đồng thời cô đưa tay đặt lên tay nắm cửa, chuẩn bị mở cửa lao ra bất cứ lúc nào.

Cửa này dường như có cách âm, cô nghe một lúc lâu mới thấy thoang thoáng như có tiếng vặn tay nắm cửa từ đối diện vang lên.

Ngay lúc ấy, cô giật cửa ra, nhanh chóng lao ra ngoài!

Đèn trên hành lang không hề tắt, mới từ trong bóng tối đi ra khiến Tổng Tân không kịp thích ứng.

Nhưng Trọng Phong không bị ảnh hưởng chút nào, khi Tổng Tân nhìn thấy rõ được người kia thì Trọng Phong đã sớm rút miêu đao, kẻ lên cổ đối phương.

Miêu đao dài lúc này phát huy ưu thế của nó. Khi đối phương còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị thanh đao kẻ lên cổ.

Mà cũng không ngoài ý muốn khi người này chính là nam chủ nhà.

Lúc này trong tay ông ta đang cầm một con dao nhọn, ngoài hành lang gần cửa phòng thì đặt một chiếc... Xe đẩy cấp cứu.

Không chỉ trên xe đẩy mà cả con dao trên tay ông ta đều đã nhuộm kín máu biến thành màu đen.

Số máu kia hẳn không chỉ của riêng Số 1 ngày hôm qua thôi đâu.

Trên xe đẩy phủ một tấm bạt không thấm nước, khi đặt thi thể đầy máu lên thì cuốn bạt xung quanh lại, máu sẽ không nhỏ xuống được mặt đất.

Thế ho nên trên mặt đất mới hoàn toàn không có vết máu.

Sắc mặt nam chủ nhà đen sì, nhìn thanh đao trên cổ mình sau đó lại chăm chăm Tổng Tân, lạnh lùng hỏi: “Tại sao các người lại tình?”

Tổng Tân không trả lời ông ta, chỉ thần nhiên nói hai chữ: “Ra tay.”

Vừa dứt lời, Trọng Phong liền nắm cổ tay cầm dao của nam chủ nhà, mỉm cười, nhấn một phát, ông ta liền thấy cổ tay đau nhói, dao nhọn trong tay cũng rơi xuống.

Dao găm rơi trên mặt đất phát ra một tiếng vang chói tai, nhưng ngạc nhiên là dù cửa phòng Số 2 hay bất kỳ phòng người chơi nào đều không hề có động tĩnh.

Tổng Tân nghiêng người lùi ra hai bước, Trọng Phong thu dao vào vỏ, nắm cổ nam chủ nhà, kéo ông ta vào phòng Tổng Tân.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Tổng Tân mới bật đèn.

Nam chủ nhà bị Trọng Phong bóp cổ đến đỏ lựng cả mặt, cả người mềm như cọng bún, hoàn toàn không có sức chống cự.

Tổng Tân gật đầu, Trọng Phong mới ném ông ta xuống đất.

Nam chủ nhà ho khan, một lúc lâu mới xuội, vừa ngẩng đầu thì thanh miêu đao sắc bén đã ở ngay trước mặt.

Tổng Tân kéo một cái ghế ngồi trước mặt ông ta, mỉm cười: “Để tôi phải hỏi, hay ông tự nói?”

Nam chủ nhà nghiêng đầu đi, chỉ lo thở, không nói lời nào.

Tổng Tân cười một tiếng: “Ông không nói cũng không sao, giết ông trước rồi đi hỏi vợ ông cũng được. Trọng Phong, giết...”

“Đợi một chút!” Nam chủ nhà đen mặt ngắt lời cô, nghiêng răng nghiêng lợi trừng cô một lát, mới lên tiếng: “Tôi không có gì có thể nói, chuyện cô muốn biết đều ở trong thư phòng.”

Tổng Tân nhướng mày, cúi người lục ra một chùm chìa khóa trong túi áo ông ta, sau đó nói với Trọng Phong: “Đánh ngất xiu ông ta, trói lại.”

Hai người dùng ga trải giường dự dị trong phòng trói ông ta lại, miệng cũng bịt kín, mới cầm chìa khóa đi về phía gian thư phòng khóa kín.

Khi bọn họ đi trên hành lang thì thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng nói mờ của người chơi nào đó từ trong phòng.

Đúng vậy, người chơi khác đều không tỉnh, bởi vì tất cả bọn họ đều uống thuốc.

Tổng Tân muốn nữ đầu bếp làm hai việc, một là đợi sau khi cô đi phải đi tìm nữ chủ nhà, nói thẳng là mình biết “Tiêu độc” thật ra là thuốc khiến người ta mê man.

Sau đó nói cho nữ chủ nhà, các vị khách đã phát hiện ra chuyện cô ta bỏ thuốc, mà cô ta cũng bắt đắc dĩ khai thật, cũng hứa từ nay về sau sẽ không cho thuốc vào đồ ăn nữa.

Sau đó cô ta còn phải nói thêm: “Nhưng, phu nhân, tối nay tôi có thể cho thuốc vào trong canh. Những món còn lại sẽ làm nhiều dầu mỡ một chút, như vậy các vị khách nhất định sẽ ăn canh cho đỡ ngán, chỉ cần phu nhân và tiên sinh không uống canh là được.”

Chuyện thứ hai, ngâm rau dùng để nấu canh vào nước đã pha thuốc.

Cách này rất dễ dàng, chỉ cần chọc một lỗ nhỏ ở dưới cuống mỗi lá rau, sau đó ngâm vào trong nước thuốc, thuốc sẽ ngấm sâu vào lá, cho dù sau đó có rửa thế nào đi nữa cũng sẽ không sạch được thuốc.

Mà Tổng Tân khi vào phòng bếp giám sát nữ đầu bếp thì cũng lựa chọn việc rửa rau.... Cô có thể cố ý không rửa sạch rau.

Thậm chí cô còn giấu một ít nước thuốc vào nhãn không gian.

Đây chính là lý do vì sao bình thuốc mới dùng một phần, nhưng khi Chu Ly xem thì chỉ còn lại hơn nửa.

Bình chiết nước thuốc để trong không gian không nắp kín, khi Tổng Tân bê bát canh lên bàn thì cô còn có thể tìm cơ hội cho một ít nước thuốc vào canh.

Mà cô cũng thật sự đã làm như vậy, ngay lúc Chu Ly bê các món ăn khác đi ra khỏi cửa phòng bếp, cô có cơ hội ra tay. Bởi vậy, cho dù nữ đầu bếp làm không tốt, cô cũng có thể bảo đảm trong canh có thuốc.

Biết phần canh này có vấn đề, cũng chỉ có Tổng Tân, nữ đầu bếp, cùng với vợ chồng chủ nhà.

Ngay cả Chu Ly ở cùng trong phòng bếp cũng sẽ không phát hiện vấn đề.

Khi nữ đầu bếp nấu com, dùng thịt chế biến thành tất cả các món, hơn nữa thêm một chút muối vào đồ ăn, vậy là đã đủ rồi.

Quan trọng nhất trong kế hoạch này là cho dù nữ đầu bếp không chịu hợp tác cũng không sao.

Dù nữ đầu bếp giả vờ hợp tác sau đó lại nói cho nữ chủ nhà kế hoạch của Tổng Tân cũng không sao nốt.... Bởi vì sau đó đã có Tổng Tân và Chu Ly ở phòng bếp coi chừng, cộng với việc vợ chồng chủ nhà cũng phải dùng bữa, cho nên nữ đầu bếp sẽ không và cũng không có cơ hội động tay với đồ ăn.

Về phần canh, cho dù nữ đầu bếp không cho thuốc thì Tống Tân cũng sẽ cho.

Bát đĩa lại càng không cần phải lo. Cô và Chu Ly vào phòng bếp tương đối sớm, nữ đầu bếp không thể ngâm bát đĩa, dù cho ngâm trước rồi thì hiệu lực của thuốc cũng sẽ yếu bớt rất nhiều. Cộng thêm việc Chu Ly sau đó còn rửa đi rửa lại nhiều lần, không cần lo có thuốc đọng lại.

Chỉ là nếu như hôm nay nữ đầu bếp giả hợp tác, thì tối nay Tống Tân cũng sẽ không bắt được nam chủ nhà thuận lợi như vậy mà thôi.

Nhưng xem tình huống hiện giờ thì nữ đầu bếp hẳn là đã phối hợp với kế hoạch của Tống Tân.

Bữa tối, người chơi khác thấy Tống Tân và Chu Ly đều ăn thì rất yên tâm, cũng sẽ giảm bớt cảnh giác. Cũng bởi vì ăn nhiều món dầu mỡ thêm muối mà ít nhiều uống chút canh.

Tống Tân cũng uống hai ngụm, nhưng sau khi uống vào miệng liền nhân cơ hội dùng khăn lau miệng mà nhả hết vào khăn.

Nhờ đó mà đến đêm cũng chỉ có vợ chồng chủ nhà cùng với Tống Tân là có thể duy trì trạng thái tỉnh táo, còn cả Trọng Phong dù uống canh có thuốc cũng không chịu ảnh hưởng nữa.

Bởi vì nữ đầu bếp đã nói với nữ chủ nhà sẽ bỏ thuốc vào canh, vợ chồng chủ nhà nhìn thấy tất cả khách đã uống canh, thì đương nhiên sẽ cho rằng tất cả bọn họ đã ngủ say, không ngờ Tống Tân lại tỉnh.

Thật ra nếu như không phải Tống Tân không có cách để nửa đêm mở cửa phòng ngủ hai vợ chồng chủ nhà thì đã có thể giảm bớt bước để nữ đầu bếp nói cho nữ chủ nhà rồi. Cứ để tất cả mọi người ngoại trừ mình hôn mê, sau đó tự hành động.

Lúc này, Tống Tân nhẹ nhàng đi tới cửa thư phòng, cúi đầu tìm chìa phù hợp, cắm vào lỗ khóa.

Cô vặn vài vòng, khóa cửa mới “cách” một tiếng nhỏ.

Khóa rút cục cũng mở rồi.

Tống Tân đưa tay đặt lên tay nắm, nghiêng người áp lên cửa, quay đầu ra hiệu cho Trọng Phong cẩn thận, sau đó mới từ từ vặn xuống.

Lúc này, Trọng Phong lại bỗng nhiên đưa tay nắm lấy cổ tay cô.

Anh tới gần bên tai cô, khẽ nói: “Nguy hiểm, đề tài.”

Tống Tân cảm động, khẽ cười, lắc đầu nói: “Không sao, em sẽ cẩn thận.”

Cho dù biết rõ anh không phải người, cũng biết anh chỉ bởi vì cài đặt mới làm như vậy, nhưng sự quan tâm bất chấp cả tính mạng này vẫn rất khiến người ta cảm động.

Cảm động đến cô mức không nỡ buông tay để anh làm.

Trọng Phong luôn nghe lời cô, sau khi Tống Tân từ chối liền buông tay ra, nhưng anh lại đưa tay đặt lên chuỗi dao, sẵn sàng rút dao tấn công bất cứ lúc nào, đôi mắt cũng nghiêm túc nhìn chăm chăm cánh cửa trước mặt, đáng vẻ như sắp gặp quân địch.

Tống Tân cười, quay đầu áp sát lên cửa phòng, yên lặng đếm ba tiếng, sau đó vận mạnh tay nắm, đẩy bật cửa ra.

Trong phòng đen như mực, lại rất yên tĩnh. ... Không nhìn thấy gì, cũng không có gì xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Quái vật xỏ lồng

Editor: mèomỡ

Tống Tân khẽ đá cửa vào phía trong một chút, khi nó mở ra đến 90 độ thì dường như bị cái gì đó chặn lại, chỉ có thể mở đến đó mà thôi.

Ánh sáng trên hành lang chiếu vào giúp cô có thể nhìn thấy lò mờ tình hình bên trong. Nhưng xa hơn thì vẫn đen sì như mực, phần bị cửa che cũng không thể nào nhìn thấy được.

Cũng may ánh sáng đã đủ để Tống Tân tìm được công tắc đèn cạnh cửa. Cô lập tức bật đèn, trong phòng lập tức sáng bừng lên.

Ngay sau đó, Trọng Phong nghiêng người vượt qua cô, đi vào trước.

Tổng Tân liền theo sát phía sau anh, khi bước qua cánh cửa chỉ mở 90 độ, cô lập tức nhìn thấy hết toàn cảnh căn phòng.

Chặn cửa là một giá sách rất lớn, nó chiếm hết khoảng trống từ sau cửa đến góc tường bên trái, bên trên đặt chỉnh tề đủ loại sách.

Tổng Tân tiện tay rút vài cuốn, thông qua khe hở nhìn đằng sau giá sách, nhưng không thấy gì khác thường.

Mà đối diện cửa phòng là một giá sách nhỏ hơn đặt sát tường, trước giá sách không xa là một bộ bàn đọc sách, trên bàn đặt vài món đồ đơn giản.

Cái này giống lần trước Tổng Tân đứng từ ngoài cửa trông vào, ngoài ra cũng chỉ có bồn hoa đặt ở góc tường.

Cả thư phòng vô cùng đơn giản, gần như nhìn một lượt là có thể thấy hết rõ ràng.

Tổng Tân đứng ở chính giữa thư phòng, nhíu mày.

Cô tin trong thư phòng 100% có vấn đề, trước đây không lâu, khi nam chủ nhà lên tầng ba thì chuyện đầu tiên ông ta làm không phải vào phòng Số 2 giết người, mà là đến thư phòng.

Sau đó, ông ta mới lại quay lại phòng Số 2, chuẩn bị giết người.

Mà xe đẩy nhỏ đặt trước phòng Số 2 hẳn là được ông ta đem từ trong thư phòng ra.

Chắc chắn sau khi nam chủ nhà giết người sẽ lại dùng chiếc xe đẩy ấy đẩy người về thư phòng giống như Số 1 tối hôm qua. Như vậy... Thi thể được giấu ở đâu?

Cứ coi như Số 1 đã bị ăn sạch rồi thì cũng nên sót lại chút xương mới đúng chứ?

Nhưng gian thư phòng này nhìn có vẻ cực kỳ sạch sẽ, lại thiết kế đơn giản như này, vốn không có chỗ để giấu đồ. Nhưng không biết tại sao, cô cảm thấy gian phòng này có chút cảm giác khó chịu.

Cô tạm thời không rõ cảm giác khó chịu này đến từ đâu, nhưng tóm lại là vẫn cảm thấy có chỗ không đúng.

Tổng Tân cau mày, đi về hướng giá sách phía sau bàn đọc, rút ra mấy quyển, nhìn vào, lại chỉ có thể nhìn thấy lớp gỗ đằng sau... Thật ra không cần rút sách ra cũng có thể từ nhìn thấy tấm gỗ đằng sau thông qua những khe hở.

Mà giá sách lại đặt sát vách tường, ở giữa chỉ có một khoảng hở rộng tầm một ngón tay, không thể giấu bất cứ thứ gì.

Chẳng lẽ nơi này thật sự không có gì sao? Cô lắc đầu, không thể nào, tuyệt đối không thể nào, nhất định là có chỗ nào đó không đúng.

Tổng Tân chậm rãi nhìn một vòng quanh phòng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, sợ để lỡ bất cứ một dấu vết nào.

Hơn một phút sau, cô chớp mắt, đột nhiên nhận ra cảm giác không đúng trong lòng mình là gì...

Gian thư phòng này nhỏ hơn một chút.

Không phải thư phòng nhỏ, mà nên nói là... Khoảng cách từ cửa ra vào đến tường hoàn toàn không giống với căn phòng mà cô ở!

Tường từ bên ngoài nhìn cực kỳ vuông vức, vị trí cửa mỗi phòng cũng giống nhau, cho dù diện tích mỗi gian phòng không giống nhau thì cũng chỉ là độ rộng không giống, chiều dài trước sau sao sẽ không giống được?

Tổng Tân vội vàng quay đầu gọi Trọng Phong: "Tôi giúp em một chút, chúng ta đẩy cái giá sách này ra xem."

Trọng Phong lập tức đi tới, cùng Tổng Tân nâng giá sách, đẩy nó về phía bên trái.

Dưới giá sách có vòng lăn, khi hai người hợp sức đẩy liền không cần phí quá nhiều sức lực là có thể đẩy được nó ra.

Mà khi giá sách bị dịch chuyển, vách tường phía sau nó cũng dần lộ ra.

Tổng Tân kinh ngạc phát hiện trên mặt tường bị giá sách che khuất lại có một cánh cửa bằng sắt!

Đợi đến khi cánh cửa hoàn toàn lộ ra, bọn họ mới ngừng lại.

Cửa sắt không cao như cửa bình thường, nhìn có vẻ nhiều nhất chỉ 1m5, độ rộng cũng to hơn người trưởng thành một chút. Nói cách khác, chỉ có thể đủ cho một người trưởng thành khom người đi vào.

Cánh cửa sắt đóng chặt, nhưng trên cửa chỉ cài then chứ không khóa.

“Để tôi mở.” Trọng Phong tiến về phía trước, chặn cho Tống Tân.

Tống Tân cân nhắc một chút, không từ chối nữa. Cô dịch về phía sau mấy bước, cho anh đủ không gian để nếu mở cửa gặp nguy hiểm có thể tránh né hoặc phản công.

Trọng Phong đợi Tống Tân lùi ra sau, mới đưa tay kéo then cài cửa, cũng nhanh chóng đẩy mở cửa vào phía trong.

Cửa phòng đập lên vách tường bên phải phát ra một tiếng vang nhỏ.

Một luồng khí lạnh âm u đến thấm vào ruột gan bỗng từ bên trong tuôn ra, khiến cho nhiệt độ cả căn thư phòng này lập tức giảm xuống mấy độ!

Trên tay Tống Tân thậm chí còn nổi da gà. ... Giống như cánh cửa Trọng Phong vừa mở là lối đi thông với một căn hầm băng.

Mà ngoại trừ khí lạnh đến tận xương này thì sau khi mở cửa cũng không xuất hiện bất kỳ nguy hiểm gì.

Ánh sáng từ thư phòng hắt vào khiến Tống Tân có thể lờ mờ trông thấy đối diện với cánh cửa vừa mở là vách tường, mà bên trái phía trong cửa có một cầu thang đi xuống.

Ánh sáng chỉ chiếu sáng được hai ba bậc cầu thang, xuống chút nữa thì vẫn tối đen như mực.

Luồng khí lạnh khiến người ta nổi cả da gà là từ dưới đó tỏa ra!

Khi Tống Tân nhìn về bóng tối dưới bậc thang còn ngửi được mùi ngai ngái thoang thoang. Đó là mùi máu, là máu của Số 1 sao?

Cô nuốt nước bọt, nhìn quanh một lượt liền thấy được công tắc trên tường bên trong cửa sắt. Cô đưa tay bật lên, cầu thang tối đen lập tức được chiếu sáng.

Mà sau khi trong bóng tối dưới cầu thang bị ánh sáng xua tan, Tống Tân mới đột nhiên phát hiện. ... Trên những bậc thang không biết dẫn tới chỗ nào này, từ bậc thứ năm đổ xuống đều nhuộm đầy máu!

Có máu đã khô, biến thành màu đen, cũng có chỗ còn đang ở thể dịch, màu đỏ. ... Máu ở đủ loại trạng thái, gần như nhuộm toàn bộ cầu thang thành màu đỏ!

Chỉ có bốn bậc phía trên này, ngoại trừ bậc thứ tư có dính một chút, thì ba bậc đầu gần như không dính bất cứ vết máu nào.

Khí lạnh vẫn từ phía dưới bốc lên, nhưng đèn điện hai bên cầu thang dù sáng thế nào cũng không thể giúp Tống Tân nhìn rõ tình hình dưới góc rẽ của cầu thang.

Cầu thang cũng không rộng, chỉ đủ để hai người đi song song, hai đầu cầu thang đều liền luôn với vách tường, ngăn cản tầm mắt Tống Tân.

Cô chỉ có thể nhìn thấy một phần nền nhà sau góc rẽ cầu thang dính không biết bao nhiêu là máu.

Như vậy, đằng sau góc rẽ đó thì sao? Cầu thang nơi này dẫn đến đâu? Bên trong có khi nào là thi thể chồng chất thành núi?

Còn có. ... Thứ phát ra âm thanh mà các người chơi từng nghe thấy rốt cuộc là gì? Nó đang ở một góc tối nào đó dưới những bậc cầu thang này sao?

Tống Tân đứng trước cửa sắt, không dám tiến lên một bước.

“Muốn xuống dưới sao?” Thân hình cao lớn của Trọng Phong so với cánh cửa sắt nhỏ bé này hệt như người khổng lồ. Vì Tống Tân đứng chắn trước cửa sắt, nên anh hoàn toàn không nhìn thấy được chút gì bên trong.

Vì vậy anh đứng ở phía sau kéo vạt áo Tống Tân, nói: “Nếu như muốn xuống dưới, tôi đi trước.”

Tống Tân nhìn cầu thang, lặng lẽ lắc đầu. Khi cô đang định nói thì đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh ập vào mặt!

Cô gần như vô thức mà đưa tay đóng cánh cửa sắt này lại. Nhưng ngay trong khoảnh khắc cô lùi ra phía ngoài, cô lại có thể nhìn thấy rõ ràng một bóng trắng từ phía dưới bò lên cực nhanh!

“Rầm” một tiếng, cửa sắt đóng sập lại. Mà trong chớp mắt trước khi cánh cửa khép lại, bóng trắng kia cũng đã leo lên được tới nơi rồi!

Trong tích tắc ấy, Tống Tân thấy được mặt của nó.

Cô không có thời gian kinh ngạc, lập tức cài then cửa, kéo Trọng Phong bỏ chạy!

Cô không nói một lời. Mãi cho đến khi chạy về đến phòng khóa trái cửa mới hoàn hồn thở ra một hơi.

Nhưng cô không dám thả lỏng cảnh giác, nhìn chằm chằm cửa phòng trước mặt, nghiêm túc nhắc nhở Trọng Phong: “Cẩn thận.”

Ngay sau đó là tiếng rút đao khỏi vỏ, Trọng Phong rút ra miều đao, hai tay cầm chuôi đao, giờ trường đao sắc bén sáng lóa lên, nghiêm túc nhìn chăm chú cửa phòng, chuẩn bị sẵn sàng vung đao bất cứ lúc nào.

Tổng Tân quay đầu, nhìn nam chủ nhà bị trói gô ném ở góc tường. ... Cô rời khỏi đây không lâu, ông ta bị Trọng Phong đánh ngất xỉu vẫn chưa tỉnh lại.

Cô quay đi, đứng ra sau Trọng Phong, trong lòng nhớ lại thứ cô vừa thấy kia.

Ngoại hình của nó... Thật sự quá đáng sợ.

Tổng Tân không hoàn toàn nhìn rõ, chỉ mơ hồ cảm thấy thân thể nó tương đương với trẻ con loài người mười hai mười ba tuổi, cả người nó dính đầy một loại dịch nhờn màu trắng quái dị.

Đây không phải thứ cô thấy được rõ ràng nhất, bởi vì tốc độ nó bò lên thật sự quá nhanh!

Tổng Tân trông thấy nó có tứ chi giống người, chỉ có điều tất cả đều bị dịch nhờn màu trắng bao phủ, cũng không giống da thịt con người.

Nó dùng cả tay lẫn chân mà bò từ phía dưới cầu thang lên, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta hoa mắt!

Mà khoảnh khắc Tổng Tân đóng cửa lại, nó cũng đã bò tới cạnh cửa, cũng há miệng, cắn về phía cô!

Chính trong chớp mắt đó, Tổng Tân nhìn thấy rõ ràng mặt của nó... Đúng vậy, mặt của nó cũng giống như người, có mắt có mũi cũng có miệng.

Nhưng hai mắt nó lớn hơn mắt người rất nhiều, không có tròng trắng mắt, đôi mắt đen sì còn lồi hẳn ra ngoài.

Mà mũi của nó chỉ có lỗ mũi, không có sống mũi như loài người, chỉ có hai cái lỗ đen ngòm.

Miệng của nó... Là thứ khiến Tổng Tân cảm thấy đáng sợ nhất.

Khi nó cắn về phía cô, miệng nó há to đến mức không thể tưởng tượng nổi... Hẳn là giống như miệng con người bị kéo đến mang tai.

Ở trong miệng nó là những chiếc răng như răng cưa xếp không đồng đều!

Có đến mấy hàng, hàng phía ngoài cùng là lớn nhất, bên trong có vài hàng nhỏ hơn một chút, trong nữa cũng còn có...

Tổng Tân chắc chắn nếu để cho nó cắn một cái gậy gỗ, gậy gỗ cũng sẽ bị nghiền nát trong chớp mắt!

Nếu như không phải cô đóng cửa nhanh, thứ ấy... Chẳng phải đã cắn lên cổ cô rồi sao?

Nó rốt cuộc là loại quái vật gì? Nó ăn thịt người mà sống sao, hai vợ chồng nhà này vì sao lại nuôi nó?

Cô nắm tay, phát hiện trong lòng bàn tay đã rịn ra một tầng mồ hôi.

Trọng Phong vẫn giữ nguyên tư thế tấn công và phòng thủ kia, giống như một ngọn núi vững chãi, đáng tin.

Tổng Tân cũng không cử động, bọn họ cứ đứng đối diện cửa phòng vài phút.

Trong lúc ấy bên ngoài không có chút động tĩnh gì xuất hiện, Tổng Tân thở phào, có lẽ thứ kia không có trí thông minh để tự mở cửa?

Cô liếm đôi môi đã hơi khô, nhỏ giọng nói: “Vào phòng đã, có lẽ tạm thời không...”

Còn chưa dứt lời, từ phía thư phòng bỗng “Rầm” một tiếng.

Mặc dù âm thanh vang tới đây đã không rõ ràng lắm, nhưng có thể truyền đến tận đây cũng đủ để chứng tỏ âm thanh ấy lớn đến mức nào!

Tổng Tân đề cao cảnh giác. Cô nhớ, lúc nhìn thấy mặt con quái vật kia thì cô bởi vì sợ hãi nên không cài chặt then cửa, đã kéo Trọng Phong chạy về phòng.

Then cài chỉ cắm vào chừng một phần ba, nếu như nó từ bên trong dùng sức tông vào, có lẽ... Cũng có thể ra được.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Quái vật xỏ lồng (2)

Editor: mèomỡ

Tổng Tân hít một hơi, nói với Trọng Phong: “Tạm thời mặc kệ nó, chúng ta gọi nam chủ nhà dậy đã.”

Cô nói xong liền đi vào nhà vệ sinh, dùng chậu nước trong góc hứng đầy nước, đi đến trước mặt nam chủ nhà, từ đỉnh đầu ông ta dội xuống.

Nam chủ nhà bừng tỉnh, dùng sức lắc đầu, miệng không ngừng kêu ô ô.

Ông ta nhanh chóng lấy lại tinh thần, thấy Tổng Tân và Trọng Phong đứng ở trước mặt, thì rõ ràng có hơi sùng sốt.

Tổng Tân đưa tay rút miếng vải trong miệng ông ta ra, còn chưa kịp hỏi thì ông ta đã lên tiếng trước: “Các người không tìm được cửa ngầm sao?”

Ông ta vừa hỏi xong thì lại có tiếng đập rầm rầm vang lên.

Lúc đó ông ta mới sức hiểu ra, sắc mặt hơi thay đổi, nhìn Tổng Tân và Trọng Phong mấy lần, lạnh giọng nói: “Cũng may mắn gớm.”

Tổng Tân cúi đầu xuống, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt ông ta: “Theo như kế hoạch của ông, chúng tôi nên chết ở đó mới đúng, phải không?”

Lúc Tổng Tân uy hiếp nam chủ nhà bắt ông ta khai thì ông ta chỉ nói mình không có gì để nói, những thứ bọn họ muốn biết đều ở thư phòng.

Hiện giờ xem ra, ông ta rõ ràng là muốn để bọn họ tìm được cửa sắt, mở cửa, sau đó để con quái vật kia giết bọn họ!

Nam chủ nhà quay đầu đi, dùng bả vai lau nước trên mặt, không trả lời Tổng Tân.

Tổng Tân cũng không mong ông ta sẽ trả lời, cô đứng thẳng người dậy, ngồi xuống mép giường, thản nhiên nói: “Ông đoán xem con quái vật kia nếu không có đồ ăn thì có thể sống mấy ngày?”

Nam chủ nhà quay ngoắt lại, ánh mắt hung ác trừng trừng nhìn Tổng Tân.

Tổng Tân làm như không thấy, nói tiếp đi: “Hoặc là dùng ông cho nó ăn cũng được. Cả mồm toàn răng, dùng để ăn thì thê đã chết cũng không quá phù hợp nhì. Nếu như là người sống chắc hẳn sẽ đáng xem hơn đây? Cần một cái thì dù là tay hay cò, đều có thể bị cắn nát.”

Hai mắt nam chủ nhà trợn càng lớn, vẻ mặt oán hận âm hiểm, giống như một con rắn muốn ăn thịt người.

Nhưng một giây sau, một thanh trường đao sáng lóa sắc bén liền đặt lên cổ ông ta.

Trọng Phong rũ mắt, vẻ mặt không cảm xúc nhìn ông ta: “Còn dám nhìn cô ấy như vậy, tôi khoét mắt ông đấy.”

Tổng Tân bật cười, trông thấy nam chủ nhà vội vàng rũ mắt xuống dưới sự uy hiếp của Trọng Phong.

Tiếng vang từ thư phòng lúc dồn dập lúc dứt quãng, sau khi dừng lại nửa phút lại vang lên một lần nữa.

Tổng Tân nhìn nam chủ nhà, mỉm cười hỏi: “Có khi nào nó đói rồi không, hay là tôi ném vợ ông vào trước nhé? Dù sao ông cũng biết tất cả mọi chuyện, tôi cũng không cần đến tận hai nhân chứng sống làm gì cả.”

Nam chủ nhà cắn môi, không chịu nói một chữ.

Tổng Tân đứng dậy, chỉnh lại vạt áo, nói với Trọng Phong: “Bịt miệng lão ta lại, chúng ta đi bắt nữ chủ nhà cho nó ăn no rồi tính sau.”

Cô nói xong liền đi về phía cửa, mà Trọng Phong cũng không chút do dự thu lại miều đao, nhặt miếng vải trên đất lên, sau đó đưa tay bóp cằm nam chủ nhà, ép ông ta há miệng ra.

Ngay lúc Trọng Phong sắp nhét miếng vải vào trong miệng ông ta thì ông ta cũng không chịu nổi mà ú ớ hét to một tiếng: “Đội đã!”

Tổng Tân quay đầu lại, ra hiệu cho Trọng Phong thả tay.

Nam chủ nhà ho khan hai tiếng, ngẩng đầu lên nhìn về phía Tổng Tân, khó khăn nói: “Đừng làm hại vợ, và... Con gái tôi.”

Tổng Tân kinh ngạc nhướn mày: “Con gái các người? Con quái vật trong thư phòng kia sao?”

Nam chủ nhà nói xong câu nói kia liền thờ dài một tiếng như trút được gánh nặng: “Bí mật này đã chôn giấu trong lòng vợ chồng chúng tôi quá lâu, bây giờ có thể nói ra cũng tốt. Có lẽ, các người là ông trời phái tới cứu vớt chúng tôi.”

Tổng Tân lại quay về ngồi xuống giường, khi thư phòng dứt quãng vang lên tiếng đập thì nam chủ nhà cũng chậm rãi kể lại câu chuyện của mình.

Thật ra, cũng giống như một đoạn trong phim kinh dị vậy.

Vốn hai vợ chồng chủ nhà có một cô con gái rất đáng yêu, bởi vì cuộc sống giàu có, gia đình bọn họ đương nhiên cũng không bất cứ mâu thuẫn gì, cuộc sống trong ngôi biệt thự này vô cùng hạnh phúc.

Bọn họ còn có vài người hầu, cộng lại cũng mười mấy người. Các người hầu cũng đều yêu quý cô chủ nhỏ, thậm chí còn gọi cô bé là “Công chúa nhỏ”.

Tất cả mọi người đều rất hạnh phúc, rất vui vẻ.

Cho đến một năm trước, con gái bọn họ không hiểu sao bỗng dưng phát sốt.

Mặc dù bọn họ đã mời đến bác sĩ tốt nhất, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả. Đứa bé đáng thương sốt suốt cả đêm, hơn nữa càng ngày càng nặng, đến sau nửa đêm đã bắt đầu nói mê sảng.

Mà khi trời sắp sáng thì cô bé mới dần dịu lại... Cơ thể cũng bớt nóng dần. Ban đầu bọn họ còn tưởng rằng con bé cuối cùng cũng hạ sốt, nhưng đôi vợ chồng còn chưa kịp vui mừng đã phát hiện ngay cả hô hấp của con gái cũng đang yếu dần.

Bọn họ cầu xin bác sĩ cứu đứa con gái thương yêu của họ, thậm chí còn quỳ xuống trước bác sĩ, nhưng bác sĩ cũng đành bó tay, tất cả cố gắng níu kéo sự sống cho cô bé đều là phí công vô ích.

Khi bình minh đến cũng là lúc mạch đập của con gái bọn họ hoàn toàn ngừng.

Nữ chủ nhà ngất xỉu, mà nam chủ nhà vẫn phải cố giữ vững tinh thần, tự mình tiễn bác sĩ rời đi.

Trong lúc ấy, bảo mẫu khóc dùng khăn tay lau đi mồ hôi trên mặt cô bé.

Khi nam chủ nhà tiễn thầy thuốc về xong, quay lại đến phòng khách lại nghe thấy tiếng hét chói tai của bảo mẫu từ phòng con gái ông.

Ông vội vàng chạy tới, lại bất ngờ phát hiện đứa con gái tưởng như đã chết nay lại sống lại!

Chỉ có điều... Hai tay cô bé đang túm chặt cổ tay bảo mẫu, cũng hung hăng cắn lên.

Bảo mẫu dùng sức vùng vẫy, không để gì mới tránh thoát nhưng trên cổ tay cũng đã để lại dấu răng be bét máu!

Nam chủ nhà không rảnh quan tâm đến tình trạng của bảo mẫu, anh vội vàng chạy đến bên giường, mừng rỡ hỏi thăm con gái yêu của ông hiện giờ cảm thấy thế nào.

Nhưng con gái ông ta không đáp, chỉ há miệng, vẻ mặt dữ tợn muốn cắn ông ta!

Lúc này, trên hàm răng của cô bé vẫn còn dính máu của bảo mẫu.

Nam chủ nhà đến tận lúc ấy mới phát hiện đôi mắt cô bé cũng có chút khác lạ, con ngươi màu đen lớn hơn rất nhiều, trông trắng mắt lại chỉ còn một phần nhỏ.

Ông ta nhận ra cơ thể cô bé đã xảy ra một chút vấn đề gì, vì vậy liền chạy tới bên cửa sổ, kéo rèm ra xem vị bác sĩ vừa rời đi đã đi xa chưa.

Nhưng khi ông ta kéo rèm ra, con gái ông ta lại hét thảm thiết!

Ông quay ngoắt lại nhìn, phát hiện trên làn da cô bé những chỗ bị ánh mặt trời chiếu đến đều tan chảy như nến!

Ông vội vàng kéo rèm lại, trong lòng vừa lo lắng lại vừa cảm thấy sợ hãi, nhưng chờ những cảm xúc này rút đi, cuối cùng chỉ động lại tình yêu thương vô bờ bến với đứa con gái rút ruột đẻ ra.

Vợ chồng bọn họ đều biết rõ con gái mình đã không còn giống như xưa nữa, mà đã biến thành một con quái vật.

Nhưng bọn họ vẫn giữ nó lại, thậm chí quyết định nuôi dưỡng nó giống như trước đây.

Nhưng chẳng bao lâu sau, bọn họ phát hiện, con gái họ không chịu ăn cơm nữa, thậm chí không chịu ăn thịt chín, chỉ có hứng thú với thịt tươi đầm đìa máu.

Bọn họ vẫn giữ con gái ở căn phòng cũ, chỉ thay hết rèm phòng thành loại màu đen dày cộm, không cho một chút ánh sáng nào dù chỉ là nhỏ nhất chiếu đến, còn đặt hàng thịt heo số lượng lớn theo tháng để cho con gái ăn.

Nhưng vẫn chưa kết thúc.

Mới đầu, cô bé còn chịu ăn thịt heo, nhưng chỉ hơn một tháng sau đã không chịu ăn nữa rồi. Trong lúc ấy, những phần bị hòa tan trên người cũng không ngừng nhiều lên, mà sau khi cô bé ngừng ăn thì tốc độ lan của những dịch nhớt màu trắng ấy lại tăng lên rất nhiều, song song với nó là làn da của con người cũng nhanh chóng găm bớt.

Nữ chủ nhà rất lo lắng, vì vậy bà ta vào phòng, muốn hỏi con gái rốt cuộc muốn ăn cái gì, nhưng lại không cẩn thận bị cô bé cắn một cái!

Con gái yêu của họ không biết từ lúc nào đã mọc ra một hàm răng sắc nhọn, hung dữ mà xé một miếng thịt của bà ta, nhai ngấu nghiến như đang nếm món ăn ngon nhất trên đời này vậy.

Nữ chủ nhà chạy ra khỏi phòng, cuống quýt đi tìm chồng.

Khi băng bó vết thương, bọn họ chỉ nghe thấy tiếng kêu như khóc của con gái. Âm thanh kia giống như những cây kim đâm vào lòng họ, khiến vợ chồng họ tan nát cõi lòng.

Ngày hôm sau, bọn họ lừa người hầu phụ trách dọn dẹp vệ sinh vào căn phòng kia.

Ban đầu, một người trưởng thành cũng đủ để con gái họ ăn một tháng.

Sau đó là hai mươi ngày, nửa tháng, mười ngày... Sức ăn càng lúc càng lớn, mà đôi vợ chồng này cũng đã bước lên con đường khó có thể quay đầu lại...

Thật ra bọn họ cũng dần dần nhận ra, thật ra bản thân mình cũng biến thành một loại quái vật. Bọn họ giết người không chỉ vì nuôi sống con gái, mà đã biến thành quái vật giết người làm vui.

Bọn họ xây tầng hầm, giam cô bé dưới đó. Đến giờ cho ăn thì vớt thi thể xuống cầu thang, cô bé sẽ lập tức ngửi thấy mùi máu tươi, đi lên kéo thi thể.

Đương nhiên, chính bọn họ cũng phải cẩn thận, bởi vì cô bé hiển nhiên là thích thịt người sống hơn.

Cứ như vậy cho tới tận bây giờ.

“Bây giờ gần như mỗi ngày nó đều cần ăn thịt một người trưởng thành rồi. Chúng tôi biết làm hại người khác là không đúng, nhưng chúng tôi là bố mẹ nó, dù thế nào đi nữa cũng phải nuôi nó.”

Nam chủ nhà nhìn Tổng Tân, vẻ mặt bất lực.

Đúng vào lúc này, tiếng vang từ thư vòng càng ngày càng dồn dập. Sau đó bỗng “Rầm” một tiếng cực lớn, con quái vật từ bé gái biến thành kia xô lồng rồi.

p/s: Tự dung 2 chương này dài thế.v Trầm hồng có zuiv

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tầng hầm

Editor: mèomỡ

Tiếng cộp cộp như chân trần chạy trên mặt đất bởi vì vang lên trong hành lang lạnh ngắt nên có cảm giác cực kỳ vang dội.

Trọng Phong nắm chặt tay, chấn trường đao nghiêng trước người, mắt nhìn chăm chăm cửa phòng.

Tổng Tân cũng nhìn vào cửa, nghe tiếng bước chân từ đầu kia hành lang nhanh chóng tiến về đầu cầu thang bên này.

Chỉ số thông minh của nó không cao, có lẽ đã coi cửa phòng đóng thành bức lối không thể đi được, thế nên chỉ còn đầu cầu thang kia...

Không đúng.

Tổng Tân chợt nhớ ra cô đã quên một chuyện vốn không quan trọng lắm... Trước khi bọn họ bắt được nam chủ nhà thì ông ta đã mở cửa phòng của Số 2!

Mà lúc ấy cô chỉ lo thăm vấn nam chủ nhà rồi cầm chìa khóa vào thư phòng, hoàn toàn quên khép cửa lại. Nói đúng ra thì cô vốn coi như “Cửa phòng của Số 2 bị mở” là một chuyện nhỏ chẳng ảnh hưởng gì.

Cho tới giờ phút này, Tổng Tân mới đột nhiên nhớ tới, lúc ấy cánh cửa dường như đã bị nam chủ nhà đẩy ra hơn mười cm...

Tổng Tân ngừng thở, trong lòng trầm nghĩ, có lẽ quái vật không chú ý đến cánh cửa kia thì sao?

Nhưng... Trong trò chơi lần này Số 2 và cô là kẻ địch, cô cần gì phải quan tâm đến sự sống chết của cậu ta?

Lúc này, tiếng bước chân ngoài cửa dần dần đi xa, cùng với đó là tiếng chạy xuống cầu thang.

Tổng Tân mím môi, đột nhiên lại không rõ mình rốt cuộc nên yên tâm hay là thất vọng.

“Nó ra được rồi.” Nam chủ nhà đột nhiên nói.

Tổng Tân quay đầu nhìn về phía ông ta, thấy khóe miệng ông ta nhếch lên thành một nụ cười khó hiểu, ánh mắt phức tạp nhìn cô: “Sức tấn công của nó rất cao, không ai là đối thủ của nó đâu. Cho dù tất cả mọi người cùng xông lên cũng chỉ có một kết quả là bị nó đánh bại, sau đó xé làm từng miếng từng miếng ăn tươi nuốt sống.”

Tổng Tân bật cười: “Ông sẽ không thấy được cảnh đó đâu, trước khi chúng tôi chết, ông sẽ trở thành đồ ăn của nó trước.”

Ông ta nhướng mày, có vẻ hơi kinh ngạc: “Cô không sợ sao? Tôi không nói quá một chữ nào đâu.”

Tổng Tân nhìn ông ta, không nói gì.

Nhiệm vụ của cô là tìm được vật phẩm cần giao cho NPC, chứ không phải đại chiến với con quái vật này một trận.

Hơn nữa, con quái vật này lợi hại thì sao, không phải nó sợ ánh sáng sao, đợi đến lúc trời sáng ai thắng ai bại còn chưa biết đâu.

Quan trọng nhất là hiện giờ cô trong lòng thấp thoáng có một suy đoán... Thứ cô muốn tìm rất có thể đang ở căn hầm nhốt quái vật kia.

Dựa theo giải thiết trong các Game Online, bên cạnh bảo vật luôn có một con boss cực mạnh bảo vệ. Mà trong trò chơi này, vật phẩm quan trọng cô cần tìm chính là bảo vật giúp cô giành thắng lợi.

Ngoài ra, trò chơi sao có thể tạo ra một quái vật mạnh mà lại chẳng liên quan gì đến nội dung trò chơi? Điều này càng khiến Tổng Tân tin tưởng chắc chắn vào suy đoán của mình.

Nếu món đồ kia thật sự ở tầng hầm, vậy thì quái vật rời khỏi nơi đó chưa chắc đã là chuyện xấu.

“Mặc kệ cô có sợ chết không...” Nam chủ nhà lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của Tổng Tân: “Tôi cũng không thể để vợ mình chết, cho nên, tôi sẽ nói cho cô cách để bắt nó. Nhưng tôi có một yêu cầu... Chúng tôi sẽ không tìm cách giết các người nữa, nhưng cũng xin các người tha cho con gái của chúng tôi, đừng giết nó.”

Tổng Tân cười một tiếng: “Muốn gạt chúng tôi chịu chết chứ gì?”

Mặc dù là câu hỏi, nhưng giọng điệu cực kỳ chắc chắn.

Sắc mặt nam chủ nhà không hề thay đổi, nhưng trong mắt lại lóe lên cái gì đó, tránh tầm mắt của cô, vẫn còn cố chống chế: “Tôi nói thật, vợ tôi ở tầng hai, tôi rất lo cô ấy sẽ gặp nguy hiểm. Tôi thật sự sẽ nói cho các người cách bắt con gái chúng tôi, chỉ cầu xin các người đừng giết nó!”

Tổng Tân nhìn ông ta một lát mới nói: “Ông nói dối vụng về quá, nhưng tôi có hai câu hỏi, nếu như ông chịu trả lời tôi sẽ thả ông xuống tầng cứu vợ ông.”

Nam chủ nhà ngẩn người, ngay sau đó liên tục gật đầu, “Cô nói đi! Tôi nhất định nói cho cô biết!”

“Trong tầng hầm giam giữ con gái ông có phải đặt một món đồ rất có ý nghĩa không?” Tổng Tân nhìn mắt ông ta, không bỏ sót bất cứ cảm xúc nào trên mặt ông ta.

Chỉ thấy nam chủ nhà hơi sững sờ, sau đó lại tỏ vẻ không hiểu, rồi lại nghiêm túc suy nghĩ một lúc mới lắc đầu nói: “Lúc xây xong tầng hầm thì nơi đó trống không, lúc ấy chúng tôi dùng một thi thể còn mới dụ nó vào, sau đó cũng chỉ quăng thi thể vào cho nó ăn. Tầng hầm ấy chúng tôi chưa bao giờ bước vào thêm một lần.”

Không có sao? Tổng Tân nhíu mày, ngay sau đó lại nghĩ tới, có lẽ không phải là không có, mà là nam chủ nhà không biết.

Bởi vì...

“Nếu muốn nói đến đồ vật...” Nam chủ nhà lại nói: “Cũng chỉ có quần áo của những thi thể bị ném vào. Con bé chỉ ăn thịt, sẽ không ăn cả quần áo.”

Tổng Tân nhìn ông ta một cái... Vừa rồi cô cũng nghĩ đến trường hợp này.

Đôi vợ chồng này đã giết không ít người, trong tầng hầm kia sợ rằng đã chất đống rất nhiều đồ rồi, trong đó có lẽ có một vật là vật phẩm các người chơi cần tìm.

Tổng Tân không dám hoàn toàn chắc chắn, vì vậy lại hỏi: “Vậy, ông và vợ có đồ vật nào có ý nghĩa đặc biệt không?”

Ông ta lại ngần ra, nghĩ một lúc lại lắc đầu: “Đối với chúng tôi mà nói, đáng quý nhất, có ý nghĩa nhất, chính là con gái yêu của chúng tôi.”

Tổng Tân trầm ngâm, gật đầu, định bước lên còi dây trói cho ông ta.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng kêu sợ hãi phát ra từ dưới tầng.

Tiếng kêu ấy xen lẫn sợ hãi, kinh sợ cùng tuyệt vọng, xuyên qua tầng một, chui vào tai những người còn đang tỉnh táo!

Đây là một giọng nữ.

Gần như cùng lúc với tiếng hét kia vang lên, nam chủ nhà cũng gào lên, xô về phía trước muốn đứng dậy, nhưng lại bởi vì bị trói chặt mà ngã xuống.

Ông ta la hét: “Mau, mau thả tôi raaa! Sắp không kịp nữa rồi!”

Tổng Tân vội vàng còi trói dưới sự thúc giục của ông ta. Sau khi còi xong, ông ta liền bật dậy, tông cửa xông ra ngoài.

Tiếng kêu dưới tầng nhỏ đi rất nhiều, nhanh chóng biến thành tiếng rên mơ hồ không rõ. Cách một tầng, Tổng Tân không nghe được rốt cuộc là kêu cái gì.

Tiếng bước chân của nam chủ nhà cũng nhanh chóng biến mất ở đầu cầu thang, ngay sau đó từ tầng hai cũng vang lên tiếng hét của ông ta.

Tổng Tân đứng giữa cửa, nhìn ra phía ngoài một chút, đập vào mắt chính là chất lỏng màu trắng sền sệt trên hành lang.

Thứ này in dấu bàn tay và nửa trước bàn chân thành một dải hàng, hướng thì là từ thư phòng đến tận cầu thang.

Còn cửa phòng Số 2 đối diện quả thực cũng mở ra, một nửa.

Tổng Tân nhú mày.... Cánh cửa này rõ ràng chỉ mở hơn mười cm, là cô nhớ nhầm sao? Hay là cánh cửa sau đó lại tự dần dần mở ra?

Cô vốn định qua mở cửa ra xem, lại nghe thấy dưới tầng vang lên tiếng hét càng thảm thiết hơn, là giọng nữ.

Vì vậy Tổng Tân chuyển hướng đi về phía cầu thang, Trọng Phong cũng cảm miêu đao theo sát sau lưng cô.

Bọn họ không hoàn toàn xuống tầng, Tổng Tân chỉ đi tới nửa cầu thang liền ngừng lại. Từ chỗ này cũng đủ để nhìn thấy tình hình dưới tầng rồi.

Thứ đầu tiên cô trông thấy chính là nữ chủ nhà cả người đầm đìa máu trên hành lang.

Nữ chủ nhà mặc một bộ váy ngủ bằng lụa vốn là màu trắng, là loại hai dây, cho nên tất cả vết thương trên người bà ta đều lộ hết ra.

Tổng Tân có thể nhìn thấy rõ ràng cánh tay phải từ khuỷu tay đã đứt, nửa dưới không biết đã rơi ở đâu, mà trên bờ vai cũng có một vết thương cực lớn.

Cánh tay trái cũng không tốt hơn là bao, lồi lõm, máu thịt be bét.

Thậm chí trên cổ bà ta còn có một vết thương trí mạng.... Bên trái cổ đã mất khoảng một phần ba, máu tươi chính là từ chỗ này ào ào chảy ra tạo thành một vùng đỏ lôm trên mặt đất.

Mà nữ chủ nhà còn chưa chết, bà ta nằm trong vùng máu, hai mắt không có tiêu cực nhìn lên phía trên, cơ thể run bần bật.

Về phần nam chủ nhà cùng con quái vật kia, lúc này đã đi đến tầng một, có vài tiếng động đang từ dưới đó truyền lên.

Ông ta dường như vì muốn cứu vợ cho nên cố ý dụ quái vật chạy xuống tầng, đáng tiếc nữ chủ nhà hẳn là không sống nổi rồi.

Tổng Tân đi tiếp xuống, từ tầng hai nhìn xuống mới thấy rõ tình hình dưới tầng một.

Nam chủ nhà chạy vào thư phòng dưới tầng một, cũng đóng cửa phòng lại, con quái vật không có IQ này vẫn đang dùng sức tông cửa phòng.

Cánh cửa kia nhìn có vẻ rất rắn chắc, nhưng đêm vẫn còn rất dài, nếu như nó cứ tiếp tục tông cửa như vậy, chưa biết chừng nó sẽ phá được.

Tổng Tân quay đầu nhìn nữ chủ nhà run rẩy càng ngày càng yếu, ra hiệu Trọng Phong đi lên tầng.

Nam chủ nhà sống hay chết cô không quan tâm.

Thật ra NPC chết đối với cô không có gì bất lợi.

Cô không giống những người chơi khác, bọn họ sợ giết nhầm NPC cần giao vật phẩm cho nên bó tay bó chân không dám ra tay, nhưng cô không sợ.

Nếu quả thật giết phải NPC cần giao vật phẩm, đối với cô còn là chuyện tốt nữa cơ.

Mà bây giờ, chuyện cô cần nghĩ là có nên nhân lúc này vào căn hầm kia hay không?

Hiện giờ là một giờ đêm, tối hôm qua ba giờ cô mới bị Trọng Phong đánh thức, cho nên các người chơi khác hẳn là sẽ ngủ rất say, tiếng động lớn hơn đi nữa bọn họ cũng không tỉnh.

Nhưng để phòng ngừa, cô nên đi xem kỹ lại một lượt.

Lúc trước nam chủ nhà mang theo chìa khóa lên, hiện giờ chìa khóa đang nằm trong tay cô, cô có thể tùy ý mở bất cứ căn phòng nào.

Tổng Tân vừa nghĩ vừa đi lên tầng ba.

Trên bậc thang cũng có dịch nhòn của con quái vật kia, đi lại phải cẩn thận một chút, nếu không may giẫm lên nó rất có thể sẽ trượt chân.

Cô đi lên tầng, chọn phòng của Số 2 mà cô đã để ý từ vừa nãy.

Cửa phòng vẫn giống như lúc cô xuống tầng, mở một nửa, mà bên trong thì tối đen như mực, đèn hành lang chỉ chiếu được một phần sàn trống không gần cửa.

Nhưng nơi này vẫn có một chút khác biệt nho nhỏ so với vừa nãy...

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Tầng hầm (2)

Editor: mèomỡ

Lúc trước, khi nam chủ nhà đột nhập vào căn phòng này rõ ràng có cầm theo một con dao. Sau đó bị Trọng Phong đánh nên ông ta đã làm rơi con dao trước cửa phòng.

Tổng Tân khi ấy không nhặt lên, Trọng Phong cũng không.

Mà bây giờ, con dao đáng lẽ phải nằm ở cửa đã biến mất rồi.

Cô nhú mày, rón rén đi tới cửa, dùng khẩu hình nói với Trọng Phong một tiếng “Cẩn thận”, sau đó dựa sát vào cạnh tường, đẩy bật cửa ra!

“Rầm” một tiếng, cửa phòng đập vào vách tường.

Ngoài ra thì không có gì xảy ra cả.

Đèn ngoài hành lang hắt vào phòng một chút, Tổng Tân sau khi xác nhận cửa ra vào an toàn liền nhanh chóng bật đèn, trong phòng lập tức sáng lên.

Căn phòng này không lớn, ngoại trừ trong tủ quần áo và toilet không nhìn thấy được, thì trong phòng không có một bóng người.

Cô gọi thử: “Có ai không?”

Không ai đáp lại, mà Trọng Phong đã đi thẳng vào, mở cửa tủ kiểm tra, sau đó lại vào nhà vệ sinh nhìn một lượt, quay lại lắc đầu với Tổng Tân.

Tổng Tân quay lại phòng mình ở phía đối diện, cũng không thấy ai.

Không đúng...

Nếu như Số 2 chỉ đơn giản là vì hết tác dụng của thuốc nên tỉnh thì nhất định sẽ nghe thấy âm thanh ở dưới tầng. Cho dù cậu ta bởi vì sợ mà không dám xuống tầng xem xét tình hình thì cũng phải gõ cửa phòng những người khác, đánh thức mọi người mới đúng.

Cho dù có nhát gan đến mức đi trốn thì nghe thấy giọng đồng đội là cô, thì cũng nên xuất hiện mới phải chứ?

Hoặc coi như cậu ta nhát gan hơn nữa, vì động tĩnh bên ngoài khiến cậu ta sợ hãi thì cũng nên khóa cửa phòng lại trốn ở trong mới đúng.

Nhưng... Cậu ta không chỉ không ở trên hành lang, cũng không khóa cửa, thậm chí cũng không ở trong phòng nốt. Hơn nữa, con dao trước cửa ra cũng không còn.

Không cần phải nói, con dao kia nhất định đang ở trong tay cậu ta.

Mà Tống Tân vừa mới từ dưới tầng đi lên, trừ phi cậu ta lén xuống tầng từ lúc cô và Trọng Phong còn ở thư phòng, còn không hiện giờ cậu ta chắc chắn vẫn ở tầng ba.

Mà khi cô vào thư phòng, không, nói chính xác ra thì khi cô cùng Trọng Phong xuống tầng xem xét tình hình thì con dao vẫn còn nằm trên mặt đất.

Đường đi xuống tầng chỉ có một, thời điểm con dao biến mất là sau khi cô xuống tầng, nói cách khác... Số 2 tuyệt đối chưa hề xuống tầng.

Tống Tân nheo mắt, quay đầu nhìn về phía thư phòng cuối hành lang.

Có khả năng nhất là Số 2 đang ở thư phòng.

Nhưng nếu thật là vậy thì lại xuất hiện một vấn đề khác... Tại sao cậu ta không thử đánh thức những người khác? Ngoại trừ Tống Tân những người chơi khác không phải đều là đồng đội sao?

Nhìn thấy cửa phòng Tống Tân mở, tại sao cậu ta không đi tìm cô mà lại tự mình chạy tới thư phòng?

Hơn nữa một người mạo hiểm hiểm vào thư phòng điều tra, nếu như tìm được manh mối thì khiến những người khác nằm không mà hưởng, nếu như xảy ra nguy hiểm thì lại chỉ có mình cậu ta chịu.

Chẳng lẽ cậu ta là loại người không chút ích kỷ, có tinh thần vô tư giúp đỡ mọi người sao?

Tống Tân không tin.

Nghĩ vậy, cô quay sang nói nhỏ với Trọng Phong: “Chúng ta tới thư phòng xem, anh phải cẩn thận một chút.”

Trọng Phong mỉm cười, đưa tay xoa đầu cô, bị Tống Tân nghiêng người tránh, anh liền xoa hai cái vào không khí, nói: “Có tôi ở đây, em yên tâm.”

Tống Tân bị động tác vừa ngốc vừa đáng yêu này của anh chọc cười, kéo anh một cái, nói: “Đi thôi.”

Từ đầu cầu thang đến cửa thư phòng, trên hành lang dính đầy hình dấu chân từ dịch nhòe màu trắng quái vật để lại.

Bọn họ đi men theo tường, không chạm vào một giọt.

Tống Tân cố ý đi thật nhẹ để không phát ra thanh âm. Cửa thư phòng lúc trước cô và Trọng Phong chạy vội nên chưa kịp đóng, nhưng bây giờ đã khóa lại, cũng may trong tay cô có chìa khóa.

Mà từ phòng cách vách vẫn luôn vang lên tiếng nói mớ, chứng tỏ còn có người chơi đang ngủ say.

Thật ra động tĩnh dưới tầng lớn như vậy, nếu như thuốc hết tác dụng thì những người này cũng phải tỉnh lại hết mới đúng.

Cũng chỉ có Số 2 là ngoại lệ, điều ấy càng khiến Số 2 trở nên bất thường. Tống Tân đứng ở sát tường cửa thư phòng, trong lòng thấp thoáng một suy đoán.

Cô nắm tay, liếc mắt ra hiệu cho Trọng Phong.

Lúc này, để cho anh lên trước.

Số 2 là một người chơi, mà Trọng Phong có vũ khí có võ công, cô tin tưởng tuyệt đối anh sẽ không thua Số 2.

Trọng Phong tay trái đặt lên vỏ miếu đao, ngón cái nhẹ nhàng đỡ chuôi đao, khiến thân đao rút ra một đoạn, chuẩn bị sẵn sàng rút đao ra bất cứ lúc nào.

Tống Tân lấy chìa khóa trong túi, tìm chìa thư phòng, cắm vào ổ khóa, xoay tròn.

Cạch một tiếng nhỏ, khóa mở.

Tống Tân rút chìa khóa, nghiêng người sang một bên.

Sau đó Trọng Phong nép sát cửa phòng, dùng vai đẩy nhẹ một chút. Khi cửa phòng mở ra đủ cho một người đi thì cực kỳ nhanh chóng lách mình vào phòng.

“Không có người.” Anh nói.

Tống Tân lúc này mới đi vào nhìn cả phòng một lượt.

Thư phòng thiết kế đơn này giản thật sự không giấu được cái gì, chỉ cần nhìn lướt qua một lượt là có thể nhìn ra chắc chắn không có người ở đây.

Nhưng đương nhiên không bao gồm bên trong cánh cửa sắt kia.

Cửa sắt được mở ra hoàn toàn, bộ then cài cửa méo mó nằm dưới đất.

Bên trên và cạnh cửa cùng dưới mặt đất đều nhom nhóm đầy dịch nhờn trắng lúc con quái vật kia tông cửa để lại.

Phía bên phải cửa sắt liền luôn với vách tường, đối diện cửa Tổng Tân cũng có thể nhìn thấy luôn là không có người.

Mà bên trái đi thông cầu thang phía dưới thì không biết được.

Trọng Phong cất bước đi về hướng cửa sắt, thân thể cao lớn khom lại, nhìn vào bên trong một chút, ngay sau đó lui ra ngoài, nhỏ giọng nói với Tổng Tân: “Có dấu chân.”

Tổng Tân nhủ mầy, cũng ngó vào nhìn, chỉ thấy trên bậc thang đầy máu xuất hiện những dấu giày mà lúc trước không có.

Mặc dù có vẻ như cậu ta rất muốn che dấu tung tích, nhưng trên bậc thang quá nhiều máu, muốn rón rén đi xuống cũng không được, chắc chắn phải có dấu chân để lại.

Giây phút cô nhìn thấy dấu chân thì suy đoán trong lòng lúc trước đã biến thành khẳng định...

Cô đoán rằng, trong nhiệm vụ lần này, không chỉ có một mình cô nhận được nhiệm vụ không giống với những người khác.

Tổng Tân không biết nhiệm vụ của Số 2 có giống cô hay không, nhưng hành vi hiện giờ của cậu ta ít nhất đã thể hiện rằng nhiệm vụ của anh ta không giống những người khác.

Nếu không, hành vi một mình mạo hiểm dưới tầng hầm này của cậu ta rất vô lý.

Tổng Tân nhìn chằm chằm vào những dấu chân kia, nói: “Chúng ta xuống dưới.”

Cô không biết nhiệm vụ của Số 2 là gì, nhưng nếu cậu ta vào tầng hầm thì rất có thể vẫn có liên quan đến tìm vật phẩm.

Lỡ như nhiệm vụ của cậu ta cũng là phá hủy vật phẩm thì chẳng phải cô có thể sẽ chết sao? Dù sao lúc chúng nó tuyên bố quy tắc thì không hề nhắc đến chuyện cô có đồng đội. Cho nên dù nhiệm vụ của Số 2 là gì, cho dù giống hệt nhiệm vụ của cô thì cũng vẫn là kẻ địch.

Cậu ta hoàn thành nhiệm vụ, tức là nhiệm vụ của cô thất bại.

Cho nên không thể đứng ở đây chờ cậu ta đi lên được, bắt buộc phải xuống dưới.

Cô đi đến chỗ bàn học, tiện tay cầm một chiếc bút mực, vứt nắp, coi như một vũ khí đơn giản.

Sau đó cô lại khóa trái cửa thư phòng, chìa khóa cho vào túi, làm vậy thì ít nhất người bên ngoài sẽ tạm thời không vào được, cho dù muốn vào cũng phải có tiếng phá cửa rất lớn.

Đây là để đề phòng “Chim sẻ bắt ve, hoàng tước phía sau”... Nếu như lại đột nhiên xuất hiện thêm một người chơi có nhiệm vụ khác, sau khi bọn họ vào tầng hầm lại đóng cửa nhốt bọn họ thì sao.

Cửa sắt thật sự quá thấp, hơn nữa còn rất chặt, hai người bọn họ chỉ có thể đi lần lượt từng người vào.

Trọng Phong đương nhiên là người đi trước. Tổng Tân không thể không thừa nhận, vũ lực của cô thật sự quá thấp, cần anh bảo vệ.

Đi hết cầu thang cuối cùng cũng có thể đứng thẳng dậy, nhưng trên mặt đất lại đầy máu dính dính trơn ướt. Đến gần mới phát hiện máu còn hòa với dịch nhờn trên người quái vật kia. Bọn họ lại phải đi thật cẩn thận tránh bứt dây động rừng, cố gắng không phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Càng đi xuống, mùi lại càng khó ngửi. Ngoại trừ mùi máu tươi còn có mùi thối rửa trộn với chút mùi lạ, hỗn tạp với nhau quả thực có thể khiến người ta cả ngày không muốn ăn gì.

Nhưng chỉ có Tổng Tân mới có cảm giác này thôi, Trọng Phong hoàn toàn không phản ứng, bởi vì anh không ngửi được.

Khi bọn họ đi đến khúc cua, Tổng Tân liền nghe thấy phía dưới loáng thoáng có chút động tĩnh.

Trọng Phong đi đằng trước quay lại nhìn cô, há miệng rồi lại vội vàng ngậm lại, chỉ chỉ chỗ cô đứng rồi lại chỉ vào chính anh, lại chỉ phía trước.

Tổng Tân hiểu rồi, anh muốn cô ở nguyên đây, một mình anh xuống dưới.

Cô lắc đầu, ra hiệu cho anh tiếp tục đi xuống.

Trọng Phong chớp mắt mấy cái, thấy cô hoàn toàn không có ý thay đổi quyết định, mới quay đầu tiếp tục đi.

Tổng Tân theo phía sau, nhìn bóng lưng cao lớn của anh, trong lòng không hề cảm thấy lo lắng hay sợ hãi.

Sở dĩ phải cẩn thận đi xuống chỉ bởi vì không rõ tình hình, sợ Số 2 ở dưới đánh lên bọn họ mà thôi. Nếu không, với khả năng của Trọng Phong vốn không có gì phải sợ.

Đoạn cầu thang phía dưới này cũng giống bên trên, hai bên đều bị vách tường chắn mất, chỉ có thể nhìn thấy phía trước.

Cầu thang có tất cả mười bậc, bậc nào cũng đầy máu trộn lẫn với dịch nhờn.

Bọn họ càng tới gần, càng nghe rõ động tĩnh phía dưới, giống tiếng đang bới tìm đồ.

Mười bậc cầu thang chẳng mấy chốc đã đi hết.

Trọng Phong ngừng ở bậc thứ ba từ dưới lên, ngón cái tay trái nhẹ nhàng đẩy miều đao lên một đoạn, dùng tay phải nắm chặt chuôi đao, mới từ từ bước tiếp.

Tổng Tân cũng xiết chặt bút máy trong tay, thở nhẹ, đi theo sau lưng Trọng Phong.

Khi anh bước xuống bậc cuối cùng thì lập tức rút đao ra, nghiêng người.

Cùng lúc đó, Trọng Phong và Tổng Tân đều thấy rõ tình hình phía dưới.

Đây là một căn phòng cực nhỏ, chỉ khoảng sáu mét vuông.

Trong căn phòng không còn bất cứ một chỗ nào sạch sẽ. Dưới đất chồng chất đủ thứ, kể cả xương người, đầu lâu, lông, quần áo, giày dép, cùng với đồ trang sức như đồng hồ dây chuyền....

Chúng nó gần như khiến căn phòng này cao lên một tầng, thậm chí có một góc còn tạo thành một “ngọn núi” nhỏ.

Lúc này, một người đàn ông để tóc húi cua đang ngồi xổm trước “ngọn núi nhỏ”, nghe thấy đằng sau có động liền quay đầu nhìn về phía cầu thang, về mặt từ kinh ngạc nhanh chóng chuyển thành lo lắng, vội vàng đứng dậy: “Hai người cũng tỉnh rồi à? Mau đến xem xem, tôi hoài nghi vật phẩm chúng ta cần tìm đang ở đây!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Editor: mềomỡ

Còn chưa dứt lời, Số 2 đã hối hận đến mức suýt cắn vào lưỡi.

Bởi vì một câu nói ngắn ngủi này đã khiến cậu ta bại lộ. Không, thật ra, cho dù cậu ta không nói gì thì cũng đã sớm bại lộ rồi.

Sáng hôm nay, nhóm bọn họ phụ trách nghỉ cách vào thư phòng, nam chủ nhà ra ngoài lại mang theo cả chìa khóa, bọn họ chỉ còn cách cạy cửa, thế cho nên từng người đều tự đi tìm công cụ.

Chính trong lúc đó, cậu ta từ tầng ba xuống tầng hai thì đúng lúc trông thấy nữ đầu bếp về mặt lấm la lấm lét lên tầng hai. Cô ta đứng ở ngoài cửa phòng ngủ chính, vỗ vỗ mặt cho biểu cảm trở nên tự nhiên hơn rồi mới gõ cửa.

Lúc ấy, chỗ cậu ta còn cách phòng ngủ của vợ chồng chủ nhà ở tầng hai một đoạn, mà cho dù cậu ta có đứng ở trên hành lang tầng hai thì cũng không thể nghe thấy hai người kia nói gì sau lớp cửa đã đóng chặt.

Nhưng cho dù không nghe được nội dung, nhưng cậu ta vẫn vì hành động này của nữ đầu bếp mà cảnh giác.

Nhắc đến nữ đầu bếp, cái đầu tiên cậu ta nghĩ đến là đồ ăn.... Đêm đầu tiên bọn họ ăn phải bữa tối kia nên mới ngủ say không tỉnh được.

Vì thế cho nên sau khi nghe người đàn ông đeo kính kể lại chuyện đầu bếp bỏ thuốc thì cậu ta vẫn không hoàn toàn hết cảnh giác.

Lúc đó cậu ta chỉ nghĩ, nữ đầu bếp hẳn là không hoàn toàn chịu nghe lời, nếu không tại sao cô ta lại lén la lén lút đi tìm nữ chủ nhà?

Suy nghĩ này cứ lờn vờn trong đầu cậu ta, nhưng bởi vì nhiệm vụ của cậu ta không giống những người chơi khác cho nên cậu ta không hề nói cho bất cứ

ai, chỉ định buổi tối ăn cơm thì cẩn thận một chút.

Mặc dù buổi chiều Tống Tân và Chu Ly đã cùng vào phòng bếp giám sát nữ đầu bếp, cũng tự tay rửa bát đĩa nhưng cậu ta vẫn không thả lỏng cảnh giác.

Đợi đến bữa tối, những người chơi khác đều xem Tống Tân và Chu Ly có yên tâm dùng bữa hay không, riêng cậu ta từ đầu đến cuối lại chỉ để ý xem nữ chủ nhà.

Chỉ đồ ăn nào nữ chủ nhà động đũa thì cậu ta mới ăn. Cũng bởi vậy, cậu ta phát hiện nữ chủ nhà không uống một ngụm canh nào.

Mặc dù những người khác dường như không để ý đến cậu ta, nhưng để họ không nghi ngờ, cậu ta cũng uống một ngụm canh, nhưng ngậm ở trong miệng một lát, rồi nhân lúc giả vờ lau miệng thì nhả vào ống tay áo.

Cho nên, lúc nửa đêm, khi nam chủ nhà đẩy xe đẩy đến trước cửa phòng cậu ta, rón rén mở cửa ta thì thật ra cậu ta vẫn tỉnh.

Lúc ấy, cậu ta đang đứng trong bóng tối ngay sau cửa, cầm cái búa ban ngày dùng để cạy cửa.

Chỉ cần nam chủ nhà đẩy cửa đi vào, cậu ta liền lập tức đập vào sau đầu ông ta, khiến ông ta không chết cũng phải hôn mê.

Đến lúc đó lại cầm chìa khóa đi mở cửa thư phòng, nhân lúc những người khác đang ngủ say tìm được vật phẩm trò chơi yêu cầu là có thể trở người thẳng rồi!

Đáng tiếc, kế hoạch của cậu ta đã xảy ra trục trặc.

Cậu ta nhìn cửa phòng bị đẩy ra từ bên ngoài, ánh sáng chiếu lên sàn nhà, còn soi ra bóng của người đứng bên ngoài. Cậu ta lặng lẽ giơ búa lên, chỉ chờ người phía ngoài lại đẩy cửa ra một chút.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên có tiếng động.

Ngay sau đó cậu ta nghe thấy giọng cô gái tóc ngắn ở đối diện, còn có tiếng dao găm rơi xuống đất.

Cậu ta vốn định lặng lẽ đi ra ngoài nghe ngóng xem rốt cuộc bọn họ ở trong phòng nói cái gì, nhưng trong lòng cậu ta lại cảm thấy, trong khi những người khác hôn mê bất tỉnh thì hai người ở phòng đối diện này lại không làm sao cả, thật sự có chút kỳ quái.

Mà về chuyện nữ đầu bếp có phối hợp hay không vừa khéo sao lại do chính cô gái tóc ngắn này thông báo cho những người khác. Bây giờ mọi người đều dính thuốc, cô ta lại vẫn còn tỉnh, có quá trùng hợp hay không đây?

Vì vậy cậu ta không lập tức đi ra ngoài mà đứng sau cửa phòng lặng lẽ suy tư.

Căn cứ tình huống trước mắt cậu ta đột nhiên hiểu ra một chuyện. ... Hai người chơi ở đối diện này dường như không giống những người chơi khác.

Cậu ta đoán hai người kia vốn không phải người quen trước khi vào trò chơi mà là hai người nhận được nhiệm vụ giống nhau!

Nhiệm vụ của hai người này cũng đều là nhiệm vụ bí mật giống cậu ta vậy. Ở trong mắt người khác, nhiệm vụ của tất cả tất cả mọi người đều giống nhau, nhưng thực chất hai người kia rất có thể đã nhận được nhiệm vụ khác, hơn nữa chỉ có bọn họ mới biết được đối phương là đồng đội của mình, cho nên ngay từ khi bắt đầu đã cố gắng tỏ ra thân quen khiến người khác cho rằng bọn họ luôn hành động cùng nhau là chuyện bình thường.

Nghĩ kỹ lại, người quen sẽ giống như bọn họ sao?

Người đàn ông có đôi mắt màu đỏ kia từ đầu đến giờ gần như không mở miệng nói câu nào, cô gái kia cũng khá ít nói. Cậu ta thậm chí còn không tận mắt nhìn thấy hai người kia nói chuyện với nhau.

Nói cách khác... Trong trò chơi lần này chia ra ba phe cánh!

Trong đó sáu người có nhiệm vụ giống nhau, một nam một nữ ở đối diện là chung một nhiệm vụ, một mình cậu ta một nhiệm vụ.

Trong lúc cậu ta đang suy nghĩ, lại nghe thấy tiếng cửa phòng đối diện mở ra, dường như hai người kia đi ra rồi.

Chờ một lát sau, cậu ta mới cẩn thận ngó ra bên ngoài, thấy hai người kia đang đi về hướng thư phòng liền vội vàng rút đầu lại.

Cậu ta có chút do dự, có nên lén đi theo sau họ không? Lỡ như nhiệm vụ của hai người này cũng là tìm được vật phẩm, bọn họ tìm được trước cậu ta thì chẳng phải xong đời à?

Nhưng mà, người đàn ông kia nhìn có vẻ rất không dễ chơi. Nhìn thanh trường đao bên hông đã thấy không phải bình thường rồi.

Cậu ta do dự một lúc lâu, trong lúc ấy cậu ta còn từng nghĩ đến việc qua phòng đối diện xem tình hình nam chủ nhà hiện giờ ra sao. Cuối cùng cậu ta cắn răng, nghĩ, dù thế nào cũng phải qua đi thư phòng một chuyến mới được.

Vì vậy cậu ta lặng lẽ ra khỏi phòng, men theo hành lang đi về phía thư phòng.

Nhưng cậu ta mới đi được vài bước đã nghe thấy từ trong thư phòng vang lên tiếng đóng cửa rất mạnh!

Theo bản năng, cậu ta chạy trở về phòng.

Ngay cả cửa cũng không kịp đóng kỹ đã nghe thấy tiếng chạy từ xa đến gian phòng đối diện, sau đó là tiếng đóng cửa vội vã.

Tiếp đó, trong thư phòng vang lên tiếng tông cửa đứt quãng.

Lúc này cậu ta đột nhiên nhận ra..... Trong thư phòng có vật sống hung mãnh.

Cậu ta do dự, nghĩ thầm, hai người đối diện có khi nào đột nhiên đi ra không? Cho dù bọn họ đột nhiên mở cửa, cậu ta cũng có thể giả vờ như vừa mới tỉnh...

Nghĩ tới đây, cậu ta mở cửa lặng lẽ đi tới cửa phòng đối diện, đưa tay làm ra vẻ định gõ cửa, nín thở, lắng lắng nghe lên xem trong phòng nói gì.

Lỡ như người ở bên trong đột nhiên mở cửa, cậu ta có thể nương vào động tác của mình hiện giờ mà nói: “Hai người tỉnh rồi à? Tôi bị động tĩnh ở thư phòng đánh thức, vừa định đến gõ cửa gọi hai người.”

Kết quả là cậu ta nghĩ quá nhiều rồi, người ở bên trong cũng không có ý định mở cửa, bọn họ ở bên trong hỏi cả chân tướng từ nam chủ nhà.

Khi câu chuyện gần kết thúc thì trong thư phòng có tiếng đồ bị phá, mà cậu ta cũng cảnh giác lập tức chạy trở về phòng, sau đó liền nghe được tiếng như tiếng chân trần từ trong thư phòng đến tận phía đằng này.

Cậu ta đã biết đó là cái gì nên đương nhiên không dám khinh thường, liền nhẹ nhàng khép kín cửa phòng lại.

Sau đó trong phòng đối diện nói những gì cậu ta cũng không thể biết được, chỉ biết là dưới tầng chẳng mấy chốc vang lên một tiếng hét thảm, ngay sau đó là tiếng kêu của nam chủ nhà ở trong phòng đối diện, nói gì mà mau thả ra, sắp không kịp rồi.

Nghe vậy, cậu ta cũng biết là nam chủ nhà muốn cứu người.

Vì vậy cậu ta lại nhanh chóng mở cửa ra một chút, hơn nữa quay về giường nằm.... Giờ phút này, suy nghĩ duy nhất trong lòng cậu ta là không thể để những người kia biết mình đã tỉnh.

Những chuyện xảy ra sau đó cực kỳ thuận lợi, hai người kia đi xuống tầng.

Vì vậy cậu ta nhân cơ hội, nhặt con dao ở cửa ra vào, chạy về phía thư phòng.

Tiến vào thư phòng thì cậu ta còn đóng cửa lại, mặc dù cậu ta biết hai người kia có chìa khóa.

Nhìn thấy tình cảnh trong cánh cửa sắt cậu ta liền biết con quái vật kia trước đây bị giam trong này, mà thứ cậu ta muốn tìm nhất định đang ở đây.

Nếu không, trò chơi đời nào lại đặt ra một con quái vật và tầng hầm không dùng được chứ?

Cậu ta đi vào tầng hầm, quyết định phải tìm được vật phẩm rồi tiêu hủy trước khi hai người tới. Như vậy là cậu ta có thể lập tức hoàn thành trò chơi rồi.

Nhưng chờ đến khi cậu ta nhìn thấy đồng đồ lẫn lộn chồng chất như núi kia thì trong lòng liền thầm kêu khổ.... Nhiều đồ như dùng nói chỉ có một chút thời gian ngắn ngủn này, cho dù cho cậu ta hai ngày cũng chưa chắc đã tìm thấy được!

Nhưng lúc này muốn cậu ta quay lên giả vờ như mình chưa bao giờ tới đây thì cũng không kịp nữa rồi, bởi vì trên bậc thang đã để lại dấu chân cậu ta, không thể giấu được. Cho nên bây giờ cậu ta không có đường lui, cũng chỉ có thể liều mạng tìm.

Đương nhiên, trong quá trình tìm kiếm cậu ta vẫn chú ý động tĩnh ở lối cầu thang, đáng tiếc cho đến tận lúc người đàn ông kia xuất hiện, cậu ta cũng không nghe thấy bất cứ tiếng động nào.

Khi cậu ta trông thấy hai người kia xuất hiện thì trái tim như muốn nhảy luôn ra khỏi lồng ngực, cũng buột miệng thốt ra: “Hai người cũng tỉnh rồi à? Mau đến xem xem, tôi hoài nghi vật phẩm chúng ta cần tìm đang ở đây!”

Sau đó, cậu ta nhìn thấy cô gái tóc ngắn kia cúi đầu cười cười.

Tổng Tần nhìn Số 2 từ trên xuống dưới một lượt mới nói: “Nhiều đồ như vậy, tìm tới khi nào?”

Sơ hở trong câu vừa rồi của Số 2, cô lại làm như không nghe thấy.

Mà Số 2 lại sững sờ, cậu ta biết cô gái trước mặt này tuyệt đối không phải loại ngu xuẩn, nếu không hôm nay cũng không thể khiến tất cả những người kia trúng thuốc mê.

Vậy tại sao bọn họ không giết cậu?

Cậu ta mới nghĩ tới đây, lại nghe cô bình tĩnh nói: “Trọng Phong, giết cậu ta.”

Chỉ một giây sững sờ, thanh miêu đao sắc bén kia phản xạ ra tia sáng chói mắt, trong nháy mắt đã đến trước mắt cậu ta!

Số 2 ở thời khắc mấu chốt đã kịp phản ứng, nhanh chóng sử dụng dị năng mình. ... Thủy tinh công nghiệp.

Lưỡi đao chẳng chút nương tình mà chém vào cổ cậu ta, mà phần da thịt trường đao chạm vào lại phát ra một tiếng “Keng” giòn vang như chém vào kim loại.

Da cậu ta lúc này đã cứng như sắt thép!

Trọng Phong một chiêu không thành công liền nhanh chóng bổ thêm một nhát, mạnh đến mức khiến miêu đao chém trúng da cậu ta còn rung lên mấy cái.

Tuy nhiên lại không thể đối phương bị thương một li nào.

Mà cùng lúc đó, Số 2 cũng đã rút ra con dao nhọn cắm ở lưng quần.

Cậu ta ý vào cơ thể cứng rắn tạm thời, trực tiếp dùng trái tay nắm lấy thân miêu đao chém vào người, cũng dùng sức kéo về phía mình.

Cậu ta muốn nhờ đó khiến Trọng Phong bị hụt, chờ khi Trọng Phong bị kéo về phía cậu ta, thì dùng dao đâm vào tim anh!

Nhưng cậu ta vừa mới dùng lực, thanh trường đao đã bị đối phương dùng lực càng lớn hơn kéo về.

Mà cậu ta cũng bị kéo giật theo.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Editor: mèomỡ

Hai lần tấn công của Trọng Phong đều không thể khiến Số 2 bị thương, trong đánh giá của anh, kẻ địch này đã được xếp vào hàng “Cao thủ”, vì thế nên khi anh kéo giật thanh đao về đã dùng hết sức mạnh của người máy trí năng.

Đây là sức mạnh ngoài sức tưởng tượng của Số 2, giống như trước mặt có một lỗ đen với sức hút siêu mạnh, khiến cậu ta hoàn toàn bất lực mà bị kéo về phía đối phương.

Mặc dù cậu ta kịp thời buông tay, nhưng cơ thể ngã về phía trước theo quán tính đã không thể nào thay đổi được nữa rồi.

Cùng lúc đó Trọng Phong cũng tung ra một cú đâm.

Tay trái anh giống như đâm vào khối sắt, lúc chạm vào gò má Số 2 còn phát ra tiếng vang cực lớn. Ngay sau đó, Số 2 bị đánh quay sang bên nửa vòng.

Số 2 không cảm thấy đau, bởi vì dị năng của cậu ta vẫn đang còn hiệu lực. Nhưng điều khiến cậu ta kinh ngạc khó hiểu là tại sao đối phương dường như hoàn toàn không thấy đau?

Đấm lên sắt thép mạnh như vậy sợ rằng ngay cả xương cũng bị đánh nát mới đúng chứ?

Nhưng cậu ta không có thời gian suy nghĩ, bởi vì cậu ta phải nhân cơ hội này nhanh chóng đánh bại đối phương.

Ánh mắt cậu ta bỗng lóe lên, khi Trọng Phong lại tung ra một cú đâm thì cắn răng lãnh trọn, khiến cơ thể nương theo quán tính mà ngã sang phải.

Cùng lúc đó, cậu ta chớp thời cơ, chân dùng sức đạp một cái, nhanh chóng xông về phía Tổng Tần đứng ở cầu thang!

Con dao trong tay không biết đã dính máu bao nhiêu người, cậu ta nắm chặt, giờ dao đâm về phía cổ Tổng Tần!

Mà Tổng Tần từ lúc cậu ta lao tới đã tự né ra, thậm chí cũng đã nghĩ xong nên dùng động tác gì để phản kích. Đáng tiếc là không cần.

Bởi vì trước khi Số 2 kịp lao đến, Trọng Phong ngăn cản cậu ta rồi.

Lúc này, tay trái như sắt của Trọng Phong đã siết chặt cổ tay Số 2, khiến tay gờ dao của cậu ta bị giữ giữa không trung, không thể nào chém xuống, cũng không có cách nào rút lại.

Đồng tử Số 2 co lại, nhanh chóng dùng tay trái đâm về phía mặt Trọng Phong!

Cậu ta vốn không định đánh Trọng Phong thật, chỉ muốn nhân lúc anh né tránh mà rút tay phải của mình lại thôi.

Nhưng mà, cậu ta lại tính sai một lần nữa.

Đối mặt với cú đâm của cậu ta, Trọng Phong vốn không thêm tránh, chỉ nhanh như chớp dùng tay phải đỡ lấy quả đâm của cậu ta.... Thanh miêu đao rất ít khi rời khỏi người đã bị ném xuống đất.

Giờ phút này, trong lòng Số 2 bỗng sinh ra một suy nghĩ... Đây vốn chẳng phải một cuộc chiến, mà là trò chơi giữa một người trưởng thành và một đứa bé còn đang học mẫu giáo.

Đương nhiên, cậu ta chính là đứa bé học mẫu giáo kia.

“Tấn công vào mắt cậu ta!”

Giọng Tổng Tân từ phía sau vang lên, Trọng Phong nghe vậy, thân thể cũng lập tức làm theo.

Anh nhanh chóng xoay cổ tay trái, vận ngược khuỷu tay phải của Số 2 ra phía ngoài, đồng thời, tay phải thả tay trái Số 2 ra, cướp lấy con dao trên tay Số 2!

Số 2 mặc dù có cơ thể cứng rắn, nhưng tốc độ phản xạ vẫn chỉ là người thường mà thôi.

Cậu ta không kịp phản ứng, con dao trong tay đã bị Trọng Phong cướp mất.

Ngay sau đó, con dao do chính cậu ta nhặt lên đã đâm vào mắt cậu ta.

Màu máu đỏ che kín tầm nhìn, cậu ta không cảm thấy đau, chỉ có trong đầu lập tức hiện lên mấy chữ.... Xong đời rồi.

Cậu ta có thể cảm nhận được con dao kia đâm vào trong hốc mắt của mình, rồi lại đâm sâu hơn vài phần, sau đó, cậu ta không còn biết gì nữa.

Số 2 ngã vật lên đồng lộn xộn đằng sau, chỉ phát ra âm thanh vô cùng nhẹ.

Trọng Phong quay đầu nhìn về phía Tổng Tân, chớp mắt: “Không sao chứ?”

Tổng Tân lắc đầu, đi nhặt miêu đao lên trả lại cho anh, sau đó nắm tay trái anh: “Những lời này phải là em hỏi anh mới đúng.”

Cô lật mu bàn tay anh nhìn nhìn, nhẹ nhàng xoa hai cái, hỏi: “Mặc dù không cảm thấy đau, nhưng có hòng học ở đâu anh cũng biết chứ hả?”

Trọng Phong cười, hơi nghiêng đầu: “Không sao, ngủ một giấc là được.”

Anh vừa nói vừa rút tay trái lại, từ từ nâng lên...

Khóe môi Tổng Tân giật giật: “Đừng xoa đầu em, em không cần anh an ủi.”

Vì vậy Trọng Phong thả tay xuống, ngoan ngoãn đứng yên chờ lệnh.

Tổng Tân cúi đầu nhìn xác Số 2, thở dài nói: “Chúng ta phải đưa người này ra ngoài, xuống tầng một.”

Tầng hầm này có lẽ là phòng người hầu trong góc khuất nhất của tầng hai, bọn họ ở đây cũng có thể nghe thấy chút tiếng động từ tầng một.

Nam chủ nhà có thể còn chưa chết, con quái vật dường như vẫn đang phá cửa.

Vậy thì vừa khéo.... Để cô có cơ hội xử lý thi thể này.

Tổng Tân rút con dao trong mắt Số 2 ra, tùy tiện nhặt một chút vãi rách trên đất quăn từ đầu đến chân cậu ta lại, sau đó để Trọng Phong công thi thể ra khỏi tầng hầm.

Trong quá trình lên tầng, Tổng Tân vừa đi vừa dùng vải lau tất cả đầu giày. Sau khi đi hết cầu thang, hai người còn ngồi xuống lau sạch đế giày rồi mới đi ra ngoài.

Cô một mình ra khỏi thư phòng trước, xác định bên ngoài chưa có người chơi nào tỉnh, mới gọi Trọng Phong ra.

Bọn họ mang thi thể đến hành lang tầng hai, còi đồng vãi quăn xung quanh ra, sau đó đặt chìa khóa của nam chủ nhà lên trên thi thể, hai người mỗi người một chân, đá thi thể xuống phòng khách tầng một.

Tiếng vang lớn lập tức hấp dẫn sự chú ý của con quái vật đang điên cuồng tông cửa dưới tầng.

Quái vật ngừng lại, quay đầu nhìn thi thể kia, phát ra tiếng tru như tiếng khóc, ngay sau đó liền nhào tới!

Sau đó chính là thời gian thưởng thức đồ ăn của nó.

Nó gặm rất nhanh, chẳng mấy chốc đã khiến thi thể trở nên biến dạng, không ai có thể nhận ra Số 2 chết vì là bị đâm dao vào mắt nữa.

Tổng Tân vo đồng vãi bọc thi thể và lau dấu chân ném vào tủ quần áo phòng số 2, rồi cùng Trọng Phong về phòng, cũng xử lý sạch sẽ tất cả dấu vết dù là nhỏ nhất trong ngoài phòng.

Ví dụ đồng dịch nhòn, hay dấu chân nam chủ nhà giẫm lên đó lúc vội vã chạy xuống. Dấu chân ấy là từ phòng cô chạy chéo về phía cầu thang, cho nên cô quấy đồng dịch nhòn lên một chút, để người khác không nhìn ra phía trên đã từng có dấu chân.

Còn con dao nhọn thì lau vết máu mới rồi ném lại lên xe đẩy.

Khi bọn họ làm xong những chuyện này thì tiếng tông cửa ở tầng một lại vang lên.

Quái vật kia đúng là cố chấp. Có lẽ vì thi thể Số 2 khiến nó ăn no nên sức tông cửa bây giờ còn mạnh hơn trước.

Nhưng chuyện này chẳng liên quan gì đến Tổng Tân, hai người liền về phòng đi tắm, cũng dùng nước lau để giầy một lượt cho hết vết máu, rồi lại khóa cửa đi ngủ.

Thật ra Tổng Tân rất muốn phóng hỏa thiêu hết đồ trong tầng hầm kia.

Cô vốn còn tưởng rằng vào được tầng hầm thì sẽ nhanh chóng tìm được vật phẩm, không ngờ trong đó lại lăm đồ ngổn ngang như vậy.

Nếu như chỉ có cô và Trọng Phong thì tốn cả đêm cũng chưa chắc đã tìm xong, huống chi hiện giờ đã không còn đủ một đêm rồi.

Tỷ lệ vật phẩm nằm ở đó rất lớn, đốt trụ chắc chắn thuận tiện hơn tìm từ từ.

Nhưng mà tầng hầm ấy thật đúng là quá “Kín”.

Chưa nói đồng đồ kia ngâm trong máu có thể bén lửa hay không, trong không gian kín như thế chỉ sợ lửa cũng không bùng lớn được.

Còn có, cô lo trong đó có nhiều thứ dù bị lửa đốt cũng chưa chắc đã hỏng.

Lỡ như vật phẩm cô muốn tìm lại đúng là thứ không sợ lửa thì sao, như vậy cô phải chờ lửa tắt xong lại đi tìm, nhưng chờ đến lúc tắt thì trời cũng đã sáng từ lâu rồi.

Hơn nữa, đám cháy vừa mới tắt nhiệt độ cũng vẫn cực cao, sợ rằng không thể vào ngay lập tức.

Đến lúc đó người chơi khác đều đã tỉnh, cô không tìm được đồ là một chuyện, có khi còn tạo cơ hội cho kẻ khác.

Có điều, mặc dù cô cho rằng vật phẩm trong tầng hầm, nhưng lại không dám chắc 100%.

Cho nên, cô có khuynh hướng tạm thời không để lộ thân phận, chờ trời sáng rồi cùng những người chơi khác tìm vật phẩm hơn.

Số 2 không được phép sống.

Cô phải giết Số 2, đổ hết chuyện đêm nay lên đầu một người đã chết.

Tổng Tân bị Trọng Phong nhẹ nhàng lay tỉnh, anh lặng lẽ mà đẩy vai cô mấy cái, gọi cô dậy, làm cô nghe thấy tiếng gõ cửa và tiếng hét của người chơi bên ngoài.

Cô ngáp dài ngồi dậy, nhưng không rời giường, mà đợi cửa phòng mình bị gõ.

Trọng Phong đứng ở bên giường nhìn cô, cô ngẩng đầu nhìn anh, vẫy tay ra hiệu cho anh cúi đầu xuống.

Anh ngoan ngoãn cúi đầu, sau đó mái tóc đen bị Tổng Tân lấy tay vò rối. ... Nhìn giống như vừa mới dậy, ngay cả tóc cũng không kịp chải.

Chẳng bao lâu sau có người gõ cửa phòng cô.

Tổng Tân đếm thăm vài giây, mới vừa xuống giường vừa hỏi: “Ai đấy?”

Ngoài cửa là giọng nói có chút hốt hoảng của Chu Ly: “Chị Tổng Tân, mau dậy đi, xảy ra chuyện rồi!”

Tổng Tân bước nhanh tới, mang theo mái tóc rối bù ra mở cửa, dụi mắt hỏi: “Làm sao vậy?”

Sau khi hỏi xong, cô liền nhìn đồng dịch nhòn trên đất, ngẩn người: “Đây là cái gì vậy? Cái xe đẩy kia là..”

Những người chơi khác vẻ mặt nghiêm trọng từ trong hành lang đi ra, người đàn ông trung niên nói: “Những thứ nhìn này có vẻ như là từ dưới tầng hầm trong thư phòng đi ra, thật cmm kỳ lạ, sao chúng ta tối hôm qua vẫn ngủ say đến vậy?!”

Chu Ly nhìn Tổng Tân: “Hôm qua tôi rửa bát đĩa rất nhiều lần, ngay cả rau cũng là chị Tổng Tân rửa, nữ đầu bếp cũng không động vào lọ thuốc, chẳng lẽ chúng ta vốn không phải bị hạ thuốc vào đồ ăn?”

Người đàn ông đeo kính chỉ phòng Số 2, nhú mày nói: “Hiện giờ chuyện này không quan trọng, quan trọng là cậu ta không ở trong phòng.”

Tổng Tân lấy tay gãi gãi mái tóc rối bời: “Xuống tầng xem sao?”

Người đàn ông trung niên nói: “Những dấu vết trên dịch nhòn này nhìn có vẻ như có cả tay và chân, chỉ có đi chuyển xuống phía dưới chứ chưa quay về. Thứ kia chắc chắn vẫn còn ở dưới tầng, mọi người cẩn thận một chút.”

Mọi người đều gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng bước qua những dịch nhòn kia, men theo cầu thang chậm chậm xuống tầng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Hoàn thành nhiệm vụ

Editor: mèomỡ

Bốn người chơi nam lựa chọn đi trước, một người trong đó còn cầm dao, để hai cô gái đi sau cùng.

Trọng Phong thấy thế cũng đi phía trước Tổng Tân, Chu Ly thì sợ hãi mà ôm lấy tay Tổng Tân.

Khi bọn họ sắp đến tầng hai thì người đàn ông đeo kính đi đầu cũng là người đầu tiên nhìn thấy tình hình ở trên hành lang tầng hai. Sắc mặt anh ta lập tức thay đổi, chỉ vào bên kia kêu lên: “Mọi người xem!”

Thi thể của nữ chủ nhà không có gì khác tối hôm, khác biệt duy nhất là máu trên mặt đất đã đổi màu và bắt đầu khô lại.

Các người chơi sau khi nhìn thấy thi thể cũng đều biến sắc, Chu Ly sợ hãi kêu lên: “Bà... Bà ta bị cắn chết à?”

Người đàn ông trung niên nói: “Không biết là thứ gì làm, mọi người cẩn thận.”

“Nữ chủ nhà chết rồi, lẽ như bà ta là NPC yêu cầu thì sao?” Người chơi nam để râu sắc mặt đen sì nhìn mọi người.

Những người khác cũng không biết đáp sao, sắc mặt đều rất xấu.

Sau một lúc lâu, người đàn ông trung niên mới cất tiếng: “Đừng tự mình dọa mình, không phải còn mấy NPC khác sao? Ai có thể chắc chắn bà ta là NPC yêu cầu? Đi thôi, xuống tầng xem tình huống rồi nói sau.”

Các người chơi tiếp tục đi xuống, trong quá trình đi từ tầng hai xuống tầng một, người đàn ông đeo kính đi đầu nhìn thấy một vật đỏ đỏ trắng trắng trong phòng khách.

Anh ta kinh ngạc tròn tròn mắt, còn tháo kính ra lau một lần rồi lại đeo lên: “Đó, đó là người à?!”

Đó là thi thể Số 2, hoặc nên là hài cốt thì chính xác hơn.

Mà ngoại trừ Tổng Tân và Trọng Phong, những người khác lúc này còn chưa nhận ra cái ‘đồng’ đó là ai.

Bọn họ chỉ nhìn thấy một đồng xương dính lại chút thịt vụn, tóc và vãi vụn nhìn không ra hình dáng ban đầu.

Người đàn ông đeo kính nuốt nước bọt, trong lòng vô cùng hối hận tại sao mình lại lảng xãng đi đầu. Anh ta rất muốn quay lại, nhường cho người khác lên. Nhưng khi anh ta quay đầu, đã thấy tất cả những người chơi còn lại đều đang nhìn anh ta.

Nếu như bây giờ anh ta nói mình không dám tiến lên thì chẳng phải quá nhát gan sao?

Người đàn ông đeo kính liếm môi, cắn răng, miễn cưỡng tiếp tục đi xuống.

Tổng Tân liếc nhìn thư phòng mà nam chủ nhà trốn vào đêm qua, chỉ thấy cửa phòng đã được mở ra, ở cửa ra vào để lại không ít dịch nhờn.

Mà trong phòng rất yên tĩnh, lại cực kỳ âm u.

Nam chủ nhà có khi nào đã chết ở trong đấy rồi không? Con quái vật kia còn trốn trong phòng hay không?

Đến phòng khách, các người chơi đề phòng mà nhìn xung quanh, nét mặt cực kỳ nghiêm túc, sợ sớ xảy một chớp mắt sẽ có quái vật lao ra giết chết bọn họ.

Qua chừng hai phút, thấy không có chuyện gì xảy ra, bọn họ mới bình tĩnh lại, cũng bắt đầu xem xét đám xương kia.

Chu Ly che miệng, chỉ nhìn một cái rồi vội quay đầu đi.

Người đàn ông trung niên bình tĩnh hơn rất nhiều, mặc dù đồng xương này nhìn có vẻ rất rợn người, nhưng ông ấy vẫn đến gần, nhìn những mảnh vụn còn sót lại một lúc, nói: “Đây là thi thể của cái cậu tóc húi cua kia! Mặc dù quần áo đều rách nát với dính máu, nhưng mọi người xem chỗ này, có một logo giống trên quần áo cậu ta.”

Đương nhiên, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có bằng nấy người, bộ hài cốt chỉ có thể là nam chủ nhà hoặc là người chơi mất tích duy nhất mà thôi.

Cho dù không có logo, chỉ cần nhìn vài quần áo cũng có thể biết được thân phận.

“Tại sao lại như vậy...” Một người chơi mặt chữ quốc ánh mắt phức tạp nhìn đồng xương, nhíu mày: “Thứ giết cậu ta nhất định rất lợi hại! Trong thư phòng vẫn luôn giam giữ con quái vật đáng sợ này sao?!”

Tổng Tân nói: “Bên ngoài thư phòng có rất nhiều dịch nhờn, có lẽ bên trong còn có cái gì đó.”

Ở tầng một nhìn vào thư phòng có thể thấy rõ hơn từ trên tầng nhìn xuống rất nhiều. Mặc dù trong phòng không bật đèn nhưng lại có chút ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào, giống như.... Rèm chỗ đó bị kéo ra vậy.

Mặc dù từ đây không thể nhìn thấy toàn cảnh trong thư phòng, nhưng Tổng Tân cảm thấy, có thể tối qua nam chủ nhà đã từ cửa sổ chạy ra ngoài. Mà quái vật rất có thể cũng đã đuổi theo rồi. Nếu không vì sao người chơi ở dưới tầng lâu như vậy mà con quái vật kia vẫn không xuất hiện?

Lúc này, phòng người hầu tầng một chậm chậm mở ra một chút, đầu bếp nữ lộ đầu ra nhìn bên ngoài, sau khi nhìn thấy người chơi, cô ta liền vội vàng mở cửa, vừa chạy ra vừa nói: “Thật tốt quá, tôi còn tưởng rằng các người đều chết hết rồi cơ! Tối hôm qua thật sự là, thật sự là quá đáng sợ!”

Người đàn ông đeo kính mắt sáng lên, đề vai cô ta, hỏi: “Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nói hết những chuyện cô biết ra!”

Đầu bếp co rúm lại, nhìn lướt qua đồng xương, hốt hoảng lắc đầu nói: “Tôi không nhìn thấy gì cả, chỉ nghe thấy đầu tiên là tiếng phu nhân hét thảm, sau đó giống như có người xuống tầng một rồi lại chạy vào thư phòng. Cửa thư phòng bên kia bị đập rầm rầm, tôi không dám ra xem, vẫn luôn trốn trong phòng.”

“Tối hôm qua có phải cô lại bỏ thuốc vào thức ăn không hả?” Người đàn ông đeo kính cắn răng hỏi.

Nữ đầu bếp vội vàng lắc đầu: “Không, đương nhiên không! Chiều hôm qua có hai người coi chừng tôi, dù tôi muốn cũng không có cơ hội!”

Cô ta nói xong, ánh mắt giống như vô tình mà liếc qua Tổng Tân.

“Cứ nghĩ chuyện đêm qua cũng không có tác dụng gì.” Tổng Tân tiếp tục đề tài vừa rồi: “Mọi người cùng nhau vào thư phòng xem sao?”

Người chơi đề râu chỉ đầu bếp nữ nói: “Để cô ta đi trước.”

Người đàn ông đeo kính lắc đầu: “Đùa gì thế, nếu như cô ta là NPC yêu cầu, bên trong lại có nguy hiểm thì sao?”

“Như vậy đi.” Người đàn ông mặt chữ quốc cầm dao nhìn về phía Trọng Phong: “Hai chúng ta có vũ khí, chúng ta cùng đi trước.”

Trọng Phong không đáp lại, nhìn Tổng Tân. Thấy cô gật đầu, anh liền đi thẳng tới thư phòng.

Tổng Tân vốn định để cho anh đi phía sau người chơi, lỡ như gặp nguy hiểm chỉ ít anh có đủ thời gian phản ứng, nhưng lúc này không tiện nói chuyện, cô chỉ đành im lặng.

Nhưng, cô cảm thấy trong thư phòng rất có thể không có gì nguy hiểm, bởi vậy cũng không quá lo lắng.

Người đàn ông mặt chữ quốc đi cạnh Trọng Phong, chờ khi bọn họ đi đến gần thư phòng thì Trọng Phong mới rút dao ra đi vào.

Lúc này, Tổng Tân lại đi tới bên cửa sổ, kéo hết rèm phòng khách ra.

Ánh mặt trời bên ngoài xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chớp mắt đã lấn át hết ánh đèn điện.

Mà Trọng Phong lúc này cũng đã cầm dao vào thư phòng, sau khi nhìn trong phòng một lượt, anh mới bật điện, quay đầu nói với Tống Tân: “Không có người.”

Người chơi khác cũng sò, nối đuôi nhau đi vào.

Sau khi vào phòng, bọn họ mới nhìn thấy trên mặt đất có dịch nhòn màu trắng trải dài từ cửa ra vào đến cửa sổ.

Cửa sổ đang mở, rèm bị kéo ra một nửa, bởi vậy lúc trước mới có ánh sáng từ bên ngoài lọt vào.

Trên bề cửa sổ cũng có một chút dịch nhòn màu trắng hình bàn chân, hiển nhiên là quái vật đã chạy ra ngoài từ chỗ này.

Ở ngoài cửa sổ chính là vườn hoa, nhà người làm vườn cách nơi này cũng không xa.

Nhưng người chơi không lập tức đi ra ngoài, bọn họ ở lại thư phòng, sắp xếp lại tình huống hiện tại.

“Tôi cho rằng tình hình tối hôm qua là như thế này.” Người đàn ông đeo kính nói: “Trước cửa phòng cậu kia không phải còn có xe đẩy và dao à...”

Bởi vậy anh ta đoán lúc ấy nam chủ nhà định giết Số 2 như tối hôm đầu giết Số 1, xe đẩy hiển nhiên là dùng để đẩy thi thể.

Mà nếu như nó tới bây giờ vẫn đang đặt ở cửa phòng số 2 thì chứng tỏ nam chủ nhà không thành công. Nói cách khác, Số 2 lúc ấy rất có thể đã tỉnh, còn bất ngờ đánh úp lại nam chủ nhà, cướp chìa khóa từ tay nam chủ nhà... Chìa khóa hiện giờ vẫn còn trong vũng máu với bộ xương kia.

Sau khi Số 2 lấy được chìa khóa liền vào thư phòng, không ngờ trong đó có quái vật, cậu ta cũng vì vậy vô tình thả con quái vật kia ra.

Có điều những thông tin trước mắt tạm thời không đủ để bọn họ hoàn toàn xác định tình hình đêm qua, người đàn ông trung niên nói: “Chúng ta bây giờ ra vườn hoa trước, xem nam chủ nhà và người làm vườn sao rồi, hy vọng họ tốt nhất là không xảy ra chuyện gì. Sau đó lại cùng lên tầng vào thư phòng. Nếu thư phòng là nơi quái vật kia ẩn thân, vậy rất có thể vật phẩm chúng ta muốn tìm đang ở trong đó.”

Những người khác không có ý kiến, mọi người liền từ bề cửa sổ tràn ra ngoài.

Bọn họ đi theo dịch nhòn trên mặt đất, sau đó chợt nhận ra hướng quái vật đi hóa ra là nhà người làm vườn.

Bởi vì sợ lại chết thêm một NPC, người chơi liền vội vàng chạy tới. Nhưng đến trước cửa lại thấy khung cảnh bình yên, người làm vườn đang ngồi ở ngưỡng cửa, cúi đầu tập trung điêu khắc.

Dịch nhòn trên mặt đất tập trung nhiều ở cửa phòng, nhưng lại kéo dài thêm đến một hướng khác, dường như con quái vật kia dừng lại một lát rồi lại rời đi.

Nhìn thấy người làm vườn còn sống, ngoại trừ Tống Tân thì tất cả người chơi khác đều thở phào một hơi. Người đàn ông đeo kính chạy đến trước mặt người làm vườn, cúi đầu hỏi: “Anh có thấy nam chủ nhà không? Hoặc đêm qua có nghe thấy động tĩnh bất thường nào không?”

Người làm vườn đang điêu khắc một người gỗ nhỏ.

Anh ta dừng tay, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đeo kính, nở một nụ cười quý dị.

Nhìn thấy vẻ mặt này của anh ta, các người chơi đều ngẩn ra, ngay sau đó lại thấy anh ta hơi xoay người, đưa tay chỉ cửa phòng.

Nhìn có vẻ như muốn bọn họ nhìn xem.

Người đàn ông đeo kính ở gần nhất, liền tiến lên đẩy cánh cửa hôm qua đã bị đập nát.

Ngay sau đó, anh ta trợn trừng mắt, bất giác mà lùi về sau hai bước, vẻ mặt kinh hoàng quay đầu nhìn những người khác: “Nam chủ nhà... Nam chủ nhà chết rồi!”

Nữ chủ nhà chết cũng đã khiến trong lòng người chơi có chút lo lắng, lúc này nghe tin ngay cả nam chủ nhà cũng đã chết, mọi người liền tuyệt vọng.

Tất cả gần như đồng loạt xông lên, chen chúc ở cửa phòng nhìn vào bên trong... Giống như không tận mắt nhìn thấy thì tuyệt đối không tin nam chủ nhà thật sự đã chết rồi.

Mà giữa sân của ngôi nhà không quá lớn này quả thật có một thi thể, một thi thể đầu lia khỏi thân.

Cổ không biết bị chặt bao nhiêu nhát, toàn bộ phần cổ đã nát bét. Đầu nam chủ nhà đầy máu tươi nằm cạnh phần thân, mắt trợn trừng.

Nam chủ nhà thật sự đã chết rồi, các người chơi quả thật không muốn tin.

Tổng cộng chỉ có mấy NPC, cho dù cộng cả NPC người dọn vệ sinh nhìn đã thấy không giống NPC yêu cầu, thì cũng chỉ có năm mà thôi.

Hiện tại đã chết hai... Lỡ như NPC yêu cầu chính là một trong hai vợ chồng này thì sao?!

Tất cả mọi người vẻ mặt nghiêm trọng, im lặng không nói một lời. Tổng Tân cũng hơi cúi đầu, cố gắng để nét mặt của mình nhìn có vẻ không khác những người còn lại.

Lúc này, người đàn ông đeo kính đột nhiên túm lấy cổ áo người làm vườn, hung dữ hỏi: “Là mày giết đúng không?! Nói, tại sao lại giết ông ta! Rốt cuộc tại sao!”

Người làm vườn để kệ anh ta túm cổ áo, nụ cười quỷ dị trên mặt này không chỉ không biến mất, còn dần dần cười càng lớn.

Anh ta giống như rất vui sướng, hoàn toàn không quan tâm mình đã chọc giận người chơi.

Người đàn ông đeo kính đâm một phát vào mặt người làm vườn, hơn nữa còn định bồi thêm cú nữa.

Chu Ly kêu lên: “Đừng đánh! Lỡ như lại đánh chết một người thì sao?! Nếu anh ta giết nam chủ nhà, chúng tôi giữa bọn họ có thù oán, đây chẳng phải là mạnh mẽ sao!”

Người đàn ông đeo kính lại đâm thêm một cú vào mắt phải người làm vườn mới tỉnh táo lại, cắn răng nói: “Còn không mau nói, tại sao lại giết ông ta?!”

Người làm vườn quay đầu, nhổ máu trong miệng xuống đất, sau đó chậm rãi đưa miếng gỗ vẫn luôn nắm trong tay lên.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hoàn thành nhiệm vụ (2)

Editor: mèomỡ

Tổng Tân thấy miếng gỗ đang điêu khắc dở dang này đã có hình dáng cơ bản, nhìn giống như một bé trai đội nón cao bồi.

“Đây là...” Người đàn ông trung niên chần chờ một chút, thử hỏi: “Con trai cậu?”

Người làm vườn nhìn về phía ông ta, khẽ gật đầu, sau đó lại cúi xuống nhẹ nhàng vuốt ve tượng gỗ khắc dở.

Người đàn ông trung niên lại đoán: “Là con quái vật kia ăn thịt con trai anh đúng không? Hoặc nên nói, là nam chủ nhà dùng con trai cậu cho quái vật ăn thịt?”

Người làm vườn cúi đầu tiếp tục vuốt ve tượng gỗ, vẻ mặt đau thương lại ẩn chứa chút thỏa mãn sau khi báo thù.

Khiến cho mọi người bất ngờ là NPC từ đầu đến giờ chưa hề mở miệng này lại lên tiếng nói chuyện.

Anh ta nói: “Con trai tôi cũng tầm tuổi tiểu thư, bọn chúng từng là bạn thân nhất của nhau...”

Sau đó, anh ta biết cô bé kia gặp bệnh lạ không thể nhìn thấy ánh sáng... Lúc đó, anh ta còn chưa biết loại “Bệnh” này cần ăn thịt người.

Anh ta lo con mình bị lây bệnh nên không cho phép thằng bé gặp tiểu thư nữa. Ai ngờ, một tháng sau đó, con trai anh ta đột nhiên biến mất.

Người làm vườn bắt đầu tìm con khắp nơi, cũng đến hỏi vợ chồng chủ nhà có trông thấy con trai anh ta hay không, nhưng đôi vợ chồng này đều lắc đầu nói không thấy.

Nhưng người dọn vệ sinh lúc ấy lại lên nói cho anh ta biết là mình tận mắt nhìn thấy nam chủ nhà dẫn con anh ta lên tầng.

Người làm vườn muốn lên tầng tìm con nhưng đôi vợ chồng này không chịu để anh ta lên tầng dù chỉ một bước. Anh ta vì thế mà còn đứng ở dưới tầng gào thét gọi tên con nhưng hoàn toàn không thấy đáp lại.

Hai vợ chồng kia tức giận nói sẽ lập tức xa thải anh ta, bắt anh ta lập tức thu dọn đồ đạc biến khỏi đây.

Anh ta đương nhiên không chịu đi, nếu không làm sao có thể tìm được con trai? Vì vậy anh ta chỉ đành tạm thời nhượng bộ, cầu xin hai người có khả năng tự do hoạt động trong biệt thự là người dọn vệ sinh và quản gia giúp anh ta tìm, còn anh ta thì tìm kiếm ở bên ngoài.

Nhưng con trai còn chưa tìm được thì quản gia và người dọn vệ sinh vài ngày sau đã lần lượt biến mất.

Nam chủ nhà với anh ta là hai người kia từ chức. Đến lúc này người làm vườn mới chính thức nghi ngờ đôi vợ chồng này.

Sau đó, cho dù người làm vườn cực ít có cơ hội vào biệt thự cũng phát hiện gần đây thường xuyên có khách đến nhưng lại chưa bao giờ trông thấy có ai rời đi.

Anh ta biết, con trai mình nhất định đã chết rồi.

Vì vậy anh ta bắt đầu nghĩ mọi cách điều tra sự thật để báo thù, còn quyết định trước khi báo được thù sẽ không bao giờ mở miệng nói chuyện nữa. ... Bởi vì anh ta phải sống sót mới có thể báo thù.

Quản gia và người dọn vệ sinh rất có thể đã phát hiện bí mật gì đó cho nên mới biến mất. Anh ta muốn sống sót thì phải giả câm giả điếc, giả vờ như bởi vì con trai mất tích mà đau buồn, hoàn toàn không biết trong ngôi biệt thự kia đã xảy ra những chuyện gì.

Nhưng điều tra cũng không dễ dàng, anh ta tốn rất nhiều thời gian cũng không điều tra được gì có giá trị. Mà ngay cả giết vợ chồng chủ nhà để báo thù anh ta cũng không làm được, bởi vì đôi vợ chồng này không bao giờ ra vườn hoa, đi ra ngoài cũng lái xe, sau khi trở về thì lập tức vào nhà.

Anh ta còn phải luôn đề phòng bọn họ sẽ giết mình như đã giết những người khác.

Nhưng có lẽ là bởi vì anh ta quá trầm lặng, cho nên đôi vợ chồng này cũng không làm gì anh ta.

Tóm lại, chính là một câu chuyện muốn điều tra cái chết của con trai mà không được, muốn giết kẻ thù cũng không có cơ hội.

Chu Ly nghe xong, vui vẻ nói khẽ với Tổng Tân: “Thật tốt quá, anh ta nhất định chính là NPC cần tìm! Vật phẩm chúng ta cần tìm chắc chắn là đồ con trai anh ta để lại!”

“Tầng hai thỉnh thoảng lại có tiếng động, chính là do thứ này đúng không?” Người đàn ông mặt chữ điền nhìn dịch nhòn trên mặt đất.

Người đàn ông trung niên nói: “Con gái đôi vợ chồng này bị bệnh không thể thấy ánh sáng, cho nên trong nhà mới dùng rèm che kín mít, chúng ta cũng chưa bao giờ nhìn thấy con gái của họ, nhưng những tấm rèm vẫn không được phép kéo ra, chứng tỏ con gái bọn họ chắc chắn vẫn còn sống.”

Anh ta nhìn mọi người, nói: “Tôi cảm thấy thứ được giấu trong thư phòng chính là đứa con gái bị bệnh của bọn họ. Nhưng, người đi đến đâu để lại dịch nhòn tới đó... Sợ rằng đã không phải là người nữa rồi. Cho nên tôi hoài nghi những khách mời ‘sống không thấy người người, chết không thấy xác’ kia rất có thể đã bị hai vợ chồng kia dùng làm đồ ăn cho con gái quái vật của họ rồi!”

Người đàn ông đeo kính đẩy gọng kính: “Đừng nói nhiều rồi, nhanh chóng vào thư phòng tìm đồ quan trọng hơn, những suy đoán này hiện giờ cũng không cần thiết.”

Vì vậy mọi người lập tức dẫn theo người làm vườn lên thư phòng.

Tổng Tân lại cảm thấy những người này thật là quá hấp tấp, tìm được manh mối giống liền vội vàng vàng, ngay cả những chi tiết nên suy nghĩ nhiều hơn cũng bị cho là ‘không cần thiết’.

Nhưng như thế đối với cô chỉ có lợi mà không có hại.

Đi không bao xa, bọn họ liền nghe thấy tiếng giống như khóc mà lại như không vang lên từ trong khóm cây.

“Trời đã sáng, xem ra con quái vật này cũng không sống được đâu.” Người đàn ông trung niên nhìn qua.

Không ai có ý định qua xem, đối với bọn họ quái vật chết hay sống cũng không quan trọng, thế nên họ cũng mặc kệ tiếng động mà đi thẳng vào biệt thự.

Mà khi bọn anh đi đến tầng ba thì lại thấy phía cuối hành lang có một người. ... Là nữ đầu bếp kia

Vì vậy, bọn họ lại nghe được một câu chuyện nữa từ nữ đầu bếp.

Cô ta nói, em gái cô ta một tháng trước được nhận vào đây làm nữ đầu bếp. Lúc ấy em gái còn vui vẻ nói lương nơi này rất hậu hĩnh, chờ sau khi lấy được tiền lương sẽ mua tặng cô một chiếc váy mới.

Nhưng tới đây chưa được một tháng, em gái cô đã mất tích rồi.

Gia đình em gái tới tìm, vợ chồng chủ nhà lại nói là tự em gái cô ta từ chức, còn nói đã đi mấy ngày rồi, bọn họ hoàn toàn không biết em gái cô ta hiện giờ ở đâu.

Nữ đầu bếp cùng người nhà em gái đều không tin em gái sẽ vô duyên vô cớ mất tích, vì vậy nữ đầu bếp quyết định xin vào đây làm. ... Cũng may lần trước cô không đi cùng người nhà em gái đến tìm người, cho nên đôi vợ chồng này cũng không nhận ra cô.

Công việc của cô ta thuận lợi để điều tra hơn người làm vườn rất nhiều, bởi vậy chẳng bao lâu cô ta cũng biết những vị khách mời kia đều đã bị chủ nhân nơi này giết chết rồi.

Chỉ có điều, cô ta không biết thi thể của những người bị giết ở đâu.

Cho đến tận hôm nay, khi nhìn thấy xương và thịt nát bị găm be bét trong phòng khách, cô ta mới hiểu ra.

Đội khi tất cả người chơi đi ra ngoài thì cô ta liền chạy tới thư phòng, muốn ít nhất thì cũng tìm được một di vật của em gái về an táng.

“Nhưng mà... Tôi không dám vào, chỗ đó thật sự quá đáng sợ.” Nữ đầu bếp ôm ngực nói, “Mấy người có đồng ý giúp tôi tìm món đồ này không?”

“Đương nhiên đồng ý.” Ai sẽ nói không chứ?

Người đàn ông đeo kính hỏi: “Vậy người muốn tìm món đồ là cái gì?”

Nữ đầu bếp nghĩ nghĩ, nói: “Em gái tôi luôn mang trên người một chiếc đồng hồ quả quýt màu bạc, đó là quà tôi tặng con bé vào sinh nhật năm hai mươi tuổi của nó. Trên đồng hồ có một vết xước, trong mặt đồng hồ khảm một viên đá màu xanh dương, rất dễ nhận ra.”

Những người khác nhìn nhau, trên mặt mọi người đều lộ rõ vẻ mừng rỡ.

Cho dù NPC cần tìm là ai đi nữa thì cứ biết đồ bọn họ muốn tìm là gì cái đã, đến lúc đó tìm cả hai vật rồi đưa cho cả hai thì chẳng phải có thể hoàn thành trò chơi rồi sao?!

Chu Ly vội vàng hỏi người làm vườn: “Vậy còn anh, vật anh muốn tìm là gì?”

Người làm vườn nói: “Con trai tôi luôn mang trên người một chiếc đồng hồ quả quýt màu bạc, đó là quà tôi tặng thằng bé vào sinh nhật năm nó mười tuổi. Trên đồng hồ có một vết xước, trong mặt đồng hồ khảm một viên đá màu xanh dương, rất dễ nhận ra.”

Nụ cười của người chơi cứng lại. Quả nhiên, nhiệm vụ nào có dễ dàng như vậy

Bọn họ tuyệt đối sẽ không tìm được hai chiếc đồng hồ giống như, mà vật phẩm cả hai NPC này cần tìm đã bị trò chơi cài đặt thành một. Đây chính là chỗ khó của bọn họ, rốt cuộc nên giao đồng hồ cho ai?

Không chỉ vậy, khi bọn họ gọi người làm vườn cùng đi xuống tầng hầm thì anh ta lại cũng tỏ vẻ mình không dám đi qua.

Hai NPC đều sẽ chỉ chờ ở bên ngoài, chờ bọn họ cầm vật phẩm đi lên, giao cho một trong hai.

Các người chơi không còn cách nào khác, chỉ đành tự mình đi vào.

Khi bọn họ nhìn thấy những bậc thang rõ ràng đã có dấu vết bị lau qua ở bên trong cánh cửa sắt thì người đàn ông đeo kính nhíu mày nói: “Người chơi kia đi qua hẳn là đã từng xuống đây rồi.”

Tổng Tân nhìn những vết lau, nói: “Lau dấu chân không phải quá thừa thãi sao.”

Người đàn ông đeo kính lắc đầu nói: “Hiện giờ cậu ta đã chết, không ai biết lúc ấy cậu ta nghĩ gì, có lẽ... Cậu ta không muốn khiến người khác biết mình đã từng đến đây? Nếu như cậu ta không chết vì bị quái vật ăn thịt, thì hoàn toàn có thể giả vờ như cả đêm không tỉnh, chờ mọi người nhìn thấy những dấu vết này, cũng không đoán ra được rốt cuộc là ai.”

“Vậy tại sao cậu ta lại không muốn để cho người khác biết?” Chu Ly nhíu mày.

Người đàn ông đeo kính nhún vai: “Ai biết được, thôi thôi, mọi người đi xuống xem một chút rồi nói sau.”

Anh ta nói xong liền dẫn đầu đi xuống trước.

Chu Ly chần chờ: “Tôi cảm thấy có điểm kỳ quái, chúng ta đều ngủ, tại sao cậu ta có thể tỉnh lại? Tỉnh tại sao không gọi chúng ta dậy mà lại một mình xuống dưới này, cậu ta không sợ gặp phải nguy hiểm sao?”

Tổng Tân nhìn cô ta một cái, nhàn nhạt nói: “Có lẽ cậu ta muốn thể hiện trước mặt chúng nó.... Hẳn mọi người cũng biết, người biểu hiện tốt có cơ hội được phần thưởng thêm.”

Chu Ly gãi đầu: “Biết thì có biết, có điều lá gan cậu ta cũng thật quá lớn...”

“Mau xuống tìm đồ đi!” Người đàn ông đeo kính quay đầu gọi.

Chu Ly ngậm miệng, nhanh chóng đi theo.

Đội đến khi tất cả mọi người đi vào căn hầm nhỏ nhỏ này, nhìn thấy tình hình bên trong thì đều sửng sốt.

Chu Ly bị mũi, sắc mặt khó coi: “Eo... Nhiều đồ như này chúng ta phải tìm tới khi nào?”

Người đàn ông trung niên thờ dãi: “Đã có mục tiêu rõ ràng, có lẽ sẽ dễ tìm hơn một chút, mọi người đừng lãng phí thời gian nữa, bắt đầu đi.”

Những người khác cũng muốn nhanh chóng tìm được vật phẩm, liền đều bắt tay vào làm, chẳng quan tâm bản tính, dùng tay không bới đồng đồ chất cao như núi kia

Tống Tân và Trọng Phong ngồi xổm tìm kiếm ở góc tường bên trái, mắt cũng không ngừng nhìn những người khác.

Cứ như vậy, không biết tìm tới mấy giờ chiều mới có người hét to: “Oa, tôi tìm được rồi! Đồng hồ quả quýt, trên mặt có một vết xước, bên trong có khảm đá màu xanh dương!”

Là Chu Ly.

Hai tay cô ta dính đầy vết máu màu đỏ đen, nâng chiếc đồng hồ quả quýt kia như bưng bảo bối, nụ nói: “Mọi người xem, nhất định là nó!”

Người đàn ông trung niên là người đầu tiên đi tới, nhận lấy đồng hồ từ trong tay cô ta, cười nói: “Đúng là nó!”

Những người khác cũng đều tiến tới, từng người truyền nhau xem, mà mỗi người đều tỏ vẻ nhất định là nó.

Tống Tân nhìn Trọng Phong, cũng cất bước đi tới, nhận lấy đồng hồ từ tay người xem cuối cùng là người đàn ông đeo kính, sau đó xoay người giơ lên ánh sáng nhìn kỹ.

Đồng hồ quả quýt màu bạc, mặt đồng hồ khảm một viên đá màu xanh dương, kim đồng hồ đã bất động, một vết nứt vụn vụn cắt ngang mặt đồng hồ.

Tìm cô đập thành thịch. ... Là nó, đúng là nó.

Chỉ cần xác định nên giao nó cho NPC nào là bọn họ có thể thắng trò chơi rồi!

Nhưng cô không thể để cho bọn họ thắng, bởi vì cô không muốn chết.

Tống Tân cười thật tươi, nắm chặt đồng hồ, sờ vết xước bên trên, cười nói: “Thật sự đã tìm được rồi, bây giờ chỉ cần xem giao cho ai là được.”

Bọn họ không định cầm lại đồng hồ, đối với bọn họ mà nói vật phẩm nằm trong tay ai cũng đều như nhau.

Bọn họ thậm chí đã bắt đầu thương lượng nên giao vật phẩm cho ai. Có người nói, câu chuyện của người làm vườn tình tiết phong phú hơn, giống thật; có người nói là phương pháp trái ngược, giao cho nữ đầu bếp mới đúng.

Không ai chú ý đến cô... Tống Tân nuốt nước bọt, ra vẻ bình tĩnh mà đưa đồng hồ cho Trọng Phong: “Anh cũng xem một chút đi.”

Trọng Phong chớp mắt, mặt không thay đổi nhận lấy đồng hồ từ tay Tống Tân.

Trong đôi mắt màu đỏ thấp thoáng có bóng tối, anh nhìn đồng hồ vài giây, đột nhiên dùng tất cả sức lực ném đồng hồ lên vách tường bên cạnh!

Một tiếng “Bốp” giòn vang cắt đứt tiếng bàn bạc trao đổi của các người chơi.

Sức của Trọng Phong người thường không thể sánh bằng. Chiếc đồng hồ quả quýt kia bị ném lên tường cứng đã vỡ thành mấy mảnh!

Thậm chí ngay cả mặt tường cũng để lại một vết sâu hoắm.

Gần như cùng lúc đó, giọng bọn nó liền vang lên.

“Chúc mừng người chơi Tống Tân đã hoàn thành trận đấu thứ ba! Ồi giời ơi, nhanh như thế đã thắng rồi! Thật là khiến người ta kích động! Vỗ tay đầu, hoan hô đầu!”

Ngay sau đó, tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô không biết từ đâu vang lên.

Tống Tân nhìn thấy vẻ sững sờ trên mặt những người chơi khác, hiển nhiên là bọn họ còn chưa rõ tại sao lại xuất hiện tình huống này.

Người đàn ông đeo kính là người phản ứng đầu tiên, anh ta kinh ngạc nhìn chằm chằm Tống Tân: “Cô là nội quỷ?! Trò chơi lần này có nội quỷ sao?!”

Người đàn ông trung niên ngã xuống phía sau: “Cái quái gì thế này...”

Hai người chơi nam khác lại lao về phía Tống Tân, con dao nhọn sáng lóa đâm thẳng về phía đầu Tống Tân lại bị Trọng Phong dễ dàng đánh văng.

“Ồ, đã xong rồi còn đánh cái gì, chỉ trách chính mấy người ngốc thôi~”.

Chúng nó có chút hả hê mà cười hi hi: “Nhắc nhở thân thiện nè, đừng hoàn toàn tin tưởng vào quy tắc trò chơi. Ý, xin lỗi, nhắc nhở muộn quá, đáng lẽ nên nhắc trước khi trò chơi bắt đầu chứ. Trờ lại chuyện chính, người chơi hoàn thành trận đấu thứ ba kích hoạt công năng ‘cửa hàng’, mời người thắng tận tình thưởng thức! Người chơi thất bại, sau khi trò chơi kết thúc sẽ lập tức đào thải!”

Chu Ly sắc mặt trắng bệch mà ngã ngửa ngồi dưới đất, khóc òa lên.

“Bây giờ thì, trò chơi chấm dứt.”

“Xin lỗi.” Tổng Tân nhìn Chu Ly, khẽ nói.

Một giây sau, cô thấy trước mắt hoa lên, khung cảnh đã biến thành căn phòng đối om của cô.

p.s: Hừm Thay từ nội quý là gì giờ. Chỉ những người có nhiệm vụ khác những người còn lại ấy =v= Cầu ý kiến đóng góp

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thẻ đạo cụ biến mất

Editor: mèomỡ

Tổng Tân vừa chớp mắt một cái liền thấy trước mặt bỗng sáng ngời.

Một quả cầu ánh sáng lớn chừng chậu nước trong chớp mắt đã chiếu sáng cả căn phòng.

Một giọng nói không nặng không nhẹ đúng lúc này liền vang lên: “Chúc mừng người chơi Tổng Tân hoàn thành trò chơi lần thứ ba, nhận được một phần quà thần bí!”

Quả cầu ánh sáng dần yếu bớt, chẳng bao lâu sau, món đồ bị ánh sáng bao quanh liền hiện ra. ... Đó là một chiếc hộp màu đen lớn khoảng bằng hộp giấy, phía trên còn dùng một chiếc ruy băng màu đỏ thắt thành một cái nơ con bướm xinh xắn.

Ánh sáng yếu đến mức chỉ còn lại một quang sáng nhạt bao quanh hộp, Tổng Tân liền đưa tay ra cầm lấy cái hộp.

Lúc mới cầm lấy thì cái hộp bỗng bồng bồng giống như một sợi lông vũ, nhưng ngay sau đó liền có sức nặng. Cô ôm cái hộp đi đến bàn máy tính, nương theo ánh sáng yếu ớt quanh hộp rút ruy băng ra.

Trùng hợp sao, đúng lúc đó căn phòng tối đen bỗng sáng lên.

Tổng Tân vừa mới trải qua một trận đấu, thần kinh còn đang căng thẳng. Khi có ánh sáng lóe lên, trong đầu cô phản ứng đầu tiên chính là giật mình hoảng sợ.

Ngay sau đó, cô liền nghe thấy tầng trên tầng dưới cùng với bên ngoài vang lên tiếng hoan hô của mọi người.

Cô mơ hồ nghe được mấy câu “Có điện rồi.” “Rốt cục có điện rồi!”. Những tiếng hô này đều vô cùng kích động.

Sau đó Tổng Tân mới biết, những ngày cô vào trò chơi, chính phủ lấy đồ ăn làm thù lao, khiến một vài nhân viên ở các cương vị quan trọng quay lại làm việc.

Sau khi có điện, Tổng Tân mặc kệ những tiếng hô bên ngoài, liền mở cái hộp màu đen trước mặt ra.

Trong hộp cùng có ba món đồ. ... Hai chiếc thẻ, cùng một con dao găm xinh đẹp.

Tổng Tân cầm dao găm lên nhìn, không phát hiện ra có chỗ nào đặc biệt, có lẽ chỉ là một con dao găm bình thường mà thôi.

Nhưng cho dù chỉ là con dao găm bình thường cũng rất tốt. Dù sao vũ khí bên ngoài không được phép mang vào trò chơi, ở trong trò chơi có đôi khi muốn tìm một vật phòng thân cũng không dễ, có một con dao như này cũng tốt hơn không.

Mà hai chiếc thẻ còn lại, Tổng Tân vốn tưởng là thẻ đạo cụ, không ngờ còn tốt hơn đạo cụ rất nhiều.

Chiếc đầu tiên là một chiếc thẻ màu đỏ, khi cô cầm lên, hướng dẫn sử dụng liền hiện lên trên thẻ.

[Thẻ tránh phạt: Khi người chơi thất bại trong một trò chơi nào đó, có thể sử dụng nó để miễn hình phạt thất bại một lần.]

Một câu giới thiệu vô cùng đơn giản lại khiến Tổng Tân mừng rỡ.

Hình phạt khi thua là chết, mà có tám thẻ này, nếu cô thua có thể giữ được mạng sống một lần!

Đương nhiên, tác dụng của tấm thẻ này chỉ có thể dùng sau khi thua trò chơi để miễn hình phạt, nếu cô chết trong quá trình chơi trò chơi thì tấm thẻ này cũng không thể cứu được cô.

Tổng Tân lại cầm tấm thẻ màu đen còn lại lên.

[Thẻ xin nghỉ: Khi người chơi không muốn tiến vào trò chơi tiếp theo thì chỉ cần sử dụng một cây bút bất kỳ viết tên của mình lên, có thể nhảy qua một lần chơi. Chú thích: Giới hạn sử dụng trước trò chơi lần thứ 8, quá thời hạn không thể dùng.]

Công năng tấm thẻ này cũng rất tốt, Tổng Tân nghĩ thầm. Nhiệm vụ về sau có lẽ sẽ càng khó hơn, nếu như cô có thể sống qua bảy trận trước, liền có thể dùng tấm thẻ này nhảy qua trận thứ tám!

Nhưng tấm thẻ này phải sử dụng trước khi trò chơi bắt đầu, cho nên có một vấn đề là cô cũng không biết mình có sống qua được mấy trận trước không, có thể ngay cả thẻ cũng không có cơ hội sử dụng cô đã chết queo rồi.

Tổng Tân cười cười, mặc kệ thế nào, đây cũng đều là đồ tốt hiếm có.

Cô đặt hai tấm thẻ cùng dao găm vào nhẫn không gian, nhưng lúc này, cô lại đột nhiên phát hiện không thấy tấm thẻ đạo cụ vốn đặt ở trong nhẫn không gian đâu rồi!

Thẻ mặt nạ Joker cô lấy được ở trận đấu đầu tiên biến mất rồi.

Thẻ này là sao?!

Tổng Tân tưởng mình nhìn nhầm, cô lấy hết những thứ vừa mới bỏ vào ra, nhưng dù nhìn thế nào cũng chỉ có hai tấm thẻ cùng con dao găm mà thôi!

Thẻ mặt nạ Joker... Đã không cánh mà bay rồi?!

Hay là cô vốn không bỏ thẻ vào nhẫn không gian? Làm sao có thể? Cô nhớ rất rõ, cô nhất định có bỏ nó vào.

Nếu như không có bỏ vào lời nói nó lại đang ở đâu?

Tổng Tân vội vàng xoay người tìm kiếm khắp phòng, nhất là tủ đầu giường đã từng đặt thẻ, kể cả khe hở đằng sau tủ cũng không bỏ qua.

Trọng Phong cũng giúp cô cùng tìm, nhưng bọn họ tốn cả tiếng mà vẫn không tìm thấy.

Căn phòng này cũng chỉ có vậy, nếu như tấm thẻ ở đây, không thẻ nào lại không tìm được.

Tấm thẻ kia, thật sự vô duyên vô cớ mà biến mất sao?

Tổng Tân ngồi xuống, cẩn thận ngắm nghĩ lại xem rốt cuộc mình có bỏ thẻ vào nhẫn không gian hay không?

Lúc này, một bàn lại vỗ nhẹ nhẹ lên đầu cô, cô ngước lên, thấy Trọng Phong mỉm cười an ủi: “Sẽ tìm được thôi, đừng sốt ruột.”

Tổng Tân nhìn anh một lát, không nhịn được bật cười: “Thôi, tạm thời không tìm nữa, anh đói bụng không? Hiện giờ có điện, chúng ta có thể nấu mì tôm ăn.”

Trọng Phong lắc lắc đầu: “Tôi không đói bụng, chỉ là có chút khát.”

Tổng Tân lập tức biết ngay anh đang nói dối... Trình độ nói dối của người máy trí năng trước mắt còn kém cả trẻ con.

Tổng Tân hiểu, là vì anh biết đồ ăn trong nhà không nhiều, cho nên mới nói như vậy.

Cô không vạch trần anh, gạt đầu, đi về hướng phòng bếp, rót đầy nước vào ấm siêu tốc, bật lên, vừa bóc mì tôm vừa nói: “Một mình em ăn không thấy ngon, coi như anh ăn cùng em đi.”

Trọng Phong ừm một tiếng, đứng ở cửa phòng bếp nhìn đồng hồ ăn chắt trong góc một lúc, đột nhiên nói: “Tôi đi cướp cho em.”

Tổng Tân dừng tay, buồn cười mà quay đầu lại nói: “Đừng có gấp, để em xem cửa hàng bán gì đã, có lẽ sẽ có đồ ăn.”

Nấu xong hai hộp mì, cô liền quay lại phòng khách. Đang định đưa tay lên ấn vào vòng tay thì đã thấy viên ngọc màu đỏ khảm phía trên tự phát sáng, hơn nữa còn phát ra tiếng “Tít tít tít”.

Tổng Tân chần chờ một chút liền ấn lên viên ngọc.

Ngay sau đó, một màn hình tầm như tờ A4 xuất hiện phía trên vòng tay. Tổng Tân kinh ngạc trông thấy trên màn hình lại xuất hiện một gương mặt không nên xuất hiện...

Đó là... Chu Ly.

Người trên màn hình vẫy tay với cô, cười sáng lạn: “Này, chị Tổng Tân!”

Tổng Tân sững sốt, hỏi: “Sao cô vẫn còn sống?”

Chu Ly cười híp cả mắt, nhún vai nói: “Tôi có đạo cụ, cụ thể là gì không nói, tóm lại tôi bây giờ vẫn sống nhăn răng đây này.”

Tổng Tân không biết nên nói gì.

Chu Ly lại nói: “Tôi liên lạc với chị là muốn nói một tiếng cảm ơn, thẻ đạo cụ lấy được của chị dường như rất tốt đấy.”

Nghe vậy, trong lòng Tổng Tân giật thót. Cô lập tức hỏi: “Thẻ đạo cụ của tôi?”

Thẻ mặt nạ Jocker? Tại sao lại ở chỗ Chu Ly?

Chu Ly nghiêng đầu, cười thật vô tội: “Đúng thế, tôi sợ sau khi chị trở về lại mất công tìm, cho nên mới gọi đến nói cho chị biết một tiếng.”

Tổng Tân nhú mồm, gằn giọng: “Thẻ đạo cụ của tôi tại sao lại ở trong tay cô?”

“Cái này...” Chu Ly lắc đầu: “Là bí mật không thể nói. Nếu như nói cho chị xong, lần sau lỡ như chúng ta lại gặp thì tiêu. Nhưng chị cũng đừng giận, mặc dù tôi lấy của chị một đạo cụ, nhưng kỳ thật tôi vẫn bị lỗ mả.”

Cô ta dừng một chút, thờ dài nói: “Ồ trong tầng hầm thật ra trong lòng tôi cũng có chút nghi ngờ. Tôi cứ nghĩ mãi, tại sao câu trai tóc húi cua kia lại một người tới tầng hầm, còn lau dấu chân không để cho chúng ta biết là ai đi xuống?”

Mặc dù khả năng chị nói lúc đó thực sự có thể có, nhưng tôi vẫn nghĩ, có phải cậu ta có bí mật nào không muốn để người chơi khác biết hay không? Đáng tiếc, tôi và những người khác đều không ngờ quy tắc trò chơi lại sẽ lừa gạt, nếu như chúng tôi có đủ kinh nghiệm, lần này tôi đã không cần lãng phí một lần bảo vệ tính mạng rồi.”

Tất cả mọi người đều mới chơi lần thứ ba mà thôi, không đủ kinh nghiệm, hơn nữa quy tắc mỗi trò chơi còn không giống nhau, đây cũng là một điểm mấu chốt dẫn đến thất bại của bọn họ.

Tổng Tân cũng hiểu được điều này, nếu như đây không phải trận đấu thứ ba, mà là năm sáu, cô cũng đừng mong có thể hoàn thành một cách nhẹ nhàng như vậy.

Hiện tại vấn đề cô quan tâm nhất là tại sao Chu Ly còn sống?

Lúc cô nhìn thấy Chu Ly, trong lòng lập tức cũng nhớ thẻ tránh phạt mình vừa nhận được. Nhưng cô nhận được cái này là vì cô thành công hoàn thành ba trò chơi, mà Chu Ly đã thất bại ở trận thứ ba, cho nên không thể nào là phần thưởng được.

Nói cách khác, Chu Ly từ trước trận thứ ba đã có đồ miễn tử!

Là rút được từ trước khi trận đấu đầu tiên bắt đầu sao? Hay là... Lấy từ người khác giống như đã lấy của cô?

Còn có, cô Tập Phiến là đặt ở trong không gian giới chỉ, mà giới chỉ vẫn luôn đeo tại trên ngón tay của cô, Chu Ly căn bản ngay cả đụng đều rất khó đụng phải, rốt cuộc là sao lấy đi?

“Ài, anh Trọng Phong đẹp trai ở bên cạnh chị kia, hai người thật sự là người quen à? Tôi nhớ lúc trò chơi kết thúc chỉ có tên chị, không nhắc tới tên anh ấy, tại sao anh ấy lại còn sống vậy?”

Giọng Chu Ly lại vang lên, ánh mắt cô ta thông qua màn hình tò mò nhìn sau lưng Tổng Tân.

Tổng Tân không trả lời, cô quay đầu, thấy Trọng Phong bung nước sôi đi ra, đang ngồi bên bàn trà úp mồm.

Đại khái là vì nghe được tên của mình, anh ngẩng đầu nhìn Tổng Tân. Khi tầm mắt hai người chạm nhau thì anh giống như thường ngày nở một nụ cười hoàn mỹ với cô.

Trong màn hình Chu Ly khoa trương mà che miệng, cười nói: “Chắc chắc, chị Tổng Tân, tôi thật hâm mộ chị, được ở chung với một người đàn ông đẹp trai như vậy, còn có thể cùng nhau tham gia trò chơi!”

Nét mặt cùng giọng điệu của cô ta giống như đang nói đùa với một người bạn.

Tổng Tân nhướn mày, nhặt nhổ nói: “Không có việc gì thì thôi nhé, hi vọng từ nay về sau chúng ta đừng gặp lại.”

“Đợi một chút.” Chu Ly gọi cô lại: “Mặc dù trong trò chơi vừa rồi chúng ta không thật sự là đồng đội, nhưng hiện tại trò chơi đã xong, chúng tôi không thể làm bạn ở bên ngoài sao? Tôi sau khi trở về đã nhìn phát lại toàn bộ trận đấu trong cửa hàng, phát hiện hai người đều rất lợi hại. Nếu không phải có mấy chuyện hai người làm, trò chơi này sẽ không chấm dứt nhanh như vậy.”

Tổng Tân giờ mới biết, trong cửa hàng có thể xem phát lại trận đấu.

Đây là miễn phí, nếu không ai sẽ nở tiêu ‘điểm thuộc tính’ mua thứ vô dụng ấy.

“Nếu như trò chơi lần này mọi người thật sự là đồng đội, chị cảm thấy chúng ta nên giao đồng hồ cho NPC nào mới đúng?” Chu Ly lại hỏi.

Tổng Tân im lặng một lát, nói: “Mì tôm chín rồi, tạm biệt.”

Cô ấn lên viên ngọc trên vòng tay, màn hình lập tức biến mất.

Trọng Phong chỉ úp một gói mì tôm, thấy Tổng Tân cúp máy, liền đưa bát mì đã úp xong đến trước mặt cô.

Tổng Tân không ăn, cô lại ấn nút trên vòng tay, mở giao diện chính.

Trên màn hình vốn chỉ có một mục trò chơi nay đã xuất hiện thêm một mục cửa hàng.

Cô mở ra, hình ảnh lập tức biến thành giao diện như cửa hàng trong game online.

Cô lập tức nhìn về phía mục “Đồ ăn”.

Tổng Tân không chút do dự mở ra, chỉ thấy trong mục này còn phân ra các mục nhỏ, kể cả thịt tươi, rau dưa, đồ ăn vặt v...v..., nhìn có vẻ như cần gì cũng có.

Mà ở phía dưới mỗi loại đồ ăn đều ghi ‘điểm thuộc tính’ cần để mua.

Trong đó các loại thịt là đắt tiền nhất, một kg thịt cần một điểm ‘điểm thuộc tính’.

Rau dưa rẻ hơn một chút, rẻ nhất chính là các loại đồ ăn vặt... Mì ăn liền và bánh mì đều thuộc mục đồ ăn vặt.

Một điểm ‘điểm thuộc tính’, có thể đổi năm thùng mì tôm hộp hoặc gói.

Loại mì hộp 1 thùng có 12 hộp, loại gói thì 1 thùng 24 gói. Tổng Tân không chút do dự chọn loại gói, tiêu một điểm tích phân đổi năm thùng.

Trong cửa hàng còn có các loại đồ ăn vặt như kem, socola..., nhưng hiện giờ hẳn là không có người chơi nào trên trái đất sẽ chịu dùng ‘điểm thuộc tính’ để đổi những thứ này.

Năm thùng mì Tổng Tân mua gần như lập tức xuất hiện trên sàn nhà trước mặt cô. Cô vội vã nói với Trọng Phong: “Anh xem, chúng ta không thiếu đồ ăn nữa rồi, bát mì này anh ăn trước đi, em xem cửa hàng một chút đã, lát nữa ăn sau.”

Trọng Phong lúc này mới yên tâm cúi đầu bắt đầu ăn mì tôm.

Tổng Tân nhìn anh, trong lòng bỗng nghĩ, nếu như anh có vị giác thì thật tốt.

Cho dù không có các cảm giác khác, chỉ ít có vị giác cũng tốt, trên thế giới nhiều đồ ăn ngon như vậy, anh lại không nếm được mùi vị.

Trọng Phong ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt cô, tay hơi dừng lại, sau đó dùng đĩa xoắn lên một chút mì đưa đến bên miệng Tổng Tân: “Em ăn đi.”

Tổng Tân ngẩn người, nhìn mì tôm anh đưa tới trước mặt, trong lòng dâng lên cảm giác chua xót.

Cô há miệng ăn, nhỏ giọng nói: “Lần cuối cùng có người đút cho em ăn là lúc em sáu tuổi.”

Trọng Phong nghiêng đầu, nói: “Từ nay về sau tôi sẽ đút cho em ăn.”

“... Không cần đâu.” Cảm giác chua xót trong lòng Tổng Tân nhanh chóng biến mất, buồn cười mà vỗ vỗ đầu anh: “Sao anh ngốc vậy, mau ăn đi.”

Trọng Phong cười, cúi đầu uống một ngụm nước mì.

Tổng Tân quay đầu, tiếp tục xem cửa hàng.

Ở phía dưới mục đồ ăn, còn có quần áo, vật dụng hàng ngày, thuốc..., Tổng Tân lật xem từng cái, cuối cùng dừng lại ở mục “Vũ khí”.

Cô hơi nhíu mày, vừa mở ra vừa nghĩ. Chúng nó nói những thứ này không thể sử dụng trong trò chơi, vậy vũ khí trong này là...

Hình ảnh trên màn hình lập tức mở ra mục vũ khí, Tổng Tân nhìn qua một lượt, trong lòng lại hoảng sợ... Trong đây ngoại trừ đao kiếm cung nỏ, còn có cả súng ống đạn dược!

Thậm chí... Ngay cả thuốc nổ cũng có.

p/s: Sao Tiểu Phong lại có thể đáng yêu đến thế cơ chứ!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thăng cấp

Editor: meomở

Vũ khí lạnh đa phần cần năm đến mười điểm ‘điểm thuộc tính’, súng thì khoảng trên mười lăm, các loại súng khác nhau giá cả cũng không giống nhau.

Thuốc nổ là đắt nhất, phân lượng ít nhất cũng cần hai mươi điểm thuộc tính, hẳn sẽ không nhiều người chơi đi đổi.

Nhưng tại sao lại có ở đây?

Chúng nó nói đồ trong cửa hàng không thể mua sắm hoặc sử dụng ở trong trò chơi, nói cách khác chỉ có thể sử dụng trong hiện thực, nhưng vì sao lại phải bán những thứ này trong hiện thực? Vì để cho loài người cũng biểu diễn tiết mục tự tàn sát lẫn nhau trong thế giới thật để mua vui cho chúng nó sao?

Tổng Tân nhìn chăm chăm vào mục vũ khí thật lâu mới yên lặng tắt đi. Mục phía dưới cùng là xem lại trận đấu, cô mở ra xem thử, xác định nó thật sự miễn phí liền tắt đi.

Trọng Phong lại úp một bát mì khác, đẩy tới trước mặt cô.

Tổng Tân cười với anh, nói: “Ăn xong rồi anh đi tắm trước đi, bây giờ đã là buổi tối rồi, nghỉ ngơi sớm, ngày mai chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Trọng Phong ừ một tiếng, tháo bao cô tay xuống, để lộ ra một đoạn dây sặc phía dưới... Vì để che dấu thân phận của Trọng Phong, Tổng Tân đã cắt một đoạn dây sặc, quấn quanh cổ tay Trọng Phong, dùng băng dính dán cố định rồi dùng bao cô tay che lại, nhìn qua sẽ giống như dưới bao cô tay là vòng tay đen của người chơi.

Mặc dù hiện giờ vẫn mặc áo dài tay, nhưng để tránh lúc cử động để lộ cổ tay, cho nên anh vẫn luôn đeo thứ này.

Tổng Tân vừa ăn mì tôm vừa hồi tưởng lại những lúc tiếp xúc cùng Chu Ly trong trò chơi.

Chu Ly thường kéo tay cô, hoặc dùng hai tay ôm cánh tay cô, gặp phải chuyện kinh sợ thì trốn sau lưng cô, thể hiện mình là một cô gái nhút nhát bình thường.

Tổng Tân nghĩ thế nào cũng không nhớ nổi cô ta rốt cuộc đã làm gì. Đây là sức mạnh gì, lại có thể trộm được đồ từ nhãn không gian của cô?

Trong phần giới thiệu tác dụng của chiếc nhẫn này đã nói: có thể cho người sở hữu nó cất đồ, mà Tổng Tân mới là người sở hữu, những người khác không thể sử dụng được nó mới đúng.

Chu Ly hẳn là có một loại dị năng rất thần kỳ nào đó.

Tổng Tân nhớ tới cuộc gọi vừa rồi của cô ta, có chút buồn cười mà lắc đầu.

Mặc dù Chu Ly có loại năng lực ăn cắp đồ mà khiến người ta không phát hiện, nhưng tính cách cô ta vẫn chỉ là một con nhỏ không thích chịu thua mà thôi.

Cô ta thua trận, còn phải bỏ ra bảo bồi miễn từ để giữ lại mạng sống, vì quá tức giận cho nên mới phải gọi đến cho cô cố ý khoe khoang sự lợi hại của cô ta. Muốn chọc giận Tổng Tân để tìm kiếm chút cân bằng về mặt tâm lý.

Nhưng Tổng Tân cũng không tức giận, mặc dù mất một đạo cụ, nhưng đó là do chính cô không đủ cảnh giác. Ngã một lần khôn hơn một chút, tổn thất không lớn, nhưng có thể giúp cô lần sau tham gia trò chơi phải cẩn thận hơn.

Về phần Chu Ly trộm đồ của cô... Có thể hai người sau này sẽ vĩnh viễn không gặp lại nữa, tất cả mọi người đều vì bất đắc dĩ mới trở thành kẻ địch. Trong trò chơi thế nào cũng được, nhưng nếu trò chơi đã hoàn thành, cũng không cần quá để ở trong lòng.

Trọng Phong tắm xong đi ra, vừa dùng khăn lau tóc vừa đi về phía Tổng Tân.

Tổng Tân ngẩng đầu nhìn anh một cái, cười nói: “Bên kia có máy sấy, hiện giờ có điện, anh dùng mà sấy khô tóc đi.”

Trọng Phong chớp chớp mắt, hơi gật đầu, định nói cái gì đó, rồi lại đột nhiên dừng lại.

Miệng của anh hơi hé, đôi mắt không hề chớp, mà ngay cả động tác lau tóc cũng hoàn toàn ngừng lại!

Giống như... Thời gian trên người anh đã dừng lại.

Tổng Tân ngẩn người, đặt mí tôm trong tay xuống bàn, đứng dậy bước nhanh đến trước mặt anh, đưa tay vẫy mấy cái trước mắt anh, hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Không có bất kỳ sự đáp lại nào, mà ngay cả trong đôi mắt màu đỏ cũng không còn sinh khí.

Tổng Tân có chút hốt hoảng, cô cầm tay anh lay vài cái, nhưng anh vẫn đứng nguyên như cũ!

Nếu như không phải xúc cảm trong tay vẫn giống như chạm vào người thật, Tổng Tân gần như cho là anh đột nhiên biến thành ma-no-canh trong mấy tiệm bán quần áo.

Cô lại lay anh mạnh hơn nữa, vừa lay vừa gọi to: “Trọng Phong, anh làm sao vậy? Anh nói gì đi, không thì chớp mắt một cái cũng được!”

Nhưng anh vẫn không đáp lại, chỉ theo động tác lay cánh tay anh của Tổng Tân mà hơi đung đưa thôi.

Trong tay anh vẫn đang cầm chiếc khăn lông để lau tóc. Bởi vì không lau nữa nên có vài giọt nước từ mái tóc chảy dọc xuống theo khuôn mặt anh.

Tổng Tân bắt giác thở dồn dập, cô tiếp tục dùng sức lay anh, cũng không ngừng gọi tên của anh, giống như làm là có thể đánh thức anh.

Cô gọi anh nửa tiếng, cũng lay tay anh nửa tiếng, nhưng anh vẫn không có bất kỳ sự đáp lại nào.

Chỉ có chiếc khăn trong tay anh bởi vì cô lay mà rơi xuống trên sàn nhà.

Tổng Tân dừng lại, cúi đầu nhìn chiếc khăn màu trắng kia, dần dần buông Trọng Phong ra, ngồi xuống nhặt nó lên.

Cô nhìn chằm chằm chiếc khăn trong tay một lát, mới hít một hơi thật sâu, một lần nữa đứng dậy.

Trọng Phong vẫn giữ nguyên động tác, không động đậy dù chỉ một chút.

Nước trên tóc anh chảy xuống cổ, lại theo xương quai xanh chảy vào trong áo. Tổng Tân sững sờ một lát, cầm lấy khăn chậm rãi lau khô những giọt nước kia, nhỏ giọng an ủi mình: “Có thể... Là giống như máy tính bị treo vậy? Sẽ hết thời, có lẽ ngủ một giấc là được...”

Anh sẽ không vô duyên vô cớ bị như vậy, cho dù là đạo cụ người máy trí năng cái này có giới hạn sử dụng thì ít nhất trước khi anh đi, cũng có thể cho cô chuẩn bị tâm lý chứ.

Thật ra trong lòng Tổng Tân có chút sợ hãi.

Cô biết đây chỉ là một người máy trí năng không có tình cảm, là từ trong một cục đá bỗng nhiên xuất hiện. Anh không có bất kỳ tình cảm nào, đối tốt với cô cũng chỉ vì anh bị cài đặt như vậy, hoàn toàn không phải anh muốn thế.

Nhưng mà cô lại không coi anh như một đạo cụ, cho dù anh chỉ hành động dựa theo cài đặt có sẵn nhưng anh đã cứu mạng cô, còn giúp cô hoàn thành hai trò chơi.

Ít nhất hiện giờ anh đã là một người bạn rất quan trọng với cô rồi.

Anh đột nhiên biến thành một pho tượng không động đậy như vậy, trong lòng cô sao có thể không hoảng hốt đây?

Nhưng cô chẳng làm được gì cả.

Tổng Tân mím môi, ném khăn lông đi, hai tay ôm lấy eo Trọng Phong, khó nhọc kéo anh qua sofa.

Cơ thể của anh rất cứng, mặc dù bề ngoài vẫn là da thịt mềm mại giống như con người. Nhưng nếu là người thật thì lúc bị kéo đi cơ thể sẽ tự động thông xuống, nhưng Trọng Phong thì không.

Anh thật sự giống như ma-no-canh, giữ nguyên tư thế thẳng tắp, để Tổng Tân chầm chậm kéo anh lên sofa.

Cũng may sofa cách đó không xa, Tổng Tân tốn mấy phút cũng kéo được anh tới đó. Sau đó lại thở hồng hộc mà lấy máy sấy ra giúp anh sấy khô tóc.

Tổng Tân không biết còn có thể làm gì được nữa, cô ngồi ở bên cạnh lo lắng chờ nhưng Trọng Phong vẫn không có phản ứng. Cô càng chờ càng sốt ruột, liền quyết định đứng dậy vào phòng ngủ, muốn tìm chuyện để làm, phân tán sự chú ý.

Vì vậy bất máy tính thật lâu đã không sử dụng lên, trong máy còn lưu một vài bức vẽ cô chưa kịp đăng.

Vẽ truyện tranh là công việc yêu thích của cô, mỗi khi tâm trạng không tốt cô sẽ dựa vào vẽ tranh để giải tỏa.

Cô mở chương truyện vẫn chưa hoàn thành ra vẽ tiếp, nhưng tốn hơn mười phút cũng mới phác thảo ra một bản nháp đại khái.

Tổng Tân vút wacom qua một bên, ngả phịch ra ghế dựa, nhìn chăm chăm vào những nét vẽ nguệch ngoạc trên màn hình, trong lòng càng thêm sốt ruột.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trọng Phong tại sao đột nhiên biến thành như vậy? Chẳng lẽ thực sự treo máy giống như máy tính sao?

Cho dù chúng nó muốn thu hồi người máy trí năng thì cũng phải thông báo trước mới đúng. Hơn nữa, nếu muốn thu hồi, thân thể anh cũng không thể nào vẫn ở đây được.

Cô phải làm sao? Nếu như có thể liên lạc với chúng nó...

Tổng Tân nghĩ tới đây, bỗng ngồi bật dậy, vội vàng ấn nút trên vòng tay, khi màn hình xuất hiện thì ấn vào icon điện thoại.

Cô không có người cần liên lạc cho nên chưa bao giờ mở ra, cho đến tận bây giờ cô mới biết chức năng này sử dụng như thế nào.

Sau khi ấn vào icon liền xuất hiện một màn hình cảm ứng màu lam nhạt, ngay sau là giọng nói điện tử: “Xin nói tên hoặc số hiệu trong trò chơi của người cần liên lạc.”

Hi vọng vừa nhen nhóm trong lòng Tổng Tân tắt một nửa, cô xóc lại tinh thần, hỏi một tiếng: “Có thể liên lạc với chúng nó sao? Những người tổ chức trò chơi ấy.”

Màn hình lấp lóe, giọng điện tử vang lên: “Xin lỗi, tôi không hiểu cô đang nói cái gì.”

“...” Tổng Tân bất đắc dĩ tắt màn hình, trong lòng nặng nề như đè một tảng đá.

Cho nên, cô chỉ có thể đợi gặp sao? Cũng có thể Trọng Phong chỉ cần ngủ một giấc sẽ khỏi thì sao?

Tổng Tân vò tóc, bực bội đứng dậy đi đến trước cửa sổ, mở cửa sổ nhìn ra xa.

Có lẽ bởi vì gần đây người ra ngoài ít đi nên không khí dường như còn trong lành hơn trước nhiều. Tổng Tân hít thở sâu mấy lần, mới cảm thấy tâm trạng khá hơn một chút.

Trong lòng cô thật ra có chút sợ hãi, sợ Trọng Phong cũng giống như người nhà của cô, đột nhiên rời đi, sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Gió mát từ ngoài cửa sổ thổi vào khiến đôi mắt Tổng Tân cảm thấy hơi chói. Cô chớp mắt, vừa định đóng cửa sổ lại, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói vang lên phía sau...

“Tôi về rồi.”

Tổng Tân quay ngoắt lại, liền thấy Trọng Phong đang cười xán lạn mà đứng ở cửa phòng ngủ, đôi mắt giống như trước đây chăm chú nhìn cô.

Cô chớp mắt, vừa cất bước đi về phía anh vừa nhìn anh chăm chăm, hỏi: “Anh bị làm sao vậy? Biết làm như vậy khiến người ta rất lo lắng không hả, anh còn dám cười?!”

Trọng Phong không chỉ đang cười, còn cười ra tiếng.

Đây là lần đầu tiên Tổng Tân nghe thấy tiếng cười của anh, mà nụ cười của anh dường như cũng chân thành hơn trước đây.

Anh cũng đi về phía Tổng Tân, dang hai tay ra với cô, cười nói: “Tôi phải nâng cấp một chút, khiến em lo lắng rồi. Đến đây ôm một cái nào.”

Tổng Tân dừng lại, còn lùi về sau một bước, kinh ngạc nhìn anh: “... Đây là hiệu quả sau khi thăng cấp à?”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 44

Editor: mèomỡ

Trọng Phong nói cho Tổng Tân hai tin tức.

Một là sau khi anh thăng cấp đã có được cảm xúc càng giống với con người hơn, mà trong kho dữ liệu đã được thêm vào rất nhiều tính cách nhân vật khác nhau, có thể để người sở hữu tự chọn lựa.

Nói một cách khác, Tổng Tân có thể thay đổi tính cách của Trọng Phong.

Hai là, chúng nó đã chế tạo ra một người máy trí năng nữa, dùng làm phần thưởng cho người chơi ở vị trí đứng đầu trong một trận đấu bất kỳ, cách đưa tặng cụ thể tạm thời chưa xác định.

Người máy trí năng đó mang số hiệu 002, càng hoàn mỹ hơn 001. Theo như lời Trọng Phong thì người máy trí năng 002 sẽ có những thứ anh không có như khứu giác, vị giác, cảm giác đau v...v...

Anh nói xong liền tò vò đáng thương với Tổng Tân: “Liệu em có ghét bỏ tôi không?”

Tổng Tân: “...”

Cô bây giờ còn chưa lựa chọn tính cách của anh, cho nên trong quá trình anh nói cho cô biết hai chuyện này, thần thái cùng giọng điệu của anh cứ thay đổi xoành xoạch.

Ban đầu thì vô lại vừa thấy đã đòi ôm cô, sau đó lại biến thành tổng giám đốc bá đạo, mở miệng liền “Ha, người phụ nữ này”, sau đó lại quay về vẻ ngốc nghếch khờ khạo ban đầu, chưa được một lát lại biến thành kiểu ra vẻ chó con đáng thương như bây giờ.

Tổng Tân thật sự rất muốn hỏi chúng nó, là ăn no rồi việc nên mới tạo ra những tính cách kì quái này à?

Cô day huyệt thái dương, thở dài nói: “Em cảm thấy anh cứ như trước là tốt rồi.”

Cô vừa dứt lời, Trọng Phong đột nhiên tiến đến trước mặt cô, tay phải vờn qua trên vai cô chống lên tựa lưng sofa đằng sau, tay trái bóp cằm cô: “Người phụ nữ này, chẳng lẽ em không hài lòng với tôi lúc này sao?”

“Anh buông tay ra.”

“Biết không, em đang đùa với lửa đấy.”

“... Xéo.”

Mấy phút đồng hồ sau, Trọng Phong ‘biết nghe lời’ nâng tay phải lên, trong lòng bàn tay phát ra ánh sáng xanh nhạt, ngay sau đó hội tụ thành một bảng menu giữa không trung.

Phía trên là phân loại tính cách của anh.

Lạnh lùng bá đạo, cũ kỹ bảo thủ, đáng yêu ôn hòa, tàn nhẫn độc ác... Các loại tính cách ở phía trên, phía cuối cùng là “Cài đặt ban đầu”.

Tổng Tân chọn cái cuối, cũng chính là anh lúc ban đầu.

Nhưng sau khi cô ấn vào lựa chọn này lại có một bảng nhắc nhở nhảy ra, nói rằng sau này tính cách anh thế nào vẫn không thể xác định.

Tổng Tân không để ý lắm, lập tức ấn đồng ý.

Trọng Phong cuối cùng cũng ngoan ngoãn mà ngồi xuống sofa, Tổng Tân thở phào một hơi.

Có lẽ chúng nó đọc chán tiểu thuyết huyền ảo rồi nên bắt đầu đọc tiểu thuyết tổng giám đốc. Không biết đã đưa vào Trọng Phong những tư liệu vớ vẩn gì, quả đúng là thần kinh.

May là có thể tự lựa chọn, nếu như chúng nó cưỡng chế cài đặt anh thành như vậy...

Tổng Tân sợ hãi nhìn Trọng Phong, nói: “Không còn sớm nữa, anh đi nghỉ trước đi.”

Trọng Phong cười, ngoan ngoãn gật đầu, mở sô pha, trải chăn lông ra.

Tổng Tân đi tắm rửa thay quần áo xong cũng về phòng ngủ.

Có thể chuyện tối nay làm cô có chút lo lắng, ở trong mơ cô cũng mơ thấy Trọng Phong biến thành một pho tượng bất động.

Cảnh tượng trong mơ còn làm người ta càng tuyệt vọng hơn. Cô mơ thấy mình di chuyển Trọng Phong đã trở thành pho tượng, lại không để ý nên vấp ngã, khiến cơ thể anh đập xuống đất, xoảng một tiếng vờ làm hai.

Cô giật mình tỉnh lại, vừa quay đầu đã nhìn thấy Trọng Phong đứng ở cửa.

Tổng Tân dụi mắt, bật đèn bàn hỏi: “Sao anh lại đứng ở đó?”

“Tôi nghe thấy em gọi tôi.” Anh vốn dựa vào bên cạnh cửa, thấy Tổng Tân tỉnh thì đứng thẳng.

Tổng Tân ngẩn ra, chỉ cái ghế trong phòng: “Anh có thể vào đây ngồi, đừng đứng.”

Có thể là vừa rồi cô nói mơ.

Trọng Phong đi tới ngồi xuống, nói: “Em bảo tôi đừng đi.”

“...” Tổng Tân đỡ trán: “Đừng nói nữa, đó là nói mơ thôi, không phải em gọi anh đâu.”

Trọng Phong nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt: “Đừng lo, trừ phi tôi hỏng hoàn toàn, nếu không sẽ vĩnh viễn không rời khỏi người chơi sở hữu.”

Tổng Tân sững sờ một lát, lại khẽ bật cười: “Em sẽ không để anh bị hỏng đâu, chắc chắn đấy.”

Thấy cô cười, anh cũng cười theo. Nhưng Tổng Tân biết, anh không hiểu những gì cô nói lúc này là một lời hứa nghiêm túc.

Cô sẽ không để người bên cạnh mình biến mất một lần nữa, cho dù là anh là người máy trí năng.

“Anh ngồi đó đi, em ngủ thêm một lát, ngủ ngon.”

Tổng Tân tắt đèn, nằm xuống, nhắm mắt lại, những hình ảnh chôn giấu sâu trong ký ức liền bắt gặp hiện lên.

Năm ấy cô mới sáu tuổi, ba lái xe đưa cô cùng mẹ tới nhà bà nội. Trên đường đã xảy ra va chạm với một chiếc xe tải mất lái.

Trong khoảnh khắc ấy, tiếng phanh xe chói tai, tiếng ba hoảng sợ kêu to, cùng tiếng mẹ hét thất thanh, vĩnh viễn khắc sâu trong trí nhớ Tổng Tân.

Trong mấy giây ngắn ngủi, mẹ cô dùng thân thể che cho cô. Sau đó, rầm một tiếng, chiếc xe rung lắc dữ dội, chỉ chớp mắt đã biến dạng hoàn toàn.

Nhiều năm qua đi, Tổng Tân vẫn nhớ rõ cảm giác âm ảm từ máu của mẹ rơi trên mặt cô.

Bọn họ không kịp để lại cho cô một lời đã đột nhiên rời đi, hơn nữa sẽ vĩnh viễn không bao giờ quay về nữa.

Sau đó Tổng Tân sống cùng bà nội vài năm. Khi cô mười ba tuổi, đang trọ ở trường, thì nghe tin bà nội mất đột ngột do xuất huyết não, cũng không kịp để lại cho cô một lời.

Sau đó, bạn tốt trong trường của cô cũng bị bệnh nặng.

Cô biết, rất nhiều người bắt đầu bàn tán sau lưng, nói cô là khắc tinh, ai có quan hệ với cô đều không gặp may.... Mà ngay cả tên cô cũng có nghĩa là ‘vất vả’.

Thật ra tên cô là do mẹ đặt. Bởi vì cô họ Tổng, đồng âm với từ ‘Tiến’, Tổng Tân, là tiến đi sự vất vả, hi vọng cô vĩnh viễn sẽ không vất vả.

Nhưng mà dường như cách nói của các bạn học nói đúng hơn.

Ngay cả thú cưng cô nuôi cũng không sống nổi, cho dù cô đã dốc hết tâm sức chăm sóc nó, còn thường xuyên đưa đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, nhưng chưa tới nửa năm cũng vẫn mất.

Sau đó Tổng Tân không bao giờ kết bạn nữa, cùng lắm là làm quen với vài người bạn cũng vẽ truyện tranh trên mạng, bình thường tùy tiện tán dóc vài câu.

Có thể nói, cô gần như chưa bao giờ có bất kỳ một người bạn thực sự nào.

Mà ngay cả khi thế giới đã biến thành thế này, cô cũng không có bất kỳ ai để nhớ mong.

Sự xuất hiện của Trọng Phong hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô. Bởi vì anh không được tính là con người, sẽ không sinh bệnh như con người, cho nên Tổng Tân chưa từng lo lắng anh sẽ xảy ra chuyện. Nhưng chuyện hôm nay, một giây trước đó anh còn bình thường, một giây sau lại đột nhiên bất động, lúc ấy cô thật sự rất sợ hãi...

Cũng may anh đã trở về rồi.

Ít nhất hãy để cô có một người bạn tốt không bao giờ rời đi. Những năm qua cô thật sự rất cô đơn, ngay cả một người để tâm sự cũng không có.

“Này, không ngủ được sao?”

Trong bóng tối, một giọng nói lưu manh đột nhiên vang lên.

Tổng Tân sùng sốt, vội vàng xoay người, bật đèn bàn nhìn về phía Trọng Phong: “Anh làm sao vậy?”

Trọng Phong nhếch môi, chậm rãi đi về phía cô, sau đó ngồi xuống bên giường, nhướn mày: “Ánh mắt ấy là sao? Tôi đẹp trai đến mức khiến em không rời mắt được?”

“...” Tổng Tân ngồi dậy, vẻ mặt phức tạp: “Tính cách em chọn hình như không phải cái này?”

Anh cười khê một tiếng, đưa tay ngoắc ngoắc: “Em lại đây, tôi nói cho em biết một bí mật.”

Tổng Tân do dự một chút, cuối cùng vẫn xích lại.

Anh cười nheo mắt, đưa tay gõ một cái lên đỉnh đầu Tổng Tân: “Em ngốc quá, vẫn chưa nhận ra sao, lần thăng cấp này xảy ra vấn đề rồi.”

Tổng Tân: “... Trả anh ấy lại cho tôi.”

“Không muốn, người ta chẳng phải đang ở trước mặt em sao?” Anh đá lông nheo.

“...” Tổng Tân che mắt, ngã vật về phía sau, đưa tay tắt đèn để bàn: “Thôi, anh mau đi ra ngoài đi.”

“Em ghét bỏ tôi đến vậy sao?” Trong bóng tối vang lên một giọng nói uất ức, giọng điệu yếu ớt như thể nếu cô nói ‘phải’ anh có thể khóc cho cô xem.

Tổng Tân thật sự cạn lời, gật đầu nói: “Phải.”

Tiếng khóc trong dự đoán không xuất hiện, ngược lại là vị tổng giám đốc bá đạo đáng sợ kia lại xuất hiện rồi.

Một tay anh túm lấy Tổng Tân, dùng sức lôi cô dậy. Sau đó cánh tay mạnh mẽ kia liền ôm lấy cô, giọng nói trầm trầm của anh vang lên trên đỉnh đầu cô: “Người phụ nữ này, lửa do em đốt, chính em phải dập.”

“...”

Tổng Tân siết chặt tay, vung thẳng về phía đỉnh đầu, “Bốp” một tiếng đánh vào mặt anh.

Cánh tay ôm cô liền buông lỏng ra, ngay sau đó cả sức nặng trên giường cũng nhẹ đi rất nhiều. Tổng Tân nương ánh đèn từ bên ngoài chiếu vào, mơ hồ trông thấy Trọng Phong đứng lên.

Anh hỏi: “Tâm trạng khá hơn chút nào chưa?”

Tổng Tân sững sờ, một lúc lâu sau mới đưa tay bật đèn.

Trọng Phong đứng ở bên giường, vẻ mặt khôi phục như bình thường, thấy Tổng Tân nhìn anh, lại nói tiếp: “Tính cách của tôi không thú vị, đành phải đổi thành các loại khác để an ủi em vậy.”

An. . . An ủi?

Khóe miệng Tổng Tân gật gật, gật đầu nói: “Ừ, tâm trạng em hiện giờ tốt vô cùng, cảm ơn anh.”

Trọng Phong cười, nghiêng đầu: “Bây giờ em cũng có thể chọn tính cách khác.”

“Không cần không cần không cần đâu.” Tổng Tân lắc đầu lia lịa: “Như bây giờ là tốt lắm rồi, thật đấy. Em muốn đi ngủ rồi, anh cũng đừng nghịch nữa.”

“Ừm.” Trọng Phong gật gật đầu, quay về ngồi xuống bên bàn máy tính.

Tổng Tân thờ phào một hơi, tắt đèn xoay người đưa mặt về phía bên trong, trong lòng thầm nghĩ, lần thăng cấp này của người máy trí năng nhất định là do chúng nó ăn no rồi việc đúng không?

Nhưng thật ra Trọng Phong quả thực lợi hại hơn trước rất nhiều. . . Anh thậm chí có thể nhìn ra tâm trạng cô không tốt.

Mỗi lần nhớ đến chuyện trước kia tâm trạng của cô đều sẽ suy sụp, mà cách an ủi này của anh mặc dù rất độc đáo, nhưng quả thật khiến cô đỡ hơn nhiều.

p/s: Trọng Phong lưu manh; Trọng Phong bá đạo tổng tài; Trọng Phong tà mị cuồng quyền; Trọng Phong ám áp tiểu chó săn; Trọng Phong tàn nhẫn cay nghiệt. . . Bạn thích Trọng Phong nào. Hãy liên hệ với chúng tôi ngay hôm nay để được sở hữu một Trọng Phong theo sở thích.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chuyển nhà

Editor: mềomỡ

Hôm sau vẫn là một ngày trời tối, nhưng vì có điện nên cũng không quá khó chịu.

Tổng Tân rời giường cùng Trọng Phong ăn sáng, sau đó liền dẫn anh đi ra ngoài.

Nhưng bọn họ vừa mở cửa đi ra đã nghe thấy dưới tầng có tiếng phá cửa rầm rầm.

Cũng may Tổng Tân không có ý định dùng thang máy, liền cùng Trọng Phong đi thang bộ xuống dưới. Khi họ xuống tầng dưới thì thấy hai người đàn ông cao lớn đang đứng trước cửa một gia đình, một người trong đó đang dùng búa phá cửa.

Trên hành lang sau lưng bọn họ đặt một chiếc xe đẩy nhỏ, trên xe đẩy là một cái thùng giấy lớn, trong thùng đã đầy ắp. Tổng Tân có thể nhìn thấy một túi bánh mì lớn đặt ở trên cùng.

Hai người kia không chú ý đến cầu thang, người đàn ông đứng bên cạnh nói với người đang phá cửa: “Người nhà này khoảng nửa tiếng nữa sẽ về, mạnh cái tay lên.”

Người đàn ông phá cửa lau mồ hôi, vừa dùng sức đập vừa nói: “Nói nghe hay lắm, mày tới mà đập thử xem? Mẹ nó, cửa nêo bây giờ làm chắc thật!”

“Ha, thi đề bảo vệ mà.” Người đàn ông đằng sau cười nói, “Được rồi, đây là nhà cuối cùng, trộm xong nhà này chúng ta đi về. Tầng trên nhà này là một cô gái độc thân, chắc không có nhiều đồ ăn đâu, lần sau lại đến xem.”

Cô gái độc thân trên tầng nhất định là Tổng Tân rồi.

Cô neho mắt, chỉ hai người kia. Trọng Phong gật gật đầu, cùng Tổng Tân đi về phía bọn họ.

Đến khi hai người kia xoay người lại nhìn thấy Tổng Tân và Trọng Phong thì Tổng Tân mới nhận ra người đàn ông đứng ở phía sau hóa ra lại là một bảo vệ của chung cư này.

Khó trách anh ta lại biết nhà nào có người, trong nhà là ai, những thông tin này anh ta hẳn là có thể tra được.

“Các người... Các người đừng xen vào việc của người khác!” Bảo vệ dường như cũng biết nhà này không phải một đôi nam nữ trẻ tuổi, cho nên cũng không nhằm bọn họ thành chủ nhà về sớm.

Tổng Tân đứng cách hai người kia ba mét, dưới ánh nhìn chăm chú của bọn họ, cô khẽ mỉm cười, nói: “Cướp lấy.”

Hai người kia sùng sốt, người đàn ông cầm búa nói: “Cái méo gì đấy, cô điên rồi sao?”

“Đề đề lại, hai người có thể đi.” Tổng Tân tiếp tục mỉm cười: “Hiện tại có thể đứng đi, tốt nhất đừng chờ đến lúc phải bỏ đi.”

“Thần kinh!” Bảo vệ gắt lên, “Còn không mau cút đi, cẩn thận ông đây đánh chết các người!”

Tổng Tân lại càng cười tươi, quay đầu nói với Trọng Phong: “Dạy cho bọn họ một bài học là được, đừng đánh chết.”

Trọng Phong tháo miều đao bên hông xuống giao cho Tổng Tân, sau đó mới đi về phía bọn họ.

Hai người kia thấy chỉ có một mình Trọng Phong động thủ, mà bọn họ lại có tận hai người liền tự tin hơn hẳn.

Bọn họ liếc nhau một cái, cười tự đắc, hét lớn một tiếng, cùng xông lên... Sau đó, chưa tới mười giây, cả hai đã cùng nằm đo sà n rồi.

Tổng Tân quả thật không đành lòng nhìn.

Cô lắc đầu, bước lên, dùng vô đao chọc chọc đầu bảo vệ, nói: “Tôi chính là người ở trên tầng đây, những thứ này tôi nhận trước một nửa. Từ nay về sau nếu các người còn dám xuất hiện, tôi không chỉ lấy đồ ăn thôi đâu, mà còn lấy cả đôi tay này nữa đấy.”

Bảo vệ trên mặt sung một cục, khóe miệng còn dính máu, nghe vậy liền vội vàng lắc đầu: “Không tới không tới, chúng tôi từ nay về sau nhất định sẽ không tới nữa!”

Tổng Tân cười hai tiếng: “Còn có, tôi biết anh là ai, nếu như sau này lúc tôi không ở nhà mà có người vào trộm, tôi sẽ coi như là anh làm, tới tìm anh tính sổ, nhớ chưa?”

Bảo vệ gắt gao lại: “Nhớ rồi, nhớ rồi, chúng tôi tuyệt đối không dám động tới đồ nhà cô đâu! Người đẹp, tha cho chúng tôi đi, chúng tôi cũng chỉ vì muốn sống thôi, nếu đang yên đang lành ai muốn đi làm kẻ trộm chứ!”

Tổng Tân cũng biết tình cảnh hiện giờ của tất cả mọi người đều khó khăn. Cô nhìn thùng giấy đầy đồ, nói với Trọng Phong: “Chúng ta lấy túi gạo này, những thứ khác thì thôi.”

Trọng Phong liền lấy túi gạo ra, hai người kia vội cuốn gói những đồ còn lại chạy thực mạng xuống tầng.

Tổng Tân vốn còn định ra ngoài một chuyến, nhưng nhìn tình hình hiện tại cũng không dám đi xa nữa. Sau khi cầm gạo về nhà, bọn họ liền đi dạo xung quanh chung cư.

Ngoài cửa chính chung cư, bọn họ trông thấy một chiếc xe tải quân dụng chậm chậm đi trên đường, trên xe đặt loa phóng thanh, xe vừa đi vừa phát tiếng thông báo.

Phía sau xe còn rải tờ rơi, Tổng Tân không nghe rõ loa phóng thanh nói gì liền nhặt một tờ rơi lên xem.

Tờ rơi in đen trắng, to khoảng bằng tờ A4, bên trên viết kín chữ.

Nội dung đại khái chính là trấn an lòng dân, khuyên mọi người đừng hốt hoảng, chính phủ đang gom thực phẩm, nhiều nhất là bảy ngày sau sẽ có lương thực số lượng lớn chuyển đến Phủ Thị Chính. Mà mọi người muốn phải mua thì phải dùng tiền.

Thật ra mục đích ở đây rất rõ ràng, đó là hi vọng mọi người quay trở lại công việc.

Dùng tiền – thứ gần như hoàn toàn vô dụng trong điều kiện hiện giờ để đổi lương thực. Mọi người muốn mua lương thực thì đương nhiên phải quay lại làm việc kiếm tiền.

Tổng Tân cũng rất hi vọng tất cả có thể quay trở về đến quỹ đạo, thế giới rối loạn hiện tại thật sự khiến người ta không thích nổi.

Nhưng mà tưởng tượng thì tốt đẹp nhưng sự thật luôn trái lại.

Bảy ngày sau, lương thực vẫn không đến. Trời còn chưa sáng những người dân cạn kiệt lương thực đã tập trung xếp hàng bên ngoài Phủ Thị Chính mong có thể mua được đồ ăn.

Nhưng bọn họ chờ từ sáng đến tối cũng không thấy lương thực xuất hiện, thậm chí ngay cả cửa Phủ Thị Chính cũng không hề mở ra.

Những người dân chết đói bắt đầu nổi giận, chen chúc trước cửa đòi giải thích, trong đó có không ít người còn trèo qua cửa sắt, xông vào, muốn vào trong xem lương thực rốt cuộc đã bị tên ‘câu quan’ nào nuốt riêng rồi.

Những người xông vào đều bị bắn hạ, nhưng khi càng ngày càng nhiều người lao lên thì ngay cả súng đạn cũng không thể khiến bọn họ sợ hãi nữa rồi.

Qua hai ngày mới có tin tức, nói rằng máy bay và xe vận chuyển lương thực đều đột nhiên xảy ra sự cố trên đường, tất cả lương thực đều bị tiêu hủy.

Chút hi vọng mong manh lại một lần nữa bị dập tắt, lính tuần tra cũng không còn áp chế được những người muốn cướp lương thực nữa. Rất nhiều người liên hợp thành đội, trộm hoặc cướp bóc trắng trợn đồ của người khác. Chẳng mấy chốc trong thành phố đã rối loạn.

Ngoài ra, còn có một bộ phận mang theo mục đích khác.... Bọn họ chính là những người thường thua sạch số phiếu trong tay.

Khi trời sáng cũng là lúc trò chơi thứ ba kết thúc. Có nghĩa là khán giả bỏ phiếu cũng đã có kết quả.

Người bỏ phiếu sai cả ba trò chơi đương nhiên chỉ là số ít, nhưng đối với một quốc gia với dân số khổng lồ mà nói, “số ít” này hiển nhiên không hề ít.

Dựa theo quy tắc, người còn 0 phiếu sẽ bị loại bỏ trước khi trận đấu tiếp theo bắt đầu. Cho nên bây giờ là lần đánh cược tính mạng cuối cùng của bọn họ.

Những người này lẫn vào đám người cướp đồ ăn, ngoại trừ cướp lương thực còn có thể cướp phiếu trong tay người khác.

Nhưng ai cũng biết những chiếc phiếu kia quan trọng đến mức nào, không có lương thực còn có thể nghĩ cách kiếm. Nhưng nếu như không có phiếu, vậy có nghĩa sắp sửa bị chúng nó cho nổ đầu!

Muốn cướp được phiếu của người khác rất khó, người có phiếu nhất định sẽ giấu phiếu của mình ở nơi không dễ bị phát hiện. Bởi vậy các thủ đoạn uy hiếp xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Có đôi khi trong lúc uy hiếp ra tay quá nặng, dẫn tới vô số vụ giết người ở khắp mọi nơi.

Lính tuần tra bị những tổ chức có kế hoạch giết không ít, số còn lại cũng đều rút lui, trên đường chẳng mấy chốc đã không còn bóng dáng của bọn họ.

Người người nom nớp lo sợ, cho dù trời sáng lại cũng gần như không có ai dám ra ngoài nữa.

Nhưng không ra ngoài cũng không có nghĩa là an toàn, những kẻ tập trung thành tổ chức thường cùng hành động, đám tới tận nhà dân phá cửa cướp bóc.

Không có pháp luật trời buộc, con người dần dần để lộ ra bản tính hung ác tàn bạo.

Thật ra Tống Tân cảm thấy những chuyện này có chút kỳ quái, mặc dù cô đã sớm dự đoán được hỗn loạn sớm hay muộn sẽ xảy ra, nhưng cô không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Là bóng tối kéo dài khiến mọi người dồn nén quá lâu, trở nên nóng nảy hơn sao? Hay loài người vốn là như vậy, nếu như mất đi sự trời buộc của pháp luật thì sẽ lập tức trở thành động vật hung ác vô tình nhất trên thế giới?

Giống như đèn giao thông trên đường, nếu như xảy ra trục trặc, xe sẽ không dừng lại nhường đường cho người đi bộ nữa.

Hoặc là... Do chúng nó đang giờ trò.

Xe và máy bay tại sao lại đột nhiên xảy ra sự cố? Những kẻ bạo loạn này thật sự hoàn toàn vì bản tính của họ sao?

Liệu có khi nào, ở nơi con người không nhìn thấy, chúng nó đang thích thú quan sát tất cả mọi chuyện không?

Đối với chúng nó mà nói, phải chăng con người càng tự giết lẫn nhau, chúng nó xem lại càng hứng thú?

Ngày thứ chín sau khi trời sáng, Tống Tân quyết định rời khỏi nơi này.

Cô cùng Trọng Phong cho hết đồ ăn vào một chiếc chảo, buộc lại, sau đó mang theo một chút nhu yếu phẩm, xách xuống bãi đỗ xe.

Chiếc xe Tống Tân cướp được lần trước vẫn đỗ ở đây. Cô từng nghĩ biết đâu có ngày sẽ cần đến chiếc xe này, cho nên vẫn để chìa khóa ở nhà chứ không vứt đi.

Ghế ở khoang sau đã bị gỡ bỏ, đủ để bọn họ bỏ đồ vào.

Một đồng đồ lớn món gần như nhồi kín đằng sau, Tống Tân lại bảo Trọng Phong lấy xăng từ những xe khác. Tồn nửa giờ mới được non nửa bình.

Nhưng trên đường dù sao cũng có thể tìm được xăng, cho nên bọn họ không lãng phí thời gian nữa, lập tức lái xe rời khỏi nơi này.

Xe chạy ra khỏi bãi đỗ xe một đoạn ngắn, Tống Tân từ xa nhìn thấy cửa chính chung cư.

Một chiếc xe tải loại nhỏ đang đỗ ở cửa ra vào, mấy người đàn ông khiêng súng nhảy từ trên xe xuống, nghênh ngang đi vào chung cư.

Tống Tân nhìn tòa nhà cao tầng này lần cuối... Nhà của cô mặc dù nhỏ, nhưng là tự cô kiếm tiền mua, cô vẫn luôn rất thích nó, bởi vì căn phòng nhỏ ấy giống như hang ổ nhỏ của cô.

Nhưng hiện giờ cô không thể không rời đi.

Cô là một người chơi, mỗi khi trò chơi bắt đầu nhất định phải vào trong trò chơi, trong hiện thực xảy ra chuyện gì cô không lường trước được.

Dựa theo tình huống trước mắt, trong lúc cô vào trò chơi tiếp theo, những tên cướp kia sẽ xông vào nhà cô, cướp sạch những gì có thể mang đi.

Cô cũng không muốn lương thực mình mạo hiểm tính mạng đổi lấy biến thành đồ của bọn chúng.

Hơn nữa bây giờ mới chỉ là bắt đầu. Về sau trò chơi sẽ càng ngày càng nhiều, người còn 0 phiếu cũng sẽ càng nhiều lên, đến lúc đó nhất định sẽ loạn hơn.

Cô phải nhân lúc này trở về nhà cũ của bà nội.

Đó là căn nhà cũ ở nông thôn, lâu năm không sửa chữa nên không còn vững chãi lắm Nhưng nông thôn ít người, nhất định sẽ an toàn hơn trong thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Tự chui đầu vào chỗ chết

Editor: meomở

Chiếc xe chạy qua đường lớn trước ký túc.

Tổng Tân trông thấy cửa hàng hai bên đường gần như đã cạn ra hết, đồ đạc ngổn ngang trên hai bên vỉa hè đường. Lúc này trên ngã tư đường có sáu người đàn ông to con, bọn họ hẳn đã quen biết nhau từ trước khi tai họa ập xuống, trên cánh tay mỗi người đều có một đồng hình xăm.

Trong tay bọn này cầm mã tấu, đang lục soát một cửa hàng bán đồ ăn. Khi thấy xe Tổng Tân xuất hiện thì một người trong đó huyết sáo, sau đó bọn họ liền ào ra như ong vỡ đuôi theo xe cô.

Đuổi theo được một đoạn, có người phi thanh mã tấu tới, dường như muốn ép Tổng Tân dừng xe. Nhưng độ chính xác không cao, thanh mã tấu nện vào đuôi xe rồi rơi xuống đất.

Trọng Phong ngồi ở ghế phụ kế bên tài xế, nhìn về phía sau một lát rồi quay lại nói với Tổng Tân: “Bọn chúng bắt nạt em, để tôi giết bọn chúng.”

Tổng Tân cười ra tiếng, đưa một tay ra vỗ vỗ ghế: “Đừng để ý đến bọn họ, ngồi ngoan, thắt dây an toàn lại.”

“Được.” Trọng Phong dường như không cam lòng lại liếc nhìn mấy người kia một cái rồi mới xoay người lại, cúi đầu chậm rãi thắt dây an toàn.

Tổng Tân nhìn lướt qua quần của anh, cười nói: “Giống như trẻ con vậy, nhà bà nội em cũng không có máy giặt đâu, đến đây anh phải tự giặt quần áo đấy.”

Trọng Phong thắt dây an toàn xong, ngẩng đầu cười với cô: “Tôi giặt giúp em.”

Tổng Tân bắt đầu đi lắc đầu, quay đầu nghiêm túc lái xe.

Trên đường phố cũng không quá thông thoáng, con đường trước chung cư còn đỡ, đến con đường hiện giờ lại có không ít xe ngừng luôn trên đường. Cô phải lách trái lách phải mà đi.

Xe trên đường chỉ có một số ít còn lành lặn, đại đa số đều đã bị phá hỏng, kính chắn gió bị đập vỡ nát, nắp động cơ và cốp xe phía sau đều bị mở.

Tổng Tân thậm chí còn nhìn thấy xác người chết đã lâu trong mấy chiếc xe.

Khi cô vượt qua một chiếc xe đường trước thì trên mặt đất bỗng xuất hiện một vật thể. Cô còn chưa kịp nhìn rõ, bánh xe cũng đã nghiêng qua nó.

Chờ xe lái lên một đoạn, cô mới từ kính chiếu hậu nhìn lại. Hóa ra là một thi thể, một thi thể không có đầu.

Tổng Tân có chút phân tâm, trong lòng khê thờ dài.

Thi thể không có đầu thì hẳn là nổ đầu mà chết. Mà chết kiểu này trước mắt chỉ sẽ xuất hiện ở hai loại người. Một là người chơi thua cuộc, một là người thường tiết lộ tin tức của người chơi.

Trước kia thi thể trên đường còn có quân đội phụ trách xử lý, ví dụ như hai chiếc xe tải lớn chở xác lần trước Tổng Tân trông thấy. Nhưng hiện giờ có lẽ tạm thời không có ai trông nom những thi thể này rồi.

Nếu như sau này cô thua cuộc, Trọng Phong nhất định sẽ biến mất, còn cô trong hiện thực cũng trở thành một thi thể không có đầu.

Đến lúc đó, chắc là cô sẽ vất vưởng giống như thi thể vừa rồi?

Tổng Tân quay sang nhìn Trọng Phong, lại chạm phải ánh mắt anh, liền bật cười. Cô quay lại nhìn con đường phía trước, nói: “Anh nhìn em cũng không học được nhiều biểu cảm đâu.”

Trọng Phong chớp mắt, đôi mắt dưới ánh mặt trời càng đỏ như máu. Bề ngoài rõ ràng rất lạnh lùng, anh lại ngờ ngác nói ra những lời hoàn toàn không tương xứng với ngoại hình: “Chỉ là tôi muốn nhìn em mà thôi.”

Tổng Tân cười vang, lái qua chỗ quẹo xong mới nói: “Cũng may em biết anh không phải con người. Nếu không những lời này rất dễ dàng khiến người ta hiểu lầm đấy.”

Trọng Phong dường như không rõ lời này có gì đáng để hiểu lầm, anh suy nghĩ hai giây, mới cười: “Không phải hiểu lầm, tôi thích em.”

Tổng Tân ngẩn ra, bắt đầu đi cười nói: “Anh bị cái đặt thành thích em, loại thích này không giống thích của con người.”

Trọng Phong khê gật đầu, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa xe, một lát sau lại quay đầu đưa tay vỗ nhẹ nhẹ hai cái lên đầu Tổng Tân: “Không sao đâu, về sau sẽ có người thích em.”

Tổng Tân: “... Đừng đột nhiên an ủi em một cách kỳ lạ như thế.”

Không bằng nói “Về sau em có thể hoàn thành trò chơi” còn hơn.

Hiện giờ thế giới này càng ngày càng rối loạn, cô chỉ muốn sống đến khi tất cả trò chơi kết thúc, chờ Trái đất quay về như lúc trước, có thể trở lại cuộc sống yên bình là được rồi. Về phần có người thích cô hay không, vốn không quan trọng.

Nhưng, Tổng Tân vẫn chưa từng hỏi Trọng Phong. ... Đợi sau khi tất cả trò chơi chấm dứt, những đạo cụ chúng nó đưa ra có bị thu về hay không?

Nếu như thu về có phải anh cũng sẽ bị mang đi không?

Cô tạm thời không muốn nghĩ vấn đề này, muốn đợi sống qua thêm vài trận đấu rồi lại nói. ... Có lẽ cô không sống được tới ngày trò chơi hoàn thành thì sao?

Xe chạy đến đâu, Tổng Tân cũng chứng kiến cảnh tượng tan hoang đến đó.

Trong thành phố bây giờ có chút vắng lặng, so với sự phồn hoa náo nhiệt người đến người đi trước khi thì chẳng khác nào hai địa điểm hoàn toàn bất đồng. Hơn mười vạn người nơi này dường như đã biến mất hết. Cho dù có người xuất hiện trên đường thì tiếng động bọn họ phát ra cũng không thể nào khiến thành phố này trở nên rộn rã hư trước

Tổng Tân trông thấy qua một chiếc xe tải quân dụng dừng bên ngoài một khu chung cư, nhưng người từ trên xe bước xuống lại không phải quân nhân, mà là những người thường cầm vũ khí. Tất cả đều là đàn ông.

Sau khi bọn họ vào chung cư kia sẽ xảy ra chuyện gì, Tổng Tân không nhìn thấy.

Trên đường thỉnh thoảng lại xuất hiện những người lén la lén lút. Loại người này bình thường sẽ hành động một người, không ngừng nhìn trái nhìn phải, sau đó tùy tiện vào một cửa bất kỳ lục lọi.

Tổng Tân thậm chí còn nhìn thấy, một người đàn ông cướp chiếc bánh mì duy nhất của một người vô gia cư bên đường.

Thật ra thành phố này cũng không trống rỗng như bề ngoài. Trong những tòa nhà cao tầng kia không biết có bao nhiêu người, chỉ là bọn họ không dám tùy tiện ra ngoài mà thôi.

Trên đường thậm chí còn không thấy cả chó hoang mèo hoang. Không biết là trốn hay bị con người bắt thịt rồi.

Tóm lại, những gì nhìn thấy trên đường khiến tâm trạng Tổng Tân cực kỳ nặng nề.

Bởi vì đường đi không đủ thông thoáng nên dù đến gần trưa bọn họ cũng vẫn chưa ra được khỏi thành phố. Nhìn phía trước có một trạm xăng dầu, Tổng Tân dừng xe, lấy được nửa thùng xăng.

Mà khi cô đang xách xăng lên xe thì lại đột nhiên nghe thấy tiếng súng vang lên ở đằng trước.

Đầu tiên là pằng một tiếng, ngay sau đó biến thành tiếng súng liên hồi. Nghe không giống như đơn phương giết hại, mà giống song phương sống mái với nhau hơn.

Tổng Tân vội vàng gọi Trọng Phong lên xe, quay xe đi ngược lại một đoạn, lái vào một hẻm nhỏ, định chờ những kẻ đằng trước kia đi hết.

Mặc dù không biết bên kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô có thể chắc chắn bây giờ không phải là lúc đi đến.

Ở ngõ nhỏ bên này gần như không nghe được tiếng súng nữa rồi. Tổng Tân nhìn sắc trời, liền cầm đồ ăn từ đằng sau ra, cùng Trọng Phong ăn trưa.

Nói là bữa trưa nhưng thật ra là ăn mì tôm với nước lọc.

Tổng Tân hồi nhỏ rất thích ăn mì tôm, giống như rất nhiều đứa trẻ khác, trong lòng đã từng nghĩ, chờ sau này lớn lên kiếm tiền nhất định phải mua mì tôm ăn ngày ngày cho đã đời.

Ai biết, hiện giờ “Ước mơ đã thành sự thật” rồi.

Ngoại trừ mì tôm, cô còn có vài hộp hoa quả đóng hộp từ lần cướp được chiếc xe này, đến giờ vẫn chưa nỡ ăn.

Ngoài ra còn có gạo, nhưng hiện giờ cũng không thể nào nấu lên ăn được.

Mì đã ăn ngấy đến mức ngay cả nuột cũng trở thành một loại ép buộc.

Trọng Phong thì ngược lại, anh hoàn toàn không có vị giác, đối với anh mà nói ăn gì cũng đều không có mùi vị.

Hai người ăn xong lại chờ thêm một lát, mới lái xe đi ra ngoài. Họ đi rất chậm, mãi cho đến gần trạm xăng dầu kia cũng không nghe thấy thêm động tĩnh gì.

Tổng Tân tăng tốc lên một chút, chẳng bao lâu sau đã đến chỗ phát ra tiếng súng.

Nhưng cuộc chiến này hẳn là không xảy ra trên đường cái, cô không thấy dấu vết sau khi đấu súng hoặc thi thể.

Không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cô cũng không có hứng thú tìm hiểu. Thấy nơi này không có người, cô liền lập tức tăng tốc, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Hơn mười phút sau, khi xe của bọn họ sắp rời khỏi tuyến đường chính, thì tình hình phía trước liền khiến Tống Tân cảnh giác...

Mấy chục chiếc xe lớn nhỏ xếp chặt kín con đường. Ngay cả hai bên đường cùng lối dành cho người đi bộ cũng bị chặn!

Đừng nói là lái xe, cho dù xuống xe, cũng phải trèo qua những chiếc xe kia mới đi được!

Những chiếc xe này rõ ràng đã cho thấy có người cố ý mang chúng đến đây xếp chặn đường.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tự chui đầu vào chỗ chết (2)

Editor: meomở

Tống Tân lập tức đạp phanh quay đầu xe, muốn đổi đường ra khỏi thành. Nhưng cô vừa mới đổi hướng thì một loạt tiếng súng lại đột nhiên vang lên. Đạn bắn trúng vỏ xe, phát ra tiếng vang chói tai, cũng để lại trên thân xe những vết thật sâu.

Trong đó có hai viên đạn bắn trúng cửa sổ xe, cửa kính bị bắn vỡ. Tống Tân vội vàng tăng tốc quay đầu lại, cũng nhắc nhở Trọng Phong: “Cúi đầu xuống!”

Ngay khi cô vừa dứt lời thì ngã tư đường phía trước bỗng có hai chiếc xe hơi đột nhiên nổ máy, một trái một phải mà cùng húc vào xe bọn họ!

Tống Tân lập tức hiểu được, người lái xe đâm bọn họ và người dùng súng là đồng bọn. Đầu tiên bọn họ dùng súng bắn người tới, nếu bắn trúng thì là tốt nhất, nếu như đối phương quay đầu bỏ chạy thì người mai phục trong xe sẽ lập tức lái xe đâm vào, kẹp giữa khiến con mồi không trốn được.

Tống Tân đánh tay lái, bánh xe ma sát mặt đường tạo thành tiếng vang chói tai. Xe tải quẹo thật nhanh, chạt vật tránh thoát cú húc của một trong hai chiếc, nhưng vẫn bị một chiếc đâm vào đuôi xe, khiến xe của cô chấn động kịch liệt.

Ngay sau đó, từ cửa kính được kéo xuống của hai chiếc đều có người đưa tay ra.... Trong tay cầm súng lục.

Tống Tân nghiêm túc nói: “Sắp phải đánh nhau rồi.”

Trọng Phong đã xoay người cầm miếu đao giữa hai ghế lên. Bởi vì miếu đao quá dài, ngồi trong xe mà mang theo bên mình không tiện, cho nên tạm thời đặt ở đằng sau.

Anh rút đao ra, khi đối phương bắn ra phát súng đầu tiên liền nói: “Tôi chuẩn bị xong rồi.”

Viên đạn bắn trúng kính chiếu hậu, Tống Tân liếc qua những mảnh gương vỡ ấy, hơi cử động ngón tay, đao găm đặt ở trong nhẫn không gian liền xuất hiện tại trong tay phải của cô.

Cô khẽ nói: “Tạm thời đừng động thủ, chúng ta giả vờ đầu hàng, chờ sau khi người cầm súng đi tới em dùng dao tấn công bọn họ để phân tán sự chú ý, anh nhân cơ hội cướp súng trong tay bọn họ. Chỉ cần lấy được súng là được. Đến lúc đó nhìn em ra tay anh hãy hành động, đừng làm loạn.”

Trọng Phong gật đầu, Tống Tân liền lập tức đạp phanh lại.

Hai chiếc xe kia gần như ở ngay sau lưng, có lẽ là vì tiết kiệm đạn, cũng có lẽ là bởi vì tự tin rằng người trong xe không thể trốn thoát, cho nên bọn chúng chỉ bắn một phát.

Tống Tân đột nhiên dừng xe, hai chiếc xe đằng sau đều không đề phòng, cứ thế đâm sầm vào, đẩy xe cô lên một đoạn dài mới hoàn toàn dừng lại.

Tống Tân từ kính chiếu hậu nhìn thấy người trên xe mở cửa đi xuống. Cô nhỏ giọng nói với Trọng Phong: “Cẩn thận, hãy nhớ, không có gì quan trọng hơn tính mạng của anh.”

Trọng Phong liền cười: “Em quan trọng hơn tính mạng của tôi.”

Tống Tân muốn nói với anh, đừng quá bảo vệ cô như vậy, nhưng đã không còn thời gian rồi.

Cô rút đao găm ra khỏi vỏ rồi nhét lại vào nhẫn không gian. Mà người của xe phía sau cũng đã đi tới rồi.

Tổng cộng bốn người, trong đó chỉ có hai kẻ cầm súng.

Tất cả người trên hai chiếc xe kia đều đi xuống, bọn chúng chia nhau đi sang hai bên. Hai kẻ có súng đi đằng trước, vẫn luôn chĩa súng về phía xe cô.

Tổng Tân và Trọng Phong đều ngồi yên trong xe. Trên đùi Trọng Phong còn đặt thanh miếu đao, phần vỏ đao thậm chí còn gác qua đùi Tổng Tân.

Trong không gian hẹp hòi này, trường đao bỗng trở nên bất lợi hơn rất nhiều.

Tổng Tân cũng không có ý định ở trong xe động thủ với bọn chúng.

Hai người cầm súng đứng ở hai bên cửa xe. Cửa sổ xe là thủy tinh nhìn hai chiều bình thường, người ở phía ngoài cũng có thể nhìn thấy được bên trong.

Tên phía bên Tổng Tân chĩa súng vào đầu cô, sau đó dùng tay trái gõ cửa sổ xe. Cô liền cực kỳ phối hợp mà hạ cửa kính xe xuống.

Đợi cho cửa kính hoàn toàn hạ xuống, tên kia liền cười ha ha, dùng đôi mắt nhỏ như mắt chuột nhìn Tổng Tân từ trên xuống dưới một lát, sau đó liền lộ ra bộ mặt thật: “Ủa, hóa ra còn là một người đẹp?”

Gã hất cằm về phía Trọng Phong, hỏi: “Bạn trai cô em à?”

Tổng Tân không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn gã, giả vờ như sợ đến mức không biết nên nói gì.

Có thể nói, trong tư duy của đại đa số, phụ nữ luôn yếu ớt hơn đàn ông. Bề ngoài của cô có thể đánh lừa bọn chúng, khiến bọn chúng không coi cô như một đối thủ ngang tầm.

Gã mắt chuột gõ trần xe một cái, giờ súng vào Tổng Tân nói: “Đưa thanh đao trong tay bạn trai cô em ra đây!”

Tổng Tân rất nghe lời mà quay đầu cầm miếu đao trong tay Trọng Phong đi, đưa ra ngoài cửa sổ xe, giao cho gã đàn ông đó.

Sau đó cầm được đao gã có vẻ rất muốn rút ra xem, nhưng bởi vì trong tay còn cầm súng nên không tiện. Thế cho nên gã liền đưa cho đồng bọn phía sau.

Một tên để râu quai nón rút miếu đao ra khua khoắng miệng không ngừng chặc chặc tán dương: “Thanh đao này thật đẹp!”

Nhưng trái ngược với vẻ đẹp của thanh đao, hấn lại giống như một con khi đang nghịch đao vậy.

Mắt chuột cầm súng lúc này mới đưa tay mở cửa xe, gọi Tổng Tân ra.

Súng của gã mặc dù vẫn đang chĩa về phía Tổng Tân, nhưng từ nét mặt có thể nhận ra rằng gã không để cô vào mắt.

Đợi sau khi Tổng Tân xuống xe, gã liền dí súng vào huyết thái dương của cô rồi nói với Trọng Phong đang ngồi ở trong xe: “Này, thằng kia, mau ra đây. Tao cảnh cáo mấy đứa có giờ trò, nếu không bạn gái mày sẽ lập tức phải lên bàn thờ ngắm gà khỏa thân đấy!”

Trọng Phong nhanh chóng bước ra, mặt không biểu cảm đứng ở bên cạnh Tổng Tân, nói: “Có chuyện gì cứ nhắm vào tôi.”

Bốn tên đàn ông đều cười ồm lên, một kẻ trong đó còn ôm bụng cười lăn lộn: “Ha ha ha, thằng này đúng là có tình có nghĩa, súng dí tận trán rồi còn biết bảo vệ bạn gái. Mấy yên tâm, chỉ cần chúng mày ngoan ngoãn, bọn tao sẽ chỉ lấy đồ ăn thôi, không lấy mạng người!”

Tên mắt chuột cười dâm hai tiếng: “Nhưng mà bạn gái mày xinh đẹp như vậy, tao rất muốn chơi đùa một chút.”

Tổng Tân hơi cúi đầu, ánh mắt lướt qua đôi tay siết chặt của Trọng Phong.

Cô nhẹ nhàng cầm lấy tay anh, ngẩng đầu nhìn gã mắt chuột, khẽ mỉm cười: “Chỉ các anh chịu thả chúng tôi đi, như thế cũng đều.”

Tên mắt chuột vui vẻ: “Nghe thấy không các anh em, chúng ta đã hơn một tháng không ăn mặn rồi, hôm nay cùng nhau chơi đùa cái nhỉ?”

Ba tên kia cũng cười ồm lên, ánh mắt tràn trề nhìn Tổng Tân từ đầu đến chân.

Trên mặt Tổng Tân vẫn là nụ cười robot, trong lòng lặng lẽ nghĩ, lát nữa không thể để tên này chết quá dễ dàng được.

Những tên kia đắc ý mà cười lớn, hoàn toàn không để ý đến đôi mắt của Trọng Phong đã lóe lên ánh sáng đỏ hai lần.

Tổng Tân cầm tay anh, nói với bốn tên kia: “Luơng thực của chúng tôi đều ở trên xe, cho các anh hết. Hi vọng các anh có thể để chiếc xe này lại cho chúng tôi, để chúng tôi có thể đi xa một chút.”

“Đương nhiên không thành vấn đề, chỉ cần cô em hầu hạ bọn anh thật tốt...” Tên mắt chuột hèn mọn bỉ ổi mà cười hai tiếng, nói với ba tên còn lại: “Chúng mày khuôn đồ xuống, tao trông hai đứa nó.”

Râu quai nón đặt miếu đao trên mui xe, tên cầm súng còn lại thì nhét súng vào lưng quần.

Mà kẻ ở đầu đường bên kia nổ súng không thấy xuất hiện. Có lẽ là cảm thấy nơi này có bốn người hai khẩu súng đã đủ để ứng phó với bất cứ tình huống

nào rồi.

Tổng Tân biết thời cơ tốt nhất sắp đến.

Đây là một quốc gia cầm tư nhân sở hữu súng, cho nên những người này sẽ cảm thấy có súng chẳng khác nào vô địch. Cộng thêm bọn chúng người đông thể mạnh, mà Tổng Tân cùng Trọng Phong thì chỉ có hai bàn tay trắng, thế nên càng không để “Vợ chồng son” bọn họ vào mắt.

Chỉ có một mình tên mất chuột cảm súng uy hiếp bọn họ, ba tên kia đều chủ quan mở cửa xe, cũng bắt đầu chuyển đồ ra bên ngoài.

Mà ngay cả tên mất chuột cũng đã nhìn sang bên kia, còn hỏi: “Này, có đồ gì tốt không?”

Thời cơ đến rồi! Tổng Tân neho mắt, tay nắm Trọng Phong nhanh chóng buông ra. Cô cử động ngón tay, dao găm đặt trong nhẫn không gian cũng lập tức xuất hiện trong tay cô.

Cô không chút do dự, trước khi những kẻ kia phát hiện con dao đột nhiên xuất hiện trong tay cô, thì cô đã cực kỳ nhanh chóng cứa một nhát vào tay tên mất chuột!

Tên mất chuột quá lơ là nên không kịp phản ứng, trên cổ tay đã có thêm một vết thương thật sâu.

Gã vô thức kêu ré lên, tay cầm súng cũng theo phản xạ mà rút lại. Ngay lúc đó, Trọng Phong đã túm được tay gã.

Động tác của Trọng Phong cực nhanh, nhanh đến ngay cả Tổng Tân cũng không nhìn rõ. Chỉ nghe “Rắc” một tiếng, cổ tay tên mất chuột đã bị anh bẻ gãy!

Súng trong tay đương nhiên cũng không cầm nổi nữa. Trọng Phong cướp lấy, nhanh chóng mở chốt bảo hiểm, nhắm ngay kẻ cầm súng còn lại.

Mà lúc này, tên kia vừa mới rút được khẩu súng từ lưng quần ra, còn đang luống cuống tay chân mở chốt bảo hiểm.

Thấy súng trong tay Trọng Phong chĩa về phía mình, hấn hơi sững sờ, động tác hoàn toàn ngừng lại, sau đó vội vàng giơ tay lên tỏ vẻ đầu hàng.

Nhưng Trọng Phong không giống con người, sẽ bởi vì sợ giết người mà do dự. Anh hoàn toàn không quan tâm đối phương có không phải đã đầu hàng hay không, liền cứ thế nổ súng.

“Pằng” một tiếng, đầu tên kia nở hoa, máu cùng óc phun lên xe như trời mưa.

Lúc này, tên mất chuột vừa bị bẻ gãy cổ tay cũng không dám kêu nữa.

Hai tên không có súng thấy thế, quyết định xoay người bỏ chạy. Nhưng Trọng Phong cũng không có ý tha cho bọn chúng. Lại hai phát súng liên tiếp, không phát nào trượt.

Hai người kia khựng lại một chút, sau đó đồng thời ngã úp mặt xuống mặt đất.

Hiện tại, chỉ còn lại tên mất chuột thôi.

Gã bắt chấp đau đớn trên cổ tay, cũng biết trốn không thoát, liền quỳ xuống, dập đầu cầu xin: “Xin lỗi, xin lỗi! Anh chị tha cho em, là lỗi của bọn em, tha cho em đi!”

Tổng Tân đá một phát lên ngực gã khiến gã ngã ra sau.

Cô còn định đánh thêm cho mấy phát, Trọng Phong lại ngăn cô: “Để tôi, đau tay em.”

Tổng Tân bật cười: “Vậy thì giao cho anh nhé.”

Trọng Phong nở một nụ cười xán lạn với cô, sau đó quay đầu nhìn về phía tên mất chuột đang quỳ dưới đất, nụ cười ôn hòa lập tức trở nên tàn bạo đáng sợ vô cùng.

Anh đá một phát vào vai gã, sức anh lớn hơn Tổng Tân rất nhiều. Thế nên tên mất chuột lập tức bị đá rạp xuống đất.

Gã rú lên, không ngừng xin tha: “Em sai rồi, em thật sự biết sai rồi, xin anh xin chị, tha em đi, tha em. . . Em có thể đưa tất cả lương thực cho hai người!”

Trọng Phong giẫm chân phải lên ngực gã, quay đầu nhìn về phía Tổng Tân, chờ cô trả lời.

Tổng Tân cười một tiếng: “Những lời anh nói vừa rồi khiến tôi rất không vui, hiện giờ tôi không cần lương thực. Trọng Phong, đánh hắn đi!”

Lời này dường như rất hợp với ý Trọng Phong, anh xoay đám một phát vào mắt tên mất chuột khiến đầu hắn nghiêng hẳn sang một bên, ngụm máu phun ra dường như còn lẫn với một chiếc răng vàng khè.

Ngay sau đó, lại một phát từ bên kia, đâm cho mặt hắn lại lật sang bên còn lại.

Sức Trọng Phong quá lớn, chỉ hai cú đấm đã khiến tên mất chuột trợn ngược mắt.

Nhưng anh không dừng lại, từng cú từng cú mà đánh cho đủ. Sau khi đánh cho gã mất chuột nửa chết nửa sống anh liền giẫm thật mạnh lên nửa người dưới của gã.

Gã vốn không còn sức kêu cũng phải rú lên như heo bị chọc tiết.

Trong mắt Trọng Phong lại lần nữa lóe lên ánh đỏ, khoe môi anh hơi nhếch lên, nở nụ cười lạnh lùng khát máu, gằn từng chữ: “Dám bắt nạt cô ấy, chết đi.”

Khi gã mất chuột đau đến mức miệng sùi bọt mép ngất xỉu, anh mới rút chân lại, nhìn về phía Tổng Tân, nụ cười trên mặt trong chớp mắt biến thành ôn hòa âm ỉ như ánh mặt trời.

Trọng Phong chớp chớp mắt, về mặt vô tội nói: “Hắn ta chịu đòn kém quá.”

Khoe miệng Tổng Tân giật giật, gật đầu nói: “Đánh hay lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Trận đấu thứ tư

Editor: mèomỡ

Tổng Tân nhặt khẩu súng của thi thể kia lên, chia cho Trọng Phong mỗi người một chiếc, sau đó lái xe sát ven đường, ra khỏi thành phố từ một con đường khác.

Khi cô lái xe đi có nhìn thấy trong kính chiếu đằng xa có hai người chạy đến, hẳn là đồng lõa của bốn kẻ vừa rồi.

Mặc dù chỉ có hai người, nhưng Tổng Tân cũng không định dùng xe giết nốt.

Nếu như giết bọn họ, hẳn là có thể tìm được lương thực của bọn họ ở gần đây, nhưng cô cho rằng không cần phải đuổi tận giết tuyệt.

Cô biết những người này không tốt lành gì, bọn họ có ý chặn đường ra khỏi thành phố, chính là để chặn cướp đồ của những người muốn trốn ra ngoài thành.

Nhưng Tổng Tân không phải Sứ giả chính nghĩa, trong thế giới cá lớn nuốt cá bé hỗn loạn hiện tại, nếu như không bọn chúng đụng phải cô thì cô cũng sẽ chỉ làm như không biết mà đi ngang qua, sẽ không xen vào việc của người khác.

Còn có một nguyên nhân là giết người trong hiện thực và giết người trong trò chơi, trên tâm lý vẫn sẽ có chút bất đồng.

Mặc dù lần này người thực sự ra tay giết bốn tên kia là Trọng Phong, nhưng Trọng Phong là đạo cụ người máy trí năng của cô, cho nên thật ra vẫn là cô giết bọn họ.

Đây là lần đầu tiên Tổng Tân giết người trong thế giới hiện thực, tuy biết pháp luật đã không thể trừng phạt cô nhưng trong lòng cô vẫn khó tránh khỏi có hơi chột dạ.

Khi bọn họ đến căn nhà cũ ở nông thôn thì sắc trời cũng đã tối, ước chừng là khoảng bảy giờ tối.

Đây là một căn nhà nhỏ hai tầng, xây lúc Tổng Tân vừa sinh được một năm. Cha mẹ quanh năm ở thành phố, nơi này liền thành nhà của ông bà. Mà khi Tổng Tân được hai tuổi thì ông lại vì bệnh mà qua đời. Trong trí nhớ của cô cũng chỉ còn lại mình bà nội ở đây.

Đằng trước sân quây tường, trong sân vốn có một mảnh nhỏ đất trồng rau, một bên trồng hoa. Sau khi cha mẹ Tổng Tân mất, cô liền ở cùng bà nội trong căn nhà này, còn từng tự tay trồng hoa hồng.

Nhưng hiện giờ dù là vườn hoa hay vườn rau cũng đã đều bị cỏ dại bao phủ.

Nhiều năm rồi cô không về đây, tính ra... Là từ lúc cô lên đại học.

Tổng Tân đứng ở trong sân nhìn đồng cỏ dại, thở dài, nói với Trọng Phong: “Từ nay về sau chúng ta sẽ ở đây.”

Trọng Phong gật đầu, xoay người đi ra ngoài, chuyển đồ trên xe xuống. Tổng Tân liền đi mở cửa chính cùng cửa phòng ngủ bên cạnh.

Gian phòng ngủ này là phòng cô trước kia, còn phòng tầng hai xưa nay để không. Xây thành hai tầng một là vì có đủ tiền, hai là vì thỉnh thoảng có người đến chơi có chỗ để ở.

Hiện giờ không dùng đến, cũng không cần dọn làm gì.

Đồ trong phòng cô lúc trước được phủ vải cho nên cũng không bẩn lắm, chỉ có góc tường, sàn và cửa sổ là đầy bụi cùng mạng nhện. Nếu muốn ở thì phải dọn dẹp một lượt.

Trọng Phong chuyển đồ xuống, đặt ở ngoài cửa. Tống Tân thì lái xe đến một nơi cách xa ngôi nhà rồi đi bộ về.

Cô làm vậy để che dấu hành tung, mặc dù người ở nông thôn không nhiều, nhưng cũng không phải không có. Mà ngôi nhà này vốn đã nhiều năm không có người ở rồi. Nếu không có xe, chỉ cần cô và Trọng Phong ít ra ngoài thì trong thời gian ngắn những người khác có thể sẽ không phát hiện nơi này có người.

Như vậy, khi cô vào trò chơi, nơi này sẽ an toàn hơn.

Sau khi về, cô tìm hai chiếc khăn, cùng Trọng Phong cùng quét dọn đến tận lúc trời tối đen mới dọn xong sạch sẽ.

Tống Tân vốn còn định xuống bếp nấu chút nước nhưng lại phát hiện đồ làm bếp gần như đã gỉ đến không dùng được nữa nên đành thôi.

Cũng may còn có điện mà dùng. ... Trước kia nạp điện không dùng hết, sau đó lại không có ai ở, cho nên điện cũng không sụt.

Hai người tùy tiện ăn chút bánh mì, cứ thế mà tạm bợ qua một đêm.

Trước khi ngủ Tống Tân nghĩ, hiện giờ đã là ngày thứ tám sau khi trời sáng rồi, dựa theo khoảng cách giữa hai lần chơi trước, trận đấu tiếp theo chắc hẳn cũng sắp đến.

Nếu như ngày mai trời sáng, cô sẽ cùng Trọng Phong ra ngoài một chuyến, lên thị trấn cách đây không xa xem xem. Nếu như có thể tìm được chút đồ làm bếp thì không còn gì tốt hơn.

Thế nhưng hôm sau bầu trời lại không sáng, giọng chúng nó như chiếc đồng hồ báo thức lớn nhất quả đất, đánh thức tất cả những người đang ngủ say trong bóng tối. ...

“Đã lâu không gặp, mọi người có khỏe hông?”

“Ài, có vẻ rất nhiều người đang mà phiền não vì đồ ăn nhì.”

“Vậy không bằng để bọn ta nói cho mọi người một bí mật nhé. ... Điểm thuộc tính người chơi nhận được trong trò chơi có thể dùng để đổi đồ ăn trong cửa hàng đó!”

Tống Tân nghe vậy, hơi nhú mồm.

Ý chúng nó không phải đang cố động mọi người tấn công người chơi sao?

Thật ra thân phận người chơi rất dễ bị nhận ra, bởi vì trên cổ tay có một chiếc vòng màu đen tạo hình đặc biệt không thể tháo được.

Nếu như mọi người thật sự sinh ra ý đồ tấn công người chơi cướp đồ ăn thì bọn họ nhất định sẽ tìm thêm đồng lõa cùng nhau hành động. Đến lúc đó cho dù người chơi có đạo cụ hay dị năng cũng chưa chắc đã thắng được.

Chúng nó đúng là muốn hít drama đến phát điên rồi.

“Trước hết để cho mọi người xem bảng trực tiếp mới đã nha~”

Giọng trẻ con cười hi hi nói, trước mắt mọi người liền xuất hiện màn hình chỉ có chính mình mới xem được.

Ba mục lựa chọn đã bị đẩy xuống dưới, thay vào đó là một bảng biểu ngữ đứng trên đầu, trên đó ghi “Top 100 người chơi toàn thế giới.”

Ấn vào bảng biểu ngữ sẽ xuất hiện bốn hàng gồm tên và số hiệu của người chơi bắt đầu từ người đứng ở vị trí số một.

Mà màn hình trực tiếp này chỉ có người thường mới có thể xem được, cho nên đối với những người chơi như Tống Tân mà nói, họ không biết tên mình có trong bảng xếp hạng hay không, cũng không biết xếp thứ nhất là vị ‘đại lão’ nào

“Mặc dù trước mắt đây là 100 người chơi được hoan nghênh nhất ở hành tinh chúng ta, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là bầu phiếu cho họ sẽ chắc chắn thắng. Mọi người phải xem xét kỹ lưỡng rồi hẵng bầu nha.”

“Vậy thôi, không nói nhiều nữa. Sau đây là phần loại bỏ những khán giả còn 0 phiếu, chúng ta cực kỳ lấy làm tiếc.”

Vừa dứt lời, khắp nơi trên thế giới có vô số người đột nhiên nổ đầu mà chết.

Tổng Tân hiện giờ ở nông thôn, hàng xóm gần nhất cũng cách hơn trăm mét cho nên cô không nghe thấy gì cả.

Nhưng ba phút im lặng của chúng nó đã nói cho cô biết số người chết lần này không ít.

Sau đó, chúng nó lại tiếp tục nói: “Được rồi, sau đây xin hoan nghênh mọi người bước vào trận đấu thứ tư của Trò chơi chết chóc!”

Trước mắt Tổng Tân lại lóe lên. Cô lại một lần nữa đặt chân tới khu chờ quen thuộc.

“Người chơi Tổng Tân xin chú ý, trong trò chơi lần này sẽ bao gồm tình tiết thần quái, nhát gan... Cũng phải zô đó nhe~”

“Quy tắc trò chơi: Các người chơi sẽ bị đưa vào cùng một căn hầm, cần tìm được đạo cụ vô địch trong hầm, thời hạn ba tiếng.

Số lượng đạo cụ vô địch ít hơn tổng số người chơi. Sau khi đạo cụ bị tìm được, các người chơi có 20 phút để cướp đoạt hoặc phân phối đạo cụ. Sau khi hết 20 phút, sẽ có quỹ dữ xuất hiện tiến hành giết chóc!

Chú ý: Chỉ có người chơi nắm giữ đạo cụ vô địch mới có thể sống sót khỏi tay quỹ dữ nhé ~

Trò chơi lần này tổng cộng gồm ba vòng, sau khi kết thúc có thể nghỉ ngơi trong ngày. Mà người chơi phải sống qua vòng thứ ba mới tính là chiến thắng.”

“Sau đây, mời người chơi tiến hành phân phối điểm thuộc tính.”

Tổng Tân còn chưa kịp phân tích quy tắc thì trước mặt đã hiển thị bảng menu thuộc tính.

Lần trước cô dùng một điểm ‘điểm thuộc tính’ đổi năm rương mì tôm, hiện giờ trong tay còn mười chín điểm.

Sau khi suy nghĩ, Tổng Tân lựa chọn cộng tất cả ‘điểm thuộc tính’ vào thánh lực.

“Lựa chọn thánh lực thật sự là một ý kiến hay đấy.”

Một giọng nói vang lên trong hư không. Tổng Tân biết đây là nói cho mình cô. Cô do dự một lát mới mở miệng: “Tôi có việc muốn hỏi các người, về người máy trí năng.”

“Rất vui lòng được giải đáp, đã tắt âm thanh với người xem, cứ yên tâm mà hỏi đi ~”

“Người máy trí năng của tôi có thể bị người khác cướp mất không? Ở trong trò chơi có thể cho anh ấy một thân phận người chơi không? Tôi không muốn để người khác biết anh ấy là người máy trí năng.”

Nó cười mấy tiếng, sau đó nói: “Cô lo lắng quá rồi, người máy trí năng được cài đặt trung thành với chủ nhân, vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Trong lòng anh ta chỉ có hồng hóc, không có đôi chũ.”

“Về phần che dấu thân phận người máy trí năng, nếu như cô có đủ năng lực giúp anh ta không bị người chơi khác nghi ngờ, bọn ta sẽ không cản trở, nhưng bọn ta cũng sẽ không giúp cô che dấu thân phận của anh ta.

Bởi vì đạo cụ của cô hoàn mỹ hơn xa những người chơi khác, nên lẽ dĩ nhiên cũng phải trả giá càng nhiều... Đạo cụ hoặc dị năng của những người khác có thể che dấu nhưng đạo cụ của cô lại luôn hiển hiện trước mặt mọi người, chính là một trong những cái giá phải trả khi cô sở hữu người máy trí năng.”

Tổng Tân gật đầu, cũng yên tâm hơn một chút.

Mặc dù không thể che dấu thân phận của Trọng Phong nhưng ít ra cô biết anh sẽ không bị người khác cướp đi.

Như vậy, cho dù không thể che dấu được thân phận của anh thì cũng không quá quan trọng.

Mười phút cho người chơi chuẩn bị và người thường bầu phiếu thời kết thúc. Tổng Tân lại cảm thấy hoa mắt, bị đưa từ trong phòng chờ trắng xóa kia đến một nơi khác.

Việc đầu tiên cô làm là tìm Trọng Phong, chờ sau khi nhìn thấy anh mới an tâm bắt đầu quan sát xung quanh.

Lúc này, lại có một âm thanh nhắc nhở từ bên trên vọng xuống: “Tràng cảnh này là tầng đầu tiên của trò chơi tìm bảo vật. Trước khi trò chơi chính thức bắt đầu, người chơi có mười phút để làm quen. Đương nhiên, mười phút này cũng có thể dùng để làm việc khác.”

Xung quanh Tổng Tân đứng không ít người, nhưng lúc này mọi người cũng không có ý định làm quen với nhau.

Ánh mắt của bọn họ đều cẩn thận quan sát trong phòng.

Đây là một gian nhà chính, chính xác ra là hi đường. Trong tầm mắt gần như bị màu đỏ bao phủ, khắp nơi dán chữ hỷ đỏ chót, ngay cả ghế hai bên cũng dùng vải màu đỏ phủ lên, trên sàn cũng trải thảm đỏ.

Gian phòng được trang trí ngập tràn không khí vui mừng, đèn lồng màu đỏ cùng nến được thắp hết, ánh sáng dịu nhẹ không quá chói, càng tô điểm thêm cảm giác ấm áp hạnh phúc.

Hai bên nhà chính có cửa nhỏ thông đến nơi khác, nhưng các người chơi tạm thời không định đi xem.

Sau khi nhìn qua tình hình liền có một người đàn ông mở lời: “Tôi đếm xem nào, chúng ta hiện giờ có khá đông nhân số đó, tận 21 người!”

p/s: Lần nào số người chơi cũng chẵn. Nhưng thêm anh Phong (ừ phải người chơi) vào nên lẻ hết =))))))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.